

Giới thiệu Bệnh Sùng

Truyện online hay Bệnh Sùng còn được gọi là: Bệnh trạng sùng ái!

Giản Chính Dương thấy rất phức tạp, dùng lời của bác sĩ mà nói là:

Thân thể anh không có bệnh, có bệnh chính là tâm lý của anh.

Anh không phải là một loại bệnh mị sát, mà là nhiều loại bệnh hợp lại cùng một chỗ

Từ biểu hiện của anh mà thấy, ngoại trừ có chút quái gở, cổ chấp hơn với người khác, thì cũng không có gì không bình thường.

Anh không dễ dàng yêu, người con gái bị anh thích, là hạnh phúc ngàn tình mà cũng là bất hạnh.

Bạch Tiểu Thỏ đầu đầu, cô yêu Giản Chính Dương rõ ràng như vậy, truyện vì sao anh vẫn luôn ra về không có cảm giác an toàn nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Lúc chuông cửa kêu lên, Giản Chính Dương mới phát hiện tư thế của mình đã giữ nguyên lâu lắm rồi, cả người có chút cứng ngắc, nhưng bản thân như vậy, anh vẫn không nỡ bỏ ống dòm xuống, đơn giản chính là trong màn ảnh, có hình bóng của một người.

Chuông cửa đáng hét vẫn kêu lên tục, giống như không có người ra mở cửa thì nó cũng không ngừng lại, trong mắt Giản Chính Dương hiện lên tia chán ghét, nổi giận dùng dùng đi ra mở cửa, đứng trước cửa là một cô gái anh không hề quen biết.

"Cô là ai?"

Giọng nói của Giản Chính Dương đặc biệt kém hỏi.

"À, chào anh." Thật không ngờ mở cửa là một người đàn ông... xinh đẹp như thế, da còn đẹp hơn cả con gái, ngũ quan xinh xắn, cho dù bản thân đang tức giận, cũng nhìn rất đẹp trai, cô gái đứng trước cửa bắt đầu nổi lên tính háo sắc.

Thấy thêm Giản Chính Dương không chút che giấu vẻ chán ghét của mình, anh ghét nhất bị người ta dùng ánh mắt kinh diễm nhìn mình, giọng nói cực kỳ không tốt hỏi lại.

"Cô là ai? Vì sao lại bấm chuông cửa nhà tôi?"

"A, Tôi là..., chào anh, xin hỏi anh chính là tiên sinh Giản Chính Dương sao?" Bị ánh mắt chán ghét của Giản Chính Dương nhìn chằm chằm, cô gái hoàn hồn lại, có chút bối rối.

"Tôi tên là Tô Á, là nhân viên của cửa hàng mẹ anh, mẹ anh nhờ tôi đến đưa đồ cho anh."

Giản Chính Dương chán ghét nhìn đồ trong tay Tô Á, "Lẽ nào mẹ tôi không nói cho cô biết, tôi không thích người khác chạm vào đồ của tôi hay sao, không cần, mau ném xuống."

Nói xong, anh không chút do dự đóng cửa lại, trở về phòng ngủ cầm lấy ống nhòm tiếp tục nhìn phong cảnh của mình.

Ngoài cửa, sắc mặt Tô Á không tốt lắm, tốt xấu gì cô cũng là hoa khôi của thẩm mỹ viện, từ nhỏ đến lớn bởi vì bề ngoài xuất sắc nên đàn ông thích cô có thể xếp thành hàng dài đến Thái Bình Dương, nhưng vì tính khí cao ngạo của cô nên cho tới bây giờ cô đều không ưng ai, muốn làm chồng của cô, không phải chỉ có gia thế tốt, mà bản thân người đó cũng phải đẹp trai.

Cô biết bà chủ có một đứa con trai, bà chủ xinh đẹp như vậy, cô nghĩ con trai của bà cũng sẽ không kém, cho nên khi vào thẩm mỹ viện, một bên cô cố gắng làm việc để bà chủ nhìn mình bằng con mắt khác, một bên cô cũng lặng lẽ hỏi thăm gia đình bà chủ, trải qua nhiều cố gắng, cuối cùng cô cũng nhận được sự khen ngợi của bà chủ, và cũng đã biết được tình hình gia đình của bà chủ, bà chủ chưa từng kết hôn, nhưng lại có một đứa con trai hai mươi lăm tuổi, nghe nói con trai của bà chủ không có hứng thú với thẩm mỹ viện của bà, vì thế sau này thẩm mỹ viện chỉ có thể giao cho con dâu quản lý.

Sau khi biết những điều này, Tô Á âm thầm thề nhất định phải trở thành con dâu của bà, đáng tiếc là từ trước đến giờ con trai của bà không hề xuất hiện ở thẩm mỹ viện, cô căn bản không có cơ hội nhìn thấy con trai của bà chủ, tất nhiên cũng không có cách nào làm cho đối phương thích mình.

Bà chủ là người tình tường, bình thường cô cố ý hỏi thăm tin tức con trai của bà, bà nhất định nhận ra ý của cô, nhưng mà, cô cũng không thêm để ý, vẫn tiếp tục hỏi đến.

Hôm nay bà chủ mua cho con trai một bộ quần áo, rồi nói mình có việc bận nên nhờ cô đưa đến đây, việc này không phải để tạo cơ hội cho mình sao?

Có phải bà chủ đã thừa nhận cô? Nghĩ tới đây, Tô Á liền kích động, trước khi đi cô còn cố ý trang điểm lại, sửa sang lại trang phục lần nữa, muốn để lại ấn tượng tốt về mình với con trai của bà chủ, nhưng không ngờ anh ta lại đối xử với mình như thế.

Nhưng, thật không ngờ con trai của bà chủ lại đẹp đến vậy, điều này càng làm cho Tô Á nhất quyết muốn theo đuổi người đàn ông này, bất kể là gia thế của anh ta hay là bản thân anh ta, đều làm cho cô cảm thấy hứng thú.

Thời gian trôi đi, nhìn cửa nhà đóng lại, Tô Á âm thầm thở, con trai bà chủ muốn làm khó cô, cô càng cảm thấy hứng thú, cô không tin không ai có thể trách được sức quyến rũ của mình.

Hôm nay là ngày đầu tiên gặp mặt, không thể lưu lại ấn tượng kém cho đối phương, Tô Á quyết định sẽ về trước, lần sau ỏn hơn sẽ trở lại.

Lòng dạ của Tô Á, Giản Chính Dương cũng không biết, bây giờ trong mắt anh, chỉ có một bóng dáng xinh xắn mà thôi.

Phong hướng của ông nhòm, là khu nhà nhỏ đối diện, một doanh nghiệp siêu thị hai mươi bốn giờ, mà trong màn ảnh của anh, là nhân viên thu ngân ở đó.

Anh không biết tên cô, nhưng anh biết cô thích ăn kẹo sữa đại bạch thỏ (1), anh còn biết cô rất thích cười, giống như chưa từng gặp qua vẻ mặt khác của cô, cô cười rất âm ỉ, nhìn cô cười, anh cảm thấy đặc biệt vui vẻ, cũng rất muốn cười.

Lúc bắt đầu chú ý đến cô gái này, anh vẫn biết siêu thị đối diện hoạt động hai mươi bốn giờ, vì thế lúc mẹ tặng ông nhòm cho anh, anh tò mò nên để màn ảnh quay sang siêu thị, thì liền thấy cô, lúc đó, cô đang cười, cười rất vui vẻ, anh rất ngạc nhiên, là chuyện gì có thể làm cho cô cười vui vẻ như vậy.

Ngũ quan của cô không tính là đẹp, nhưng khi cô cười lên, ngũ quan giống như cười theo, không biết có phải là do cười nhiều quá hay không, mà lúc cô không cười, khóe miệng của cô cũng đều nhếch lên.

Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy hứng thú với người khác, vì vậy trong màn ảnh của anh, cũng chỉ có cô bé kia, ban đầu thì cũng bình thường, bây giờ chỉ cần một ngày không nhìn cô thì cả người cảm thấy rất khó chịu, mỗi lần trong lòng anh không thoải mái, chỉ cần nhìn cô cười, tâm tình sẽ lập tức trở nên tốt hơn.

Thật ra chuyện kỳ quái nhất là, Giản Chính Dương cũng không thể giải thích được vì sao mình lại như vậy, anh chỉ biết là, mỗi ngày lên nhìn cô là chuyện vui vẻ nhất.

Cô từ trong túi lấy ra một viên kẹo sữa đại bạch thỏ ăn, Giản Chính Dương cũng đưa tay lấy đại bạch thỏ ăn, nhưng lại phát hiện đầu giường một cái cũng không có, vội vã mở tủ đầu giường ra, bên trong cũng không có, đại bạch thỏ đã bị anh ăn sạch.

Làm sao bây giờ, anh muốn ăn đại bạch thỏ, ăn giống với cô, cũng giống như đang ở bên cạnh cô, làm anh cảm thấy thật hạnh phúc.

Giản Chính Dương lập tức lấy cái điện thoại nấy trăm năm không gọi ra, bên kia vừa nhận, anh liền nói: "Mẹ, con đã ăn hết đại bạch thỏ rồi, con muốn ăn đại bạch thỏ, mẹ mua giúp con đi."

Lúc đó, bà Giản đang ngồi ở thẩm mỹ viện nghe Tô Á tỉ mỉ nói, trong lòng có chút buồn bực, nghe được con trai mình nói như vậy, giọng nói cũng không khách khí.

"Chỉ có lúc cần đồ con mới gọi mẹ sao, đối diện tiểu khu mình chẳng phải là có thị sao, nơi nào mà không có kẹo sữa đại bạch thỏ, tự con đi mua đi, không nên suốt ngày giam mình trong nhà, nếu con không tự đi, thì cũng không cần ăn nữa."

Nói xong, bà giận đùng đùng cúp máy.

Tô Á nghe bà Giản nói vậy, nghĩ đây là cơ hội, "Chị Giản, không nên tức giận, nếu không, để con đi mua cho."

Bà Giản liếc mắt nhìn Tô Á, cô gái này rất đẹp, năng lực cũng tốt, bây giờ bà cũng biết tâm ý của con bé, đáng tiếc con trai mình không phải mình có thể nắm trong tay, nếu như con bé này có thể làm con trai bà khuất phục, bà cũng không còn gì để ý, nhưng việc hôm nay rất rõ ràng, con trai bà không hề có hảo cảm nào đối với con bé.

Nhưng, con trai bà không thích tiếp xúc với người ngoài, bây giờ nếu như Tô Á không bỏ cuộc, nói không chừng có thể thu phục được con trai mình, nghĩ đến đây, bà Giản nói chậm lại:

"Con trai chị, tính tình có chút quái gờ, rất ghét người lạ, nếu như nó biết là con mua, chắc chắn nói sẽ không muốn ăn."

Tô Á cười cười, "Vậy không nói cho anh ấy biết là được rồi."

Bà Giản suy nghĩ một chút, cũng tốt, cười nói, "Được rồi, vậy con đi mua đi, một hồi chị sẽ mang về cho nói."

Tuy rằng trong miệng mắng đứa con trai này, nhưng đó là con trai bảo bối mà bà thương yêu, nó muốn gì, cô cũng luôn chuẩn bị.

Bên này, sau khi nghe mẹ nói xong, Giản Chính Dương sững sốt một lúc lâu, sau đó đột nhiên nhảy dựng lên mở tủ quần áo của mình ra, bên trong chứa rất nhiều quần áo, có rất nhiều cái còn chưa tháo nhãn mác, vì anh không ra khỏi cửa, nên đều mặc đồ ngủ ở nhà.

Nên mặc cái gì thì được nhỉ? Nhìn nhiều bộ quần áo, Giản Chính Dương luống cuống như một đứa trẻ, nếu bình thường bà Giản muốn anh ra ngoài, khẳng định anh không thèm để ý đến, nhưng vừa nãy bà Giản nhắc tới siêu thị đối diện, nhịp tim của anh lập tức rối loạn, trước tiên nghĩ mình phải làm thế nào để có bộ dạng đẹp nhất xuất hiện trước mặt cô...

Lấy tất cả quần áo ra, chọn cái mình thích, mặc lên người rồi soi gương, cảm thấy không hài lòng lắm, vì vậy lại chọn bộ khác..., mãi đến khi chọn xong tất cả các bộ quần áo, cuối cùng cũng tìm được cái làm mình hài lòng nhất, đi vào phòng tắm, nghiêm túc rửa mặt, chải đầu, cạo râu cho sạch sẽ, xịt chút nước hoa lên người, mãi đến khi cảm thấy bản thân mình không còn chỗ nào để chỉnh, lúc này mới đến phòng khác, thay vớ mới, giày mới.

Bộ dáng này của anh, không giống như đi siêu thị mua đồ, trái lại rất giống như tham gia yến tiệc quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Quên Mang Tiền

Edit: trang kto

Beta: Linh Ngọc

Lúc Giản Chính Dương đi vào siêu thị, Bạch Tiểu Thỏ bị kinh ngạc một phen, mẹ nó a, người đàn ông từ đâu đến vậy, nhìn thấy anh, những nam ngôi sao đẹp trai trước kia cô coi cũng không cảm thấy đẹp lắm.

Đã lớn như vậy, đây chính là lần đầu tiên Giản Chính Dương đi mua này nọ, vốn không biết thứ mình muốn mua ở chỗ nào, thì thấy được ánh mắt Bạch Tiểu Thỏ nhìn tới, nhất thời anh càng thêm luống cuống, tay chân cũng không biết để đặt đâu.

Bạch Tiểu Thỏ nhìn thấy vẻ mặt luống cuống của Giản Chính Dương, trên mặt còn ửng đỏ, nhất thời tình cảm đối với anh tăng lên,

“Tiên sinh ngài ổn chứ, xin hỏi ngài muốn mua cái gì?”

Thấy Bạch Tiểu Thỏ đứng ở quầy thu ngân đang nói với mình, lúc này Giản Chính Dương chỉ có hai cái ý nghĩ trong đầu: Cô nữ cười với mình, giọng nói của cô ấy, thật dễ nghe.

Đầu óc trống rỗng Giản Chính Dương, hoàn toàn không biết mình nên đối mặt thế nào với Bạch Tiểu Thỏ, gương mặt cứng ngắc, cứ như vậy mà đứng ở đó, giống như một khúc gỗ

Bạch Tiểu Thỏ và Lạc Ca liếc nhau, người này không có vấn đề gì chứ!

Xuất phát từ đạo đức nghề nghiệp, Bạch Tiểu Thỏ lại cười một cái, “Tiên sinh, ngài cần mua cái gì sao?”

“Tôi, tôi muốn đại bạch thỏ.” Giản Chính Dương nói lấp bắp.

“Nha, kẹo sữa đại bạch thỏ phải không?” Đây là thứ kẹo sữa đại bạch thỏ mà mình thích nhất, lập tức cảm tình của Bạch Tiểu Thỏ đối với Giản Chính Dương tăng lên, rất nhiệt tình đi ra khỏi quầy thu ngân

“Kẹo sữa đại bạch thỏ ở bên cạnh nha, anh đi theo tôi.”

Giản Chính Dương cứ ngây ngốc như vậy đi theo bước chân Bạch Tiểu Thỏ, cô nói cái gì căn bản anh vốn không có nghe rõ, anh chỉ cảm thấy đáng vẻ cười rộ của cô đẹp gấp mười lần so với trong ống nhòm mà anh thấy, còn có giọng nói của cô, tựa như con gió xuân, chậm rãi chảy qua tim anh, anh cảm thấy linh hồn mình chắc đã bay đi rồi, cả người bay bổng, rõ ràng không có nghe cô đang nói cái gì, nhưng là giọng nói lại cắm rễ trong đầu mình.

Bạch Tiểu Thỏ đi đến nơi bán kẹo sữa đại bạch thỏ, cười cười nhìn Giản Chính Dương “Tiên sinh ngài muốn mua cái này sao?”

Giản Chính Dương ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thỏ, bộ dáng cô cười rộ lên thật sự rất đáng yêu, hai lúm đồng tiền thật sâu trên má, còn có mặt của cô thoạt nhìn rất nhỏ, giống con Tiểu Thỏ, làn da của cô nhìn rất trơn mịn, không biết sờ lên sẽ thế nào.

Nghĩ như vậy, Giản Chính Dương liền vươn tay ra, kinh ngạc phát hiện mặt của cô lại không lớn hơn bàn tay mình, còn có làn da của cô quả nhiên trơn mịn, sờ lên rất thoải mái a, Giản Chính Dương không khỏi hít một hơi, vẻ mặt say mê.

Bạch Tiểu Thỏ hóa đá, vốn nhìn anh đẹp trai như vậy chẳng những thế còn có vẻ mặt luống cuống đỏ ửng, đáng vẻ mười phần đáng yêu, nghĩ anh là một chàng trai đơn thuần, rất có cảm tình, ai biết đảo mắt một cái liền tự nhiên ăn đậu hủ của mình, một lúc lâu, cô mới hoàn hồn, vội vàng đi chụp lấy tay anh,

“Háo sắc!”

Bởi vì không có chú ý, tay bị đẩy ra, đã không còn cảm giác làn da sữa trơn mịn nữa, Giản Chính Dương bấu môi, đáng vẻ rất mất hứng, tay lại muốn sờ mặt Bạch Tiểu Thỏ, lúc này Bạch Tiểu Thỏ đã có chuẩn bị, vội vàng lui ra, nhưng cô không có nhanh tay bằng Giản Chính Dương, bị anh ôm vào trong lòng, thân hình mềm mại không giống với đàn ông làm cho Giản Chính Dương ngẩn ra, chưa từng trải qua tình cảm kịch liệt xa lạ này lên trong lòng, theo bản năng ôm Bạch Tiểu Thỏ càng chặt.

Lần này Bạch Tiểu Thỏ cũng không có hóa đá, cô chỉ cảm thấy chính mình bị chiếm tiện nghi, vội vàng cầu cứu, “Lạc Ca cứu mạng a.”

“Buông cô ấy ra.” Lạc Ca thấy tình hình không đúng vội vàng kéo Giản Chính Dương lại.

Đáng tiếc lúc nhỏ Giản Chính Dương vì bộ dáng đẹp trai nên hay bị bắt cóc tổng tiền thiếu chút nữa không cứu trở về được, sau đó bà Giản cố ý mời người đến dạy anh thuật phòng thân, đừng nhìn tính tình anh quái gở như vậy, thân thủ cũng không tệ, Lạc Ca là một người đàn ông trung niên bình thường, căn bản không phải là đối thủ của anh.

Một bàn tay ôm Bạch Tiểu Thỏ, một bàn tay tiếp được quả đấm Lạc Ca vung tới, Lạc Ca đã bị ném xuống mặt đất hết sức chặt vật, còn đụng phải đồ trên kệ.

Bạch Tiểu Thỏ vừa thấy lập tức nóng nảy, “Lạc Ca ~”

Thấy Bạch Tiểu Thỏ quan tâm Lạc Ca như vậy, Giản Chính Dương nhất thời rất mất hứng, anh còn nhớ rõ mình thấy trong ống nhòm Bạch Tiểu Thỏ luôn cùng này người đàn ông này nói đùa, vật sở hữu bị người khác xâm phạm, trong lòng phun ra lửa giận, Giản Chính Dương mười phần nguy hiểm nhìn Bạch Tiểu Thỏ,

“Em thích anh ta?”

Bạch Tiểu Thỏ tự dưng nhìn ra ý cảnh cáo bên trong, cô thề nếu mình gạt đầu, Giản Chính Dương khẳng định lập tức sẽ phế Lạc Ca, nhưng phần lớn là tức giận,

“Anh nói gì vậy, tuổi của Lạc Ca có thể làm cha của tôi đó, tuy rằng chúng tôi là cộng sự, nhưng tôi vẫn xem anh ấy làm trưởng bối.”

Nói xong mới cảm thấy buồn bực, làm sao lại nói nhiều với anh ta như vậy a.

Câu trả lời của Bạch Tiểu Thỏ làm cho Giản Chính Dương rất vừa lòng, bỏ qua ý nghĩ trong đầu công kích lại Lạc Ca, đương nhiên điều kiện tiên quyết là Lạc Ca không hề công kích chính mình.

Đáng tiếc Lạc Ca thấy Bạch Tiểu Thỏ bị người ta chiếm tiện nghi làm sao có thể mặc kệ, đứng lại khỏi mặt đất công kích lần nữa, lại bị Giản Chính Dương nhanh nhẹn làm ngã xuống đất.

Không chỉ như thế, Giản Chính Dương còn dùng giọng nói khinh miệt với anh, “Anh không phải đối thủ của tôi, không cần đánh lại, bằng không tôi sẽ không khách sáo với anh.”

Đây quả thực là tai họa mà, Bạch Tiểu Thỏ cảm thấy nếu không phải người đàn ông này có bệnh thì chính cô đang nằm mơ, thấy Lạc Ca rơi vào hoàn cảnh chặt vật, cô không dám cầu xin anh ta tha cho Lạc Ca, vội vàng nói,

“Lạc Ca anh dừng lại đây, để em nói chuyện cùng anh ta.”

Lạc Ca gạt đầu, anh không phải là đối thủ của Giản Chính Dương, nhưng nếu Giản Chính Dương dám bắt buộc Bạch Tiểu Thỏ, cho dù anh liều mạng mình cũng sẽ bảo vệ Bạch Tiểu Thỏ.

“Vị tiền sinh này, tôi nghĩ giữa chúng ta chắc có hiểu lầm gì đó, anh nhìn tôi đi trước kia chưa từng gặp anh, anh tới đây cũng mua kẹo sữa thôi mà, sao anh có thể làm thành như vậy, anh có thể buông tay ra không?”

Cứng rắn không được, Bạch Tiểu Thỏ quyết định dùng mềm, bỏ sắc mặt hung hăng, có chút lấy lòng nói với Giản Chính Dương.

“Tôi quả thật là tới mua kẹo sữa.” Giản Chính Dương gạt đầu, nhưng khi nghe Bạch Tiểu Thỏ nói chuyện chưa từng gặp anh, “Em là lần đầu tiên gặp tôi, nhưng tôi không phải lần đầu tiên gặp em, tôi ở tiểu khu đối diện, tôi tên là Giản Chính Dương, năm nay 25 tuổi, chưa kết hôn.”

Khóe miệng Bạch Tiểu Thỏ có chút run rẩy, chuyện này thì có quan hệ gì với cô chứ, không đợi cô nói chuyện, Giản Chính Dương còn nói một câu, trực tiếp khiến cô trở tay không kịp.

“Tôi rất thích em.”

Một lúc lâu Bạch Tiểu Thỏ mới tìm được tiếng nói chính mình, “Anh rất thích tôi, cho nên lần đầu tiên gặp mặt đã trực tiếp ăn đậu hủ tôi?”

Trong giọng nói còn mang theo vẻ tức giận.

“Ăn đậu hủ em?” Giản Chính Dương hiển nhiên chút từ ngữ thông dụng không hiểu rõ.

“Anh buông tôi ra trước được không?” Sắc mặt Bạch Tiểu Thỏ không tốt lắm, “Cho dù anh thích tôi, cũng phải hỏi tôi có thích anh hay không, đừng nói tới hiện tại tôi không phải bạn gái anh, cho dù là bạn gái anh, cũng không thể nói ôm liền ôm, nói sờ liền sờ, tôi là người, có quyền lợi chính mình.”

Thấy Bạch Tiểu Thỏ muốn chui ra khỏi ngực mình, Giản Chính Dương nhắc cánh tay ra kéo thật chặt cô vào trong lòng, ước nguyện ban đầu của anh là lại đây mua kẹo sữa, nhưng là sau khi ôm Bạch Tiểu Thỏ, anh phát hiện mình yêu cảm giác này, hiện tại, hẳn không muốn buông cô ra, một chút cũng không muốn.

Bạch Tiểu Thỏ tức giận, anh ta một chút cũng không có bị ảnh hưởng, chờ cô hết giận một chút, rất bình tĩnh hỏi, “Nhu vậy, ai mới có thể để cho tôi tùy tiện ôm?”

“Đương nhiên là vợ anh a.” Bạch Tiểu Thỏ không chút nghĩ ngợi nói.

“Vợ?” Giản Chính Dương chỉ do dự một chút, gật đầu, “Được rồi, tôi muốn em làm vợ tôi, em có bằng lòng không?”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bạch Tiểu Thỏ Phát Diện

Bạch Tiểu Thỏ thật sự không biết nói gì, cùng Lạc Ca liếc nhau, xem như đã hiểu ý tứ của nhau, bọn họ gặp phải tên thần kinh a.

Từ nhỏ đến lớn cô chưa từng bị người khác phái nào ôm như vậy, mặc dù người này trông rất soái, đúng là lần đầu tiên nhìn thấy anh ta đã bị kinh điển một phen, nhưng đẹp trai mà lại mắc bệnh thần kinh thì cái gì mặt đỏ, cái gì tim đập lúc trước, tất cả đều là mây bay.

Hiện tại Bạch Tiểu Thỏ chỉ cảm thấy cả người đều không được tự nhiên, thầm nghĩ làm sao nhanh một chút thoát khỏi vòng tay của anh ta. Mẹ nó ôm chặt như vậy, tính siết chết cô chắc.

Bạch Tiểu Thỏ hiển lãnh cũng muốn thô bạo nói: "Lạc Ca, anh đi trước sửa sang lại mấy gian phòng kia trước đi, em cùng anh ta nói chuyện một lát."

"Được." Lạc Ca gật gật đầu, cảnh giác nhìn Giản Chính Dương, chỉ cần hắn có một động tác lơ là liền lập tức xông lên cứu Tiểu Thỏ. Nhưng nếu không thành công thì đúng là nguy to.

Bạch Tiểu Thỏ hơi hơi đi ra bên ngoài một chút thì ngay lập tức bị Giản Chính Dương ôm chặt lại, điều này ày làm cho cô xấu hổ một phen: "Aiii, cái kia, chúng ta có thể đến bên kia nghỉ một chút rồi từ từ nói chuyện không?"

Nhìn thân thủ của Giản Chính Dương, Bạch Tiểu Thỏ cảm thấy dùng võ không thể được, vậy nên chỉ có thể dùng văn. Hi vọng cùng anh ta trao đổi có thể khiến anh ta thông suốt mà chủ động buông cô ra.

Giản Chính Dương nhìn theo hướng Bạch Tiểu Thỏ chỉ thì thấy ở một góc sạch sẽ, sáng sủa có một cái bàn nhỏ dành cho những người mua mì ăn liền trong quán trong quán có thể dùng, Giản Chính Dương gật gật đầu ôm Bạch Tiểu Thỏ hướng tới cái bàn nhỏ ngồi xuống. Nhìn thấy bên cạnh cái bàn có hai cái ghế dựa, trong đầu Bạch Tiểu Thỏ liền lóe ra một suy nghĩ cái ghế này chỉ có thể vừa vặn cho một người ngồi, vậy thì có thể thoát khỏi tay anh ta. Nhưng ý nghĩ đó vừa lóe ra thì đã bị Giản Chính Dương hung hăng đá văng ra. Anh đi đến một cái ghế dựa ngồi vào đó rồi rất tự nhiên ôm Bạch Tiểu Thỏ ngồi ở trên đùi mình.

Aaaaa, khả năng nhẫn nhịn của con người cũng có cái giới hạn của nó, hiện tại Bạch Tiểu Thỏ thật sự không thể nhịn được nữa rồi, cô quay sang Giản Chính Dương rồi hung hăng trừng mắt nhìn anh: "Anh bình thường gặp phụ nữ đều ôm một cái sao?"

Giản Chính Dương nhìn cô trả lời thành thật: "Từ mẹ tôi ra, em là người phụ nữ đầu tiên tôi ôm."

Lúc nghe câu trả lời của anh bỗng tim cô đập lệch đi một nhịp, nhưng cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận. Cảm giác đùi dưới mông cứng rần ở dưới mông, cô thực sự rất bất an: "Cái kia, anh ôm tôi như vậy thật sự rất không thoải mái, không phải bên kia còn một cái ghế trống sao, tôi ngồi ở cái ghế kia được không.....Nhu vậy chúng ta nói chuyện cũng sẽ tiện hơn."

Bạch Tiểu Thỏ không ngừng ở trong đầu nhắc nhở chính mình phải dùng từ ngữ ôn nhu để giải quyết vấn đề, không nên sử dụng võ bởi Lạc Ca đánh không lại cho nên sử dụng vũ lực cũng vô dụng. Hơn nữa đây cũng là quán nhà người ta, cô không hi vọng ngày mai chủ quán gọi điện nói đem cô đến quán để xem xem cô xử lý thế nào a.

Giản Chính Dương do dự một chút, đẩy mắt sắc bén xuất hiện một tia kì lạ: "Tôi ôm em, em thật sự không thoải mái sao?"

"Đúng vậy, anh ôm tôi rất chặt ,cả thất lưng của tôi đều bị anh làm đau."

Bạch Tiểu Thỏ vội vàng dùng nước mắt lưng tròng nhìn Giản Chính Dương.

Giản Chính Dương quả nhiên mắc mưu, vừa thấy bộ dáng như sắp khóc của cô vội vàng buông cô ra: "Tôi không có cố ý, em ngồi đi." Lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy ghế dựa đáng yêu như vậy. Cô ngồi ở ghế gần Giản Chính Dương, liền vội vàng đem ghế dựa dời đi, Giản Chính Dương thấy thế không vui, hơi nhíu mày rồi trực tiếp di chuyển ghế bám sát theo Bạch Tiểu Thỏ.

Bạch Tiểu Thỏ mặc quần áo nhân viên, váy ngắn đến đầu gối, cũng không có mặc tất chân, lại còn cùng Giản Chính Dương gặt gao chuyển qua, chuyển lại thật sự rất bất tiện. Mà đối phương từ đầu đến cuối vẫn không có ý định nhượng bộ, khiến cho cô tức đến đỏ mặt: "Khụ, cái kia, chúng ta từ từ nói chuyện, anh không cần phải cách tôi gần như vậy đâu."

"Không cần." Giản Chính Dương dùng biểu tình hồn nhiên nói xong tiếp tục nói thêm một câu nữa khiến người ta phải đỏ mặt khi nghe: "Tôi thích em."

Được rồi, hiện tại trọng điểm không phải chuyện này, Bạch Tiểu Thỏ quyết định không để ý, nhanh chóng chuyển sang đề tài khác: "Cái kia, tôi còn chưa biết anh tên là gì."

Giản Chính Dương vừa nghe xong, hơi nhướng mày biểu đạt bản thân không hồn giận nói: "Tôi mới nói cho em mà, tôi tên Giản Chính Dương, 25 tuổi chưa kết hôn, ở tiểu khu đối diện."

"Nha, đúng đúng, tôi, tôi vừa nãy không chú ý nên không nghe." Bạch Tiểu Thỏ cười cười, cô làm sao nghe rõ được anh ta nói gì, lúc đó cô chỉ hi vọng anh nhanh chóng buông chính mình ra thôi.

"Không sao, nhưng bắt quá phải nhận trừng phạt." Giản Chính Dương thần nhiên nói.

"Cái gì trừng phạt?" Bạch Tiểu Thỏ nghi hoặc hỏi lại, vừa hỏi xong thì chỉ thấy khuôn mặt tuần tú của Giản Chính Dương hướng tới mình đến gần. Bàn tay to gặt gao cố định cổ của cô không cho cô động, nhiệt tình mà hôn xuống.

Bạch Tiểu Thỏ trừng lớn hai mắt thật sự không thể tin, anh ta hôn ngay ngó như vậy, chẳng lẽ còn là nụ hôn đầu tiên? Được rồi, thật sự chỉ là cô suy đoán, nghĩ đến đây là nụ hôn đầu tiên của anh ta, không hiểu sao lòng cô xuất hiện một tia thoải mái. Tuy rằng anh ta bị bệnh thần kinh nhưng lại đẹp trai như vậy, nụ hôn đầu tiên lại dành cho chính mình, như vậy tính ra cô thật sự không thiệt nha.

Đồ trên tay Lạc Ca rớt khi nào anh cũng không biết, tối hôm nay quả thật xảy ra thật nhiều chuyện. Đầu tiên là một người đàn ông đẹp trai tiêu sái tiến vào, chiếm tiện nghi của Tiểu Thỏ, sau đó chính mình, rồi lại chiếm tiện nghi của Tiểu Thỏ, bây giờ bọn họ lại có bộ dáng kích tình như vậy, anh có nên xông vào bảo vệ sự trong sạch của đồng nghiệp hay không? Nên hay là không nên? Thật rối rắm mà.

Giản Chính Dương hôn Bạch Tiểu Thỏ chính là theo cảm xúc của chính mình, nghĩ hôn cô liền hôn cô. Thời điểm buông cô ra, lão nhị của anh thật là cứng rắn, chính là thật cứng rắn.

Hiện tại anh phải cố gắng nhịn xuống, bây giờ ở chỗ này không phải là nơi có thể làm. Nếu có thể, anh thật sự rất muốn lập tức lôi Bạch Tiểu Thỏ về nhà đem cô.... Ờ, cái kia lại cái kia, người trưởng thành đều biết.

Bạch Tiểu Thỏ hung hăng lau miệng, lau môi của mình, có chút tức giận trừng mắt nhìn Giản Chính Dương, mới vừa rồi chắc chắn anh ta đã cắn cô, hiện giờ miệng mới có chút vị tanh tanh của máu:

"Ai cho anh hôn tôi? Anh không biết ngoài người mình thích ra thì không được tùy tiện hôn môi sao?"

Giản Chính Dương hí mắt, không để ý tới hành động cô ở trước mặt anh lau miệng: "Vừa rồi tôi đã nói rồi, tôi thích em, tôi muốn em làm vợ của tôi."

Bạch Tiểu Thỏ trừng lớn mắt: "Nhưng tôi không có đồng ý, hành vi của anh lúc này có khác gì bắt buộc?"

Giản Chính Dương nghiêng đầu hỏi: "Vì sao em không thích tôi?"

"Vì sao tôi phải thích anh?"

"Vì sao em không thích tôi?"

"Vì sao tôi phải thích anh?"

.....

Hai người tiến hành đối thoại nhàm chán, Lạc Ca đứng ở bên cạnh nhìn trong chốc lát, quyết định đứng xem náo nhiệt. Vốn dĩ là người này vô lễ với người kia, nhưng xem bộ dáng hiện tại của hai người lại thành đôi tiểu tình nhân giận dỗi cãi nhau. Nhưng là hiện tại Tiểu Thỏ cũng không có bạn trai, mà anh ta không phải nói muốn cô làm vợ sao. Mặc dù người này có chút kì quái, nhưng theo bề ngoài mà nói thì vẫn nên để Tiểu Thỏ tự giải quyết đi.

Nhận ra chính mình cùng Giản Chính Dương tiến hành tranh chấp vô vị, Bạch Tiểu Thỏ dừng lại trước. Cô phát hiện ra mình đối với anh ta thực sự không có biện pháp.

"Thôi quên đi. Không phải anh đến mua kẹo sữa sao? Mua nhanh rồi đi nhanh đi."

Giản chính Dương dừng lại một chút, thật ra anh đến để mua kẹo sữa nhưng anh không có trực tiếp rời đi, mà là trực tiếp đến quầy thu ngân xé mở đóng gói, lấy ra một viên kẹo sữa đưa tới bên miệng Bạch Tiểu Thỏ. Để anh ta nhanh chóng rời đi, Bạch Tiểu Thỏ không chút do dự hé miệng nhận lấy.

Thấy cô không phản đối hành vi của mình, Giản Chính Dương thật sự rất vui vẻ, cũng lấy ra một viên kẹo bỏ vào miệng mình, thật dịu dàng nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Giản Chính Dương Vô Lại

Bị Giản Chính Dương nhìn chăm chú cô có chút không được tự nhiên, Bạch Tiểu Thỏ thử cùng anh thương lượng, "Bây giờ tôi đang làm việc, anh có thể rời đi hay không, nếu như có khách hàng tiến vào, ảnh hưởng không tốt."

Giản Chính Dương suy nghĩ một chút, Bạch Tiểu Thỏ nhìn bằng ánh mắt khẩn cầu, "Được rồi, tôi không quấy rầy em."

Nghe anh nói như vậy, Bạch Tiểu Thỏ thở dài nhẹ nhõm, cô nhìn anh mong chờ, kết quả anh xoay người đi về phía góc, bình tĩnh ngồi xuống, bình tĩnh ăn kẹo sữa.

Bạch Tiểu Thỏ:.....

Được rồi, anh ngồi ở nơi nào không phiền đến cô, cũng không coi là quấy rầy cô, Bạch Tiểu Thỏ khước miệng co quắp, ít nhất so với anh ôm mình hoặc đứng bất động ở quầy thu ngân vẫn là tốt hơn.

Lạc Ca nhìn thấy rối rắm của Bạch Tiểu Thỏ, lại thấy ánh mắt nóng bỏng của Giản Chính Dương nhìn chăm chăm Bạch Tiểu Thỏ, nhịn không được nội tâm hiếu kỳ, đi đến nói chuyện

"Tiểu Thỏ cô xác định cô không biết anh ta sao?"

"Không biết."

"Tuy rằng chiếm tiện nghi của cô, nhưng nhìn anh ta ngôn ngữ cử chỉ không giống như là người có bệnh." Lạc Ca đoán, "Cô thành thật khai báo, có phải đã gặp anh ta ở đâu hay không?"

Bạch Tiểu Thỏ đau đầu, "Tôi thật sự chưa có gặp qua anh ta, Lạc Ca anh đừng chơi tôi, anh xem anh ta đẹp trai như vậy, nếu tôi đã thấy, làm sao có thể không có ấn tượng?"

"Nói cũng đúng, hơn nữa nhìn dáng vẻ của anh ta, cũng không giống như người vừa thấy đã yêu," Lạc Ca nói, "Đúng rồi, lúc trước anh ta nói giống như không phải gặp cô lần đầu tiên."

Nghe Lạc Ca nói như vậy, Bạch Tiểu Thỏ suy nghĩ cẩn thận, giống như anh đã nói, cô là lần đầu tiên thấy anh, nhưng anh không phải lần đầu tiên thấy cô.

"Ài, Tiểu Thỏ, anh ta nói anh ta ở tiểu khu đối diện." Lạc Ca trí tưởng tượng hết sức phong phú, lúc trẻ tuổi ước mơ trở thành Holmes, nhưng mà cuối cùng bởi vì nhiều nguyên nhân không có làm được, hiện tại thay đổi đầu óc, bắt đầu tìm được cảm giác.

"Cô nghĩ xem, có phải anh ta ở nơi nào trong nhà mình, ngẫu nhiên nhìn ra cửa sổ rồi thấy cô, sau đó bắt đầu chú ý đến cô, rồi từ từ thích cô?"

"Lạc Ca anh cho rằng đây là giờ tám sao?" Bạch Tiểu Thỏ tức giận trắng mặt nhìn Lạc Ca, hoàn toàn không nghĩ tới Lạc Ca lại có thể nghĩ như vậy.

Lạc Ca nhìn bộ dạng rối rắm của Tiểu Thỏ, nhìn cô cười, "Có muốn Lạc Ca đến hỏi giúp cô hay không?"

Bạch Tiểu Thỏ vốn không để ý tới, nhưng nghĩ chính mình cùng anh ta không có cách nào khai thông, nếu trong lời nói có thể biết rõ ràng nguyên nhân hậu quả, có thể tốt hơn, vì thế gật gật đầu,

"Được."

“Nhìn Lạc Ca .” Tuy rằng anh bị quăng ngã hai lần, nhưng Lạc Ca quyết định rộng lượng tha thứ cho tiểu tử này, “Hi, cái kia, Giản Chính Dương, Tiểu Giản.”

Giản Chính Dương liếc anh ta một cái, không thèm quan tâm đến, tiếp tục nhìn công chúa của mình.

“.....” Một đám quạ đen từ trên đầu bay qua, Lạc Ca cắn phần.

Không ngừng cố gắng là một loại phẩm chất tốt, Lạc Ca quyết định không cùng tên tiểu tử này so đo, ngồi vào bên cạnh, trực tiếp lôi Bạch Tiểu Thỏ vào, “Có muốn biết chuyện của Tiểu Thỏ hay không?”

Rốt cục, Giản Chính Dương chuyển lực chú ý tới Lạc Ca , “Cô ấy tên Tiểu Thỏ?”

Làm đến như thế, anh đã quên hỏi tên cô, nhưng đối với anh mà nói, thích là cô, chỉ cần là cô, cái khác đều không sao.

“Đúng, cô ấy họ Bạch, Bạch Tiểu Thỏ.”

“Bạch Tiểu Thỏ ~” Giản Chính Dương đọc lại một lần, nhìn Bạch Tiểu Thỏ, trong mắt toát ra vẻ dịu dàng, ngay cả tên cũng đáng yêu như vậy, làm cho người ta thật thích.

Đều là đàn ông, Lạc Ca có thể biết ý tứ trong mắt Giản Chính Dương, lòng thù địch đối với anh ít đi một, “Anh rất thích Tiểu Thỏ?”

“Ừ.”

“Anh khi nào thì bắt đầu thích cô ấy?”

Giản Chính Dương suy nghĩ một chút, “Không biết.”

Dù sao lúc anh phát hiện, anh đã có thói quen mỗi ngày nhìn bóng dáng Tiểu Thỏ, vậy đó gọi là thích sao, chỉ là trước đó anh chưa từng nghĩ tới thổ lộ với cô, ngày hôm nay, anh cũng chỉ muốn gặp mặt cô cùng cô trò chuyện, kết quả cô đối với anh lực hấp dẫn vượt quá sức tưởng tượng, anh đã không khống chế được, mà tay anh sờ trên mặt cô, một khắc kia, anh đã quyết định sẽ không buông tha cho cô .

Thấy trong mắt anh tình ý càng ngày càng đậm, Lạc Ca có chút chịu không nổi, chịu đựng buồn nôn, “Vậy anh biết Tiểu Thỏ nhà chúng tôi đã bao lâu a?”

Một ánh mắt đầy sát khí nhìn tới , “ Tiểu Thỏ nhà các anh!”

“Ách, đừng hiểu lầm, không phải nhà chúng tôi ,là nhà anh .” Lấy lòng hầu như không chút nghĩ ngợi, nói xong mới phản ứng lại, mình sống hơn nửa đời người lại bị một tiểu hài tử uy hiếp.

Nhưng mà, sau khi anh nói xong câu đó, Giản Chính Dương thu sát khí lúc nãy trở về, không khỏi làm cho Lạc Ca cảm thán, bị một người đàn ông có đức vọng chiếm hữu cao như vậy thích, cũng không biết là Tiểu Thỏ may mắn hay là xui xẻo.

“Tôi biết cô ấy đã hơn một năm.” Thu hồi sát khí, Giản Chính Dương mới trả lời vấn đề của Lạc Ca, “Từ cửa sổ nhà tôi có thể nhìn thẳng đến cửa hàng tiện lợi.”

Lạc Ca nhìn xem tiểu khu đối diện, “Nếu là như vậy, thị lực của anh không tệ lắm.”

“Ừ.” Thị lực của anh không tệ, nhưng mà anh không nói cho Lạc Ca, trước khi mẹ đưa cho anh ống nhòm, anh chưa từng nhìn chăm chăm cửa hàng tiện lợi này.

“A, tôi đoán đúng rồi, anh ở nhà nhìn đến nhà chúng tôi, không phải, là anh nhìn thấy Tiểu Thỏ, sau đó nhìn đã bị cô ấy hấp dẫn , thích cô ấy có phải không?”

“Ừ.”

Anh cứ lại nghe được chân tướng a, nghe được Giản Chính Dương khẳng định, Lạc Ca rất kích động.

“Tiểu Thỏ làm sao hấp dẫn anh ?”

Làm sao hấp dẫn anh ? Giản Chính Dương nhìn Tiểu Thỏ trong quầy thu ngân không để ý tới mình, “Cô ấy cười rộ nhìn rất đẹp.”

“A, rất nhiều khách hàng đều đã nói như vậy, Tiểu Thỏ cười rộ lên đặc biệt cuốn hút người, nhìn cô ấy cười, tâm tình chính mình cũng sẽ vui vẻ.” Lạc Ca gật đầu,

“Còn có cái khác không?”

“Tiếng nói của cô ấy rất êm tai.”

“Còn có không?”

“Không liên quan đến anh.”

“Ách.....”

Đến hỏi không được cái gì, Lạc Ca đứng dậy đi nói cho Tiểu Thỏ, kết quả bị Giản Chính Dương gọi lại, “Anh còn chưa nói cho tôi biết chuyện của Tiểu Thỏ đâu.”

“Ách.....” Lạc Ca cười cười, “Tôi chỉ biết Tiểu Thỏ rất yêu cười, không có bạn trai, năm nay 22 tuổi, tốt nghiệp trung học, thích nhất ăn kẹo sữa, cái khác cũng không phải rất rõ ràng, nếu anh muốn biết có thể hỏi trực tiếp cô ấy thôi.”

Giản Chính Dương gật gật đầu, “Tôi biết rồi.”

Ngay cả câu cảm ơn cũng không có, Lạc Ca buồn bực nhìn Giản Chính Dương, hiện tại các tiểu tử đều không lễ phép như vậy sao?

Đối với Giản Chính Dương mà nói, cái khác cũng không trọng yếu, khi anh nghe được Tiểu Thỏ không có bạn trai, liền viên mãn.

“Tiểu Thỏ, Tiểu Thỏ ~”

“Lạc Ca?”

“Tôi hỏi thăm giúp cô, như ban đầu a, tôi thật sự đoán đúng rồi.” Lạc Ca đắc ý nhìn Tiểu Thỏ.

“Cái gì?”

“Chính là Giản Chính Dương thổ lộ với cô a, từ cửa sổ nhà anh ta có thể nhìn thẳng đến cửa hàng tiện lợi chúng ta, anh ta nói đã nhìn hơn một năm, đã sớm thích cô, cho nên tuy rằng tối hôm nay hành vi anh ta có chút nhanh, nhưng ta cảm thấy bộ dáng anh ta không tệ, cô có thể suy nghĩ nha.”

Bạch Tiểu Thỏ sai bước nhìn theo hướng bọn họ đi tới, khóe miệng run rẩy, “Lạc Ca, anh nên đổi nghề bói toán đi.”

Cùng lúc đó cổ áo Lạc Ca bị cầm lên đẩy cả người ra, sau đó là tiếng nói lạnh lùng của Giản Chính Dương, “Cách xa cô ấy một chút.”

“Thật thô lỗ.” Lạc Ca bắt mắt sửa sang lại một chút quần áo của mình, đồng tình nhìn Tiểu Thỏ, “Thấy được chưa, người này tham muốn giữ lấy mười phần, chúc cô may mắn.”

Bạch Tiểu Thỏ:.....

Chống lại hẳn không có tình cảm con người, Bạch Tiểu Thỏ cười gượng hai tiếng, ý bảo anh đi bên cạnh ngồi không cần đứng ở chỗ này, kết quả anh không nhúc nhích.

Bây giờ cô không biết nên làm gì, anh đột nhiên cúi người xuống, “Muốn tôi ngồi bên cạnh cũng được, hôn tôi một cái.”

Ách..... Bạch Tiểu Thỏ nhìn Lạc Ca xem náo nhiệt, mặt có chút hồng, “Giản tiên sinh, tôi không phải bạn gái anh, trước đó, mời anh trang trọng một chút.”

Câu trả lời Giản Chính Dương là trực tiếp kéo cổ Bạch Tiểu Thỏ qua, chuẩn xác tìm được môi của cô, hôn nồng nhiệt, đàn ông ở phương diện này quả nhiên là thông thạo, Bạch Tiểu Thỏ rõ ràng cảm giác được Giản Chính Dương tiến bộ.

Lạc Ca ở bên cạnh nhìn xem có chút kích động, âm thầm cảm thán tuổi trẻ thật là tốt, anh quyết định tối nay tan việc về nhà sau cũng muốn cùng vợ thân thiết.

Giản Chính Dương hôn Bạch Tiểu Thỏ sắp tắt thở mới cảm thấy hài lòng buông cô ra, thấy hai gò má phấn hồng của cô, rất có cảm giác thành tựu, bình tĩnh trở lại vị trí góc, ăn kẹo sữa đại bạch thỏ của mình.

Àn, cô tên Bạch Tiểu Thỏ, anh ăn đại bạch thỏ, giống như ăn cô, bởi vì ý nghĩ này, Giản Chính Dương quyết định ăn nhiều đại bạch thỏ.

Bạch Tiểu Thỏ chân như nhũn ra vịn vào quầy thu ngân, có chút khóc không ra nước mắt, đây đều là những chuyện gì a, không giải thích được còn bị chiếm tiện nghi, lần thứ nhất, lần thứ hai đã đánh lại còn có lần thứ ba.

Đáng giận nhất là tên hỗn đản Lạc Ca, đều nhìn cô bị khi dễ còn không giúp đỡ.

Được rồi, lúc này Bạch Tiểu Thỏ đã hoàn toàn quên mất Lạc Ca hoàn toàn không phải đối thủ của người ta, cho dù tiến lên cũng bị đánh bại mà thôi.

Kế tiếp Giản Chính Dương vẫn không có gì động tác, Bạch Tiểu Thỏ từ từ thanh tĩnh lại, cô ngờ ngác ngồi ở quầy thu ngân, nghĩ sau khi tan việc nhất định phải cùng Giản Chính Dương trao đổi một chút, nhất định phải giải quyết việc phiền toái này.

Lúc cô không nghĩ ra biện pháp gì, chuông cửa kêu lên ‘Hoan nghênh quý khách’, có khách hàng tới, Bạch Tiểu Thỏ vội vàng lên tinh thần.....

Chương 5: Bộc Lộ Bản Tính

Một nữ khách hàng tuổi còn trẻ bước vào cửa, ánh mắt của cô ta rất tốt, vừa liếc mắt một cái đã có thể thấy được Giản Chính Dương đẹp trai, sáng sủa ngồi ở góc quán. Thấy anh ngu quan đẹp đẽ, nhất thời trong mắt toát ra tia kinh diễm.

Bạch Tiểu Thỏ nhìn theo ánh mắt của nữ khách hàng, không hiểu sao trong lòng trở nên căng thẳng. Nữ khách hàng cầm một hộp mì ăn liền, sau đó đưa cho Bạch Tiểu Thỏ giúp nàng pha mì, rồi trực tiếp đi đến chỗ Giản Chính Dương.

Bạch Tiểu Thỏ vội vàng giúp nữ khách hàng pha chế mì ăn liền, trong lòng cô thật sự rất mâu thuẫn. Vừa muốn thoát khỏi cuộc gặp gỡ kì lạ này, vừa không muốn người nữ khách hàng háo sắc này cứ như vậy tiếp cận Giản Chính Dương.

"Hi, tôi có thể ngồi ở đây không?" Người phụ nữ trẻ tuổi phong tình thông thả đi đến bên cạnh Giản Chính Dương, vừa nói vừa chỉ chỉ vào cái ghế khác hỏi anh.

Giản Chính Dương cảm thấy kỳ lạ của mình đứng dậy nói: "Cô ngồi đi!" Khuôn mặt cứng đờ người phụ nữ trẻ tuổi háo sắc, không ngờ Giản Chính Dương lại không nề mặt như vậy. Nhưng khó khăn lắm mới gặp được cực phẩm như thế này, cô ta không muốn buông tha dễ dàng thế, liền lập tức đứng lên, "Tôi tên là Grazy, muốn làm bạn với anh, anh sẽ không ngại chứ, anh tên gì?"

"Tôi không muốn làm bạn với cô." Giản Chính Dương thản nhiên nói, sau đó trực tiếp đi đến hướng quầy thu ngân.

"Vì sao?" Grazy không nghĩ sẽ buông tha cho anh dễ dàng như vậy, thấy anh đi đến quầy thu ngân, lại thấy Bạch Tiểu Thỏ, cả người liền toát ra địch ý: "Đây là bạn gái anh?"

"Không phải, hôm nay cũng là lần đầu tiên tôi gặp vị tiên sinh này." Bạch Tiểu Thỏ giành trả lời trước, "Người đẹp, đây là mì của cô."

Bởi vì Bạch Tiểu Thỏ không phải là bạn gái anh, cho nên sắc mặt Grazy như tiết trời âm trời lại, "Cảm ơn, cô giúp tôi để ở bàn bên kia được rồi."

"Được."

Bạch Tiểu Thỏ thầm nghĩ thật là may mắn, cô không để cho Giản Chính Dương nói chuyện, nếu không xảy ra chuyện gì cô cũng không thể lường trước được.

"Anh đẹp trai, anh không cần..." Grazy muốn tới gần Giản Chính Dương, nhưng tay còn chưa đụng tới quần áo anh, liền bị anh bắt lấy, lộ ra khuôn mặt tuần tú đen như đáy nồi, khi tức giận trông anh thật dọa người, lời nói như rít qua từng kẽ răng, "Tôi không thích người khác chạm vào tôi."

"A~" Grazy bị đau, nhất thời liền kêu lên. Bạch Tiểu Thỏ há hốc mồm, không thích người khác chạm vào anh, vừa rồi anh ta sống chết ôm lấy cô là xảy ra chuyện gì a?

Nghe thấy Grazy kêu thảm thiết, sợ xảy ra chuyện không hay, Bạch Tiểu Thỏ vội vàng xông lên, "Mau buông tay, đối với phụ nữ còn ra tay thì còn gì là đàn ông a, buông tay, buông tay..."

Thấy Bạch Tiểu Thỏ đi lại đây, Giản Chính Dương thật nghe lời buông tay, nhưng là trước khi buông còn lấy ánh mắt lạnh lùng trừng Grazy.

Chưa từng có người đàn ông nào đối xử với cô hung hăng như vậy, Grazy cũng tức giận, "Không thích thì không thích, động thủ cái gì a, anh tưởng anh có bộ dạng hơn người thì rất giỏi sao? Tính tình anh xấu như vậy, cẩn thận sau này không lấy được vợ."

Nói xong thấy Giản Chính Dương mặt càng đen, như thể lúc nào cũng có thể động thủ, sợ tới mức vội vàng chạy đi, ngay cả đồ của mình cũng không cầm.

Bạch Tiểu Thỏ vội vàng kêu cô ta, "Người đẹp, đồ của cô~"

"Mặc kệ cô ta."

"Ách..." Khách hàng của cô bị dọa đi mất rồi, sắc mặt Bạch Tiểu Thỏ không tốt lắm, quay đầu trừng Giản Chính Dương, "Vì sao anh lại đánh nhau?"

"Tôi chán ghét ai chạm vào tôi."

Bạch Tiểu Thỏ nghe xong, nhìn tay mình đang lôi kéo Giản Chính Dương, khóe miệng có chút run rẩy, "Bây giờ tôi đang chạm vào anh, sao anh lại không có phản ứng?"

Giản Chính Dương nói, " Em không giống với người khác."

"Vì sao tôi lại không giống?" Bạch Tiểu Thỏ cảm thấy anh chỉ là giả vờ, "Vì sao mà tôi không giống với người khác, nếu anh bảo anh chán ghét phụ nữ,tôi không phải phụ nữ sao? Còn nếu anh bảo anh chán ghét người khác, tôi không phải người khác sao?"

Giản Chính Dương nhìn Bạch Tiểu Thỏ, vẻ mặt có chút không rõ, " Em hi vọng người phụ nữ khác chạm vào tôi sao?"

"Tôi....." Lời của Bạch Tiểu Thỏ cứ tắc lại trong miệng, "Tôi với anh không có quan hệ gì, tôi cũng không hi vọng sẽ liên quan đến chuyện của anh."

"Tôi đã nói rồi, tôi muốn em làm vợ của tôi."

Sắc mặt Giản Chính Dương giống như hơi đen lại một chút, "Tôi nói được làm được, lần này tôi bỏ qua, nếu lần sau em lại nói với người khác chúng ta không có quan hệ gì thì em đừng trách tôi."

. "Anh định đánh tôi sao?"

"Tôi sẽ không đánh em."

"Tôi đây không sợ anh." Bạch Tiểu Thỏ đắc ý cười, dù sao cũng chỉ cần anh ta không đánh cô là được rồi.

Giản Chính Dương hừ lạnh một tiếng, tuy tôi không đánh em nhưng tôi cũng có rất nhiều cách để cho em khuất phục, đến lúc đó em nhất định sẽ phải thừa nhận a.

Bởi vì Grazy đã trả tiền mì ăn liền nên Giản Chính Dương thật ghét bỏ nó, dùng ánh mắt nhìn rác nhìn mì ăn liền, rồi lại nhìn Bạch Tiểu Thỏ nói, "Đem bát mì này bỏ đi."

"Vì sao phải bỏ?" Bạch Tiểu Thỏ bất mãn, "Cũng chưa có ai ăn qua, Lạc Ca, ở đây có một tô mì ăn liền, anh có muốn ăn không?"

"Ăn a, vừa lúc bụng đã có chút đói." Lạc Ca vội vàng chạy tới, cầm tô mì lên ăn.

Thấy thế, Giản Chính Dương không hề đến gần Lạc Ca, giống như anh ta và rác cũng không có gì khác nhau.

Nhìn ánh mắt của anh với Lạc Ca như vậy, Bạch Tiểu Thỏ thật mất hứng, "Nếu anh cảm thấy nhìn không quen,anh có thể đi ra ngoài, không cần đứng ở đây."

Giản Chính Dương cũng không thích sinh sự, một khi lại có khách hàng đến, mà lại còn giống với người phụ nữ kia, anh thật sự sẽ tức chết. Dù sao anh cũng biết khi nào Bạch Tiểu Thỏ tan tằm, "Được, chờ em tan tằm, tôi lại đến tìm em."

Bạch Tiểu Thỏ nhú nhú mày, giải quyết một lần cho xong liền nhanh chóng gạt gạt đầu, "Được."

Trước khi rời khỏi, Giản Chính Dương còn không quên ăn chút đậu hủ của Bạch Tiểu Thỏ. Tuy anh không biết sỗ sàng nghĩa là gì, nhưng anh đã thật sự đem những hành vi sỗ sàng của mình chấp hành hoàn toàn.

Bạch Tiểu Thỏ bị anh ôm một cái liền đứng chết lạng, dù sao có muốn phản kháng cũng không được, không bằng thuận theo anh ta, anh hôn xong rồi cũng sẽ đi.

Dù sao hôn cũng hôn rồi, có hôn thêm một lần nữa cũng chẳng sao. Bạch Tiểu Thỏ còn nhớ rõ trước kia cô có xem qua một câu: Cuộc sống tựa như cường gian, nếu đã không thể phản kháng thì phải biết hưởng thụ.

Cô sửa lại một chút, vô lễ chính là cường gian, nếu đã không thể phản kháng thì phải biết hưởng thụ a. Bạch Tiểu Thỏ mềm mại đối với Giản Chính Dương mà nói thì như một liều thuốc độc vậy. Vì thế, sau khi anh hôn cô thỏa mãn anh mới chịu rời đi. Trước khi đi anh còn không quên trả tiền túi kẹo sữa cho Bạch Tiểu Thỏ.

Vừa về nhà không lâu, bà Giản liền đưa cho anh túi kẹo sữa, thấy anh đang ngồi trên sofa ăn kẹo sữa, bà hơi sững sốt một chút, "Tiểu Dương, không phải con nói không có kẹo sữa sao?"

"Đúng vậy, con vừa ra ngoài mua." Giản Chính Dương nói.

"Con ra ngoài mua ?" Bà Giản nhìn con có chút không tin.

" Con mua ở đâu a?"

"Đổi điện."Giản chính Dương chỉ vào siêu thị.

Giản Chính Dương thật sự rất kích động nhìn con,con bà một mình ra ngoài không quá một lần, bất kể thời điểm nào, bà đều sẽ đồng ý. Vì quá kích động nên bà chỉ có thể gạt đầu liên tục. "Được, được, được,..."

Giản Chính Dương nhìn mẹ, đột nhiên nói: "Mẹ, con muốn nuôi thỏ con."

"Nuôi thờ con." Giản phu nhân đã có thói quen chấp nhận mọi chuyện con nói nên gật đầu ngay. "Được, thăm mi viện của mẹ có một vị khách là chủ cửa hàng sùng vật. Nơi đó chắc là có thờ, ngày mai con đi đến đó chọn cùng mẹ được không?"

"Không cần, mẹ giúp con mua về đi, con muốn màu trắng, một con thờ trắng thuần a." Ban ngày ra ngoài đối với anh thật là một chuyện xa xôi.

Bà Giản cũng không hồ là người mẹ hiểu con: "Nếu không thì buổi tối ngày mai chúng ta đi cũng được, muốn một chút cũng không sao. Con đã muốn nuôi thờ con thì phải chính mình đi chọn mới thích nha."

Chỉ cần con có thể đi ra ngoài, mặc kệ là vào thời điểm nào cũng đều có thể. Có thể giúp con chuyện gì thì giúp, nói không chừng một ngày nào đó con bà có thể tốt hơn, bà cũng không cần phải đau lòng suy nghĩ nữa.

Nhưng đáng tiếc Giản Chính Dương cũng mặc kệ mẹ đau lòng nói: "Không cần, mẹ cứ mua về đây giúp con là được rồi."

Bà Giản muốn khuyên con thêm chút nữa nhưng Giản Chính Dương đã bắt đầu phát giận, "Con đã nói không muốn ra ngoài mà, mẹ không nghe sao? Cũng không thấy phiền hay sao vậy?"

Bà Giản tới mức liên tục gật đầu, "Được, được, không ra ngoài thì không ra ngoài, mẹ ngày mai sẽ mua cho con."

Đáng thương cho lòng cha mẹ trong thiên hạ, bà Giản là người phụ nữ mạnh mẽ, ở trước mặt con, chút cứng rắn cũng không có.

"Không còn chuyện gì nữa thì mẹ đi đi." Cảm thấy bà Giản không còn chuyện gì nữa, Giản Chính Dương bắt đầu đuổi người.

Bà Giản cũng đã sớm quen với tính tình của con mình, không nói nhiều liền đứng dậy, "Mẹ đi trước, nếu có chuyện gì gấp nhớ phải gọi điện cho mẹ biết không?"

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Bắt Đầu Theo Đuổi

Còn mấy phút nữa là đến thời gian tan làm, Bạch Tiểu Thỏ nhìn thấy Giản Chính Dương xuất hiện ở cửa siêu thị, không muốn cho anh đi vào, vội vàng đi tới bên Tiểu Bân và Lạc Ca vẫn chưa tan tâm lên tiếng chào, đi trước một bước.

"Ồ, Tiểu Thỏ sao đi vội như vậy?" Tiểu Bân lớn hơn Tiểu Thỏ một tuổi, là một nam sinh sáng sủa.

"Không muốn thấy anh thôi." Lạc Ca thân nhiên nói một câu, nhưng Tiểu Bân bị cận thị, không mang mắt kính nên không thấy rõ bóng dáng bên ngoài, bằng không thể nào cũng sẽ ồn ào một chút.

"Lạc Ca, anh hài hước như vậy khi nào?" Tiểu Bân đứng là không thấy rõ tình cảnh ngoài cửa, cười cười, "Tôi đẹp trai như vậy, làm sao Tiểu Thỏ có thể trốn tôi nhỉ."

"Anh đẹp trai, Lạc Ca tôi đây không đẹp trai sao?" Lạc Ca vui đùa, nghĩ rằng người đàn ông đẹp trai tới hôm qua đâu rồi, chính là rất bá đạo, cũng không biết Tiểu Thỏ gặp phúc hay họa.

"Phốc ~" Tiểu Bân bật cười, "Lạc Ca không nhìn ra anh cũng hài hước như vậy."

"Đó là....."

Bên trong Lạc Ca cùng Tiểu Bân vui đùa, ngoài cửa Tiểu Thỏ đi đến bên cạnh Giản Chính Dương, nhìn xem phía sau siêu thị, lại nhìn xem phía trước công tiểu khu, chỉ chỉ công tiểu khu bên cạnh.

"Chúng ta đi nơi đó đi."

"Được." Giản Chính Dương không có ý kiến.

Hai người mặt đối mặt, Bạch Tiểu Thỏ đột nhiên không biết mình nên nói như thế nào, "Khụ, Giản tiên sinh....."

"Chính Dương."

"Hà?"

“Tiểu Thỏ gọi tôi là Chính Dương hoặc Dương.” Giản Chính Dương nghiêm trang sửa chữa.

“Không cần.” Tiểu Thỏ cười gượng, nhìn ánh mắt nguy hiểm của Giản Chính Dương, vội vàng đổi cách xưng hô, “Chính Dương.”

Đối với người chỉ gặp mặt một lần mà kêu tên này có chút lạ , nhưng mà, vì muốn giải quyết nhanh sự việc, vẫn là không cần để ý việc nhỏ này.

“À, nhà anh ở khu này sao?” Suy nghĩ không biết nên mở miệng như thế nào, Bạch Tiểu Thỏ thuận miệng hỏi.

“Ngay tại khu này.” Bạch Tiểu Thỏ theo tay hân vừa chỉ, thấy đối diện cửa hàng tiện lợi, nghĩ đến Lạc Ca nói anh mỗi ngày nhìn lên mình, một cảm giác kỳ lạ nảy lên trong lòng.

“Có muốn đi lên ngồi một chút hay không?”

“A, không cần không cần.” Bạch Tiểu Thỏ lắc đầu liên tục, cô cũng không phải là nhìn đối phương bộ dạng đẹp trai sau đó nói thích mình liền chủ động hiến tặng người.

“À.” Giản Chính Dương vì Bạch Tiểu Thỏ không muốn đi lên nhà ngồi có chút mất mát, “Nhà chỉ có mình tôi, sau này em có thể đến bất cứ lúc nào, điện thoại của em đâu?”

“Ở đây.” Tiểu Thỏ theo bản năng lấy ra điện thoại di động của mình, bị anh cầm lấy, nhập vào một dãy số, lại bấm, sau đó nói máy.

Di động không bắt máy, Giản Chính Dương mặt không chút thay đổi nắm tay đưa di động trả lại cho Tiểu Thỏ, si mê nhìn cô, nhà anh có Tiểu Thỏ, thật là càng nhìn càng đẹp mắt.

Tiểu Thỏ không chịu nổi ánh mắt nóng rực của Giản Chính Dương “Khụ, Giản..... Ách, Chính Dương, chúng ta nói chuyện, về chuyện anh nói thích tôi, cái kia, tôi cảm ơn anh, nhưng là, tôi cảm thấy chúng ta không hiểu rõ lẫn nhau, tình cảm là một việc rất chân thành và nghiêm túc, không thể tùy tiện đến gần nhau, nếu không sau này có chuyện gì không biết mà tách ra , cho nên, tôi cảm thấy tạm thời không thể cùng anh ở cùng nhau.”

“.....”

“Anh có nghe được tôi nói không?” Gặp Giản Chính Dương không có phản ứng, Tiểu Thỏ không thể hỏi một tiếng.

“Tôi không đồng ý.”

“Cái gì?” Tiểu Thỏ há hốc mồm.

Giản Chính Dương liếc mắt nhìn Tiểu Thỏ một cái, trong mắt lóe lên tia sáng đói khát, dường như bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị ăn Tiểu Thỏ, loại cảm giác này là lúc lần đầu tiên nhìn Tiểu Thỏ , hơn nữa còn ôm hôn Tiểu Thỏ, loại cảm giác này vẫn còn mãnh liệt, hai mươi mấy năm lần đầu tiên giống như phản ứng sinh lý mãnh liệt, Tiểu Thỏ kháng cự, lại làm cho thể xác và tinh thần của anh đều bị thử thách.

Bị ánh mắt Giản Chính Dương nhìn rất không thoải mái, trực giác cho thấy anh ấy rất nguy hiểm, Tiểu Thỏ đột nhiên đẩy anh ra cuống cuồng chạy, “Anh không đồng ý cũng phải đồng ý, tôi sẽ không ở cùng một chỗ với anh.”

Giản Chính Dương không có phòng bị bị cô đẩy ra từng bước, nhìn bóng dáng Tiểu Thỏ, anh cũng không có đuổi theo, mà là chậm rãi đi nhưng sẽ luôn ở phía sau, anh muốn biết cô đang ở đâu.

Bạch Tiểu Thỏ chạy trong chốc lát, cảm thấy phía sau không có ai đi theo mình, quay đầu, kết quả nhìn thấy bóng dáng Giản Chính Dương cách mình hơn mười thước, sợ tới mức cô vội vàng xoay người cuống cuồng chạy.

(1) 1 thước=100cm

Cơ thể Tiểu Thỏ không tính là tốt, thấy mình chạy nhanh hay chậm, Giản Chính Dương thủy chung cách mình xa như vậy, rõ ràng không hề chạy, chậm rãi đi về nhà.

Trở lại tiểu khu, cố ý dặn người bảo vệ không cho người phía sau vào tiểu khu, đừng cho anh ta vào, được bảo vệ trả lời chắc chắn, Tiểu Thỏ yên tâm về nhà.

Giản Chính Dương từ phía sau đi lên, cũng muốn vào tiểu khu, quả nhiên bị bảo vệ ngăn lại, “Không phải người của tiểu khu, không thể vào được.”

Giản Chính Dương mặt nhăn nhu mảy, “Tìm vợ cũng không được?”

“Vợ?” Bảo vệ nhìn Giản Chính Dương từ trên xuống dưới, thấy bộ dạng anh đẹp trai như vậy, trên người mặc dù là quần áo thể thao đơn giản, nhưng chất vải nhìn rất tốt, không giống tên lưu manh, cũng không có dụng ý khác người.

“Vợ anh là ai?”

“Cô gái vừa mới đi vào, Bạch Tiểu Thỏ.”

Bạch Tiểu Thỏ bình thường rất lễ phép, nhìn thấy bảo vệ đều chào hỏi, vừa lúc bảo vệ biết tên của cô, nghe vậy ánh mắt trừng lớn, “Cô ấy là vợ của anh? Cô ấy chưa kết hôn à.”

Giản Chính Dương chu miệng, “Đúng vậy, cô ấy không muốn gả cho tôi, tôi theo đuổi cô ấy là bất chính sao?”

“À, hóa ra là như vậy.” Bảo vệ liền hiểu rõ, thật không nghĩ tới Tiểu Thỏ như vậy anh chàng đẹp trai theo đuổi, nhưng làm sao không đồng ý nhỉ, thật không biết cô gái này nghĩ như thế nào, nói như vậy cô gái này không thích chàng trai có bộ dạng đẹp trai sao.

“Nhưng Tiểu Thỏ dặn dò không thể cho anh đi vào.”

“Vậy anh có thể nói cho tôi biết nhà cô ấy ở tầng mấy, số phòng không?”

Giản Chính Dương cũng không chuẩn bị đi vào, dù sao thời gian không lâu, hơn nữa ngày mai cô ấy còn đi làm, không sợ không thấy được.

Thấy bộ dáng Giản Chính Dương tuần tú lịch sự, bảo vệ trái tim đồng cảm, “Cô ấy ở tầng 6 phòng 201.”

“Cám ơn.” Giản Chính Dương nhìn xem tiểu khu, không còn bóng dáng Tiểu Thỏ, xoay người rời đi, để lại bảo vệ nhìn bóng dáng anh, lại nhìn phương hướng của Tiểu Thỏ, cảm thán.

“Tuổi trẻ thật tốt.”

Về nhà, Tiểu Thỏ còn có chút bất an, không biết bảo vệ có thể ngăn Giản Chính Dương lại hay không, bởi vì cô đột nhiên nhớ tới Giản Chính Dương rất khinh thường Lạc Ca nói anh không phải đối thủ của tôi, bảo vệ đều đã sáu mươi tuổi, nếu vì dạng này bị đánh, cô có chút bất an.

Nghĩ như vậy, Tiểu Thỏ do dự một chút, vẫn là vội vàng việc ra cửa, không nhìn một chút, cô không yên lòng.

Đi xuống lầu, đi tới cửa, thấy trong phòng bảo vệ yên lặng, ngoài cửa tiểu khu cũng không có người đứng, lúc này mới thả lỏng tâm tư, bảo vệ rất được đuổi anh ta đi.

Nhưng là, ngày mai mình còn muốn đi làm, không biết anh có đến tìm mình hay không, thật sự là phiền toái a, trực giác của cô cảm thấy chuyện này sẽ không qua đi như vậy, chẳng lẽ muốn mình đổi chỗ làm? Không cần a, công việc này cô rất thích.

Như vậy mơ hồ nghĩ đến nhà, bàn tay cho vào túi áo, đột nhiên dừng lại, vừa mới vào nhà, cô tiện tay đem cái chìa khóa để trên bàn trà, sau đó vội vàng đi ra ngoài, đã quên mang chìa khóa, làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Tiểu Thỏ Tức Giận

Khuya khoát thế này tìm người phá khóa thật sự không phải là ý kiến hay. Chẳng những như vậy, phá khóa thì khóa sẽ bị hỏng, mà khóa hỏng rồi thì lại phải thay khóa mới. Nhưng buổi tối người ta không thay khóa, không còn cách nào khác, chỉ có thể tìm người giúp mình phá khóa, rồi buổi sáng ngày mai sẽ đi thay khóa mới vậy.

Tiểu Thỏ vào nhà, lúc cô tắm giặt sạch sẽ xong lên giường ngủ thì đồng hồ đã điểm 2h. Nếu không phải tại cái tên Giản Chính Dương kia, chính mình cũng sẽ không phải chạy xuống, không chạy xuống thì sẽ không quên mang chìa khóa, không quên mang chìa khóa sẽ không phải tìm người phá khóa, không tìm người phá khóa cũng sẽ không phải tốn tiền thay khóa mới uống phí a.

Cho nên, nói đi nói lại, tất cả đều là do Giản Chính Dương, thật đáng giận, đáng giận a... Tiểu Thỏ lộ ra chính mình là một con thỏ, xem cái chân như là Giản Chính Dương mà cắn, tôi cắn chết anh, phá khóa ngày mai phải thay khóa, tốn 200 nghìn của tôi nha. Ôi tiền của mình, chừng đó là mấy ngày lương luôn đó. Giản Chính Dương, anh đi chết đi, tên khốn kiếp....

Trong lúc Tiểu Thỏ đang ra sức nguyên rửa Giản Chính Dương thì anh lại đang cầm hình của cô do anh chụp lên được, mở ra từng bức, từng bức để thưởng thức. Hầu như mỗi một bức hình trên mặt của cô luôn mang theo nụ cười. Cô làm sao có thể đáng yêu như vậy được chứ, cô cười lên trông thật là đẹp nha...

Nhưng mà anh không muốn cô cười với người khác a, nhất là cười với đàn ông. Sau này, anh muốn cô chỉ sẽ cười với một mình anh, àn, đúng vậy, cô là của anh nên chỉ có thể cười với duy nhất một người là anh.

Đang miên man suy nghĩ bỗng anh hắt xì vài cái, quái lạ, đang yên đang lành làm sao có thể hắt xì được cơ chứ. Nhìn hình Tiểu Thỏ trên tay, Giản Chính Dương thật tự kiêu cho là Tiểu Thỏ đang suy nghĩ về mình nên mình mới hắt hơi, anh cảm thấy thật tốt.

Đối với Giản Chính Dương mà nói, đêm tối mới là lúc bắt đầu của một ngày, cho nên anh có rất nhiều thời gian để thưởng thức ảnh chụp...

Lạc Ca đúng là một người nhiệt tình, hoặc có thể nói là người đến tuổi trung niên bất kể là nam hay nữ thích chò mồi vào chuyện người khác. Lúc đi làm, Lạc Ca liền quần lấy Tiểu Thỏ hỏi đêm qua cô và Giản Chính Dương nói chuyện giải quyết đến đâu rồi.

Tuy rằng Bạch Tiểu Thỏ cô đối với mọi người xung quanh luôn rất tốt nhưng mà cô thật sự không thích nói chuyện riêng của mình ra, cho nên cô thản nhiên cười cười nói: "Bình thường a."

Nghĩ đến đêm qua bị Giản Chính Dương làm cho đứng ở bên ngoài lâu như vậy, khuôn mặt cô liền trở nên tức giận. Nhưng mà cô cũng không có ý định muốn nói với Lạc Ca, bởi vì cô biết chỉ cần cô vừa nói Lạc Ca nhất định sẽ tra hỏi cô đến cùng, mà cô lại không thích như vậy chút nào.

"Vậy cô vẫn không có đáp ứng yêu cầu làm người yêu của cậu ta?" Lạc Ca giống như cũng không biết Tiểu Thỏ không thích bị người khác hỏi chuyện riêng tư của mình mà cố hỏi tiếp.

Tiểu Thỏ cười cười, "Đương nhiên là không."

"Anh ta đồng ý sao?"

"Không." Trên thực tế cô với anh nói chuyện với nhau đến một câu sườn sẽ còn không có nữa là, nếu không cô cũng không phải chạy trốn.

"Vậy..." Lạc Ca muốn nói vậy làm sao cậu ta lại buông tha cho cô, nhìn bộ dạng độc chiếm của anh ta ghê như vậy làm sao cô có thể an toàn thoát khỏi, nhưng Tiểu Thỏ thật sự không muốn nói đến chuyện này nữa liền nhanh chóng cắt ngang lời nói của Lạc Ca.

"Lạc Ca, anh xem lại một chút xem chúng ta còn phải loại bỏ đi thứ gì nữa không? Cũng sắp cuối tháng rồi, chúng ta cũng nên kiểm tra lại một chút xem sao. Cuối tháng ông chủ sẽ tới kiểm tra a."

"Nha, cũng có một vài thứ cần phải bỏ đi rồi, muộn một chút tôi sẽ đưa cô đi." Lạc Ca vừa nghe liền lập tức gật đầu.

"Được." Tiểu Thỏ cười cười rồi cũng bắt đầu làm việc của mình. Cô sợ cô mà còn không đi thì Lạc Ca nhất định sẽ không để yên mà hỏi cô cho đến cùng.

Di động có tin nhắn đến liền rung lên, Tiểu Thỏ vốn không để ý tới bởi bình thường không có ai nhắn tin cho cô cả, cho dù có có thì cũng chỉ là mấy tin nhắn rác. Nhưng mà di động giống như cứ 10 giây liền rung, cảm thấy không giống như với mấy tin nhắn rác hay gửi đến, cô đành phải lấy ra xem. Kết quả, khi nhìn thấy màn hình điện thoại hiện thị mấy chữ "ông xã thân yêu" đó thì dọa cho cô phải giật mình luôn a.

Vừa mở tin nhắn ra liền thấy những tấm hình aGiản Chính Dương tự chụp các góc ngách của nhà anh. Nhất là phòng anh, anh đặc biệt chú thích rõ. Thật sự, Tiểu Thỏ có chút dở khóc dở cười, không biết hôm qua cô ngây ngốc thế nào mà lại đưa di động của mình cho anh để anh lưu tên anh trên di động ghê tởm như vậy.

Nhưng mà trong nhà Giản Chính Dương nhìn qua cũng rất trang hoàng đi, so với nhà mình thì đẹp và gọn gàng hơn nhiều. Xem ra người này rất có tiền a, cũng không biết anh ta làm việc gì.

Ai...không đúng a, anh ta làm cái gì thì cũng liên quan gì đến cô, dù sao cô cũng không đồng ý làm bạn gái anh, nghĩ vậy liền trả lời anh hai chữ "Nhảm chán."

Đem tên trong danh bạ đổi thành Giản Chính Dương, dù sao đối phương cũng có số điện thoại của mình, mình có xóa số anh ta cũng vô ích, nhưng tuyệt đối không thể để cái tên ông xã gì đó được. Mình có xóa đi thì anh ta cũng không có biết nha.

Còn tin nhắn của Giản Chính Dương cô hơi do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn không có xóa. Bộ dạng anh ta đẹp trai như vậy, thỉnh thoảng lấy nha nhìn dương mắt cũng tốt.

Giản Chính Dương lập tức trả lời, mở ra lại là khuôn mặt tươi cười của anh.

Cho dù anh ta đẹp trai, chụp ảnh đẹp mắt cũng không thể chụp hình rồi gửi hết qua đây đi. Tiểu Thỏ ngẩng đầu nhìn tiểu khu đối diện, hiện tại có phải anh cũng đang nhìn chính mình hay không, chắc chắn là như vậy.

Vì thế Tiểu Thỏ gửi cái tin nhắn: Không được nhìn lên tôi, thật không có lịch sự chút nào.

Nhận được tin nhắn của cô, Giản Chính Dương theo kính viễn vọng nhìn Tiểu Thỏ mặt đang nhìn về phía mình. Anh có cảm giác như cô đang nhìn anh và anh với cô đang đứng gần nhau, cô trả lời anh bằng tin nhắn, thật tốt quá đi, Giản Chính Dương cười hơ hớ nói:

"Tôi thích em, em chụp ảnh gửi cho tôi đi."

Tiểu Thỏ không có trả lời, nghĩ đến khả năng anh đang nhìn lên mình, cô lại có cảm giác là lạ. Giống như bị giám thị trông chừng, điều này làm cho cô có

chút không vui.

Nhưng là Giản Chính Dương lại không nghĩ như vậy, mỗi một phút anh đều gửi những tin nhắn yêu thương. Thấy Tiểu Thỏ giống như cắt di động vào túi tiền anh liền nóng nảy không ngừng gửi tin nhắn để cô chụp ảnh gửi cho anh. Nhưng Tiểu Thỏ vẫn không xem di động, vì thế anh liền trực tiếp gọi điện thoại.

Tiểu Thỏ thấy màn hình điện thoại hiện Giản Chính Dương lại càng không vui, nghe máy: "A lô..."

"Vì sao em không xem tin nhắn?" Giọng Giản Chính Dương rất trầm thấp, đây là biểu hiện cho thời điểm anh không vui. Nếu là bà Giản ở trước mặt anh giờ đây, anh chắc chắn đã đại náo lên rồi sau đó mặc kệ anh muốn cái gì, bà Giản đều sẽ đồng ý.

"Tôi không rảnh, bận rất nhiều việc."

"Em gạt tôi, rõ ràng em đang đứng không."

Nghe Giản Chính Dương nói vậy, Tiểu Thỏ lập tức trừng mắt nhìn về hướng đối diện, "Giản Chính Dương, anh nhìn lên tôi."

"Tôi..." Giản Chính Dương nhất thời có chút chột dạ.

"Tôi nói cho anh biết, tôi ghét nhất là bị người ta nhìn lên, mặc kệ là ai đều giống nhau. Mặc kệ anh trước kia nhìn lên tôi bao lâu, nhưng từ giờ trở đi, anh tốt nhất đừng có mà nhìn chằm chằm vào tôi nếu không anh đừng trách tôi không khách khí."

Sau khi xả giận vào điện thoại xong, nghĩ lại còn chưa có hết giận, vì vậy cô còn tháo luôn cả pin điện thoại ra.

Qua kính viễn vọng, Giản Chính Dương thấy động tác của Bạch Tiểu Thỏ liền dờ ra, Tiểu Thỏ vừa rồi mới nắng anh, giống như là cô đang rất tức giận. Nếu cô vẫn không chịu để ý đến anh thì anh phải làm sao bây giờ.

Lạc Ca thấy cô tức giận liền hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Tiểu Thỏ nhủ mày, "Không có chuyện gì, đêm qua gặp phải tên thần kinh, tự nhiên anh ta lại theo dõi tôi."

"Ách...Có lẽ là anh ta thích cô nên nhìn lên cô a."

"Thôi đi." Về mặt Tiểu Thỏ có vẻ không kiên nhẫn.

"Nếu có một người anh không biết mà vẫn cứ ở nơi nào đó nhìn lên anh, anh sẽ có cảm giác gì?"

"Nếu như là một người đẹp thì tôi thật sự không ngại."

"Lạc Ca, anh thật là..." Tiểu Thỏ nghĩ mình làm gì cũng ở trong mắt đối phương, thậm chí ngẫu nhiên ngoáy mũi cũng có khả năng bị nhìn lên, thật mất mặt a. Ngày hôm qua có bao nhiêu cảm tình tốt về anh ta đều hóa không, cô chỉ cảm thấy Giản Chính Dương này thật sự có bệnh, có lẽ anh ta nên đi bác sĩ tâm lý thì hơn.

Hơn nữa, cô dù sao cũng là một cô gái, bị một người đàn ông có bệnh thương nhớ thật sự không tốt chút nào. Cho dù số mệnh cô có không được tốt cho lắm thì chết từ từ không bằng vẫn còn sống a.

Mà Giản Chính Dương qua kính viễn vọng thấy Tiểu Thỏ có bộ dáng rất tức giận thì có chút nghi hoặc nhìn cô. Vì sao cô lại mất hứng cơ chứ?

Chẳng lẽ cô vẫn không nghĩ đến mình sao? Nghĩ vậy, Giản Chính Dương thật không vui, đem kính viễn vọng chạy đến sôpha ngồi gần người.

Vừa lúc đó bà Giản cũng không quên yêu cầu của con, buổi tối đúng 6 giờ mang về cho anh một con thỏ con xin xắn, đáng yêu. Nhưng lại không nghĩ con lại có vẻ không vui như dự đoán của bà.

"Tiểu Dương, con làm sao vậy? Con không thích con thỏ này sao?"

"Thích..." Giản Chính Dương đem con thỏ ôm vào ngực mình, tuy biểu tình ôn nhu nhưng lại không nhìn ra có lấy một tia thích thú.

"Con ăn cơm xong chưa?" Bà Giản đến phòng bếp thấy vẫn còn sạch sẽ, "Hôm nay con còn chưa có ăn cái gì sao?"

"Chưa."

"Con muốn ăn gì? Mẹ làm cho con, ừ, phiên gia xào trứng, ớt xanh xào khoai tây được không? Trong tủ lạnh cũng không còn gì, ngày mai mẹ đi chợ mua chút đồ bổ sung cho con."

"Tùy mẹ." Trong đầu Giản Chính Dương bây giờ toàn là hình ảnh bộ dáng không vui của Tiểu Thỏ, anh vừa muốn xuống xem cô giờ như thế nào, vừa không dám xuống vì sợ cô nhìn thấy anh sẽ tức giận. Thật là rối rắm a. Vì sao cô ấy lại không thích mình? Không phải mẹ luôn nói bộ dạng mình rất tuần tú sao? Phụ nữ vừa nhìn thấy bộ dạng mình thì sẽ không nhìn được kinh diễm mà để, hận không thể áp sát vào người mình hay sao chứ? Nhưng tại sao cho tới tận bây giờ anh cũng không thích người phụ nữ nào chỉ thích Tiểu Thỏ. Vì sao lần đầu tiên cô nhìn mình trong mắt rõ ràng có kinh diễm nhưng sau

khi mình nói mình thích cô thì cô lại tìm cách tránh xa mình? Thật khó hiểu a.

"Tiểu Thỏ, vì sao em lại không thích tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Bà Giản động tác rất nhanh đã làm xong hai món ăn, cơm là có sẵn, kêu con trai ăn cơm, "Tiểu Dương, lại đây ăn cơm."

"Vâng." Giản Chính Dương trả lời, nhưng không nhúc nhích, ôm Tiểu Thỏ không ngừng chăm sóc, cảm thấy ôm Tiểu Thỏ, chính là ôm Bạch Tiểu Thỏ.

Thấy nó ở trong lòng mình biết điều như vậy, không khỏi hết sức vui mừng.

"Được rồi, đừng đùa nữa, lại đây ăn cơm." Bà Giản thấy Giản Chính Dương một người chơi với con thỏ rất vui vẻ, đi qua muốn đem con thỏ đi, ai biết anh đột nhiên nhảy dựng lên,

"Không được cướp Tiểu Thỏ của con."

Bà Giản bị hoảng sợ, nhanh chóng đỡ con trai, "Tiểu Dương, mẹ không có cướp Tiểu Thỏ của con, chỉ là muốn giúp con để nó một bên mà thôi, cần phải ăn cơm, bây giờ thời gian không còn sớm, nếu không ăn cơm, có thể bị ốm."

Giản Chính Dương nhìn xem bàn ăn, lại nhìn xem bà Giản, vẫn đề phòng như cũ, "Vây cũng không được chạm vào Tiểu Thỏ của con."

"Được được, mẹ không chạm vào, không chạm vào, ăn cơm trước được không?" Bà Giản biết thời điểm con nguy hiểm lên tốt nhất không nên nói chuyện, nếu không thế nào cũng cãi cò, trong lòng có chút buồn bực, là mẹ ruột mà không bằng một con thỏ, dù sao đây cũng là con thỏ bà mang về, đụng vào thì có làm sao đâu chứ.

Được bà Giản dỗ dành, Giản Chính Dương ôm con Tiểu Thỏ, tránh bà Giản, đi đến trước bàn ăn, để con Tiểu Thỏ đặt trên bàn cơm, mình thì ăn một miếng rau, sau đó lấy chiếc đĩa gấp đồ ăn ở trên bàn,

"Tiểu Bạch, cùng ăn cơm với anh nhé."

Tiểu Bạch, là Bạch Tiểu Thỏ, mà bà Giản nghe được con trai kêu Tiểu Thỏ là Tiểu Bạch, lại thấy con mình dịu dàng với một con thỏ như vậy, bà thật là ghen tị, mình nuôi dưỡng con lớn như vậy, cũng chưa được con gấp đồ ăn.

"Tiểu Dương, Tiểu Thỏ không ăn mấy thứ này, con đừng cho nó ăn....."

Bà Giản vừa nói xong, Tiểu Thỏ như là cùng bà đối nghịch, lấy khoai tây bên cạnh Giản Chính Dương chậm rãi ăn sạch, cái mũi vừa động giống như không ăn đủ.

Bà Giản nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm, Giản Chính Dương cao hứng lại gấp một ít khoai tây đặt ở trên bàn, đặc ý nhìn bà Giản, "Tiểu Thỏ của con không giống người thường."

"Ách, ha ha, quả thật không giống." Bà Giản run rẩy khoe miệng một chút, quyết định không so đo với vật nuôi, "Con ăn cơm, mẹ giúp con dọn dẹp phòng."

"Dạ."

Bà Giản đi vào phòng con, một phòng bừa bãi, bát đũa dơ bẩn, không thích người khác vào phòng mình, lại không muốn về nhà cùng mình, mỗi ngày chạy hai nơi, tình huống cũng sẽ cảm thấy mệt, đứa con này, thật giống như là đời trước mắc nợ, có lẽ, bà không phải nợ con, mà nợ con là lương tâm của người cha.

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, mỗi khi nhìn đến con, bà cũng không oán không hận, bà nhanh chóng thu dọn phòng con mình gọn gàng, lại nghĩ đến anh đang ôm Tiểu Thỏ vô cùng thích thú mà thờ dài, hôm nay bà Giản muốn đi mua Tiểu Thỏ, Tô Á biết rồi đi theo thế nào cũng muốn mình bỏ tiền, nếu con trai biết kẻo sửa đại bạch thỏ ngày hôm qua cùng con Tiểu Thỏ đều là Tô Á bỏ tiền mua có trực tiếp ném xuống hay không.

Không dám cam đoan, bà Giản quyết định trừ khi con đồng ý Tô Á, nếu không sẽ không nói cho con biết chân tướng "Tiểu Thỏ rất đáng yêu sao?"

"Dạ."

"Tiểu Dương à, chủ nhật tuần sau thăm mỹ viện của mẹ thành lập hai mươi năm, mẹ muốn cử hành một buổi lễ, mẹ hy vọng con có thể tham dự, có được

không con?”

“Con không đi, con cũng không biết những người đó.” Giản Chính Dương không thèm nghĩ trực tiếp từ chối.

“Nhưng đến lúc đó ông ngoại và bà ngoại đều tham dự, bọn họ đã lâu không có gặp con, hy vọng ở buổi tiệc có thể nhìn thấy con.” Bà Giản thân tình nói.

“Lúc còn nhỏ bà ngoại rất thích con, mẹ nghĩ con cũng không hy vọng bà buồn.”

Giản Chính Dương đối với người nào cũng như nhau, chỉ có thân với bà ngoại nhất, bình thường bà ngoại đưa ra yêu cầu, anh đều nghĩ biện pháp đáp ứng bà, nghe được bà Giản nói như vậy, Giản Chính Dương suy nghĩ,

“Đưa bà ngoại tới đây không được sao, hoặc là con đi cùng mẹ sang bên đó.”

Xem ra đưa mẹ dụ dỗ rất hiệu quả, bà Giản cười thầm trong lòng, vội vàng nói thêm, “Bà ngoại hy vọng con có thể đi ra ngoài giao lưu một ít bằng hữu, nhận thức nhiều hơn về các cô gái, tiểu Dương, con đã 25 tuổi rồi, chẳng lẽ cả đời thật sự không cưới vợ, không sinh con sao? Phải biết rằng bà ngoại con vẫn hy vọng con có thể kết hôn sinh con, sinh chất trai để bà ôm một cái, bà lớn tuổi rồi, cơ thể cũng là ngày càng sa sút, con làm cho bà thất vọng sao?”

Nếu là lúc trước, nghe bà Giản nói như vậy, Giản Chính Dương nhất định là vào tai trái ra tai phải, nhưng lần này nghe bà nói như vậy, anh lập tức nghĩ đến Tiểu Thỏ đối diện đáng yêu,

“Mẹ yên tâm đi, con chỉ yêu Tiểu Thỏ, sẽ sinh cháu cho bà.”

“Tiểu, Tiểu Thỏ?” Bà Giản kinh ngạc, nhìn Tiểu Thỏ trong lòng con trai, nuốt nuốt nước miếng, “Con, con không phải là người yêu thú chứ, cho dù như vậy, trong lòng con cũng chỉ có Tiểu Thỏ, cũng là công a.”

“Mẹ đang nói cái gì?” Giản Chính Dương nghi hoặc nhìn bà Giản.

Bị con lấy ánh mắt vô cùng thuần khiết nhìn mình, bà Giản có chút xấu hổ, chẳng lẽ là suy nghĩ nhiều quá, “Tiểu Dương, con có thể nói một chút chuyện sinh Tiểu Thỏ hay không?”

Giản Chính Dương cười cười, “Con muốn cùng Tiểu Thỏ kết hôn, sau đó chờ chúng con kết hôn, không phải là sinh Tiểu Thỏ sao?”

Bà Giản kinh hãi nhìn Tiểu Thỏ trong lòng Giản Chính Dương, trong đầu không ngừng quay: Con muốn cùng Tiểu Thỏ kết hôn, chúng con kết hôn không phải là sinh Tiểu Thỏ sao?

Xong rồi, chẳng lẽ con bệnh nặng ?

Nhìn con bảo bối bộ dạng Tiểu Thỏ, muốn cướp đoạt không đến rồi, bà Giản vô cùng hận mình vì sao đưa đến cho con một con thỏ, kết quả làm cho nó muốn làm người yêu thú

“Mẹ có chút không thoải mái, đi trước, ngày mai lại đến.”

Bà Giản cảm thấy mình cần bình tĩnh một chút, có lẽ bà cần một bác sĩ, còn có con cũng cần một bác sĩ, bà cái gì đều có thể đồng ý với con, nhưng tuyệt đối không để anh yêu đương với thỏ được.

Giản Chính Dương có chút kỳ quái liếc mắt nhìn bà Giản một cái, cúi đầu tiếp tục đùa với Tiểu Thỏ của mình, “Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, chờ thêm một thời gian nữa, anh sẽ đưa Tiểu Thỏ đến đây ở được không, đến lúc đó người nhất định sẽ thích nha, chúng ta là người một nhà nha.....”

Tiểu Thỏ vô tội.....

Bà Giản đi xuống lầu, cảm thấy ngực có chút buồn, đầu óc cũng có chút không rõ ràng lắm, không được, bà cần uống nước bình tĩnh một chút, hiện tại không thể về trong nhà con, đối diện có một siêu thị, bà Giản cầm bao có chút không yên đi qua.

“Hoan nghênh quý khách.”

Bà Giản vào siêu thị, sắc mặt không tốt lắm, Bạch Tiểu Thỏ có chút lo lắng nhìn bà cầm một chai nước đi tới hướng mình.

“Bà khỏe không, còn cần cái khác không?”

“Không cần.”

“Được, 2 đồng.”

Bà Giản lấy ra tờ một trăm đồng, Bạch Tiểu Thỏ thấy thế, hỏi một chút, “Xin hỏi có tiền lẻ không?”

“Không có.”

“Được ,bà chờ.” Nhận lấy tờ một trăm đồng trên tay bà Giản, Tiểu Thỏ bắt đầu tìm tiền lẻ.

Bà Giản cầm nước khoáng đứng lên uống, nước lạnh vào tâm, cảm giác tốt lên một chút, con từ nhỏ đến lớn sẽ không làm cho bà buồn tha tâm, bây giờ còn đến cái gì thích Tiểu Thỏ cùng với Tiểu Thỏ kết hôn, nhìn con ôm Tiểu Thỏ bộ dạng như bảo bối, ông trời, như thế nào liền thích vật nuôi, không được, tìm lý do làm cho con đi theo ở cùng mình nhau mới yên tâm.

Đang suy nghĩ miên man, Tiểu Thỏ tìm được tiền lẻ, “Chín tám đồng của bà.”

Vừa lúc Lạc Ca từ trong kho thò đầu ra, “Tiểu Thỏ, phí chocolate ngày hôm qua bán mấy hộp a?”

“Phốc ~” Nghe được Lạc Ca gọi, bà Giản đột nhiên phun một ngụm nước.

“A ~” Không có phòng bị Tiểu Thỏ vừa vịn bị phun, bà Giản, Lạc Ca, Tiểu Thỏ đồng thời hóa đá.....

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Yên Lặng Đi Theo

Editor: trang kto

Beta: Linh Ngọc

“Khụ khụ ~” Bà Giản trước hết hoàn hồn, vội vàng lấy khăn tay trong túi ra, “Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý.”

Bạch Tiểu Thỏ khoe miệng run rẩy một chút, vội vàng lắc đầu, “Không có vấn đề gì, cháu tự lau một chút là được rồi.”

Bà Giản đánh giá Tiểu Thỏ, có chút không xác định hỏi, “Cô tên là Tiểu Thỏ?”

“Đúng vậy, cháu họ Bạch, tên Bạch Tiểu Thỏ.”

Tiểu Thỏ, Bạch Tiểu Thỏ, Tiểu Bạch, con Tiểu Thỏ, trong đầu bà Giản liên kết các chi tiết vào cùng một chỗ với tốc độ nhanh nhất, giương mắt, phòng con trai ở đối diện cửa siêu thị, bà suy nghĩ cẩn thận, có chút hưng phấn nhìn Bạch Tiểu Thỏ, chỉ là mình hiểu lầm, con thích Tiểu Thỏ này không phải Tiểu Thỏ kia.

“Bà không sao chứ?” Bạch Tiểu Thỏ bị ánh mắt bà Giản nhìn có chút không được tự nhiên.

“Tôi không sao, tôi không sao, tôi thật sự rất tốt, chưa từng tốt như vậy.” Bà Giản nhìn con dâu, càng nhìn càng thuận mắt, thật sự là một cô gái đáng yêu, bộ dáng cười lên thật đẹp, mặt mũi thanh tú, thật đáng yêu, càng nhìn càng thích.

“Cô bao nhiêu tuổi rồi?”

“Cháu năm nay hai mươi hai.”

“Là người địa phương sao?”

“Vâng.”

“Trong nhà có những người nào?”

Bây giờ xảy ra chuyện gì sao, mặc dù Bạch Tiểu Thỏ có chút kỳ quái, nhưng nhìn đối phương giống như dì của mình, liền xấu hổ cười cười, “Nhà của cháu chỉ có mình cháu, mẹ cháu đã chết, ba cháu sau khi tái hôn thì chuyển đến thành phố khác.”

“Hóa ra là như vậy, có bạn trai không?”

“..... Không.”

Thấy Tiểu Thỏ càng ngày càng không được tự nhiên, rốt cục bà Giản cũng ý thức được mình dọa đến cô gái này, vội vàng cười cười, “Ha ha, Tiểu Thỏ, nếu con không ngại thì có thể gọi dì bằng dì được không?”

Thấy Bạch Tiểu Thỏ cười gật đầu, giọng nói có chút vui mừng, “Là như vậy, trong nhà dì có đứa con trai 25 tuổi, cũng không có bạn gái, đứa con trai này của dì, bộ dạng rất tuấn tú, chỉ là có chút hướng nội, nhưng là đứa trẻ tốt, dì vừa nhìn đã thích con, con cũng không có bạn trai, dì muốn đưa con giới

thieu cho con trai di, con nghĩ thế nào?”

“A?” Bạch Tiểu Thỏ choáng, khi nào thì số đào hoa của cô tốt như vậy, bình thường lúc muốn bạn trai thì không có, đầu tiên là gặp tên bệnh thần kinh Giản Chính Dương, hiện tại lại có một di nói vừa gặp mình đã thích, muốn giới thiệu mình cho con trai, cô lớn như thế này cũng không biết mình có sức quyến rũ như vậy.

“Khu ~” Trước ánh mắt nóng rực của Lạc Ca và bà Giản, Bạch Tiểu Thỏ đành phải mỉm cười xấu hổ, “Việc này, cảm ơn ý tốt của dì, nhưng cháu cảm thấy chuyện tình cảm, là phải dựa vào cảm giác và duyên phận, nếu miễn cưỡng sẽ không được lâu dài, cháu tin rằng nếu chúng cháu thật sự có duyên, nhất định sẽ yêu nhau, việc này, không cần phải có ý sắp xếp đâu ạ.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn hồn nhiên, bà Giản càng nhìn càng thích, nếu có con dâu đáng yêu như vậy, khẳng định là một chuyện rất hạnh phúc, nhưng lại thay đổi suy nghĩ, tình tình con trai như vậy, thích Tiểu Thỏ không có gì đáng trách, nhưng Tiểu Thỏ có thể quản được con trai bà hay không, cuộc sống hai người, con trai cần người chăm sóc, cô gái này có thể chăm sóc tốt cho con trai bà sao?

Thành thật mà nói, mặc dù con trai thích cô gái hình thức thế nào bà cũng mặc kệ, nhưng thật ra bà hy vọng con trai thích cô gái là hiền thê lương mẫu, bằng không, bà thật là lo lắng chịu không nổi tính xấu của con trai.

Nghĩ như vậy, trong mắt lại có sầu ưu, nhưng mà, không phải hiền thê lương mẫu cũng không gấp, đến lúc đó mình có thể huấn luyện con dâu, làm cho cô ấy thành hiền thê lương mẫu thôi, nghĩ như vậy, bà Giản lại vui vẻ,

“Ha ha, dì nhìn con hợp ý như vậy, dì tin tưởng, con cùng con trai đi nhất định có duyên phận, con đã nói như vậy, dì sẽ không có ý sắp xếp, hy vọng chúng ta còn gặp mặt.”

Bạch Tiểu Thỏ cười cười, “Dì ở gần đây ư, nếu đúng vậy, chỉ cần đến cửa hàng mua này nọ là có thể nhìn thấy Tiểu Thỏ nha.”

“Con đi ở tiểu khu đối diện, dì nghĩ, không chừng con có thể đã gặp qua nó đấy” Bà Giản cười cười.

Nghe vậy, khoe miệng Bạch Tiểu Thỏ có chút cứng ngắc, tiểu khu đối diện, vừa nghĩ tới tiểu khu đối diện có người đàn ông nhìn lên mình, cô liền choáng váng cơ thể không được tự nhiên.

Bà Giản còn muốn nói chuyện cùng Tiểu Thỏ, hỏi thăm tin tức của cô nhiều một chút, nhưng Tiểu Thỏ thấy bộ dạng bà giống như chỉ muốn đưa con cho cô, thì cười tủm tỉm bắt đầu đau đầu, kiên quyết không chịu tiết lộ tin tức cá nhân.

Bớt thời gian trả lời một chút vấn đề của Lạc Ca, thấy thế, bà Giản không biết như thế nào, dù sao con đã coi trọng cô gái này, cô không nóng tính, nghĩ bọn họ rất nhanh chia tay.

Lần đầu tiên trong đời con trai có cảm giác vui lòng, con trai không phải đồng tính luyến ái cũng không là người yêu thú, bằng không bà thật sự muốn đưa con đi bác sĩ tâm lý.

Nói chuyện cùng Tiểu Thỏ tạm biệt rồi đi, thất lưng lần nữa thẳng phía tiểu khu đối diện đi đến.

Tiểu Thỏ nhìn thấy Lạc Ca toàn thân bát quái bộ dạng nhào về hướng mình, vội vàng đưa tay làm hình dáng phản kháng, “Cái gì cũng đừng cần hỏi em, cái gì cũng sẽ không nói.”

Lạc Ca không thú vị dừng bước chân, “Không thú vị a không thú vị, cuộc sống này thật không thú vị a, công việc này thật không thú vị a.”

Bạch Tiểu Thỏ mặt không chút thay đổi, “Lạc Ca em vừa mới nghe được anh oán giận công việc không thú vị, ở lại một lát em đi mạch ông chủ.”

“Hãy đi đi, anh không ngại.” Lạc Ca bộ dạng lộn chết không sợ nước sôi nóng “Nếu cho nghỉ việc, đúng lúc về nhà giúp đỡ vợ.”

“Lạc Ca không có người theo đuổi.”

“Anh vốn không có theo đuổi, có thể đứng ở cửa hàng nhỏ này, có gì theo đuổi?”

Nghe được Lạc Ca nói như vậy, Bạch Tiểu Thỏ nhất thời hậm hực, nói như vậy, kỳ thật cô cũng không có người theo đuổi.

Lúc 11 giờ rưỡi Tiểu Bân đến, cùng anh bàn giao công việc, Bạch Tiểu Thỏ đi ra cửa, ánh mắt theo bản năng nhìn phía tiểu khu đối diện, một bóng người đứng ở đó, ài, cô rõ ràng có thể ở trong bóng đêm liền nhìn thấy bóng dáng đối phương, đây là tốt hay xấu.

Không để ý tới bóng người kia, Bạch Tiểu Thỏ xoay người hướng phía nhà đi, Giản Chính Dương dường như cũng không đến quấy rầy cô, yên lặng ở phía sau, mãi cho đến khi cô vào cửa tiểu khu, chờ cô vào trong tiểu khu nhìn không có bóng người, lúc này mới chậm rãi rời đi.

Tiểu Thỏ vốn nghĩ anh đến sẽ cùng mình đi lên nói gì đó, kết quả anh cứ như vậy im lặng đưa cô về nhà, nhưng thật ra làm cho cô có chút ngoài ý muốn, cũng có chút tình cảm, cũng được, anh không phải không có thuốc nào cứu được, nghĩ đến ngày hôm nay nắng anh qua điện thoại chắc đã làm cho anh thông suốt rồi.

Vì vậy nhận thức, Bạch Tiểu Thỏ ngủ một giấc rất tốt, hợp với mấy ngày, Giản Chính Dương không chủ động gọi điện thoại, gửi tin nhắn cho cô, cũng không chủ động nói chuyện cùng cô, chỉ là mỗi ngày buổi tối lúc cô tan làm thì anh liền im lặng đi phía sau cô, nhìn cô về nhà, sau đó lại về nhà mình.

Nếu Giản Chính Dương vô lại một chút, Bạch Tiểu Thỏ có khả năng trực tiếp mắng rồi, nhưng bây giờ anh lựa chọn chính sách không bạo lực, ngược lại làm cho Bạch Tiểu Thỏ không biết nên làm cái gì.

Ngày đầu tiên ngày thứ hai, cảm thấy anh rất biết mình, ngày thứ ba ngày thứ tư, có chút khẩn trương, không biết anh muốn làm gì, ngày thứ năm thứ sáu, trực tiếp chết lặng, không nhìn người phía sau.

Ngày thứ bảy, ngày thứ tám, ngày thứ chín, ngày thứ mười, mỗi ngày đều là như thế, dần dần theo thói quen bắt đầu bắt đầu, đến chết lặng, đến thói quen.

Hầu như chiều nào, Tiểu Thỏ đã có thói quen liếc nhìn phía cửa tiểu khu, nhìn thấy bóng dáng, ngay cả cô cũng không phát hiện trong lòng mình vui vẻ một chút, ngày thứ mười một, tan làm, theo thói quen liếc mắt nhìn phía cửa tiểu khu, không có ai.

Làm sao không có ai? Tiểu Thỏ sùng sốt một chút, một cảm giác không vui hiện lên trong lòng, lại liếc mắt nhìn một cái, vẫn là không có ai, muốn đi đến cửa tiểu khu nhìn rõ ràng một chút, vừa bước một bước, lập tức cứng đờ, Bạch Tiểu Thỏ ơi Bạch Tiểu Thỏ, không phải cô muốn thoát khỏi anh ta hay sao, bây giờ anh ta không ở đây, rằng anh ta buông tha cho cô, bây giờ không phải tốt sao?

Nghĩ đến đây, Bạch Tiểu Thỏ thu lại bước chân, kiên định đi về nhà mình, chỉ là phía sau đã không có bóng dáng kia, dường như thiếu một cái gì.

Lúc đi được một nửa, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, khi nhẹ khi nặng, một chút một chút vào trong lòng Tiểu Thỏ, nhưng không phải tiếng bước chân của Giản Chính Dương, không có quay đầu lại, nhưng Tiểu Thỏ dám khẳng định như vậy.

Không biết tại sao trong lòng dâng lên một cảm giác quý dị, Tiểu Thỏ nghĩ thầm khả năng mình bị Giản Chính Dương làm hư rồi, có anh ở phía sau, cô không cần lo lắng an toàn của mình, nhưng bây giờ đã không có, lúc này là nửa đêm, phía sau bỗng nhiên xuất hiện tiếng bước chân, cô không biết nên xử lý như thế nào.

Không nghĩ tới mười ngày ngắn ngủn, cô đã tin tưởng Giản Chính Dương, giờ phút này Tiểu Thỏ không có suy nghĩ khác, thậm chí mau trở về nhà mình, không có quay đầu, nhưng bàn chân bắt đầu tăng tốc chậm rãi.

Người phía sau dường như ý thức được Tiểu Thỏ tăng, cảm giác được cước bộ của hắn dừng một chút, sau đó đi nhanh về phía trước, ý thức được cái này làm cho trong lòng Tiểu Thỏ dâng lên cảm giác sợ hãi, vội vàng đi được vài bước, rốt cuộc không khống chế được nội tâm sợ hãi, cất bước muốn chạy, nhưng một tay nắm được bả vai của cô, Bạch Tiểu Thỏ sợ tới mức hét lên tiếng hét chói tai,

“A ~~~!”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tôi Không Muốn Đi

"A ~~~!"

Sau tiếng hét chói tai của Tiểu Thỏ, còn có một tiếng hét còn chói tai hơn tiếng hét của cô, không phải tiếng hét này rất quen thuộc, "Giản Chính Dương?"

Hoảng sợ nhìn xung quanh, chỉ có bóng hình của Giản Chính Dương, "Mới rồi, là anh sao?"

"Đúng vậy." Giản Chính Dương vuốt ngực, "Tiểu Thỏ em chạy cái gì vậy, còn nữa, vì sao lại hét lớn tiếng như vậy, làm tôi sợ muốn chết."

Bạch Tiểu Thỏ không trả lời vấn đề của Giản Chính Dương, nắm lấy ống tay áo của anh, cảnh giác nhìn khắp nơi, xem coi có chỗ nào có người chôn không, "Anh ở sau lưng tôi từ bao giờ vậy, có nhìn thấy người khác hay không?"

"Không có." Giản Chính Dương nhìn xung quanh, một bóng người cũng không có.

"Ồ." Nghe được Giản Chính Dương nói như vậy, Bạch Tiểu Thỏ nghĩ chắc là bản thân mình suy nghĩ quá nhiều, buông ống tay áo của anh, khẽ vuốt cái trán đã đỏ mồ hôi, bây giờ chân cô đã có chút mềm nhũn rồi.

"Tiểu Thỏ em còn chưa trả lời tôi vì sao lại em lại bị dọa đến như vậy?" Giản Chính Dương bởi vì Tiểu Thỏ buông ống tay áo của mình mà có chút bất mãn.

Tuy rằng muốn cho cô một thời gian để thích ứng, mỗi ngày buổi tối đều yên lặng đưa cô về nhà, cách xa cô mười mét, thế nhưng khoảng cách bây giờ của hai người, lập tức đánh đổ khả năng khống chế yếu ớt trong lòng của Giản Chính Dương, cánh tay căn bản không bị khống chế, ôm chặt Bạch Tiểu Thỏ vào lòng mình, mùi hương nhàn nhạt truyền từ người trong lòng của mình, như một luồng ánh sáng mặt trời, rọi sáng trái tim của anh, xua tan nội tâm đen tối của anh.

Vào lúc này tinh thần Bạch Tiểu Thỏ không yên, không có chú ý tới khoảng cách giữa mình và Giản Chính Dương, có lẽ cô đã quy Giản Chính Dương về loại tin tưởng, cho nên tiếp xúc với Giản Chính Dương cũng không có bất kỳ bất kỳ chống cự gì.

"Chẳng phải do anh tự do nắm bả vai tôi từ phía sau làm tôi vừa sợ vừa nhảy dựng lên."

Giản Chính Dương có chút tủi thân, "Là tôi nhìn thấy em càng chạy càng nhanh, muốn xem em có chuyện gì xảy ra không thôi mà."

Tiểu Thỏ nhắm mắt bình tĩnh lại, nỗi sợ hãi lúc nãy làm cô không dám đi một mình nữa, "Bỏ đi, anh tiễn tôi về."

"Được." Đôi mắt Giản Chính Dương sáng ngời, đỡ Tiểu Thỏ cẩn thận đi về phía trước.

Chắc là do ảo giác của mình, Bạch Tiểu Thỏ nghĩ, phát hiện tư thế Giản Chính Dương đỡ mình vô cùng thân thiết, nhưng cô đành phải chấp nhận, vừa rồi thực sự hù dọa cô, bây giờ không thể có sức lực đi nữa, trước đây vẫn cảm thấy bản thân rất kiên cường, nhưng bộ dạng vừa rồi, làm cho cô thấy rất mất mặt, tại sao lúc nãy mình lại sợ hãi? Hay là cô thực sự cần một người bên cạnh?

Hai người yên lặng đi một lát, lòng của Tiểu Thỏ dần dần bình tĩnh lại, có lẽ là chớp mũi truyền đến hơi thở của người đàn ông này làm cho cô cảm thấy yên ổn.

"Tôi nay tôi ra khỏi siêu thị, sao không có thấy anh ở trước cửa tiểu khu?"

Nếu như không phải là không thấy anh, thì lúc nghe thấy tiếng bước chân, cô cũng sẽ không nghi thần nghi quỷ, hay là do cô không tự tin đến vậy, cho là mình có thể nhận biết được tiếng bước chân của Giản Chính Dương, đôi khi, tận mắt thấy vẫn là tốt nhất.

Giản Chính Dương ngăn người, nói, "Lúc tôi chuẩn bị đi ra, thì đột nhiên thấy bụng khó chịu, vì thế nên đi vào nhà vệ sinh,... Xin lỗi, sau này mỗi ngày tôi đều sẽ đến đứng giờ đón em."

Bạch Tiểu Thỏ không nói gì, thế nhưng cô cảm thấy tim mình bởi vì lời nói của Giản Chính Dương mà bình tĩnh trở lại.

Đến cửa tiểu khu, lần đầu tiên Tiểu Thỏ có do dự, nhìn Giản Chính Dương ôm mình, cứ như vậy để anh rời khỏi, hình như có chút ác độc.

"Có muốn lên nhà của tôi ngồi một chút không?"

"Được." Giản Chính Dương một chút giấy dựa cũng không có.

Lúc Tiểu Thỏ thấy Giản Chính Dương đáp ứng liền hồi hận, đã trễ thế này, muốn một người đàn ông lên nhà của người con gái độc thân, hình như có chút, nhưng mà đã lỡ nói ra nên cũng không tiện từ chối chỉ đành phải nói.

"Nhà tôi rất bừa bộn, không có sắp xếp, nếu như anh ngại thì có thể ngày khác đến cũng được."

"Tôi không ngại." Thật vất vả Tiểu Thỏ lên tiếng, Giản Chính Dương vui vẻ còn không kịp, thì làm sao có thể từ chối, cho dù là ồ ồ anh cũng sẽ đi.

". . . Được rồi." Khóe miệng Bạch Tiểu Thỏ có chút run rẩy, đi về phía trước.

N nhà, mở đèn, nhìn trong phòng khách bày đồ gọn gàng, Bạch Tiểu Thỏ có chút ngượng ngùng, "Tôi ở một mình, vì thế không thường dọn dẹp."

"Không sao." Giản Chính Dương cười cười, "Tôi cũng không thường dọn nhà mà."

Tiểu Thỏ không tự chủ nhớ tới tấm hình trong điện thoại mà Giản Chính Dương tự chụp gửi cô, nhìn thấy nhà anh, thoạt nhìn, có vẻ sạch sẽ hơn nhà mình nhiều.

"Anh ngồi đi."

"Được." Giản Chính Dương rất tự nhiên hôn một cái Tiểu Thỏ, sau đó đi tới ngồi xuống ghế sa lon, hoàn toàn không coi mình là khách.

Đêm nay ánh trăng tốt, Tiểu Thỏ quyết định không chấp nhất với anh, "Muốn uống chút gì không?"

"Em cho tôi cái gì tôi uống cái đó."

"Được rồi." Tiểu Thỏ đổ nước trà nóng từ trong ấm ra, "Trong nhà chỉ còn nước trà nóng, vì thế chỉ có thể mời anh uống nó vậy."

Cười cười nhìn cái ly hình hoạt hình, Bạch Tiểu Thỏ một chút cũng không ngại rót chiều dài khác, "Đây là cái chén bình thường em uống sao?"

"Vâng."

"Em uống nước như thế nào vậy?" Giản Chính Dương tò mò uống một ngụm nước, "Môi của em chạm nơi nào?"

Vừa nói Giản Chính Dương vừa cầm chiếc ly xoay một vòng, cố gắng tìm kiếm chỗ Tiểu Thỏ chạm môi vào, vì thế có thể gián tiếp hôn môi rồi.

Tiểu Thỏ tự động bỏ qua hành vi ấu trĩ của anh, nhưng mà vẻ mặt không cẩn thận được đồ một chút, "Khuya lắm rồi, anh uống nước rồi thì trở về đi, tôi cũng muốn nghỉ ngơi."

Vừa nghe thấy Tiểu Thỏ đuổi người, Giản Chính Dương lập tức giả ánh mắt đáng thương nhìn Tiểu Thỏ, "Có thể cho tôi uống hết ly này rồi mới đi không?"

"Có thể."

Tiểu Thỏ trả lời xong, trong mắt Giản Chính Dương lộ ra một tia giảo hoạt, ly nước này tối nay anh sẽ không uống xong, vẫy tay một cái đứng bên cạnh Tiểu Thỏ nói,

"Không cần nhìn anh, em làm việc của mình đi."

"Được rồi." Tiểu Thỏ chỉ do dự một chút liền gật đầu, bốn giờ cô đã phải đi làm, thỉnh thoảng cũng có ăn khuya, mà ngày hôm nay, lúc thức dậy ăn một chút đã đi làm, nếu như không phải thỉnh thoảng ăn một viên kẹo đại bạch thỏ, có khả năng đã sớm đói bụng.

"Tôi muốn ăn mì, anh muốn ăn không?"

"Muốn." Vừa nghe Tiểu Thỏ muốn xuống bếp, Giản Chính Dương lập tức gật đầu, "Tôi muốn ăn."

"Được rồi." Bạch Tiểu Thỏ tiến phòng bếp, "Chờ một lát."

Lợi dụng lúc này, Giản Chính Dương đi tới chỗ để giày, bởi vì có anh, nên Tiểu Thỏ cũng không thay dép, trên kệ có một đôi dép nữ, ngày mai mình sẽ mang đôi giày mình đến, Giản Chính Dương lập tức quyết định, sau này tới có thể đổi giày, tất nhiên, nhà mình cũng nên chuẩn bị một đôi dép nữ, lúc ấy Tiểu Thỏ đến nhà mình có thể mang được.

Cởi giày và vớ ra, mang giày giày xăng-đan của Tiểu Thỏ vào nhà vệ sinh rửa chân, mỗi ngày ở nhà, mỗi ngày tắm, trên người anh sạch sẽ hơn người đàn ông khác nhiều, thậm chí còn có mùi hương của xà phòng.

Dùng khăn mặt của Tiểu Thỏ, tựa hồ có thể ngửi thấy mùi vị của Tiểu Thỏ, Giản Chính Dương một chút cũng không khách khí, từ khi có thể bước vào đây anh đã không xem mình là khách, mà là chủ nhân của nơi này.

Tiểu Thỏ bụng hai tô mì ra, đựng trong bát của Giản Chính Dương nhiều hơn một chút, bung ra thì thấy, Giản Chính Dương ngoan ngoãn ngồi ở trên bàn cơm, thấy cô, lập tức hiện ra ánh mắt mong chờ nhìn cô.

Nhìn đôi mắt này, làm cho cô sinh ra cảm giác thân thiết, cười cười, "Ăn mì."

"Được." Giản Chính Dương nhận lấy tô mì Tiểu Thỏ đưa tới, không kịp chờ đợi muốn ném thử tay nghề của Tiểu Thỏ, ăn một miếng kết quả là nóng quá!
~~~

"A, . . ."

"Anh làm sao vậy? Nóng sao? Mua nhỏ ra đi." Thấy anh bị nóng đến như vậy mà không thêm nhỏ ra, Tiểu Thỏ có chút tức giận vô cùng.

"Sao không nhỏ ra."

Thấy Tiểu Thỏ nổi giận, Giản Chính Dương vội vã nhỏ ra vào bát, ngưng ngưng nhìn Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ nhìn không được phát hỏa, đáy lòng còn mơ hồ yêu thương, "Anh ngốc à, đến con nít cũng biết nóng là phải nhỏ ra, tại sao anh không nhỏ?"

"Luyến tiếc." Giản Chính Dương nhỏ giọng nói.

Tiểu Thỏ sững sốt một chút mới phản ứng được, luyến tiếc không nhỏ ra, là bởi vì cô nấu sao.

Đọc được ý tứ trong mắt anh, nhất thời lòng có nhiều rối loạn, đẩy ly nước qua, "Uống nước lạnh đi."

Thấy anh uống từng hớp nhỏ, cô giục, "Uống vài hớp nữa, uống nhiều một chút."

"Không uống, uống sẽ hết." Giản Chính Dương lắc đầu liên tục, "Tôi không muốn đi."

Tiểu Thỏ sững sốt, nhất thời có chút dờ khóc dờ cười, "Được rồi, sẽ không đuổi anh đi, uống cạn hết cũng sẽ không đuổi anh đi."

Nghe được Tiểu Thỏ bảo đảm, Giản Chính Dương cười giống như đứa trẻ, "Được, là em nói đó."

Tiểu Thỏ mơ hồ nghĩ có gì đó không đúng, nhưng thấy anh hài lòng nghiêm túc ăn mì, dáng vẻ giống như rất ngon, nhất thời bụng cũng thấy đói, không cần nghĩ nhiều, hay là ăn mì trước đi.

Chương 11: Giản Chính Dương Nổi Sói Tính

Ăn mì xong, Tiểu Thỏ đi tới phòng bếp rửa chén, đến khi cô dọn dẹp xong xuôi đi ra thì Giản Chính Dương đã ngồi ở trong phòng cô xem ti vi.

Anh ta thật sự không biết hai chữ khách sáo viết như thế nào sao chứ. Tiểu Thỏ trong lòng phỉ báng. Lúc cô vừa vào phòng vừa nhìn thấy anh thì thiếu chút nữa ngất ngay tại chỗ, "Sao anh lại ở trên giường tôi."

Nếu anh ta ngồi trên giường cô một chút rồi đi thì cũng không có gì là không được nhưng nhìn bộ dáng của anh ta giống như muốn ngủ luôn ở chỗ này vậy, Tiểu Thỏ ngay lập tức kích động nói:

"Tôi mời anh lên đây uống nước ăn mì không có nghĩa là cũng cho anh ngủ ở đây. Anh cũng thấy đấy, tôi ở đây cũng chỉ có một gian phòng, một cái giường nên cũng không có chỗ cho anh ở lại. Hiện tại, nước anh cũng uống rồi, ăn cũng ăn rồi và anh cũng đã có thể trở về."

Giản Chính Dương trả lời cô bằng cách ngã luôn xuống giường như chuẩn bị đi ngủ. "Aiiii... anh làm sao mà không biết khách khí lấy một chút nào vậy. Anh mau dậy ngay cho tôi." Tiểu Thỏ muốn kéo anh dậy nhưng nhưng còn chưa kịp chạm vào người anh đã bị anh cầm lấy tay rồi dùng nước mắt lưng tròng nhìn cô.

"Tiểu Thỏ, đầu lưỡi tôi đau quá, giờ không còn cảm giác gì cả à." Giản Chính Dương nhìn cô với ánh mắt của một tiểu sủng vật vô tội, đáng thương. Thấy anh như vậy cô nhất thời mềm lòng, nghĩ đến vừa rồi anh vừa bị phỏng liền lập tức quên đi chuyện muốn kéo anh dậy, quan tâm hỏi, "Anh thật sự rất đau sao?"

"Àn" Giản Chính Dương duỗi đầu lưỡi ra nói, "Chắc chắn là bị trầy da rồi, em giúp rồi xem chút đi."

Đầu lưỡi màu hồng hồng trông rất hấp dẫn khiến Tiểu Thỏ không tự giác cắn cắn môi. Cô chưa từng gặp qua người đàn ông nào có thể đẹp trai như vậy, ngay cả đầu lưỡi cũng hấp dẫn chết người vậy nha.

Tiểu Thỏ không ngừng tự nhắc nhở bản thân không được suy nghĩ nhiều, không có tiền đồ như vậy rồi đem sự chú ý của mình chuyển đến đầu lưỡi kia, "Dưới đây này, ở dưới đèn này cho tôi xem xem."

"Được." Trong đáy mắt Giản Chính Dương xuất hiện lên tia sáng quý dị rồi rất nhanh liền biến mất, sau đó anh đưa mặt lại gần cô để cô xem cho anh.

Tiểu Thỏ khẽ cúi đầu xuống nhìn, thời điểm cô gần thấy được anh có bị rách da hay không thì Giản Chính Dương đột nhiên nói, "Không bằng em sờ giúp tôi một chút đi."

Anh nói cô giúp anh sờ một chút nghĩa là cái gì? Chính là muốn Tiểu Thỏ dùng chính đầu lưỡi của mình sờ đầu lưỡi của anh a.

Nguy hiểm! Hiện tại trong đầu Tiểu Thỏ xuất hiện hai chữ này, đêm tối cô nam quả nữ ở chung một phòng, mà lại còn trong cái tư thế mờ ám này nữa. Thời điểm này thật là nguy hiểm.

"Ừm...um..." Giản Chính Dương đột ngột cúi đầu xuống ôm hôn cô nóng bỏng khiến cô nhất thời không phản ứng kịp hành động của anh. Tiểu Thỏ cũng không dám dám chìm trong nụ hôn này, mặc dù cô không phải không thừa nhận Giản Chính Dương thật sự rất có sức hấp dẫn với cô nhưng cô thật sự không muốn **.

Người mình yêu đang ở trong ngực của mình, Giản Chính Dương rốt cục cũng lộ ra sói tính. Anh vừa hôn sâu, tay cũng không có nhàn rỗi mà từ từ cởi bỏ quần áo Tiểu Thỏ ra.

Tiểu Thỏ không phản kháng, cho dù có phản kháng cũng vô lực, hoặc có thể nói sâu trong nội tâm cô đã có bóng dáng Giản Chính Dương, chỉ là lúc này cô vẫn chưa ý thức được mình thôi. Lúc Giản Chính Dương đưa tay vào chiếm hữu chỗ kín của cô, cô rốt cục cũng nghiêm nghị ngăn anh lại.

"Giản Chính Dương, anh đừng để cho tôi phải hận anh."

Nghe cô kiên định nói, Giản Chính Dương lập tức dừng sờ, tất cả nhiệt huyết lửa nóng đang sôi trào trong người liền biến mất, hai người cứ bất động như vậy nhìn nhau.

Khi tỉnh táo lại, cô lại càng thêm lúng túng. Tay anh vẫn còn đang đặt ở chỗ kín của cô khiến cho mặt cô giống như có một tảng lửa nóng bùng từ từ lên đến mang tai. Hồi lâu, rốt cục nhìn không được nữa, Tiểu Thỏ tức giận liền quát: "Anh còn không lấy tay ra."

Giản Chính Dương nghe thấy cô nói vậy, anh như hiểu ra ý cô liền lập tức vội vàng buông lỏng tay ra, lòng thầm nghĩ may mắn cô không có hận mình.

Mặc dù không hề tiếp tục nhưng tay anh lại cố ý đặt ở chỗ kín của cô khiến cho cô phải bất động, thậm chí cô còn rất xấu hổ. Cảm giác được cơ thể cô

cứng ngắc, anh liền lập tức khăn trương buông ra rồi đứng lên, nở một nụ cười xấu xa,

"Làm vợ anh nhé!"

Giương mặt Tiểu Thỏ bỗng chốc tối sầm, nói: "Không."

"Àn." Tay Giản Chính Dương bắt đầu không an phận tiến đến gần cô, Tiểu Thỏ gấp đến mức vội vàng bắt lấy tay anh ta.

"Không được lộn xộn."

"Làm vợ của anh?"

"Vợ cái đầu nhà anh, suốt ngày anh chỉ biết đến thù vợ. Có ai lại như anh vừa thấy mặt đã muốn kết hôn, phải từ bạn gái phát triển dần dần, từ bạn gái rồi mới đến vợ."

Giản Chính Dương suy nghĩ một chút rồi nói: "Là do anh quá gấp, được rồi, vậy em làm bạn gái anh đi."

"Nếu tôi không đồng ý?"

"Thì chúng ta cứ tiếp tục." Giản Chính Dương hèn hạ uy hiếp.

Tiểu Thỏ cắn răng, hiện tại mình vẫn còn đang ở trong ngực anh ta, là đang ở thế yếu,

"Anh đang uy hiếp tôi sao?"

"Có thể đạt được mục đích tất cả đều có thể." Giản Chính Dương cúi đầu, hô hấp như có như không phun trên cổ Tiểu Thỏ, cô hơi miễn cảm nên không nhận được muốn né tránh. Cùng cắn môi cố gắng không để cho mình phát ra âm thanh để rồi lại phải mất mặt.

Giản Chính Dương lại hình như rất thích chơi trò này, cô trốn anh đuổi thật thú vị.

Rốt cục, Tiểu Thỏ tận quá hóa giận, "Anh buông tay ra cho tôi."

"Làm bạn gái anh đi rồi anh thả." Giản Chính Dương không những không lùi mà còn tiến, trực tiếp đem 2 cổ thân thể dán thật chặt với nhau không có một khe hở.

Tiểu Thỏ trầm mặc, nếu đổi lại là 11 ngày trước đây cô sẽ không cần chừa do dự mà cự tuyệt. Tại sao lại như vậy chứ, đại khái chính là tâm của cô đã thay đổi.

Có lẽ tối nay cô không nên cho anh lên nhà, cô đây không phải chính là dẫn sói vào nhà trong truyền thuyết sao?

Hô hấp của anh phả vào mặt làm cho cô có chút khó thở, thật ra đáy lòng cô có chút mê man. Cô làm sao có thể thích Giản Chính Dương được chứ.

Nhưng mà cô là người luôn luôn cẩn trọng trong mọi việc nên cô nhìn Giản Chính Dương nghiêm túc hỏi: "Giản Chính Dương, anh là nghiêm túc sao?"

"Ừ."

"Được rồi, tôi đồng ý làm bạn gái của anh."

"Thật tốt quá!" Giản Chính Dương vừa nghe câu trả lời của cô xong liền vui vẻ nở nụ cười, anh thật sự rất muốn nhảy dựng lên mà hét chói tai. Trên thực tế, anh cũng có hành động như vậy dọa cho Tiểu Thỏ phải vội vàng lấy tay bịt lại miệng của anh.

"Anh điên rồi sao? Bây giờ đang là buổi tối, không được làm ồn ảnh hưởng đến người khác."

Giản Chính Dương mỉm cười nhìn Tiểu Thỏ, "Anh thật sự rất vui."

Ánh mắt anh trong suốt, trong mắt còn toát ra tất cả sự ôn nhu đối với mình, Tiểu Thỏ vui vẻ cười cười,

"Giản Chính Dương em đã đồng ý làm bạn gái của anh, cho nên anh phải chung thủy đối với em. Nếu như có một ngày anh không thích em nữa anh phải nói thẳng với em, em tuyệt đối sẽ không oán lấy anh. Nhưng nếu anh dám một chân đứng hai thuyền thì anh đừng trách em lòng dạ độc ác."

Giản Chính Dương cười tủm tỉm, mặc kệ những lời uy hiếp của Tiểu Thỏ đối với chính mình, nói:

"Anh chỉ thích em"

Anh chỉ thích em, chỉ là 5 chữ đơn giản nhưng nó đã hoàn toàn đánh vỡ đi sự phòng bị trong lòng Tiểu Thỏ. Có lẽ cô cũng nên có một tình yêu, không cần đó phải là một tình yêu khắc cốt ghi tâm, cô chỉ cần có một tình yêu khắc sâu trong lý trí là được rồi.

Nếu Tiểu Thỏ đã đồng ý làm bạn gái của mình, Giản Chính Dương cũng rất tự nhiên không hề khách khí. Bây giờ anh đã có thể danh chính ngôn thuận

ôm hôn cô. Và rồi anh liền ôm cô nhào lên giường.

"Tiểu Thỏ, anh muốn hôn em."

Cô cũng biết chuyện nam nữ như vậy, khi không trải qua thì cũng không sao cả, nhưng một khi đã trải qua thì sẽ giống như cá gặp nước khó mà có thể từ bỏ được.

Giản Chính Dương hôn cô đến ngiên, hận không thể từng giây từng phút đều có thể được hôn cô. Đáng tiếc, Tiểu Thỏ so với anh thì lí trí hơn nhiều. Một nụ hôn sâu kết thúc, còn chưa kịp thở cô đã vội vàng lấy tay che lại miệng của anh.

"Này, anh hãy kiềm chế một chút đi."

Cô cũng không muốn ngay đêm nay liền cho anh, mặc dù cô đã đáp ứng làm bạn gái của anh, "Khuya lắm rồi, anh cũng nên về đi."

"Tiểu Thỏ, em là đang đuổi anh đi sao?" Giản Chính Dương vẽ mặt đầy bi thương nhìn cô, "Không phải vừa rồi em mới đồng ý làm bạn gái anh à?"

Tiểu Thỏ sững sốt một chút khuôn mặt liền tối sầm, "Không đuổi anh chẳng lẽ lại cho anh ngủ ở đây? Chỗ của em cũng chỉ có một cái giường lớn. Đúng vậy, em đã đồng ý làm bạn gái của anh nhưng không có nói sẽ cho anh ngủ ở lại."

Khuôn mặt Giản Chính Dương đầy vẻ không cam lòng: "Anh không muốn đi, cùng lắm thì anh sẽ không chạm vào em, được không?"

"Không được." Tiểu Thỏ thái độ kiên quyết.

"Kìa...Hay là để cho anh ở lại thêm một chút, anh không muốn xa em." Nếu cho Giản Chính Dương thêm một cái đuôi, chắc chắn cái đuôi đấy của anh ẽ không ngừng vẫy nịnh nọt chủ nhân của mình.

Rõ ràng là một người đàn ông trưởng thành, ngũ quan đẹp đẽ thì sẽ không bao giờ lộ ra vẻ mặt như thế nhưng giọng điệu này của anh làm cho Tiểu Thỏ cảm thấy Giản Chính Dương đối với mình ý lại càng yêu thương. Có lẽ vì vậy nên anh mới làm cho cô luôn có cảm giác an toàn, cho nên cô cũng không phản đối Giản Chính Dương làm nũng đối với mình.

Mặc dù làm nũng thường là quyền lợi của con gái nhưng cô từ nhỏ đến lớn số lần cô làm nũng thật sự là vô cùng ít. Nếu như bạn trai của cô thích ở trước mặt cô làm nũng thì cô cũng nguyện ý dung túng cho anh.

Thiếu chút nữa cô đã lỡ miệng bảo anh ở lại, may mắn cuối cùng cô nhanh chóng phản ứng kịp thời:

"Vậy anh cứ ở đây chơi thêm một lát nữa đi."

Nguy hiểm thật, Tiểu Thỏ âm thầm thở ra, nguy hiểm thật, chỉ không cần cẩn thận một chút liền sa vào bẫy của người đàn ông đẹp trai này rồi. Về sau, cô phải chú ý một chút, nói không chừng một ngày nào đó không cần thận lại bị anh ăn sạch sành sanh thì tiêu.

Cô cũng không phải là một người bảo thủ nên cũng không phản đối xảy ra quan hệ trước hôn nhân. Nhưng là cô thấy tình cảm của bọn họ thật sự vẫn chưa ổn định, đợi sau này hiểu rõ anh thì sẽ tính đến sau.

Không làm cho Tiểu Thỏ tự mình nói cho mình ở lại cùng cô, Giản Chính Dương có chút mất hứng. Nhưng mà Tiểu Thỏ cũng đã đồng ý cho anh ở lại một lát rồi, mà một lát này là bao lâu thì do anh định đoạt. Tiểu Thỏ hiện tại là bạn gái của anh đương nhiên anh có thể quang minh chính đại chiếm tiện nghi của cô. Vì vậy, Giản Chính Dương nhanh chóng ôm Tiểu Thỏ vào trong ngực của mình, được chiếm tiện nghi của người mình yêu ai lại không vui chứ.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Giản Chính Dương Da Mặt Dày

Tiểu Thỏ có nhắc nhở Giản Chính Dương nên rời khỏi đây vài lần, nhưng mỗi khi đó anh đều giả ngu hoặc là trực tiếp bỏ qua lời của cô, cuối cùng Tiểu Thỏ tức giận,

"Giản Chính Dương, anh là chó hay sao vậy? Anh hãy xem mặt em, cổ, tay, tất cả đều là nước miếng của anh, đến bây giờ còn chưa khô. Giờ cũng đã khuya rồi, em cũng rất mệt và buồn ngủ. Anh trở về đi, có nghe hay không?"

Giản Chính Dương nước mắt lưng tròng nhìn Tiểu Thỏ, "Người ta luyện tiết em mà, hay em về nhà của anh đi. Chỗ của anh cách chỗ em làm cũng gần, ngày mai em đi làm cũng tiện."

"Không được." Tiểu Thỏ lạnh lùng nghiêm mặt.

"Được rồi." Thấy Tiểu Thỏ không hề nở nụ cười với mình, Giản Chính Dương biết nếu anh còn không đi, cô nhất định sẽ tức giận, luyến không rời buông cô ra.

"Tôi mai anh lại đến, anh đi trước nha."

"Ừ." Tiểu Thỏ cuối đầu không nhìn tới bộ dáng của anh, thật sự là vẻ mặt ủy khuất kia của anh trông rất mê hoặc. Cô sợ mình nhìn một cái rồi sẽ không nhìn được mà mở miệng giữ anh lại.

"Anh đi đây."

"Ừ."

"Anh thật sự đi thật đây."

"Còn không mau đi?" Tiểu Thỏ có chút dờ khóc dờ cười, anh đây là đang đợi mình đổi ý sao?

Thấy Tiểu Thỏ quyết tâm, Giản Chính Dương không cam lòng mảowfi đi. Nghe được tiếng đóng cửa, Tiểu Thỏ xuống giường. Giản Chính Dương này nha, không biết sao mà nhiều nước miếng như vậy chứ. Cô cảm thấy cả người mình giống như dùng nước miếng của anh mà tắm qua. Vì bận anh nên khi cô trở về còn chưa có tắm rửa, tất cả đều tại anh, ai bảo anh cứ sống chết ôm lấy cô, đuổi anh về là đáng.

Tắm giặt xong, cô thấy hơi mệt, nhìn đồng hồ đã gần 4 giờ. Muộn như thế này rồi còn chưa ngủ, trách không được cô buồn ngủ như vậy.

Nhưng mà có một người bạn trai xinh đẹp bằng một cách nào đó liên giống như chú chó làm nũng lấy lòng cô, dù nằm mơ cô cũng thấy hạnh phúc.

Nghĩ đến bộ dáng không cam lòng ri đi của Giản Chính Dương, mỗi bước đi đều chậm chạp chờ cô mở miệng gọi anh lại, trong lòng Tiểu Thỏ một mảnh mềm mại. Bộ dáng kia của anh thật sự rất đáng yêu, tuy là dùng từ đáng yêu để hình dung một người đàn ông thì có chút không đúng nhưng là cô cảm thấy rừ này rất hợp với Giản Chính Dương.

Được rồi, thật ra bộ dáng đáng yêu của Giản Chính Dương đã thành công làm cho Tiểu Thỏ mềm lòng. Nếu anh dây dưa thêm chút nữa có lẽ cô thật sự sẽ đồng ý giữ anh ở lại nữa không chừng.

Bất quá, anh đã đi rồi. Tiểu Thỏ thấy có chút may mắn khi anh không có sống chết bám lấy cô, nhưng trong lòng cô lại vừa cảm thấy có chút mất mát. Ngay cả cô cũng không hiểu rõ trong lòng mình rốt cuộc là đang suy nghĩ gì nữa.

Tóc Tiểu Thỏ là tóc ngắn, từ phòng vệ sinh đi ra cô lấy máy sấy tóc ra sấy tóc, cũng không nghĩ đến ngày mai đứng lên sẽ đau đầu. Vừa sấy xong, chợt nghe có người gõ cửa, đã trể thế này là ai vậy chứ.

Mở cửa ra xem một chút, không ngờ lại là Giản Chính Dương. Tiểu Thỏ mở cửa còn chưa kịp nói gì thì Giản Chính Dương đã trực tiếp tiến lên ôm lấy Tiểu Thỏ.

"Tiểu Thỏ, anh không muốn đi, anh không muốn đi, anh muốn ở cùng em."

Tiểu Thỏ:....

Được rồi, thật ra thời điểm cô nhìn thấy người đến là Giản Chính Dương, lòng cô đã có một tia cao hứng.

"Thật sự không đi?"

"Không đi, cho anh ở đây, anh cam đoan không được sự đồng ý của em anh sẽ tuyệt đối không chạm vào em, được không? Được không?" Khi Giản Chính Dương đi xuống lầu, không nguyện ý về nhà, nhìn phòng Tiểu Thỏ hồi lâu cũng không có tắt đèn. Rốt cuộc nhin không được lại đi lên. Dù Tiểu Thỏ đuổi anh như thế nào anh cũng không đi, trừ phi đem Tiểu Thỏ đóng gói mang về.

Từ khi Giản Chính Dương trở về, đã phá tan sự phòng bị ở đáy lòng cô. Tiểu Thỏ phát hiện thật ra mình cũng không đành lòng đuổi anh đi.

"Được rồi, anh có thể ở đây, nhưng mà không được chạm vào em. Bằng không em sẽ trực tiếp thiến anh."

"Được." Giản Chính Dương vui vẻ ôm lấy Tiểu Thỏ đi tới phòng ngủ.

"Đợi chút, tắt đèn." Phòng khách còn chưa có tắt đèn đâu.

"Ừ."

Vừa tắt đèn xong liền bị Giản Chính Dương ôm tới phòng ngủ, cảm giác như chú rể ôm cô dẫu động phòng vậy. Nghĩ vậy, mặt Tiểu Thỏ liền đỏ lên, tim đập liên hồi.

Giản Chính Dương lại không có nghĩ nhiều đến vậy, Tiểu Thỏ chịu giữ anh ở lại, anh thật hưng phấn. Bản thân anh rất tự giác mà tắt đèn, tắt ti vì rồi còn cời quần áo, sau đó nằm xuống giường. Đây là giường của Tiểu Thỏ, chăn của Tiểu Thỏ, gối của Tiểu Thỏ, tất cả đều mang mùi hương của Tiểu Thỏ.

Thật là làm cho anh say mê.

Hiện tại thời tiết ban ngày thì nóng như đời mạng, ban đêm lại trở lạnh, thậm chí còn phải đắp chăn nên Tiểu Thỏ không có mớ quạt. Khi Giản Chính Dương đặt cô lên giường, cô tự động đắp chăn rồi nằm qua một bên. Sau đó thấy Giản Chính Dương tắt ti vi, tắt đèn rồi cũng lên giường. Tiểu Thỏ còn chưa cảm nhận được cái ôm ấm áp của anh thì đã bị trạng thái nguyên thủy của anh làm cho hoảng sợ, "Giản Chính Dương, sao anh lại cởi quần áo?"

"Ngủ thì phải cởi quần áo chứ." Giản Chính Dương trả lời như đó là chuyện đương nhiên vậy.

Tiểu Thỏ cắn răng, nhưng anh không thể cởi hết ra như vậy."

Vừa nghĩ đến vừa rồi mình đã chạm phải thứ không nên chạm, Tiểu Thỏ lại thấy cả người mình liền nóng lên. Thật may là trong đêm tối anh không có nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của cô.

"Ít nhất anh cũng phải mặc quần áo lót vào chứ."

"Không cần, mặc quần áo anh sẽ không ngủ được."

"Mau mặc vào."

"Không cần."

"Anh mặc hay không mặc."

"Tiểu Thỏ, thật sự anh không ngại em không kiên chế được đâu." Tạm dừng một chút, giọng nói trên đầu của Giản Chính Dương đột nhiên vang lên.

"Kiềm chế cái đầu anh, không mặc thì cách xa em ra một chút." Tiểu Thỏ thẹn quá hóa giận, hướng về phía trong giường mà lùi vào. Đang tiếc chiếc giường lớn như vậy nhưng cuối cùng lại đem chính mình vây khốn. Một bên là tường, một bên bị Giản Chính Dương ôm vào trong ngực. Rõ ràng là nhiệt độ cơ thể bình thường nhưng truyền tới thân thể của cô lại giống như đốt cháy da cô vậy.

Tiểu Thỏ đương nhiên không cam lòng bị vây khốn như vậy, cô động đậy người vài cái liền phát hiện cái kia chọc vào đằng sau cô làm cô sợ tới mức không dám động đậy nữa.

"Anh đừng có mà xằng bậy nha, bằng không em nhất định sẽ phé đi của anh."

Trả lời cô là hô hấp đều đều, anh là đang ngủ sao?

Đội thêm một chút, người đằng sau vẫn không có phản ứng như cũ. Tiểu Thỏ cố gắng bò qua cái lò lửa sau lưng, cũng cố gắng bò qua luôn cái kia đang ở đùi mình. Cô nhắm mắt, hít sâu, ngủ.

Trừ thời gian cô còn nhỏ ngủ cùng với mẹ thì cô cũng không có cùng người khác cùng nhau ngủ. Nhất là bị người giống như bạch tuộc ôm ngủ. Tiểu Thỏ khi ngủ cảm thấy mình như bị thứ gì đó đè nặng nên trong lúc ngủ cô mơ màng cảm thấy không thoải mái.

Còn Giản Chính Dương thì sao? Chóp mũi đều là mùi hương của Tiểu Thỏ. Tuy là từ nhỏ anh đã không thích người khác chạm vào mình, nhưng thói quen này đối với Tiểu Thỏ thì mâu thuẫn nhiều lắm. Ôm Tiểu Thỏ ngủ, anh cảm thấy cảm giác vô cùng tốt nên anh ngủ rất ngon và thỏa mãn.

Bởi vì bị một con sói ôm mình nên dù đêm qua cô ngủ rất trễ thì hôm nay cô không cần báo thức cũng có thể tỉnh dậy. Nhìn mặt trời bên ngoài đã lên cao chiếu vào phòng, được rồi, thật ra cô không phải bị người làm tỉnh mà là vì nóng mà tỉnh.

Đẩy cái tay đang ôm cổ mình ra, cô định đứng dậy mở quạt nhưng kết quả cô vừa đẩy tay anh ra còn chưa có đi khỏi thì đã bị bạch tuộc ôm trở lại. Nhìn anh ngủ như vậy mà tay chân còn ôm mình, Tiểu Thỏ thật hoài nghi bình thường anh ngủ có phải cũng đều ôm gối như vậy không.

Bị anh ôm như vậy thật nóng, cô thật sự chịu không nổi, lại đẩy tay anh ra lần nữa. Kết quả, miệng anh lại lầu bầu kêu một tiếng "Tiểu Thỏ", mắt không mở om lấy thất lung cô kéo vào lòng rồi lại ngủ tiếp.

Tiểu Thỏ nhìn anh ngủ như chết vậy thật dở khóc dở cười, nhưng mà anh thật sự thích mình đến mức khi ngủ cũng kêu tên mình sao?

Nếu thật là thế cô thích một người đàn ông như vậy cũng không có gì phải bất an.

Bởi vì bị Giản Chính Dương gát gao ôm chặt lấy thất lung nên mỗi lần cô hơi động đậy một chút liền bị anh ôm chặt lại. Vì không muốn bị anh ôm bị nóng mà chết, Tiểu Thỏ đành phải trực tiếp ôm lấy anh đổi vị trí, động tác này anh rất phối hợp nên rất nhanh Tiểu Thỏ đã ở bên ngoài. Nhưng cô vẫn cách cái quạt ở đầu giường một khoảng, cô đành phải rướn người qua để mở quạt. Đương nhiên thất lung và nửa người dưới vẫn không động đậy vì đã bị anh ôm chặt lấy.

Cuối cùng cũng mở quạt thành công, gió lạnh từ quạt thổi đến thật thoải mái. Nhìn di động ở đầu giường, mới hơn 10 giờ, cô cài đồng hồ báo thức là 1 rưỡi rồi ngủ thêm một chút.

Tiểu Thỏ cố gắng nhắm chặt hai mắt của mình không cho mình xem loạn, người kia, trên người trắng trợn. Làn da này, dáng người này thật sự là muốn dụ cô phạm tội mà.

Dừng lại, dừng lại, Tiểu Thỏ, cô là con gái, phải rụt rè, phải rụt rè.

Nhắm hai mắt dưỡng thần được một chút, Giản Chính Dương không biết đang nằm mơ hay là đã tỉnh mà một bàn tay liền sờ sờ vào chỗ mềm mại của cô, nhéo nhéo vài cái. Cảm giác được Tiểu Thỏ cứng ngắc, đầu lại chui vào cổ c, sau đó hai chân liền động đậy tìm một tư thế thoải mái tiếp tục ngủ.

Tiểu Thỏ mở to mắt nghiêng răng nghiêng lợi, này nha, anh đang ngủ mà còn biết chiếm tiện nghi của mình. Cô không khách khí đem tay anh hất ra, còn có cái đó ở trên đùi cô, giống như cả đêm đều ở đó, làm cho cô thật xấu hổ.

Không thể cùng người này ngủ trên một cái giường được, lấy chân trên người ra không hề nhìn anh đứng dậy.

Lần này, cô không để ý anh có bị mình đánh thức hay không liền trực tiếp đẩy chân tay anh ra.

Đang ngủ, anh mơ hồ cảm thấy đang ôm ấp lại trống trống, Giản Chính Dương lấy tay khua khua tìm kiếm. Nhưng không có tìm được thân thể mềm mại của Tiểu Thỏ, không cam lòng mở to mắt. Trong phòng chỉ có một mình anh cùng cái quạt ở đầu giường đang mở phát ra những âm thanh không rõ.

"Tiểu Thỏ..."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Giản Chính Dương Làm Com, Tiểu Thỏ Phải Tán Thưởng.

Nghe được âm thanh của Giản Chính Dương, Tiểu Thỏ nhìn sang, "Phốc ~"

Nước đánh răng trong miệng lập tức phun ra, nhắm mắt lại hét to, "Vì sao anh không mặc áo lại đi ra, anh có tính thích khóa thân à?"

Giản Chính Dương nhìn bản thân mình, cười, "Không phải chỉ là thức dậy không thấy em nên anh sốt ruột, bây giờ anh sẽ đi mặc ngay."

"Hừ..." Nhanh chóng đánh răng rửa mặt, lấy cái khăn mới và bàn chải đánh răng ra, "Để cho anh dùng cái này đánh răng rửa mặt."

"Được." Giản Chính Dương cười híp mắt nhận lấy đồ Tiểu Thỏ đưa tới, đi vào WC.

Còn lại mình Tiểu Thỏ đi vào phòng bếp mở tủ lạnh nhìn, không có thứ gì, lợi dụng hôm nay Giản Chính Dương ở đây, muốn làm một bữa ăn, nhiều ngày đều ăn mì, bây giờ cũng không biết mùi vị com như thế nào rồi.

Nghĩ đến đây, Tiểu Thỏ hăng hái chuẩn bị ra mua đồ, chờ Giản Chính Dương đi ra khỏi nhà vệ sinh, gọi anh, "Trong nhà không có gì ăn, chúng ta ra mua một ít thứ về nấu ăn đi."

Giản Chính Dương vừa nghe, vui vẻ gật đầu, "Được, để anh làm cho em ăn có được không?"

Tiểu Thỏ kinh ngạc nhìn anh, "Anh còn có thể nấu com sao?"

"Đây là chuyện đương nhiên." Giản Chính Dương nói, "Bình thường anh đều ở một mình, nếu bản thân không biết làm, sẽ bị đói chết."

Tuy rằng mẹ Giản thường nấu com cho anh, như nếu như bà mặc kệ anh, anh cũng sẽ không chết đói, lúc này anh rất muốn bày ra hết ưu điểm, để Tiểu Thỏ có thể tán thưởng anh một chút.

Mẹ Tiểu Thỏ mất rất sớm, nên cô không có ký ức nhiều lắm, nhưng cô nhớ kỹ lúc nhỏ mẹ từng nói với mình một câu, nếu như một người đàn ông nguyện xuống bếp vì một người phụ nữ, người phụ nữ này rất hạnh phúc.

Cô còn nhớ rõ bản thân mình lúc nhỏ còn ngây thơ hỏi lại mẹ: "Nếu là như vậy, thì đây bếp ở nhà hàng làm cơ, cũng là chuyện hạnh phúc sao?"

Phản ứng của mẹ cô nhớ không còn rõ nữa, nhưng mà bây giờ tại đột nhiên nghĩ đến những lời này, cô có thể hiểu được lời nói của mẹ lúc đó.

Vốn là Tiểu Thỏ định đi chợ mua rau, nhưng Giản Chính Dương lại kéo cô đi siêu thị, anh không thích ra chợ mua rau phải cò kè trả giá, được rồi, Tiểu Thỏ cũng không phải rất thích, từ siêu thị đi ra, bao lớn bao nhỏ, Giản Chính Dương rất có phong độ, một món cũng không để Tiểu Thỏ xách.

Lần đầu tiên cảm thấy điểm tốt khi có bạn trai, có người mang đồ, có người trả tiền, có người cung chiu, cảm giác thật đúng là rất tốt a.

Về đến nhà, Giản Chính Dương lập tức đổi đôi dép mới mua, "Đôi dép này để ở lại đây, sau này anh có thể mang."

Cái này là muốn làm khách quen sao, khóe miệng Tiểu Thỏ nhếch lên không có ý kiến gì, "Vậy anh mua đôi dép nữ làm gì?"

Chẳng lẽ là để cho cô, nhưng mà nhà cô có dép rồi.

"Tất nhiên là cho em, để ở nhà anh, em đến đó có thể có dép mang." Giản Chính Dương cười cười, "Anh còn định mua thêm 1 ly nước, nhưng anh lại thích uống ly nước của em, đến chỗ anh, em cứ uống ly nước của anh, như vậy, chúng ta có thể hôn môi gián tiếp, có phải rất thân mật hay không?"

"Không biết ly nước của anh có bao nhiêu người gián tiếp hôn ở đó, em còn không biết."

"Anh chưa từng hôn môi gián tiếp cùng người khác." Giản Chính Dương lập tức chứng minh mình trong sạch, "Chỗ anh chỉ có mẹ anh thường đến, có dép và ly nước của bà, nhưng anh không xài đồ chung với bà."

"Đi làm cơm đi, em đói bụng rồi." Tiểu Thỏ không muốn chất vấn vấn đề nhảm chán này bây giờ cô muốn ăn cái gì đó, nhưng bởi vì chờ mong tay nghề của Giản Chính Dương, vì thế chịu đựng không ăn đồ ăn vặt.

"Được."

Giản Chính Dương đi vào phòng bếp, phát hiện Tiểu Thỏ tiến phòng ngủ chuẩn bị xem ti vi, lập tức chạy tới phòng ngủ, "Tiểu Thỏ, ra đây."

"Làm gì?" Tiểu Thỏ chẳng biết tại sao.

"Đến đây."

"Kéo Tiểu Thỏ đến cửa phòng bếp, mang ghế để cho cô ngồi xuống, đưa ly nước cho cô, "Em ngồi ở đây nhìn anh nấu cơm là được rồi."

Tiểu Thỏ đen mặt, "Vi sao em lại ngồi đây nhìn anh nấu cơm, lẽ nào em không nhìn thì anh không làm? Nếu như vậy, em cũng muốn đáng giá tài nấu nướng của anh một chút."

Giản Chính Dương bắt Tiểu Thỏ tỉ mỉ lựa chọn tạp đề hình con thỏ, vóc người anh vốn cao lớn nên khi đeo cái này thoát nhìn có chút khôi hài, nghiêm túc nhìn Tiểu Thỏ, "Anh thích cho em nhìn bộ dạng của anh khi nấu cơm."

". . ."

Trong nhà hàng, đa số các đầu bếp đều là đàn ông, vì thế Tiểu Thỏ vẫn luôn nghĩ tài nghệ nấu nướng của đàn ông luôn tốt hơn phụ nữ, Giản Chính Dương nguyện xuống bếp vì cô, làm cô cảm thấy rất vui vẻ, thế nhưng, cô nghĩ tuy đàn ông làm thức ăn ngon nhưng đáng về xuống bếp nhất định không đẹp, bởi vậy cô không muốn nhìn bộ dáng của Giản Chính Dương chút nào.

Bây giờ bị anh ép buộc ngồi đây nhìn anh xuống bếp, trong lòng chỉ cảm thấy có chút dở khóc dở cười, nhưng mà, nhìn một hồi, cô không thể không thừa nhận người đàn ông này là con cưng của ông trời, đáng đẹp thật đẹp trai, giống như chuyện bình thường mà để anh làm cũng trở thành đặc biệt.

Cảm thấy được ánh mắt Tiểu Thỏ trở nên chăm chú, Giản Chính Dương để các món làm xong ở một bên, sau đó bắt đầu thiết thịt, cầm dao nhìn Tiểu Thỏ, "Anh có đẹp không?"

Tiểu Thỏ nhìn thấy cây dao trong tay Giản Chính Dương, anh lại hỏi mình có đẹp không, nếu như, cô nói anh không đẹp, có phải anh sẽ đâm dao về phía mình, cho nên bản thân rất thức thời mà gật đầu.

"Đẹp, đặc biệt đẹp."

Giản Chính Dương cười cong mắt, "Vậy em có muốn lưu bộ dáng đẹp của anh lại"

"?"

Thấy cô không hiểu, Giản Chính Dương nói: "Lấy điện thoại của em tới quay."

Anh muốn trong điện thoại của cô chỉ toàn hình anh.

Tiểu Thỏ đen mặt, có người tự luyến như vậy sao?

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng thấy Giản Chính Dương tràn đầy mong chờ, Tiểu Thỏ vẫn lấy điện thoại mình ra chụp, thuận tiện cho Giản Chính Dương làm vài tư thế, sau đó chụp vào, nhìn bộ dáng chưa thỏa mãn của Giản Chính Dương, Tiểu Thỏ vội vã vuốt bụng, "Ai nha, thật là đói bụng, làm cơm nhanh một chút đi, không nên chụp nữa, lần sau sẽ chụp bộ dáng lúc làm việc cho anh, điện thoại em không thể chụp nhiều hình vậy đâu."

Nghe được Tiểu Thỏ nói như vậy, Giản Chính Dương gật đầu, bắt đầu nghiêm túc thái rau.

Thấy thế, Tiểu Thỏ trở về phòng mình, cô phải ăn hai viên đại bạch thỏ mới được, chờ Giản Chính Dương làm xong, không biết cô có còn sống hay không nữa.

Cô mà chết, nhất định là bị đòi chết.

Giản Chính Dương bày hết tất cả món lên mâm, chuẩn bị dọn lên, quay đầu lại nhìn ra cửa, không thấy ai, lập tức kêu lên, "Tiểu Thỏ ~ "

"Ở đây."

"Ra đây."

"Ồ." Trong miệng Tiểu Thỏ còn ngậm đại bạch thỏ, đi tới cửa phòng bếp.

Thấy trong miệng cô toàn là kẹo, Giản Chính Dương lập tức cũng cảm thấy muốn ăn kẹo "Anh cũng muốn ăn kẹo."

"Em lấy cho anh."

"Chờ một chút." Giản Chính Dương kéo Tiểu Thỏ lại, cúi đầu, hôn Tiểu Thỏ, chiếm tiện nghi từng chút, thỏa mãn gật đầu, "Anh lấy thức ăn."

Tiểu Thỏ không nói gì. . .

Đi vào phòng ngủ lại lần nữa lấy viên kẹo bỏ vào miệng, lại nghe thấy Giản Chính Dương gọi mình, đi tới cửa phòng bếp, thì thấy anh nhìn cô, "Tiểu Thỏ, em phải ở đây cùng anh."

Tiểu Thỏ: . . . Anh nấu cơm cũng cần có người coi chừng bên cạnh sao..

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Đồng Nghiệp Ghen Tị

Tay nghề của Giản Chính Dương cũng không tệ lắm, để tỏ lòng ủng hộ, Tiểu Thỏ ăn hơn bình thường một chén cơm, nhìn Giản Chính Dương đang dọn đồ như chủ nhân của căn nhà này, Tiểu Thỏ cảm thấy rất hài lòng, đương nhiên, nếu như không để ý tới sau khi Giản Chính Dương dọn dẹp xong lấy thường làm lý do mà hôn cô đến sắp tắt thở, thì càng hoàn mỹ hơn.

Thời gian gần đến, Tiểu Thỏ phải đi làm, hỏi Giản Chính Dương bây giờ làm gì, Giản Chính Dương ôm Tiểu Thỏ nói mình đưa cô đi làm, sau đó về nhà, buổi tối chờ cô tan làm sẽ đón cô cùng về.

"Anh không đi làm sao?" Tiểu Thỏ suy nghĩ một chút, nói ra sự nghi ngờ của mình, nếu như theo anh sắp xếp như vậy, giống như anh không có đi làm thì phải.

"Em sợ anh không nuôi nổi em sao?" Giản Chính Dương cười híp mắt nhìn Tiểu Thỏ, "Thật ra anh không ra khỏi cửa cũng có thể nuôi em thật tốt, em yên tâm đi."

"Tự anh kiếm hay cha mẹ cho anh?" Nếu nhờ vào người lớn, Tiểu Thỏ rất không thích.

Giản Chính Dương cười cười, "Đương nhiên là tự anh kiếm, bình thường anh muốn gì mẹ đều cho anh rất nhiều, mấy năm nay tiền anh kiếm được đều để đó, nuôi vợ tuyệt đối đủ."

Nghe được Giản Chính Dương nói có thể tự mình kiếm ra tiền, Tiểu Thỏ cũng yên tâm, cô không yêu cầu cao, chỉ cần Giản Chính Dương có thể nuôi sống anh là được, cô cũng không có quen để cho đàn ông nuôi, cũng không có quen nuôi đàn ông, nhưng mà, cô thật tò mò công việc của Giản Chính Dương.

"Ở nhà anh làm việc gì mà kiếm ra tiền thế?"

"Muốn biết?"

"Dạ."

"Chờ lúc em đến nhà anh, anh sẽ nói cho em biết." Giản Chính Dương cười cười, để lại một lo lắng cho Tiểu Thỏ.

". . . Đáng ghét."

"Ha ha ~ "

Tình yêu có thể làm cho tinh thần của con người vui vẻ, lúc đi vào siêu thị, Tiểu Thỏ nhận thấy giọng nói của mình vui hơn thường ngày không ít, "Chào

buổi sáng, Lạc Ca, Tiểu Tinh."

"Chào buổi sáng." Lạc Ca cười cười, tiếp tục làm chuyện của mình.

Trước đó Tiểu Tinh đã ở trên ban thu ngân, nhìn thấy Tiểu Thỏ đi tới quầy thu ngân, thì kéo cô lại, thấy Lạc Ca không chú ý tới hai cô, giọng hỏi Tiểu Thỏ,

"Thành thật khai báo, có phải yêu rồi không?"

"Làm sao cậu biết?" Tiểu Thỏ có chút kinh ngạc.

Tiểu Tinh cười cười, chỉ chỉ bên ngoài, "Vừa thấy cậu ở bên ngoài ôm một người đàn ông."

Nghe vậy, Tiểu Thỏ đỏ mặt, vốn Giản Chính Dương muốn đưa cô đến siêu thị, nhưng thấy anh dính như sam, Tiểu Thỏ sợ anh không chịu đi, làm đồng nghiệp trong siêu thị chế giễu, vì thế ng ý, kết quả về mặt anh lập tức mất hứng, cuối cùng vẫn là cô "hi sinh" nhan sắc, cho anh hôn một lúc lâu, làm anh hải lòng mới buông cô ra, không nghĩ tới lại để Tiểu Tinh thấy được, để che giấu về mặt 囧, Tiểu Thỏ không thể làm khác hơn là nói sang chuyện khác.

"A được lắm, giờ làm việc mà mất cậu loạn, không nghiêm túc, mình phải đi nói với ông chủ, cho cậu viết báo cáo."

"Phốc ~" Tiểu Tinh mới không sợ, "Mình đây sẽ đi nói với Tiểu Bân, nói cậu yêu rồi."

"Mình yêu rồi mắc mớ gì với Tiểu Bân, cậu nói cho anh ta biết có ích lợi gì chứ?" Tiểu Thỏ có chút không giải thích được.

"Không thể nào, lẽ nào cậu không biết Tiểu Bân thích cậu rất lâu rồi sao?" Tiểu Tinh nhìn về mặt mê man của Tiểu Thỏ, cười cô thật chậm hiểu, "Mình van cậu, cậu có thể chậm hiểu đến vậy sao, Tiểu Bân thật đáng thương, thấy anh ấy tốt với cậu đến vậy."

"Cái đó, Tiểu Bân đối với ai mà không tốt, đối với cậu cũng vậy mà." Tiểu Thỏ lơ đãng, nhưng bây giờ cô đang yêu, tự nhiên sẽ không thích cùng một chỗ với người đàn ông khác."

"Mình cho cậu biết, cậu nói bậy hoặc nói giỡn, bạn trai mình lại ghen nữa."

"Yêu, yêu, vừa mới yêu mà đã bắt đầu che chở cho bạn trai rồi, thật là cú che chở, Tiểu Bân thật đáng thương, anh ấy không biết phải khóc thành hình dạng gì nữa," Tiểu Tinh giả vờ đồng tình, "Hay là thành thật khai báo chuyện này với bạn trai cậu, không phải, mình sẽ đi đâm chọc, nói làm bạc, còn nữa đưa lưng về để không thấy dáng vẻ của anh ấy, lúc đó cậu chuẩn bị, để mình nhìn một chút, cuối cùng người đàn ông như thế nào mà có thể trộm tâm lòng của Tiểu Thỏ nhà mình, còn phải bắt anh ấy mời com nữa."

Tiểu Thỏ có chút dở khóc dở cười, "Đi, chờ mình tìm được ngày nghỉ, sau đó mình với anh ấy sẽ mời com mọi người, nhưng bây giờ mình nhờ cậu không được nói bậy, đến lúc đó mình và Tiểu Bân sẽ rất xấu hổ, không có cách nào gặp đối phương."

"Biết rồi, mình cam đoan không nói bậy được chưa." Tiểu Tinh cười bảo đảm, "Nhưng mà đừng để mình chờ quá lâu, mình không thể bảo đảm có thể giữ bí mật trong bao lâu nha."

"Đã biết, bà quản gia."

"A, cái gì cậu dám kêu mình là bà quản gia, ghê tởm, bản tiểu thư như hoa như ngọc, cậu lại dám gọi bà quản gia, xem mình trừng phạt cậu như thế nào." Tiểu Tinh lập tức đưa tay chọc lét làm Tiểu Thỏ ngứa ngứa mà xin tha.

"A, không nên a, ha ha. . ." Tiểu Thỏ và Tiểu Tinh đùa giỡn ồn ào, hên là bây giờ không có người, không làm trò cười cho người khác.

Ồn ào một lát, Tiểu Tinh và Tiểu Thỏ nhanh chóng làm việc, sau đó cũng không vội, mà quán quít Tiểu Thỏ nói chuyện nam nữ.

Tiểu Thỏ thật không có thói quen trao đổi như vậy, nhưng suy nghĩ một chút Tiểu Tinh có bạn trai đều nói cho mình, vì vậy, cũng nói vài chuyện cơ bản.

"Anh ấy tên Giản Chính Dương, khoảng 30 tuổi, ở tiểu khu đối diện."

"Làm thế nào hai người quen nhau, dáng dấp của anh ta có đẹp trai không?" Vừa nghe tiểu khu đối diện, trong lòng Tiểu Tinh nghĩ, thật sự rất giàu nha.

"Anh ấy tới mua đồ, thì quen biết."

"Cứ như vậy?"

"Ừ."

"Quen nhau bao lâu?"

"Không lâu, khoảng nửa tháng."

"Mỗi ngày mình cũng đứng đây sao có ai thích nhỉ." Nghĩ đến bạn trai Tiểu Thỏ ở tiểu khu đối diện, tuổi cũng không lớn, không khỏi có chút đố kỵ, nhưng

lại nghĩ, nhất định là người không tốt mới coi trọng Tiểu Thỏ.

"Có ảnh bạn trai cậu không, lấy ra cho mình xem đi."

"Tạm được thôi." Tiểu Thỏ cười cười.

"Tạm được? Đó chính là không tệ? Mau lấy ra xem một chút, chị đây tò mò quá." Tiểu Tinh bắt Tiểu Thỏ lấy ảnh Giản Chính Dương ra xem.

"Thật là nhiều chuyện, coi chừng không lấy được chồng đó." Tiểu Thỏ bị bắt buộc không thể làm gì khác là lấy điện thoại ra, mở tấm ảnh mà Giản Chính Dương bắt cô chụp khi anh đang làm cơm ở nhà mình."

"Nè~~"

"Oa, thật là đẹp trai a!" Tiểu Tinh vừa nhìn, nhất thời kêu lên.

"Cũng được thôi." Giọng nói Tiểu Thỏ không khỏi có chút ý cười.

"Tiểu Thỏ, cậu thật là gặp may mà." Tiểu Tinh nhìn Tiểu Thỏ, có chút chua xót nói.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Tiểu Thỏ Đáng Yêu

Tiểu Thỏ nghe được Tiểu Tinh nói như vậy, có chút mất hứng, nói giống như mình không xứng với anh ấy vậy, cái này gọi là gặp may sao, nhưng suy nghĩ một chút chắc là Tiểu Tinh không cố ý, nên không tính toán với cô ấy, chỉ coi như bản thân không nghe được câu này.

"Nhìn cũng nhìn rồi, trả điện thoại cho mình đi."

"Cũng không cướp của cậu, gấp gấp như vậy làm gì chứ." Tiểu Tinh trả điện thoại lại cho Tiểu Thỏ, nhưng ánh mắt có chút luyến tiếc, "Tiểu Thỏ, cậu hỏi bạn trai cậu có em trai hay anh trai gì không, giới thiệu cho mình đi, nếu không có thì anh ấy có bạn bè nào đẹp trai như vậy, cũng giới thiệu cho mình luôn."

"Phốc ~ vậy còn bạn trai cậu thì sao?"

"Chúng mình đã sớm chia tay rồi."

"A?"

"Tiểu Thỏ, chúng ta thân nhau như vậy, cậu không thể có hạnh phúc rồi thì không quan tâm tới mình chứ."

Khóe miệng Tiểu Thỏ co giật nhìn đáng vẻ nũng nịu của Tiểu Tinh,, "Được, mình giúp cậu hỏi một chút, nhưng mà, có hay không cũng không liên quan đến mình, nếu là có, có thể quen nhau không mình cũng mặt kệ."

"Cái này đương nhiên." Tiểu Tinh vừa nghe nhất thời tinh thần tỉnh táo, "Tự mình theo đuổi, cậu chỉ giúp mình giới thiệu là được."

"Ừ." Tiểu Thỏ gật đầu.

"Mình tan ca đây, cậu nhớ kỹ cậu thiếu mình một bữa cơm đó, không được để mình chờ lâu."

"Ừ."

"Tạm biệt."

"Bye."

Trong lúc Tiểu Thỏ và Tiểu Tinh đùa giỡn, Giản Chính Dương về đến nhà, mới vừa mở cửa đã nghe được mùi lạ, ngày rằm, ban ngày nhiệt độ cũng còn cao, không khí tương đối khô ráo, nếu có mùi gì đó, thì sẽ lan rất nhanh, Giản Chính Dương không lạ gì với mùi này, đây chính là mùi nước tiểu của chú thỏ con mà anh nuôi.

Không phải chứ, mới có một đêm hôm qua không về, mà Tiểu Thỏ đã bắt đầu tạo phản?

Liếc mắt nhìn ổ thỏ, không thấy tiểu thỏ đâu, thì ra đêm qua mình quên đóng cửa ban công, kết quả nhân lúc mình không có nhà tiểu thỏ đã chạy vào.

Thức ăn trên bàn đã sạch sẽ, chẳng lẽ là đói bụng?

Cũng đúng, đêm qua hơn sáu giờ mình mới cho chút đồ ăn, sau đó đến nhà Tiểu Thỏ, bây giờ cũng đã bốn giờ chiều, đói bụng là chuyện bình thường, Giản Chính Dương không quan tâm ghé salon và trên mặt đất dính nước tiểu hay là phân thỏ, tìm Tiểu Bạch trước rồi tính sau, nếu như có chuyện gì Tiểu Thỏ nhất định sẽ khổ sở, vì đây chính là người nhà của cô mà.

"Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, em ở đâu?"

". . ."

"Tiểu Bạch, mau ra đây, anh cho em ăn ngon nè."

". . ."

"Tiểu Bạch?"

Cuối cùng cũng lôi Tiểu Bạch ra khỏi sô pha, nhìn đáng vẻ giầy dũa của nó, làm cho Giản Chính Dương nghĩ tới đáng vẻ Tiểu Thỏ giương nanh múa vuốt, thật đáng yêu.

Thật là con thỏ đáng yêu mà, Giản Chính Dương buồn cười ôm tiểu thỏ vào lòng, "Em đó, thật là nghịch ngợm, anh khóa cái chân em lại, để xem sau này em còn tiểu bậy bạ không."

Đưa tiểu thỏ vào lồng tre trên ban công, đưa thức ăn và nước cho nó, nhìn đáng vẻ nó ăn say sưa, Giản Chính Dương buồn cười, "Xem ra thực sự đói bụng rồi."

Thương yêu nhìn đáng vẻ tiểu thỏ ăn, "Tiểu Bạch, anh đưa em cho Tiểu Thỏ được không?"

". . ."

"Cô ấy thích nhất là kẹo đại bạch thỏ, Tiểu Thỏ mà thấy em nhất định sẽ rất vui vẻ." Giản Chính Dương cười híp mắt nghĩ, "Nếu như anh đưa Tiểu Bạch cho Tiểu Thỏ, không biết có được thưởng gì không nhỉ?"

Đối với việc thưởng, anh cảm thấy hứng thú nhất chỉ có Tiểu Thỏ mà thôi, nếu như Tiểu Thỏ nguyện ý trao đổi Tiểu Bạch theo mong muốn của anh thì tốt biết mấy, ha ha, nhưng đây là chuyện không thể nào, anh muốn mình có thể ăn Tiểu Thỏ vào bụng, để cô trở thành vợ của mình, mãi mãi không rời xa?

Trong phòng mùi vị có chút nặng, mở tất cả cửa sổ ra, Giản Chính Dương gọi cho bà Giản, "Mẹ, mẹ giúp con gọi đến tiệm giặt quần áo, con muốn giặt vài thứ."

"Con muốn giặt cái gì?" Bà Giản tò mò hỏi, bình thường con trai mình đều ném quần áo vào trong máy giặt, ngoại trừ áo khoác vào mùa đông cần phải giặt ngoài tiệm, không có lý do nào khác, vì nó không thích người khác đụng vào đồ của mình, thật là người kì lạ, bây giờ nghe con trai yêu cầu, bà rất là hiếu kỳ.

"Sô pha, ghế sa lon của bị Tiểu Bạch tiểu lên, có mùi rất nồng, mẹ nhanh gọi người đến đi." Giản Chính Dương cũng không biết suy nghĩ của mẹ mình.

"Được, mẹ lập tức gọi điện thoại cho tiệm giặt quần áo, mười giờ tối mẹ sẽ đến, con có cần gì không, mẹ mang đến cho con."

"Không cần gì, con cúp máy đây." Không đợi bà Giản nói xong, Giản Chính Dương đã cúp máy.

Ở bên kai điện thoại, bà Giản bất đắc dĩ, đưa con trai này, chỉ khi có chuyện mới điện cho mình, không biết kiếp trước mình thiếu nó cái gì.

Tô Á ở bên cạnh đưa lỗ tai ra nghe ngóng giả bộ không để ý hỏi: "Chị Giản, là điện thoại của Chính Dương sao?"

"...Ừ"

"Lần trước em có mua con thỏ, không biết thế nào rồi?"

"Rất tốt." Bà Giản cười cười, "Chị không hiểu lắm, trước đây nó rất ghét thú cưng, nhưng đột nhiên nói là phải nuôi thỏ, chị còn tưởng nó nhất thời thích thú, không quá ba ngày sẽ ném tiểu thỏ đi, nhưng không ngờ đã một tháng, nhìn đáng vẻ của nó, giống như không có ý bỏ đi, ngược lại là vô cùng thích, vừa gọi điện cho chị, nói là tiểu thỏ vừa tiểu lên salon, kêu chị gọi điện tới tiệm giặt ủi."

Tô Á vừa nghe, lập tức xin, "Chị, nếu không để em gọi dùm cho."

Bà Giản liếc mắt nhìn Tô Á, cười cười: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Không Gian Giới Hạn Sức Hấp Dẫn

Edit: kurinan

Beta: Linh Ngọc

Nhìn bộ dáng vui vẻ của Tô Nhã, bà Giản không khỏi nghĩ tới điểm tiện lợi của cô gái ấy, con trai nuôi Bạch Tiểu Thỏ là vì cô ấy sao? Làm mẹ, đồng thời là phụ nữ, trực giác của bà nói cho bà biết bà đã suy đoán đúng.

Có rất lâu cũng không có đi cùng cô gái kia nói chuyện, không bằng tới nay tiện thể điểm một chuyến đi, thật là một cô gái đáng yêu, cũng không biết con trai chưa từng hành động, mỗi ngày anh ở nhà có vẻ không ra khỏi cửa, không chủ động tấn công làm sao có thể cho cô ấy biết đây, nếu tới độ thâm mến, vậy coi như muốn đánh cả đời là lưu manh.

Không được, bà phải giúp con trai mới được.

Tiệm giặt quần áo cho người rất nhanh đã bắt đầu cảm đồ phải giặt đi, mở cửa nhìn bọn họ, Giản Chính Dương lạnh lùng nói, “Chờ một chút, tôi đi lấy cho mấy người.” Cũng không thêm nhìn bọn họ đi vào ngôi, tiệm giặt quần áo đến viên công là một nam một nữ, nữ cũng khoảng chừng hai mươi tuổi, chột nhìn thấy mỹ nam, nhất thời có chút háo sắc. Giản Chính Dương đem đồ chính mình đã đóng gói thật tốt ném ra cửa, “Giặt xong rồi tôi đưa ra sau.” “Nha, tốt, tiên sinh xin hỏi đều có những thứ gì? Chúng tôi phải nhớ kỹ một chút.” Cô gái trẻ tuổi vội vã lấy giấy bút ra, một bên phóng điện mắt vừa nói, chỉ hận không thể lập tức nhào tới trong lòng của Giản Chính Dương, chỉ là nhìn anh mặt lạnh phong thái dọa người, lúc này mới nhịn xuống.

“Trên ghế sa lon gì đó, còn có hai cái rèm cửa sổ.”

“Được, tổng cộng là một trăm lẻ tám tệ, ngày mai đưa cho ngài đủ, đến lúc đó lại cho tiền.”

“Ừ.” Giản Chính Dương gật đầu, lấy một tay đóng cửa lại.

Cô gái trẻ tuổi còn muốn trò chuyện với Giản Chính Dương, không nghĩ tới người tới nói xong liền trực tiếp đóng cửa, nhất thời có chút buồn bực.

Đồng nghiệp nhìn bộ dạng của cô gái trẻ tuổi, cười nhạt, “Người tới ở nơi này, lại đẹp trai như vậy, đừng có nằm mộng, chương mắt của cậu, đi thôi, về.”

Nghe được lời đồng nghiệp châm chọc, cô gái trẻ tuổi hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, “Mắc mớ gì tới cậu, nhiều chuyện.”

Trong lòng cũng thề, nhất định phải nghĩ biện pháp quen biết anh, đàn ông đẹp trai như vậy, lại ở tiểu khu sa hoa, nhìn dáng vẻ của anh, anh chưa có kết hôn nữa.

Dù cho có kết hôn, cũng có thể cho cô làm vợ nhỏ.

“Cậu vừa gặp đã yêu người kia, bộ anh tôi sẽ cho cậu ôm sau.” Nhìn bộ dáng của cô nàng, đồng nghiệp có chút không nói gì, trực tiếp ném đồ trong ngực qua cho cô, thối chết mất, đây là nước tiểu của động vật đi.

Cô gái dường như tiếp nhận bảo bối, “Tôi đến, tiếp theo là tôi.”

Trong lòng thầm nghĩ sa bố thượng thì anh cần phải có hứng thú, đem túi hương lên trên một chút, đưa đầu đến gần dùng một hơi ngửi vào,”... Ngô, mùi gì vậy, thật là thú!”

“Phốc ~” đồng nghiệp nở nụ cười, nhìn có chút hả hê, “Đây là mùi khai của nước tiểu động vật, ha ha, dễ ngửi sao?”

“Cậu cố ý.” Cô gái tức giận.

“Tinh táo một chút đi, đừng nói khi lớn lên bộ dạng cậu không được tốt lắm, hay trông thế nào, người tôi cũng nhất định sẽ không thể coi trọng cậu, loại người như anh, chung quanh khẳng định là có rất nhiều nữ tử.” Nghĩ đến, không khỏi có chút đố kỵ, đều là người đàn ông trẻ tuổi, thế nào lại cứ như vậy lẫn vào chứ?”

“Hừ, tôi xem như là cậu đang đố kỵ đi, là đàn ông tốt chân chính, là xinh đẹp ở bên trong, cậu cho là mọi người đều tục tằng giống cậu sao?” cô gái không phục phản bác.

“Tôi đố kỵ?” bị cô gái bị nói trúng căn thận để ý, đồng nghiệp giậm chân, “Tôi mới không thêm ghen tị anh ta chứ, cậu xem dáng vẻ của anh ta như vậy, vừa nhìn đã biết không phải đàn ông thành công gì, tôi thấy a, nhiều nhất cũng chính là dựa vào cha mẹ mới có thể đắc khởi được ở nơi này, hừ.”

“Gia thế tốt cũng là một trong số điều kiện của người tôi.” Cô gái trẻ đắc ý phản bác.

“Thiết, còn nói tôi tục tằng, tôi thấy cậu cũng không có mấy chỗ tốt.”

“Ai cần cậu lo.”

...

Hai người bên đầu thủ đoạn bên miệng đi xa, mà còn Giản Chính Dương lại là trở về phòng ngủ cảm kính viễn vọng nhìn Tiểu Bạch Thỏ của anh, rõ ràng bình thường mặc quần áo lao động, thế nào mà Bạch Tiểu Thỏ nhà anh mặc vào lại thành đáng yêu đến như vậy cơ chứ.

Rõ ràng là cô và người khác khuôn mặt đều khác nhau, thế nhưng vì sao anh càng xem càng có vị, thế nào cũng thấy ngắm không đủ chứ, Bạch Tiểu Thỏ, Bạch Tiểu Thỏ của anh, làm thế nào mới có thể làm cho cô và mình vĩnh viễn ở cùng một chỗ đây?

Mặc dù anh có chút quái gở, nhưng tính cách quật cường, sẽ không dễ dàng thích người khác, hai mươi mấy năm qua lần đầu tiên động tâm, từ khoảnh khắc anh động tâm trở đi, anh chỉ biết, cả đời này, ngoại trừ Bạch Tiểu Thỏ, anh sẽ không thích người phụ nữ khác.

Cho nên, sau khi Bạch Tiểu Thỏ đồng ý trở thành bạn gái anh, anh liền muốn, cả đời này, bọn họ cũng sẽ không rời xa nhau, bất luận kẻ nào cũng không thể chia lìa họ.

Nhưng là khi bọn anh bắt đầu, Bạch Tiểu Thỏ hoàn toàn không thuộc về mình, chỉ cần Bạch Tiểu Thỏ hoàn toàn thuộc về mình, anh liền có thể trực tiếp yêu cầu Bạch Tiểu Thỏ thời thời khắc khắc ở cùng mình, vĩnh viễn không buông ra.

Cho nên, hiện tại phải tìm cách làm thế nào để Bạch Tiểu Thỏ ngày một yêu mình, cam tâm tình nguyện vì mình mà trở thành phụ nữ chân chính, nghĩ như vậy, Giản Chính Dương để ông nhòm xuống, mồ nháy vì tính ra để lên mạng, anh không biết nên làm thế nào, cần sự chỉ dẫn từ mấy tính để làm theo.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Editor: trang kto

Bà Giản nghĩ phải giúp con bà cưới vợ, cho nên buổi tối tám giờ lúc thăm mỹ viện không hề bận nhiều việc, lên tiếng nói với nhân viên rồi đi ra thăm mỹ viện, đi đến cửa hàng Tiểu Thỏ.

Lúc đến cửa hàng, đúng lúc Tiểu Thỏ đang tiếp khách, không chú ý tới bà, bà Giản cũng không tức giận, đi đến bên cạnh nhìn cần cái gì, chờ người khách thanh toán tiền đi rồi, bà Giản mới theo lấy cái này nọ đi đến trước mặt Tiểu Thỏ.

“Tiểu Thỏ ~”

“Di khỏe không, một thời gian chưa tới nha.” Tiểu Thỏ vừa thấy, lập tức cười tùm tùm hỏi thăm.

“Cháu còn nhớ di?” Bà Giản có chút ngạc nhiên.

“Ha ha, đúng vậy.” Tiểu Thỏ cười, “Bà xinh đẹp như vậy, muốn quên cũng khó.”

Cô nói lời này là nói thật, chỉ là khí chất bà Giản, tuy rằng chỉ là nhìn thoáng qua, có thể làm cho cô khó quên, huống chi lúc ấy bà Giản còn muốn giới thiệu con trai cho mình, cô tự nhiên là nhớ rõ càng thêm rõ ràng.

Bà Giản bởi vì lời nói thật Tiểu Thỏ trong lòng cao hứng, “Cái miệng nhỏ nhắn cũng sẽ nói thật, di họ Giản, nếu con không ngại, gọi là di giản đến nơi.”

“Được, di Giản.” Tiểu Thỏ nhận đồ trên tay Giản nữ sĩ, “Còn cần cái khác không, di Giản?”

“Không cần, một thời gian di không đến nhìn con, nhớ con nên lại đây nhìn con a.”

“Di Giản, di nói đùa, con không phải quốc sắc thiên hương đại mỹ nhân, di nghĩ tới con làm gì? Chính là đại mỹ nhân, giống như muốn con cũng không có gì dùng a.” Tiểu Thỏ cười cười.

“Ha ha, tuy rằng không phải quốc sắc thiên hương, nhưng có thể xem như một tiểu mỹ nữ thanh tú.” Giản nữ sĩ cười cười, “Hon nữa mở hội thảo thích miệng, di như thế nào không nghĩ?”

Người họ Giản tương đối ít, hơn nữa mình vừa mới có bạn trai họ Giản, Tiểu Thỏ đối với họ Giản này tương đối miễn cảm, nhưng nhìn kỹ bà Giản cùng Giản Chính Dương dường như không có gì giống nhau, tuy rằng bọn họ cùng họ, nhưng con phần lớn đều cùng họ cha, cho nên là hoài nghi một chút liền

cho rằng mình nghĩ sai lầm rồi, cho nên Tiểu Thỏ xấu hổ, bà Giản là khách hàng, nhưng cùng cô tán gẫu vui vẻ,

“Nếu nói như vậy, Tiểu Thỏ thật là vinh hạnh, có thể làm cho một đại mỹ nhân nghĩ như vậy.”

Bà Giản ở trong thẩm mỹ viện, làm ăn, miệng lưỡi nhà quan, không thiếu khen người khác xinh đẹp, cũng không có ít người khích lệ, nhưng không biết sao lại thế này, chưa từng có giống như hôm nay nghe được Tiểu Thỏ khen như vậy không biết sao đã cao hứng, nhìn ngó quan Tiểu Thỏ thanh tú, thân thể cùng khí chất, còn có nói chuyện cũng có thể khiến cho người ta yêu thích như vậy, không khỏi xúc động.

“Tiểu Thỏ, con làm việc ở đây bao lâu rồi?”

“Hơn ba năm đó đi.”

“Phải không, con làm việc ở đây ba năm, đi tới đây đã vài lần, chính là đến, dường như cũng không có chú ý tới con.” Không công lãng phí nhiều thời gian như vậy, sớm biết vậy bà sẽ không vì con lo lắng đến cơm cũng ăn không vô a.

“Ha ha, Tiểu Thỏ không phải rất hấp dẫn người khác sao, về sau nên cố gắng, nhưng mà đi hiện tại chú ý tới cũng không có quan hệ, về sau thường đến thôi.”

Không sai không sai, thấy sắc mặt Tiểu Thỏ một chút cũng không thay đổi, trong lời nói mình trả lời tự nhiên, bà Giản càng muốn đưa Tiểu Thỏ đi, như vậy về sau Tiểu Thỏ thật sự là con dâu mình, giúp mình quản lý thẩm mỹ viện, không phải sao, dù sao con trai đã khẳng định sẽ không quản lý thẩm mỹ viện, mình cần một người thừa kế, không ai so với con dâu mình thích càng làm cho người ta yên tâm,

“Tiểu Thỏ, con trẻ tuổi còn như vậy, cũng không có ý định khác sao?”

“Ý định khác?”

“Đúng vậy, con xem, tìm một công việc kiếm tiền, lại thể diện, lại thoải mái, có nghĩ tới hay không?”

“Ha ha, đương nhiên nghĩ tới, người thường đi chỗ cao, giống như đi nói công việc này, mỗi người đều muốn.” Tiểu Thỏ cười cười, “Đáng tiếc con lại không có bằng cấp, lại không thông minh, đành phải ở trong này làm nhân viên thu ngân bình thường.”

Bà Giản cười cười, “Đi mở một thẩm mỹ viện, trong tay nhân viên thật ra không hề thiếu, nhưng là tin được người nhân viên quản lý cũng không có mấy, có hứng thú đến giúp đi hay không?”

Nhân viên quản lý? Không biết thẩm mỹ viện bà Giản lớn hay nhỏ, nhưng Tiểu Thỏ cảm thấy mình không có năng lực đó, “Di Giản, cảm ơn ý tốt của di, tuy rằng con làm việc ở đây rất không thú vị, hơn nữa thời gian công việc cũng cùng người khác không giống nhau, tiền lương cũng không phải rất nhiều, nhưng mà con vẫn thích công việc này, quan trọng nhất là công việc đó con không có năng lực, di muốn tìm nhân viên quản lý, tuy rằng cả nhân con rất hy vọng có thể giúp được di, nhưng mà, cũng phải xem năng lực của mình, nếu giúp không được gì lại chủ động đáp ứng, chẳng những đòi không cần đến tín nhiệm, con cảm tiền lương của di, cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.”

Không mặc cảm tự ti, không tham hư vinh, chuyện tốt như vậy muốn rơi xuống trên đầu cô gái khác, chỉ sợ sẽ nhanh chóng đáp ứng, Tiểu Thỏ trong mắt mặc dù có khát vọng, nhưng ý nghĩ lại thanh tỉnh, cô như vậy, càng làm cho bà Giản thích.

Lúc đầu chỉ là muốn thử một chút, kết quả Tiểu Thỏ nói như vậy, bà lại kiên định muốn cho Tiểu Thỏ đến giúp ý nghĩ của mình, sẽ không quan hệ, chỉ cần không phải ngu ngốc, bà có thể đào tạo từ từ, một người mới tốt đến chỗ đều như vậy, nhưng đức phẩm người mới tốt, nhưng là rất ít a.

Mặc kệ là làm trợ thủ mình hay là làm con dâu, bà Giản đều cần người như vậy, cho nên, ánh mắt của bà lập tức có chút lửa nóng.

Con không cần vội vã cự tuyệt đi, sẽ không có vấn đề gì, có thể học thôi, không có ai trời sinh sẽ giỏi, mấu chốt là di muốn tìm một người đáng tin đến giúp di, không bằng trước hết con nghe điều kiện của di thôi, thế nào?”

Tiểu Thỏ có chút xấu hổ, di Giản như vậy liền lấy mình làm chân tường, Lạc Ca còn ở bên cạnh nghe, sẽ không mách leo ông chủ sao, đến lúc đó rõ ràng cô không có suy nghĩ khác, lại bị ông chủ làm khó dễ, không phải đã chết oan sao?

“Di, kỳ thật con không quá.....”

“Con không cần vội vã cự tuyệt a, di cho con nói thẩm mỹ viện di, đây là danh thiếp di.” Bà Giản rất nhanh lấy danh thiếp trong túi mình ra, thấy Tiểu Thỏ không phải rất muốn, cứng rắn cầm tay cô nhét vào.

“Con trước hết nghe di nói, chính là không đến giúp di, chúng ta là bằng hữu cũng là có thể thôi, có phải hay không?”

Lại là bằng hữu lại là di lại là cấp trên, Tiểu Thỏ cảm thấy quan hệ này rối loạn, chỉ có thể bất đắc dĩ gật gật đầu, “Cảm ơn di, con nhận lấy danh thiếp trước.”

“Ừ, đây mới là bé ngoan.” Thấy Tiểu Thỏ nhận, bà Giản liền nở nụ cười.

Tiểu Thỏ có chút xấu hổ cười cười, cầm danh thiếp đánh giá, thừa dịp cơ hội này cúi đầu không hề cùng đối diện bà Giản.....

Chương 18: Giản Chính Dương Bảo Vệ Cho Thỏ Thỏ

Beta: Linh Ngọc

Bà Giản làm cho danh thiếp trông rất đẹp, vừa nhìn sẽ khiến cho người ta nghĩ đến bốn chữ: Thượng đẳng, chất lượng.

Bạch Tiểu Thỏ sống đến bây giờ, tuy rằng không tính là lớn, nhưng đối với một sự việc mà so với một nửa đời người mà nhìn thấu triệt, mỗi người đều tự mình hiểu lấy, tự cho là đủ mới có thể thường nhạc, bà Giản viết một dòng tiếng Anh trên danh thiếp của thẩm mỹ viện, cô tuy rằng đã trải qua thời gian học trường trung học bậc cao đẳng, nhưng vốn tiếng Anh quá thối rữa, dùng lời của cô mà nói thì cô không ra nước ngoài, không cần phải học tốt đến như vậy, tuy rằng nguyên do ngăn ngại rằng mấy chữ tổ hợp từ đều ở chung một chỗ, cô vẫn thật đúng là nhìn không hiểu.

Danh thiếp chú ý đến những chữ đề tên thẩm mỹ viện bong loáng hoà mỹ, Bạch Tiểu Thỏ nghĩ, thẩm mỹ viện của bà Giản cũng không tính là nhỏ, hơn nữa còn là đi tuyến đường cao đoạn, điều này đối với một người bình thường đi tuyến đường như cô mà nói thì thật quá xa xôi, đó là lý do mà cô ngay lập tức hạ quyết tâm, mặc kệ bà nói như thế nào, cũng không nên đáp ứng lời mời của bà Giản.

Bởi nhìn chung về bản thân cô, thực sự không tìm được một cái lý do tốt có thể để cho một người đi tuyến đường cao đoạn mà bà chủ của thẩm mỹ viện đích thân đi mời bản thân, nếu phải nói thẩm mỹ, cô không hiểu, bảo quản và sắp xếp, cô không hiểu, hay đứng ra làm người đại diện, cũng còn chưa đủ tư cách đâu.

Tự hiểu, rất quan trọng, viết ra một kế sách nhỏ, Bạch Tiểu Thỏ ánh mắt kiên định, tuyệt đối không phải bởi vì bà Giản đưa ra bất cứ điều kiện gì mà hấp dẫn.

“Nếu như cháu nguyện ý tới, thì theo cô làm trợ lý, tiền lương cơ bản là năm nghìn tệ, bao ăn không bao ở, cô bên này, có thể giúp cháu mãi tứ kim, hơn nữa từng tháng cô sẽ nhìn kĩ tình hình của cháu mà cấp cho tiền thưởng thêm, bất quá giờ làm việc dài hơn bình thường một chút, sáng sớm làm từ mười giờ đến mười giờ tối, nếu như có quá nhiều khách hàng trong cùng một thời gian, khả năng giờ làm việc sẽ bị kéo dài, một tháng chỉ có duy nhất hai ngày được nghỉ ngơi, nếu như lúc cháu nghỉ ngơi mà có chuyện cô cần nói với cháu, khả năng còn phải gọi cháu quay lại thẩm mỹ viện.” Bà Giản nói ra điều kiện của mình, bản thân vốn không cần trợ lý làm cái gì, nhưng nếu như cô trở thành người kẻ nghiệp thì lại cần phải bồi dưỡng, điều kiện hiển nhiên sẽ tốt xấu hơn một chút, dù sao cũng đều là người trong nhà.

“Công việc nội dung ra sao, cũng rất đơn giản, cô phân phó cho cháu cái gì thì cháu làm cái đó, bình thường lúc cô không ở viện thẩm mỹ, người quản lý sẽ quản thẩm mỹ viện, nếu thẩm mỹ viện ở đó trở nên bất hoà, tranh chấp với khách, cả các thẩm mỹ viện khác và quản lý đều không giải quyết được điều kiện tiên quyết, thì cháu đi giải quyết, sau đó quản lý làm việc như thường ngày lại, tạm thời nhân nhượng trong tình hình đó, cháu chỉ là quản lí nội bộ công nhân, không cần phải cùng các vị khách tiếp xúc, cũng không cần cháu như các thẩm mỹ viện là phải đảm bảo các vị khách được làm đẹp, bất quá cháu phải hiểu được từng trình tự làm, còn có làn da của vị khách, cháu sẽ phải xem kĩ, da của cô ấy như thế nào, thích hợp để dùng dạng sản phẩm nào, có thể cùng khách giới thiệu, đương nhiên, những thứ này cháu không hiểu cũng không có vấn đề gì, bởi vì trên tờ trước, thẩm mỹ viện cũng có hệ thống huấn luyện, cô cũng sẽ dạy cháu, thế nào?”

Bạch Tiểu Thỏ cười nhìn bà Giản, tuy rằng không biết vì sao bà lại nói với mình những điều kiện tốt như vậy, thế nhưng cô chỉ biết một việc là, không ai lại buôn bán lỗ vốn bao giờ, sở dĩ bà Giản mặc dù nói đầy thứ hấp dẫn với mọi người, nhưng thần sắc của bà vẫn rất bình tĩnh,

“Cảm ơn cô, chẳng qua cháu...”

Nhìn cô lắc đầu, bà Giản lập tức cắt đứt, “Chuyện này không cần vội, cháu vẫn cần từ từ mà suy nghĩ, lời đề nghị này luôn luôn hữu hiệu, đúng rồi, Bạch Tiểu Thỏ, cháu có bạn trai chưa?”

Đề tài xoay chuyển quá nhanh đi chứ, Bạch Tiểu Thỏ sững sốt một hồi, cười cười, “Có, cô.”

“À, có đúng không, bao nhiêu tuổi, tên là gì?”

Bạch Tiểu Thỏ cười cười, “Lớn hơn cháu một chút, 25 tuổi, thật là trùng hợp, anh ấy cùng họ với cô.”

Bà Giản vừa nghe, có khả năng chín mươi chín phần trăm là đã xác định, bạn trai của Bạch Tiểu Thỏ là con trai của mình, bởi vì người mang họ Giản này vốn rất ít, chẳng qua còn cần xác định lần thứ hai.

“Có đúng không, tên là gì, nói cô nghe một chút, cô có quen biết với cậu ấy không?”

Bạch Tiểu Thỏ cười cười, cô cũng muốn biết bà Giản và Giản Chính Dương rốt cuộc có quan hệ hay không, cho nên liền không do dự lên tiếng, “Hắn tên gọi là Giản Chính Dương.”

“Mẹ đang làm gì ở đây vậy?”

Bà Giản nghe được Bạch Tiểu Thỏ nói như vậy, đang muốn tỏ vẻ vui mừng, còn chưa mở miệng đã bị một giọng nói nổi giận ùng ùng cắt đứt.

Giản Chính Dương lần trước chạy trốn không chạy tiếp lần sau, ở trên lầu nhìn thấy bà Giản cùng Bạch Tiểu Thỏ không biết vì sao lại không đi lên, lập tức ném kính viễn vọng chạy xuống dưới, cách bắt thành viên ngân lôi kéo Bạch Tiểu Thỏ nhìn từ trên xuống dưới,

“Bạch Tiểu Thỏ em không sao chứ?”

Bà Giản và Bạch Tiểu Thỏ đều không giải thích được nhìn hắn đột nhiên xuất hiện, Bạch Tiểu Thỏ càng kì quái, “Em có chuyện gì?”

Gỡ tay của Giản Chính Dương ra, trước mặt mọi người sờ tới sờ lui là ý gì?

Thấy Bạch Tiểu Thỏ hình như thực sự không có việc gì, Giản Chính Dương mới yên lòng, “Anh vừa ở trên lầu nhìn thấy các người không chịu lên đây, sợ em bị hại, lập tức chạy tới.”

Bà Giản vừa nghe, lập tức liền hoa hoa lệ lệ mà ghen tị, không chịu lên? Bà và Bạch Tiểu Thỏ không chịu lên, chẳng qua là đưa danh thiếp và thời gian sao, nhìn Bạch Tiểu Thỏ đang mơ màng, bà e ẩm mở miệng,

“Tiểu Dương, con một chút cũng không giỏi thiệu, sợ ta ăn nó phải không, ta chẳng qua là đưa nàng xem danh thiếp của ta mà thôi.”

Bạch Tiểu Thỏ nhìn Giản Chính Dương và bà Giản, cẩn thận mở miệng, “Các người... biết nhau?”

“Bà ấy là mẹ anh.” Giản Chính Dương nhưng thật ra một chút cũng không giấu diếm, “Đây là Bạch Tiểu Thỏ, bạn gái của con.”

Bà Giản híp mắt nhìn Bạch Tiểu Thỏ, “Bạch Tiểu Thỏ, chúng ta đúng thật là có duyên quá, lần trước ta muốn giới thiệu con trai ta cho cháu biết, kết quả hai đứa lại quen nhau từ trước, xem ra cháu chạy không thoát đâu, nhất định phải trở thành con dâu Giản a.”

Bạch Tiểu Thỏ vừa nghe, nhất thời chỉ hận không thể tìm cái lỗ để chui xuống, “Giản, bác Giản.”

Nay gặp cha mẹ bạn trai không nên thực sự nghiêm túc sao, thế nào lại cứ thế mà đụng phải, nếu như Giản Chính Dương không xuất hiện, cô và bà Giản trò chuyện với nhau thật vui cũng không sai a, thế nhưng Giản Chính Dương ở với mình và cô cùng gặp gỡ ngày tiếp theo để cô và mẹ nó biết nhau, thực sự rất xấu hổ a.

Nhìn con trai vẫn chăm chú ánh mắt của mình vào trên người của Bạch Tiểu Thỏ, bà Giản trong lòng chưa xót đồng thời cũng thật cao hứng, lần này thì không cần lo lắng phía sau Giản gia rồi,

“Bạch Tiểu Thỏ, cháu đừng xấu hổ, kỳ thực bác trước đây cũng không biết cháu và Tiểu Dương ở chung, vừa đúng lúc khi cháu nói bạn trai cháu họ Giản, bác đã hỏi tới tên bạn trai cháu, chính là đã có chút nghi ngờ, tiểu tử này bỏ chạy đến đây, thật là nhãi nhép không hỏi mẹ a, bác mệt mỏi nuôi hán lớn như vậy, nhìn đáng về của hán, một chút cũng chưa từng để ta vào mắt a.”

Bạch Tiểu Thỏ vừa nghe, sợ bà Giản lưu lại ấn tượng không tốt, vội vàng nói, “Bác gái đừng hiểu lầm, kỳ thực Chính Dương hán rất tôn trọng bác, vừa mới chuyện, ách, chính là một cái hiểu lầm nho nhỏ mà thôi.”

Bà Giản nhìn Bạch Tiểu Thỏ, thật là càng nhìn càng thỏa mãn, “Bạch Tiểu Thỏ a, cháu mấy giờ có thể tan tầm a, cháu xem chúng ta đứng như vậy tựa hồ không quá thuận tiện nói chuyện, nếu không tìm một chỗ yên tĩnh nói một chút có được hay không?”

“Cháu, cháu mười hai giờ mới ra tầm, bất quá chẳng qua gọi điện thoại cho đồng nghiệp để hán sớm đến cháu một chút.” Nghe bà Giản muốn cùng mình nói chuyện, Bạch Tiểu Thỏ đâu còn tâm tư đi làm a, vội vã có thể ngỏ lời sớm ra tầm.

“Ừ, tốt như vậy, Tiểu Dương ở ngay phòng đối diện, nếu không Tiểu Dương, chúng ta cùng đi tới nơi đó, thế nào?” Bà Giản nói như vậy, cũng là thử Giản Chính Dương, xem hán có nguyện ý hay không để Bạch Tiểu Thỏ bước vào tình cảnh làm người của mình.

“Tốt.” Giản Chính Dương không chút nghĩ ngợi gật đầu, “Con ở chỗ này chờ cô ấy cùng con đi tới nơi đó.”

Vừa lúc không tìm thấy lý do để Tiểu Bạch Thỏ đến nhà của mình, hiện giờ mẹ lại nhắc tới như vậy, Giản Chính Dương rất biết thời biết thế.

Thấy thái độ Giản Chính Dương như vậy, bà Giản một lần nữa phỏng chừng Bạch Tiểu Thỏ ở vị trí trong lòng của Giản Chính Dương, “Vây được, con trông nom chìa khóa cho mẹ, mẹ về nhà nghỉ ngơi trước.”

Thấy Giản Chính Dương cau mày, bà Giản lập tức đổi giọng, “Đi, mẹ ở chỗ này cùng con chờ tổng được chưa.”

Bạch Tiểu Thỏ vừa có chút kì quái nhìn hai mẹ con ở chung, vừa lấy điện thoại di động ra gọi điện cho Tiểu Bân...

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Tiểu Bản rất sáng khoái đáp ứng yêu cầu Tiểu Thỏ, hẹn nửa giờ sau anh lập tức đi qua, buông di động xuống, Tiểu Thỏ đi đến bên cạnh bà Giản nhỏ giọng nói chờ nửa giờ là có thể gặp, bà Giản gật đầu, đúng lúc có người đến mua nọ, bà Giản vẫy tay ý nói Tiểu Thỏ không cần lo cho bà.

Vì thế Tiểu Thỏ xoay người đi về phía quầy thu ngân, thấy Giản Chính Dương gắt gao đi theo mình, gần như dính cạnh nhau, có chút thẹn thùng, vội vàng đẩy anh ra.

“Anh ngồi ở chỗ này với dì Giản là được.”

Giản Chính Dương có chút không tình nguyện, bị Tiểu Thỏ trừng, lập tức ngoan ngoãn ngồi vào ghế.

Bà Giản không thấy Tiểu Thỏ trừng Giản Chính Dương, nhưng thấy Giản Chính Dương nghe lời của cô như vậy, trong lòng nghĩ nếu Tiểu Thỏ không có kinh nghiệm buôn bán, mình nhân lúc còn sống có thể kiếm nhiều tiền để lại cho bọn nó, về sau mình đã chết, Tiểu Thỏ có thể quản con mình, quan tâm con mình, cũng là lựa chọn không sai.

Khách hàng thứ nhất thanh toán tiền rất nhanh chạy lấy người, không có chuyện gì, hai mẹ con ngồi ở trong góc cũng không nói, đều nhìn chăm chăm vào cô, làm cho Tiểu Thỏ ngồi ở quầy thu ngân có chút lo lắng, chỉ có thể nhìn bà Giản cười cười, rồi cúi đầu làm bộ mình bề bộn nhiều việc.

“Mẹ đừng nhìn chăm chăm Tiểu Thỏ, cô ấy ngại.” Giản Chính Dương vì thấy Tiểu Thỏ chỉ nhìn mẹ mình cười không nhìn về phía mình cười mà rất bất mãn, lửa giận chiếu ở trên người mẹ.

Bà Giản bị con ghét bỏ, im lặng cúi đầu nhìn mũi chân mình.

Thấy bà Giản không nhìn Tiểu Thỏ nữa, Giản Chính Dương quay đầu, ánh mắt lửa nóng nhìn chăm chăm Tiểu Thỏ, bạn gái anh, thật là càng nhìn càng đẹp mặt, mắt nè, mi nè, môi nè, rất muốn ôm, hôn nhẹ.....

Ba người đều đắm chìm trong suy nghĩ của mình, không ai chú ý đến Lạc Ca ở phía sau ba người, lúc này Lạc Ca núp phía sau khung cửa, lặng lẽ đánh giá ba người, thỉnh thoảng gửi tin tức ra ngoài, tiến hành thông báo hiện trường.

Lúc bà Giản nhìn Tiểu Thỏ, Lạc Ca đã bắt đầu nhìn về phía ông chủ mình báo tin.

Vì thế Tiểu Thỏ chờ Tiểu Bản chưa tới, đã thấy ông chủ đến đây.

“Tần Ca?” Lúc nhìn thấy ông chủ, Bạch Tiểu Thỏ chợt dạ một chút, “Sao ông lại tới đây?”

Năm nay Tần Ca bốn mươi, là người trung niên chính trực, quê quán Đông Bắc, có người Đông Bắc vốn tính tình hào phóng thoải mái, một tháng không ghé qua cửa hàng tiện lợi quá ba lần, trừ phi có việc tìm ông khiến cho ông đến, cho nên đối với việc ông đến trễ như vậy, Tiểu Thỏ đúng là có chút giật mình.

“Làm ông chủ, đương nhiên có nghĩa vụ đến xem nhân viên của mình công tác có quen không chứ.” Giọng Tần Ca rất lớn, lỡ tai Tiểu Thỏ có chút chấn động cảnh giác nhìn ông chủ của mình.

“Ha ha, phải không, thật là cảm ơn Tần Ca quan tâm.”

Tiểu Thỏ nghĩ hôm nay mặt trời mọc ở hướng Tây, Tần Ca sẽ quan tâm việc này, nhưng mà lời này cô chỉ dám nói ở trong lòng.

“Ha ha, không cần khách sáo.” Tần Ca người này chưa bao giờ vòng vo, có cái gì thì nói cái đó, cho nên vui đùa một câu, lập tức nói đến chủ đề,

“Tiểu Thỏ, nghe nói cô đào chân tường tôi * sao?”

(*) ý chỉ có người lôi kéo nhân viên của mình

Tiểu Thỏ sùng sốt một chút, lên nhìn Lạc Ca, đột nhiên hiểu được, chỉ vào Lạc Ca có chút chộc tức, “Lạc Ca, anh là đồ phản bội.”

Lạc Ca sợ tới mức cổ co rút lại, Tiểu Thỏ lại cười tùm tùm nhìn ông chủ, “Tần Ca, ông nghe tên phản bội Lạc Ca nói? Yên tâm, tạm thời tôi không có đổi công việc.”

“Làm công việc khác thì có gì, cô đi chỗ cao, chỉ cần cô có thể tìm được nơi làm việc tốt, mặc dù Tần Ca không nữ, nhưng sẽ không cản trở cô, trên xuống không được, bạn bè vẫn có thể làm.” Tần Ca nói.

“Độ lượng này tôi còn có, nhưng mà dám ở trong cửa hàng của tôi đục khoét chân tường, phải hỏi qua tôi có đồng ý hay không, Tiểu Thỏ, người đó đâu, tôi muốn gặp.”

“À.....” Tiểu Thỏ nhìn Tần Ca nói đến đục khoét chân tường bây giờ đã đứng phía sau Tần Ca - bà Giản, cười gượng,

“Tần Ca, ngay phía sau của ông.”

“Cái gì, người nào.....” Tần Ca đi vào lực chú ý ngay trên người Tiểu Thỏ, đúng là không chú ý tới trong cửa hàng còn có người ngồi, nghe được Tiểu Thỏ nói người ở phía sau mình, lập tức trừng mắt quay đầu, kết quả nhìn thấy một trang phục khéo léo cho rằng vợ đứng ở trước mình, còn chưa tới trước ngực mình có chút ngạc nhiên, ông nghĩ rằng người tới đào chân tường là đàn ông, có chút không thể tin được hỏi Tiểu Thỏ,

“Tiểu Thỏ, chính là người phụ nữ béo lùn này sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Mùi Dấm Chua Không Ranh Giới

Phụ nữ béo lùn? Bạch Tiểu Thỏ vừa nghe Tần Ca đánh giá, lập tức liền cảm thấy ông ta thật không có mắt nhìn, bà Giản người ta thân hình cao 1m65, còn cao hơn mình bản thân, trong khi đó ở phái nữ đã được coi là cao gầy rồi, không phải là người ta rất thấp, mà là Tần Ca vốn là người rất cao, còn nữa, béo lùn? Làm ơn, Tần Ca không cần lại nói chúng ta biết ông ta thích phụ nữ cao lớn giản đi, bà Giản người ta thanh tú, tuổi trẻ, vóc người đạt tiêu chuẩn, làn da của bà ấy tuy đã trung niên nhưng so với chính mình đang còn trẻ tuổi vẫn phải chặt dòn, ông ta mắt nhìn kiểu gì vậy hả, chỉ có ông ta mới không chút lưu tình đi bôi móc đáng về người khác, đến Phật cũng sẽ bị ông ta chọc tức chết.

Quả nhiên, Bạch Tiểu Thỏ chưa nghĩ xong, sắc mặt bà Giản đã lạnh đi, “Ông nói ai béo lùn, ông nói ai lùn?”

Bà Giản từ khi qua tuổi thành niên vẫn chưa có ai nói mấy lời này để châm chọc bà, tuy rằng Giản Chính Dương giống bà nhiều hơn một chút, thể nhưng là phụ nữ, bà cũng được coi như là loại tốt nhất trong cao cấp, tính tình, dĩ nhiên là khó tính, nếu không phải bà được dạy dỗ tốt, giờ đây đã không đơn giản chỉ là mặt lạnh như vậy.

“Nói bà đó.” Tần Ca hình như không hề cảm thấy mình nói quá phận một chút nào, lấy hai cánh tay ra khoe cơ, “Thấy không, cái này gọi là cường tráng, nhìn bà cánh tay bé, chân nhỏ, nhìn đi nhìn lại, đi giày cao gót cao mấy cm mới đến ngực tôi, bà không lùn thì ai lùn hả?”

Nếu so với bà Giản vẫn còn thấp, Bạch Tiểu Thỏ lạng lẽ quay sang bên cạnh từ từ lui xuống, cố gắng giả làm không khí.

Bà Giản vô cùng tức giận phản bác, “Cũng phải, tôi cánh tay nhỏ chân bé là hoàn toàn chính xác không đủ sức so sánh với ông đây một thân toàn thịt mỡ, sức nặng của cơ thể này chỉ có thể so sánh với một cái đầu heo, ra ngoài đánh nhau không cần ra đòn, trực tiếp dùng sức nặng là có thể ép được người khác gần chết rồi, tôi là người văn minh, đương nhiên không thể so sánh cùng một con quái thú.”

“Quái thú? Bà kia, bà nói tôi là quái thú?” Tần Ca ngạo mạn trừng mắt, “Bà từng nhìn thấy quái thú Adidas* sao?”

(*) Dã thú Adidas: là một thương hiệu giày trong đó có một loại tên là Beast (beast: quái vật)

“Tương lai ta liền nuôi cưng chịu một chú heo, cấp cho nó Adidas.”

Phốc ~ Bạch Tiểu Thỏ bật cười, không nghĩ tới lúc vị phu nhân này lại tổn hại đến người khác, nói đơn giản là ngoài dự đoán của mọi người a.

“Bà...” Tần Ca nổi giận, “Bà nên cảm thấy may mắn vì tôi không đánh đàn bà.”

Bà Giản một chút cũng không thấy sợ Tần Ca cao lớn hơn mình và có cánh tay to lớn hơn, “May mà cậu không đánh phụ nữ, coi như còn có chút nhân đức, nếu không, ngay cả dã thú so với cậu cũng khỏe hơn.”

“Người phụ nữ, tôi cảnh cáo bà, Bạch Tiểu Thỏ là người của tôi, bà đừng mơ tưởng đến chủ ý đánh cô ấy.” Nói không lại bà Giản, Tần Ca trực tiếp tuyên bố quyền sở hữu, “Bạch Tiểu Thỏ, tôi nói có đúng không?”

Liên quan gì đến cô hả, nỗ lực ẩn mình của Bạch Tiểu Thỏ thất bại Bạch Tiểu Thỏ liền quay sang đôi ba ánh mắt sáng ngời, lộ ra hình ảnh so với khóc nhìn còn khó chịu hơn lúc cười, cô chỉ là đi ngang qua thôi.

Giản Chính Dương không chịu nổi, xông lên đánh vào ngực Tần Ca một phát, “Đồ khốn nạn, Bạch Tiểu Thỏ là của tôi.”

“A!” Tần Ca không bắt bẻ gì, bất thành linh bị đánh một đòn, kêu lên.

“A, Chính Dương không được.” Bạch Tiểu Thỏ vội vã nhào qua ôm lấy Giản Chính Dương.

Bà Giản cũng lại càng hoảng sợ, nhìn tưởng Tần Ca muốn động thủ, vội vã đứng ở trước mặt Giản Chính Dương ngăn cản, “Ông dám.”

“Tần Ca đừng đánh, đây chỉ là một sự hiểu lầm” Bạch Tiểu Thỏ gắt gao ôm Giản Chính Dương, nhìn về phía Tần Ca nóng nảy giải thích, “Đây là bạn

trai tôi, anh ấy hiểu lầm điều ông vừa nói, mọi người từ từ ngồi xuống có được không, đừng động thù a.”

Nghe được Bạch Tiểu Thỏ giải thích như vậy, Tần Ca buông tay chuẩn bị đánh Giản Chính Dương xuống, “Thì ra là như vậy, được rồi, thấy Bạch Tiểu Thỏ ôm cậu, lần này tôi sẽ tha thứ cho cậu, chẳng qua nếu còn có lần sau, đừng trách tôi.”

Dù là một người vai dưới, hắn cũng nghiêm chỉnh suy tính.

Bạch Tiểu Thỏ oán trách, “Ai cho ông nói tôi là người của ông.”

Ngay cả cô nghe xong còn có chút ngượng ngùng, huống hồ là nói ngay trước bạn trai và mẹ của bạn trai mình nói như vậy, Giản Chính Dương mặc dù phản ứng lớn một chút, chẳng qua thâm tâm của cô thật cao hứng.

Tần Ca ngạc nhiên, “Chỉ vì vậy mà đánh tôi một quyền, anh K, cô là nhân viên công của tiệm tôi, không phải là người của tôi sao?... Cậu nữa, từng tôi làm gì, nếu không phải là nhìn cậu nhỏ hơn tôi, cậu nghĩ rằng tôi sẽ bỏ qua sao... A, người phụ nữ này, người nhéo tôi làm cái gì?”

“Giữ tốt miệng của ông.” Bà Giản lạnh lùng nhìn Tần Ca, “Đây là con trai tôi, còn đây là con dâu tương lai của tôi, người của cậu? Cho dù cậu có xếp hàng đợi, cũng chưa đến lượt đâu.”

“Ách...” Tần Ca phát hiện đầu mình hơi choáng váng, nhìn cả ba người, sửa lại một chút nguyên nhân, sau đó mới hỏi Bạch Tiểu Thỏ, “Bạch Tiểu Thỏ, là cô muốn cùng mẹ chồng tương lai làm chung một công việc lâu dài với bà ấy hả?”

Bạch Tiểu Thỏ xấu hổ, cái gì mà mẹ chồng tương lai, có giống trong chuyện đầu chứ, chẳng qua không nên giải thích vấn đề này vào lúc này, “Ha ha... Tần Ca, chuyện này thật ra thì không phải là một vấn đề lớn, thực ra rất đơn giản, mẹ chồng tôi, thất lễ, bà Giản là muốn để em đi giúp bà, chẳng qua tôi tưởng là đã từ chối được, bởi vì tôi cái gì cũng không hiểu, chuyện này, anh và bà Giản ban đầu cũng không có thù oán gì, ta coi chuyện này xem như.”

Nghe Bạch Tiểu Thỏ nói như vậy, Tần Ca cũng rộng lượng tha thứ cho hành vi đục khoét nền tảng của bà Giản, dù sao Bạch Tiểu Thỏ cũng có quan hệ đồng nghiệp với mình, nếu Tiểu Bạch Thỏ muốn từ chức hẳn cũng không thể cãi lại.

Chỉ là nhìn bộ dạng của Giản Chính Dương vẫn giữ vẻ mặt căm thù mình, không nhịn được có chút buồn cười, “Tôi nói chàng trai trẻ, cậu có phải lớn đến vậy rồi vẫn còn ghen a, không phải là tôi chỉ nói sai một câu thôi sao, cũng có thể làm cho cậu đắm một đò, thế nào, còn muốn đánh hả, tôi nói cho cậu biết, tuy rằng tuổi tác của tôi có thể bằng ba của cậu, nhưng nếu cần ra tay, tôi cũng không sợ cậu đâu.”

Bà Giản đứng ở bên cạnh mặt tối sầm, “Bằng ba nó? Ông còn chưa đủ tư cách.”

Tần Ca bị nghẹn lời một chút, phản kích, “Nếu so sánh với vợ của tôi bà mới không đủ tư cách, tôi đây thích người nông bự thất lạng cao lớn phụ nữ ngu quan gián dị.”

Bà Giản rất tán thưởng trình độ bày tỏ chẳng thể hiểu nổi như vậy, liếc mắt nhìn Tần Ca thật sâu, mới gạt đầu, “Quả thật, đồng loại xứng đáng là đồng loại.”

Tần Ca:...

Ở chỗ làm đã đánh mất phong thái, đương nhiên không muốn con trai mình đến nơi đó, không phải tại mặt mặt a, quan trọng là đàn ông chủ nghĩa Tần Ca so với Chính Dương chỉ vừa ngón tay giữa.

“Này cậu, không phải muốn cùng ông đây đánh một trận sao, đến a, chúng ta cùng so tài một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bà Giản Bạo Lực

Editor: Linh Ngọc

"Tần Ca, không được." Vừa nghe Tần ca nói như vậy, Tiểu Thỏ lập tức nóng nảy can ngăn, Tần Ca e là nặng gấp đôi Giản Chính Dương, nếu một quyền kia đánh xuống nhất định là rất đau, cô không thể để Giản Chính Dương bị thương được.

Giản Chính Dương nghe được Tiểu Thỏ gọi như vậy, lại nghĩ là cô đau lòng vì ông ta, mặt anh lập tức đen lại, "Được, đánh thì đánh."

Vừa nói vừa giả dục muốn đánh Tần Ca.

Tính tình mạnh mẽ này làm cho Tần Ca có vài phần kính trọng, thật không người tên mặt trắng đáng đáp yếu ớt này, lại có tính tình rất quật cường, là đàn ông đích thật, ông ta rất thích.

"Được, ra cửa đánh vài trận nào."

"Được."

"Tiểu Dương đừng liều lĩnh, con đánh không lại ông ta đâu." Bà Giản vội vàng ngăn lại.

"Đúng đó, Chính Dương đừng đánh với ông ta, ông ta đánh rất đau, anh xem quả đấm của ông ta dọa người như vậy." Tiểu Thỏ gắt gao ôm thắt lưng của Giản Chính Dương không để cho anh đi ra ngoài.

Tiểu Thỏ càng như vậy, Giản Chính Dương càng cho là Tiểu Thỏ đang giúp Tần Ca, dĩ nhiên là càng ghen rồi, vì vậy muốn liều mạng với Tần Ca hơn nữa, đôi mắt đỏ lên như muốn liều mạng.

Bà Giản thấy con trai mình nổi điên, sợ kích thích bệnh của anh, vội vàng gọi Tiểu Thỏ, "Tiểu Thỏ, ngăn cản nó, đừng để cho nó ra ngoài, với tính tình của nó, nhất định sẽ chịu thiệt."

Ở bên ngoài, Tần Ca còn kích thích, "Thế nào, tiểu tử, mau tới đây, ngay cả hai người phụ nữ mà cậu còn không thoát ra được thì lấy tư cách gì để đấu với tôi chứ."

"Tần Ca, ông im miệng, nếu ông còn nói tôi với ông sẽ trở mặt." Bây giờ Tiểu Thỏ khăn trương đến đỏ cả mặt.

"Tiểu Thỏ, mẹ, hai người buông con ra." Đứng bên cạnh là hai người phụ nữ quan trọng nhất đời anh, đương nhiên anh không thể đánh, nhưng kêu Giản Chính Dương bắt Tiểu Thỏ và mẹ mình buông tay ra, thật sự là rất khó khăn.

Bà Giản không muốn để cho con trai mình nổi điên, kêu Tiểu Thỏ kéo Giản Chính Dương, còn bà thì xông ra phía trước đấm một đấm về phía Tần Ca, đây là lúc bà mất hình tượng nhất trong đời này, nhưng vì con trai mình, phải liều thôi.

Tần Ca không muốn đánh nhau với phụ nữ, chỉ có thể né tránh, còn kích thích Giản Chính Dương, "Thế nào, tiểu tử, cậu cũng chỉ dám nói hay sao, để cho mẹ cậu đánh tôi, có gan thì cậu tới đây."

Lạc Ca xem náo nhiệt cùng sớm trộn mất há mồm, kiên quyết đứng ở phía sau coi như mình không tồn tại.

Bà Giản tức giận vô cùng, "Anh tên khốn kiếp này, lão nương liều mạng với anh."

"Ồ, người đàn bà chanh chua này."

...

Bà Giản đánh Tần Ca rất mạnh, nhưng mà, cho dù là đánh mạnh như thế nào, đối với Tần Ca thì cũng chẳng thấm vào đâu, ông ra vẻ nhưng vậy, nhưng phân nửa là chỉ giả bộ.

Tiểu Thỏ cảm thấy mình không giữ được Giản Chính Dương nữa rồi, làm sao bây giờ, nếu thật sự đánh nhau, một bên là bạn trai mình còn một bên là ông chủ mình, đặc tội bên nào cũng không tốt.

Thấy sốt ruột, Tiểu Thỏ đáng môi mình lên, cũng không biết có hữu dụng hay không, dù sao cô cũng cố gắng ôm chặt đầu Giản Chính Dương, hôn đến anh không giẫy dụa được nữa.

Giản Chính Dương bị động tác của Tiểu Thỏ làm cho sùng ột, sau đó tất cả nỗi tức giận theo nụ hôn nào mà biến mất.

Thấy Giản Chính Dương không nhúc nhích nữa, Tiểu Thỏ mở mắt ra nhìn anh, trong lòng thầm cảm thấy may mắn, tuy phương pháp này cầu huyết một chút, nhưng vẫn rất có ích.

Đang muốn buông anh ra nhưng lại thấy anh nhấc tay lên, cô sợ tới mức ôm anh chặt cứng, lại cứ nghĩ anh sẽ gãy dũa, kết quả anh lại ôm eo của cô, làm cho nụ hôn khi nãy sâu sắc hơn.

Tiểu Thỏ: . . .

"Con trai bà trước mặt mọi người trêu đùa nhân viên của tôi." Ngoài cửa Tần Ca ngần ngừ trách cứ bà Giản.

Bà Giản nhắc chân nhăm ngay chân của Tần Ca, đập thật mạnh xuống.

"A!" Tần Ca kêu thảm thiết.

Bà Giản hai tay chống nạnh, lấy tư thế của một người phụ nữ chanh chua chửi: "Nếu còn dám trêu dipes tôi không chú ý, sấn tới gây phiền toái cho con dâu tôi, bà đây sẽ không để yên cho anh đâu."

"Tôi không thèm, trên người mặc toàn đồ hiệu nhưng thế này thì gọi là gì, đồ đàn bà đánh đá." Tần Ca giờ chân lên.

Bà Giản không để ý tới Tần Ca, nhìn hai người ôm nhau trong cửa hàng, không tệ không tệ, chỉ dùng một cái hôn đã dẹp yên tính cường bạo của con trai bà, mặc dù tính thô nộ của con trai mình có chút đáng để bận tâm, nhưng nếu nghe theo lời của một cô gái tốt giống như là Tiểu Thỏ vậy, ngược lại cũng có thể chấp nhận.

Tay bà kéo quần áo của Tần Ca nói, "Đi."

"Cái gì, đi đâu, tôi muốn vào cửa hàng, trong thời gian làm việc mà nhân viên của tôi lại KISS với bạn trai, tôi muốn cảnh cáo, trừ tiền lương, người đàn bà này, bà đang làm cái gì thế?"

"Mời anh đi uống trà." Thấy con trai đã bình tĩnh lại, bà Giản cũng bình tĩnh, bây giờ bà phải lôi cái người đàn ông đầu óc ngu si tứ chi phát triển này đi chỗ khác, không nên quấy ra con trai và con dâu bà giao lưu tình cảm.

"Tôi cho bà biết, tôi không có sợ bà đâu, tôi không đánh phụ nữ nên mới để cho bà bắt nạt như vậy..."

Tần Ca vốn cao đến 1m9 mà để cho người đàn bà nhỏ nhắn kéo áo xách đi, thấy bản thân có chút đáng thương nên mới biện hộ thật lớn cho hai người đang hôn nồng nhiệt trong cửa hàng kia.

Đợi đến khi không nghe được giọng nói của Tần Ca, Tiểu Thỏ sắp tắt thở vì thiếu không khí, mới được Giản Chính Dương buông ra, anh mỉm cười nhìn cô: "Ngốc, hôn nhiều lần vậy rồi mà không theo kịp tiết tấu của anh, lần nào cũng ngạt thở như vậy."

Tiểu Thỏ thở hắt hắt trừng anh: "Ai bảo anh hung hãn giống như con sói vậy chứ."

"Sói?" Giản Chính Dương tự động cho rằng hình dung của Tiểu Thỏ là lời khích lệ: "Vậy làm sói thêm một lần nữa cũng được."

Không đợi Tiểu Thỏ phản ứng, anh lại hôn một cái, Lạc Ca núp ở bên cạnh cảm thán: Tuổi còn trẻ thật tốt mà!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Lại Đánh Nhau

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Bởi vì bà Giản sớm đã lôi Tần Ca đi, lúc Tiểu Bân tới, chỉ có Giản Chính Dương và Tiểu Thỏ đang quần lấy nhau. Không biết Lạc Ca đã trốn vào góc nào. Nhìn thấy dáng vẻ của hai người như vậy, Tiểu Bân liền không phản ứng kịp.

"Tiểu Thỏ?"

"Tiểu Bân, anh tới rồi à?" Tiểu Thỏ vội vàng chào hỏi Tiểu Bân, "Cảm ơn anh nha. Tôi về trước."

"Đợi đã, Tiểu Thỏ." Tiểu Bân chẳng nghe rõ được chữ nào, anh ta nhìn cô với vẻ sững sờ, "Người đó là ai vậy?"

"Anh ấy là bạn trai của em." Tiểu Thỏ cười cười.

"Em có bạn trai hồi nào vậy hả?" Tiểu Bân vừa nghe liền nóng nảy, "Sao anh lại không biết?"

"Tụi em mới kết giao." Tiểu Thỏ cười cười, nắm tay Giản Chính Dương, chuẩn bị rời khỏi.

"Sao em có thể có bạn trai?" Ánh mắt Tiểu Bân lập tức đỏ lên. Ngay đầu tiên nhìn thấy Tiểu Thỏ thì anh ta đã thích cô rồi. Cứ nghĩ rằng cô không động lòng với ai, anh ta ở bên cạnh cô, dần dần khiến cô cảm động thì mọi chuyện đều sẽ tốt. Nào ngờ lại có một người bạn trai nhảy ra chen ngang, thậm chí còn đẹp mắt như vậy, sao giống như đang diễn kịch quá!

"Em có bạn trai thì anh phải làm sao bây giờ?"

"Cô ấy có bạn trai thì liên quan gì tới anh?" Giản Chính Dương vừa nghe, ánh mắt liền tràn đầy sát khí. Anh nhìn chăm chăm Tiểu Bân bằng vẻ lạnh lùng. Chỉ cần Tiểu Bân dám nói ra điều anh không thích nghe, anh sẽ đánh cho anh ta một cái.

Tiểu Thỏ cảm giác được Giản Chính Dương đang nổi giận, cô liền xoa xoa bàn tay để an ủi anh, sau đó cười tít mắt với Tiểu Bân, ánh mắt tràn đầy vẻ xin lỗi. Cô biết Tiểu Bân tốt với mình, có lẽ anh ta cũng thích cô, nhưng đối với anh ta, cô chỉ coi như một người bạn tốt.

"Tiểu Bân, em chỉ coi anh là đồng nghiệp mà thôi."

"Chỉ là... đồng nghiệp sao?"

Tiểu Thỏ có chút không đành lòng khi nhìn dáng vẻ của Tiểu Bản. Cô chưa bao giờ muốn mập mờ với ai cả, rốt cuộc chỉ biết gạt đầu, không biết nói gì khác ngoài tỏ vẻ xin lỗi anh ta.

"Chúng ta đi thôi." Giản Chính Dương bắt đầu nghĩ đến việc bảo Tiểu Thỏ từ chức. Người phụ nữ của anh không cần thiết phải đi làm, bởi vì có một tên đàn ông thương nhớ cô, càng không thể để cô đi làm ở chỗ này. Dù sao đi nữa, anh cũng không phải là không nuôi nổi cô. Nếu Tiểu Thỏ nghỉ làm, thời gian cô ở cùng anh sẽ ngày càng nhiều.

"Tiểu Thỏ ~ "

Thấy Tiểu Thỏ sắp đi, Tiểu Bản lập tức nóng nảy, lao tới kéo cô lại. Cô không ngờ là mình lại bị Tiểu Bản kéo cánh tay khiến bản thân phải lùi về sau một bước. Tiểu Thỏ còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy có người kéo ngược mình lại. Ngay sau đó, Giản Chính Dương tiến lên, đảm bảo Tiểu Bản một cái.

"Không cho anh chạm vào cô ấy."

Tiểu Bản bị đánh bất ngờ thì có chút ngu ngơ, nhưng anh ta là đàn ông, máu huyết đang ở trạng thái sôi trào, lại thêm Giản Chính Dương là tình địch, anh ta càng cảm thấy đối phương khó ưa. Kết quả, Giản Chính Dương ra tay trước, Tiểu Bản lập tức nổi giận, không nghĩ nhiều nữa, phản kích ngay sau đó.

Đáng tiếc, Tiểu Bản là đàn ông nhưng dáng người lại thuộc vào loại gầy, so với Tiểu Thỏ thì anh ta cao hơn nhưng trước mặt Giản Chính Dương thì chỉ như một đứa nhỏ. Thấy Giản Chính Dương có dáng vẻ tao nhã mà hiểu lầm. Anh đã ra tay thì chỉ có nước liều chết. Bất thành linh bị đối phương giáng cho một đòn như vậy, Tiểu Bản vốn không có lực đánh trả lại, mà Tiểu Thỏ đứng ở bên cạnh sớm đã ngây ngốc, xem ra chỉ còn chờ Lạc Ca chạy tới ngăn hai người thôi.

"Đừng đánh, đừng đánh nữa."

Tiến lên rồi kéo Giản Chính Dương, Tiểu Bản nhân cơ hội đó để giáng cho anh một đòn, kết quả lại bị đối phương tức giận mà lùi vào đánh cho một trận. Tình thế trở nên rối rắm vô cùng.

Tiểu Bản đánh không lại Giản Chính Dương, chỉ có thể ôm chặt lấy anh để buộc anh lao đảo mà ngã xuống. Nhờ Lạc Ca chạy tới giúp, rốt cuộc thì Tiểu Bản cũng khiến đối phương ngã xuống thật, nhưng đồng thời cũng đẩy ngã một kệ hàng.

"Tiểu Thỏ, mau gọi điện thoại cho ông chủ đi!" Lúc này, Lạc Ca không hổ là đã sống hơn nửa đời người, trong khoảnh khắc đã kịp nghĩ ra cách giải quyết vấn đề nhanh như vậy.

Tiểu Thỏ bị dọa cho ngây ngốc, nghe Lạc Ca nói, cô vội làm theo ý anh ta. Tần Ca thấy có điện thoại gọi tới liền nghe, "Tiểu Thỏ, sao vậy?"

Tiểu Thỏ vừa nói vừa khóc, "Tần Ca mau về đi, bọn họ đánh nhau rồi."

"Tôi lập tức về ngay!" Nghe tiếng của Tiểu Thỏ không được bình thường, thậm chí trong điện thoại còn truyền đến tiếng lời kéo, Tần Ca không hỏi thêm gì nữa, xoay người, lập tức quay về cửa hàng.

Bà Giản vội kéo tay ông, "Sao vậy?"

"Trong cửa hàng có đánh nhau." Không kịp nói thêm gì nữa, Tần Ca chạy vội đi.

"Không phải là Chính Dương chứ?" Bà Giản khẽ nói, sau đó vội vàng chạy theo Tần Ca. Cũng may là hai người họ không có đi xa. Vừa về cửa hàng, Tần Ca liền dùng sức mạnh cường tráng của mình để hai người đang đánh nhau ra. Tiểu Thỏ ôm chặt lấy Giản Chính Dương. Lạc Ca kéo Tiểu Bản lại. Hai người trong trận đánh vừa rồi trừng mắt với nhau, dáng vẻ tựa như còn muốn đánh tiếp. Tần Ca chen vào, hét lớn tiếng để bọn họ ngừng lại.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Bà Giản chạy vào trong cửa hàng. Thấy khóe miệng Giản Chính Dương có vết máu thì liền đau lòng. Quay sang nhìn người đã đánh con trai mình, mắt anh ta sớm đã sưng lên đến mức nhìn không ra.

Tần Ca nhìn đồng lõa xộn trong cửa hàng, mày nhíu chặt hết mức có thể, bảo Lạc Ca treo băng ngừng bán ra ngoài cửa, sau đó nhìn sang khuôn mặt đã sợ đến mức trắng bệch không còn giọt máu.

"Tiểu Thỏ, chuyện gì đã xảy ra? Ai ra tay trước?"

Tim của Tiểu Thỏ đập dồn dập. Cô cảm thấy có chút khó xử khi nhìn Giản Chính Dương, không biết phải nói làm sao.

Trái lại, Giản Chính Dương chỉnh lại quần áo, nhanh chóng khôi phục dáng vẻ của một thiếu gia nhà giàu, "Là tôi ra tay trước."

"Vì sao anh đánh người của tôi?" Chân mày của Tần Ca nhíu chặt đến mức có thể bóp chết một con ruồi. Thằng nhóc trước mắt ông dường như chẳng có vẻ gì là áy náy cả.

"Anh ta đáng đánh đòn." Giản Chính Dương trả lời ngắn gọn.

"Tiểu Bân, sao cậu lại chọc tới cậu ta?" Hồi cũng chẳng hỏi được gì, Tần Ca đành chuyển ánh mắt sang Tiểu Bân.

"Tôi chỉ kéo tay của Tiểu Thỏ thôi mà."

Tiểu Bân nhìn Giản Chính Dương với ánh mắt oán hận. Anh ta ghen tỵ, ghen tỵ Giản Chính Dương đẹp trai hơn mình, ghen tỵ vì đối phương có được Tiểu Thỏ, bản thân mình thích cô lâu như vậy mà chẳng có một cơ hội nào.

"Có bấy nhiêu thôi à?" Tần Ca cảm thấy khó tin.

"Phải."

"Xin lỗi Tần Ca, mọi thứ trong cửa hàng..." Tiểu Thỏ nhìn đồng lõa xộn khắp nơi mà áy náy vô cùng. Chuyện này đầu sao cũng do cô mà ra. Thật tình, cô không ngờ Giản Chính Dương lại phản ứng mạnh như vậy, bản thân quả thực đã bị anh hù chết.

Nhìn thấy vết thương trên mặt Tiểu Bân, Tiểu Thỏ lại càng áy náy hơn, dù sao Tiểu Bân cũng đối với cô rất tốt, bây giờ lại vì cô mà bị đánh. Cho dù Giản Chính Dương ghen, anh cũng không nên xuống tay độc ác như vậy. Thấy hai người đã bình tĩnh lại, Tiểu Thỏ mới buông cánh tay Giản Chính Dương ra. Đáng về bạo lực của anh khiến cô sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Trừ Phi Anh Chết, Nếu Không Sẽ Không Buông Tay

Bà Giản nhìn động tác của Tiểu Thỏ, ánh mắt hiện lên một tia phức tạp. Bà nói với Tần Ca, "Tôi sẽ đền bù mọi tổn thất."

"Dĩ nhiên là bà đền, chẳng lẽ để Tiểu Thỏ đền?" Tần Ca trừng mắt với bà Giản. Mẹ nó, người đàn bà chanh chua, con trai cũng chẳng phải đứa tốt lành gì. Tuy rằng ông thực sự rất tán thưởng việc Giản Chính Dương bảo vệ người phụ nữ của mình, nhưng không cần thiết phải xuống tay tàn nhẫn như vậy.

"Không chỉ có tổn thất trong tiệm, vết thương của Tiểu Bân, tiền thuốc men đều do hai mẹ con bà chịu trách nhiệm. Bây giờ nó bị thương nên không thể đi làm, trong khoảng thời gian này buộc phải bỏ bê công việc, tất cả đều do bà."

Bà Giản gật nhẹ đầu, "Không thành vấn đề."

Sự tình được giải quyết, chỉ là Tiểu Thỏ lại lặng lẽ buông tay Giản Chính Dương ra. Anh cảm thấy bất mãn, quay đầu lại, muốn níu tay cô nhưng bị cô né tránh. Hai người cứ chơi trò mèo vờn chuột một hồi, Tiểu Thỏ không cho Giản Chính Dương đụng vào mình, Giản Chính Dương lại muốn kéo tay Tiểu Thỏ... cho tới khi Tiểu Thỏ thực sự nổi giận.

"Anh đừng kéo em."

Thấy Tiểu Thỏ hung dữ với mình, Giản Chính Dương bắt đầu hoảng hốt. Anh nhìn Tiểu Bân, tất cả đều do tên chết tiệt này mà ra, nếu không Tiểu Thỏ đã chẳng chán ghét anh. Anh muốn đánh anh ta tới chết. Ánh mắt càng lúc càng hung hãn, Giản Chính Dương giờ tay định đánh nhưng đã bị Tần Ca ngăn lại.

"Còn muốn ra tay nữa à?"

"Tiểu Dương." Bà Giản vội vàng kéo Giản Chính Dương. Đáng về con trai đánh người đã dọa Tiểu Thỏ sợ, nếu nó ra tay lần nữa thì quá uổng công rồi.

Không dễ dàng gì mới động lòng với người khác, Tiểu Thỏ là một cô gái tốt, bà không muốn con trai bà vì người ngoài mà đánh mất Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ cũng bị giật mình. Thấy Tần Ca kéo Giản Chính Dương lại, cô mới thở nhẹ ra một hơi, cản lại ở trước mặt Tiểu Bân, "Giản Chính Dương, anh còn muốn đánh người sao?"

Hành động này của Tiểu Thỏ không khác gì thêm dầu vào lửa. Con giận của Giản Chính Dương càng lúc càng bốc lên. Đứng ở sau lưng Tiểu Thỏ, Tiểu Bân đắc ý vô cùng, dùng ánh mắt khiêu khích Giản Chính Dương.

Tuy rằng Tiểu Thỏ không thích anh ta, nhưng tình cảm một năm qua cũng không giả dối. So với người bạn trai này, Tiểu Thỏ vẫn lựa chọn che chở cho anh ta. Cô thật lương thiện xiết bao.

Bà Giản nhìn động tác của Tiểu Thỏ mà bất mãn. Trong lòng bà, con trai là người như thế nào cũng đều tốt. Nếu Tiểu Thỏ đã trở thành bạn gái của Giản Chính Dương, dù cho xảy ra chuyện gì, cô cũng nên đứng về phía anh mới đúng.

Tần Ca đứng giữa Tiểu Thỏ và Giản Chính Dương. Sợ anh lại ra tay, ông mới nói nhỏ với cô, "Tiểu Thỏ à, cô đưa Tiểu Bân tới bệnh viện đi. Tiểu Bân, cậu không cần đi làm ngay, về nhà nghỉ ngơi trước vài ngày, đợi vết thương đỡ hơn rồi tới làm cũng được."

"Nhưng mà Tần Ca à, công việc của tôi thì sao?" Tiểu Bản cảm động nhìn Tần Ca.

"Gần đây tôi cũng không có nhiều việc lắm, buổi tối giao cho tôi là được."

"Cảm ơn Tần Ca."

"Vậy Tần Ca à, tôi dẫn anh ấy tới bệnh viện nhé." Tiểu Thỏ gật đầu, đỡ lấy Tiểu Bản, "Chúng ta đi thôi."

Giản Chính Dương vốn đang nổi giận, hơn nữa lại nhìn thấy Tiểu Thỏ đỡ Tiểu Bản, đối phương lại dõm mình bằng ánh mắt khiêu khích thì càng không nhịn nổi. Anh lập tức đẩy Tần Ca qua một bên, tự mình kéo Tiểu Thỏ lại.

"Không được đi."

Tần Ca cho rằng Giản Chính Dương muốn đánh Tiểu Thỏ, ông mới dám cho anh một cái "Dùng tay."

"Không cần." Bà Giản nhìn hết một màn, vội vàng kêu to.

"A!" Bị Giản Chính Dương kéo vào trong ngực, Tiểu Thỏ sợ đến mức kêu to.

"Tần Ca ~" Tiểu Bản vội kêu lên, nắm chặt tay Tiểu Thỏ không rời.

Tần Ca đâm một cái vào khuôn mặt tuần tú của Giản Chính Dương. Giản Chính Dương lại ôm chặt Tiểu Thỏ vào lòng, không hề đánh trả lại. Anh bị Tần Ca đâm một cái khiến bản thân phải lùi về phía sau, gót chân không vững mà ngã xuống. Mặc dù là vậy, anh vẫn ôm chặt Tiểu Thỏ, ôm đến mức khăn trương. "Tiểu Thỏ~" Tiểu Bản đánh Giản Chính Dương "Anh buông Tiểu Thỏ ra!"

"A ~" Tiểu Thỏ bị Giản Chính Dương ôm rồi cùng nhau ngã xuống, cô sợ quá mà la to lên, lại thêm một tay đang bị Tiểu Bản kéo rất đau.

Giản Chính Dương ôm chặt Tiểu Thỏ không buông, dùng một chân đá lại Tiểu Bản.

"Không được đánh con tôi, đồ khốn!" Bà Giản cũng rất hung dữ, tiện tay ném vài món đồ vào người Tiểu Bản. Trong chốc lát, chỉ có bấy nhiêu người mà đã rối tung rối nùi hết cả.

Tần Ca đau đầu, nhìn thấy Giản Chính Dương không hề buông tay, ông lại cảm thấy hối hận vì cú đâm của mình lúc nãy, chỉ còn biết kêu Lạc Ca đang còn nán lại ở đó.

"Mau tới giúp đi."

Nói xong, ông kéo Tiểu Bản ra, "Dùng tay!"

"Tiểu Bản bình tĩnh." Lạc Ca hoàn hồn, vội vàng kéo Tiểu Bản lại, bảo anh ta đừng kích động quá.

Tiểu Bản vẫn cứ cố sống cố chết, trừng mắt với Giản Chính Dương, "Buông Tiểu Thỏ ra!"

Giản Chính Dương cũng đỏ hết cả mắt, "Cô ấy là của tôi, anh đừng có mà mơ tưởng!"

Tiểu Bản hậm hực, kéo tay Tiểu Thỏ, "Đi thôi em!"

"A ~~~" Tiểu Thỏ bị Tiểu Bản kéo tay đau đớn, cô vội kêu lên, "Bỏ ra, đau quá!"

Tần Ca thấy thế liền lôi Tiểu Bản lại, "Mau buông tay, cậu làm Tiểu Thỏ đau rồi."

Tiểu Bản đành phải buông tay Tiểu Thỏ, ngược lại đi kéo tay của Giản Chính Dương, muốn tách hai người ra. Tần Ca vội ngăn anh ta lại.

"Tiểu Bản, bình tĩnh, bình tĩnh."

Tần Ca đau đầu, "Lạc Ca, mau đưa Tiểu Bản tới bệnh viện đi. Nơi này cứ giao cho tôi."

"Được."

Lạc Ca vội vàng kéo Tiểu Bản đi ra ngoài, "Tôi đưa cậu đi bệnh viện."

Tiểu Bản vùng vẫy, "Tôi không cần. Buông ra, Tiểu Thỏ, Tiểu Thỏ ~"

Tuy Lạc Ca đã bước vào tuổi trung niên, sức lực của ông vẫn còn cường tráng hơn Tiểu Bản, Tiểu Bản bị ông bắt lại rất dễ dàng.

Thấy hai người kia đã đi rồi, Tần Ca mới nhìn lại Giản Chính Dương vẫn còn đang nằm ở trên mặt đất, "Cậu đứng lên đi, thả cô ấy ra."

Giản Chính Dương trừng mắt với Tần Ca, không buông tay, thậm chí còn lật người, đặt Tiểu Thỏ xuống dưới, sau đó ôm cô vào ngực mình rồi từ từ đứng dậy, chỉnh trang lại quần áo. Anh nhìn ông bằng ánh mắt đề phòng, nhất định không để ông tách mình ra khỏi Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ bị Giản Chính Dương ôm chặt quá, cô khó chịu vô cùng, dùng tay đánh tới, “Anh buông em ra.”

"Anh không..." Giản Chính Dương trừng đôi mắt đỏ với Tiểu Thỏ, “Trừ phi anh chết, nếu không sẽ không buông tay!”

Tiểu Thỏ bị giọng nói mạnh mẽ, quyết đoán của Giản Chính Dương làm cho sợ tới mức ngây ngẩn cả người...

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Con Trai Bà Có Bị Bệnh Không?

Không chỉ Tiểu Thỏ, ngay cả bà Giản và Tần Ca cũng bị Giản Chính Dương nói đến mức dọa sợ.

Tần Ca nhủ mảy. Dùng kinh nghiệm nhiều năm của anh, biểu hiện của Giản Chính Dương lúc này quả thực quá cố chấp. Ông muốn dùng vũ lực nhưng lại sợ phạm tới Tiểu Thỏ, chỉ có thể chuyển ánh mắt về phía bà Giản.

Giờ phút này, tâm tình bà Giản vô cùng phức tạp. Vừa nãy, thấy Tiểu Thỏ bảo vệ Tiểu Bân mà không đứng ra thay con trai mình, bà đã cảm thấy bất mãn, nhưng giờ phút này, nhìn biểu hiện của con trai, chỉ sợ Bạch Tiểu Thỏ không đơn giản chỉ là bạn gái của nó.

Bà khẽ nhếch miệng. Đã nhiều năm như vậy, trừ cha mẹ ruột thịt ra, Tiểu Thỏ là người đầu tiên mà con trai mà thân cận như vậy, thậm chí còn là một người khác phái, biểu hiện của nó là tốt hay xấu đây?

Không đợi bà Giản và Tần Ca kịp làm gì, Tiểu Thỏ đã bình tĩnh trở lại, chỉ là cô không hề cảm động chút nào, ngược lại còn rất sợ hãi. Giản Chính Dương, lời nói điên cuồng của anh khiến cô sợ. Không kịp suy nghĩ ý nghĩa trong câu nói của anh, cô chỉ biết mình không thích một người đàn ông bạo lực, cũng chẳng thích một người đàn ông hề một chút là động tay động chân. Cho nên, vừa mới phục hồi lại tinh thần, cô liền giãy dụa.

"Đồ điên! Anh đứng là đồ điên! Buông ra! Tôi không muốn đi cùng với anh!"

Tuy Giản Chính Dương rất tuần tú, cô cũng thích anh, nhưng bọn họ mới kết giao được một ngày, còn chưa tới mức này nọ, thậm chí Tiểu Thỏ cũng không nghĩ rằng mình có sức hấp dẫn đủ để khiến anh không thể thiếu cô dù chỉ mới kết giao một ngày. Vì vậy, lời giải thích duy nhất chỉ có thể là Giản Chính Dương không được bình thường.

Vì vậy, ngoài việc rời khỏi anh, cách xa anh, cô không nghĩ được cách nào khác, “Buông ra.”

Giản Chính Dương nghe Tiểu Thỏ nói vậy, ánh mắt càng thêm cố chấp, không rời, tuyệt đối không rời; nhất là khi Tiểu Thỏ nói không muốn đi cùng với anh, dây thần kinh của anh càng bị kích thích.

Bà Giản chợt cảm thấy có gì đó không thích hợp. Tiểu Thỏ từ chối một hồi lâu, giọng nói càng ngày càng nhỏ. Cuối cùng, cô không còn sức lực, ngã vào người Giản Chính Dương rồi ngất đi.

"Tiểu Dương, mau buông tay. Con dùng lực quá mạnh, khiến con bé bị choáng rồi!" Bà Giản khẩn trương.

Giản Chính Dương ôm Tiểu Thỏ vào ngực như bảo bối, ngay cả bà Giản muốn lại gần cũng bị anh tránh né. Anh lạnh lùng nhìn bà, “Không được qua đây! Mẹ không được tách chúng con ra, không ai được phép tách chúng tôi ra!”

Bà Giản khẩn trương, "Tiểu Dương, không phải mẹ muốn tách hai đứa ra, con thả lỏng con bé ra một chút được không? Con xem, Tiểu Thỏ bị con ôm chặt quá mà hôn mê bất tỉnh rồi. Nếu con không buông tay, nó sẽ bị con ép chết!"

Chữ “chết” đã kích thích kích thích Giản Chính Dương. Anh nhìn sắc mặt tái nhợt của Tiểu Thỏ, nhất thời hoảng hốt, vội vàng buông lỏng ra một chút nhưng vẫn ôm cô trong lòng. "Tiểu Thỏ, Tiểu Thỏ."

Tần Ca định kéo Tiểu Thỏ ra, bà Giản lập tức giữ ông ta lại, “Đừng qua đó.”

"Nếu tôi không qua thì sẽ thành tai nạn chết người đó, con trai bà có bị bệnh không vậy?" Tần Ca trừng mắt với bà Giản, “Con bé là nhân viên của tôi, không lẽ tôi thấy chết mà không cứu sao?”

"Đó là chuyện giữa hai vợ chồng son bọn nó." Bà Giản lạnh lùng đáp trả, “Tôi là mẹ chồng tương lai của con bé, tôi thay nó từ chức với ông. Từ nay về sau, nó không liên quan tới nơi này nữa, ông kiếm người khác đi. Tiểu Dương, đưa Tiểu Thỏ về nhà thôi.”

"Cái bà này..." Tần Ca muốn nói gì đó, nhưng bà Giản đã nói đây là việc nhà của bà, ông không có liên quan, tuy là ông chủ cũng chẳng thể đi quản việc

nhà người ta, Tần Ca đành trở mặt nhìn Giản Chính Dương đưa Tiểu Thỏ rời đi.

Giản Chính Dương đưa Tiểu Thỏ về nhà, tự mình mở cửa phòng ngủ rồi đỡ cô lên giường thật cẩn thận, sau đó cầm lấy tay cô, nhẹ nhàng hôn lên môi cô một cái.

"Tiểu Thỏ ~ "

Bà Giản đi theo phía sau, nhìn dáng vẻ kỳ lạ của con trai rồi thầm thở dài một hơi. Rốt cuộc là tốt hay là xấu đây? Nhìn đứa con trai không thèm quan tâm tới lý lẽ, bà mới bỏ túi xách xuống, đi tới trước mặt anh, "Tiểu Dương, có thể nói chuyện với mẹ một chút không?"

Giản Chính Dương: "..."

Hiểu con không ai bằng mẹ. Thấy con trai không phản ứng, bà Giản nói thẳng vào vấn đề, "Có phải từ trước tới giờ, con luôn muốn cùng Tiểu Thỏ ở chung một chỗ?"

Quả nhiên, bà Giản vừa hỏi như vậy, Giản Chính Dương lập tức quay đầu nhìn bà, trong mắt tràn đầy sự khẩn cầu. Anh nên làm cái gì bây giờ.. Anh rất muốn Tiểu Thỏ, từ lần đầu tiên cô cười với anh, anh đã yêu cô mất rồi. Anh không thể sống thiếu cô được...

Bà Giản âm thầm thở dài một hơi, "Nói mẹ nghe, nếu hai đứa chia tay, con sẽ làm thế nào?"

Giản Chính Dương suy nghĩ một hồi rồi nhìn mẹ, "Con không biết... Con nghĩ là... con sẽ sống không bằng chết."

Nghe được câu trả lời của con trai, bà Giản chỉ cảm thấy đau lòng vô cùng. Nhìn sắc mặt tái nhợt của Tiểu Thỏ, dù có độc ác nhẫn tâm, vì hạnh phúc của con trai, bà đành xin lỗi Tiểu Thỏ vậy.

"Nếu con muốn ở cùng với Tiểu Thỏ vĩnh viễn, vậy con nghe mẹ một câu này."

"Sao ạ?" Giản Chính Dương lập tức vui mừng, nhìn bà Giản.

"Cùng con bé trở thành vợ chồng." Bà Giản nhìn Tiểu Thỏ đang hôn mê ở trên giường, không có phản ứng, ánh mắt bà tựa như trông ra xa xăm, giống như đang nhìn một người khác...

"Phụ nữ đều là người mềm lòng. Con và con bé làm vợ chồng, cho dù nó không muốn, nó hận con, nhưng chỉ cần con đối tốt với nó, một ngày nào đó, trái tim của nó sẽ hoàn toàn hướng về phía con; bởi vì từ trong xương cốt, phụ nữ đã không phóng khoáng như nam nhân... Đối với người đàn ông của mình, cho dù hận đến đâu, ở với nhau lâu dài cũng sẽ nảy sinh tình cảm, đó mới là phụ nữ."

Giản Chính Dương nghe nhưng không hiểu hàm ý trong lời của bà Giản, nhưng lại hiểu ý của bà. Ý của bà là muốn anh và Tiểu Thỏ trở thành vợ chồng.

"Nhưng nếu cô ấy không muốn, con sẽ thành người làm nhục cô ấy sao?"

"Mẹ sẽ giúp con, đảm bảo Tiểu Thỏ cam tâm tình nguyện."

Lần đầu tiên trong đời, Giản Chính Dương nở nụ cười chân thành với mẹ, "Được!"

Thấy con trai đã hiểu chuyện, Giản Tĩnh (tên của bà Giản) mới nở nụ cười. Cho dù bà làm chuyện xấu, nhưng chỉ cần con trai được hạnh phúc, có báo ứng cỡ nào bà cũng chịu. Sau đó, bà đứng dậy.

"Con chăm sóc Tiểu Thỏ. Nếu nó tỉnh lại, nhất định phải nói chuyện thẳng thắn, không được động tay chân có biết không? Điều kỵ nhất của đàn ông chính là ra tay với phụ nữ. Mẹ có việc ra ngoài một chút."

Giản Chính Dương gật đầu, "Được, con biết rồi."

Anh yêu cô còn không kịp, sao anh nỡ ra tay đánh cô chứ? Chỉ cần cô ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, dù là tính mạng, anh cũng không chút do dự mà cho cô.

Tiểu Thỏ bị hôn mê, hoàn toàn không biết mình đã được mẹ con nhà họ Giản lo lắng, quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Tiểu Thỏ Bị Ăn

Lúc Tiểu Thỏ khôi phục ý thức, còn chưa kịp mở to mắt đã cảm thấy đau thắt lưng kinh khủng, giống như là bị bánh xe đè lên một phen. Cô nhìn không

được mà hít vào một hơi.

"..."

"Tiểu Thỏ, em sao rồi?" Thấy Tiểu Thỏ động đậy, Giản Chính Dương vội vàng quan tâm.

Nghe tiếng Giản Chính Dương, nhớ lại toàn bộ chuyện vừa rồi, Tiểu Thỏ giật mình, mở to hai mắt, nhìn khung cảnh lạ lẫm và người ngồi trước mặt mình.

"Giản Chính Dương, đây là nơi nào?"

"Nhà của chúng ta." Giản Chính Dương bắt mắt với cách xưng hô của Tiểu Thỏ, anh liền trừng phạt bằng cách cắn môi cô một cái, "Không được gọi tên đầy đủ của anh ra. Gọi Chính Dương hoặc Dương được rồi."

Tình tình Tiểu Thỏ rất được, nhưng cô lại ghét nhất khi bị người khác ép mình làm chuyện không muốn làm. Lúc trước, Giản Chính Dương đã nài sinh mâu thuẫn tâm lý với cô, bây giờ, hành động thân thiết của anh lại khiến cô càng thêm chán ghét. Đợi lúc Giản Chính Dương buông mình ra, cô liền lấy tay xoa lên môi.

"Ai cho phép anh hôn tôi?"

Động tác của Tiểu Thỏ đã chọc giận Giản Chính Dương, "Không được xoa."

"Tôi càng muốn." Tiểu Thỏ khiêu khích, xoa lên môi thật mạnh. Cô không thích bị hôn như vậy.

"Anh nói không được xoa!"

"Tôi càng muốn."

"Em..." Giản Chính Dương tràn đầy lửa giận trong đầu. Bỗng dưng nhớ tới khuôn mặt đắc ý cười tươi của Tiểu Bân, anh liền hận mình không đánh chết anh ta. Hóa ra không chỉ có anh, còn có những người khác cũng thích Tiểu Thỏ, vậy mà cô lại đứng về phía đối phương. Toàn bộ chuyện đó đã kích thích anh. Lý trí dần mất đi, cho đến khi anh nhớ lại câu nói của Giản Tĩnh, "Nếu con muốn hoàn toàn có được con bé, con phải cùng con bé trở thành vợ chồng."

Trở thành vợ chồng... mấy chữ nào đảo qua đảo lại trong đầu Giản Chính Dương. Anh đột ngột bắt lấy tay Tiểu Thỏ, trước ánh mắt kinh ngạc của cô, anh hôn lên môi cô thật mạnh.

"Ừm..." Tiểu Thỏ nán lại một hồi, gấp đến độ đẩy Giản Chính Dương ra, bởi vì cô có cảm giác xấu khi anh cứ quẩn đi quẩn lại bên cạnh cô.

Giản Chính Dương vốn đã không có sức chống cự trước Tiểu Thỏ. Giờ phút này, trong đầu anh đang liên tục kêu gào rằng anh muốn cô. Vì vậy, anh xuống tay vừa quyết đoán vừa kiên dữ, không thêm để ý đến sự phản kháng lần tiếng hét của cô, hoặc những lời cô nói khiến anh phẫn nộ. Bản tính trong người anh đã khơi dậy, anh nhất định phải có được cô. Giờ phút này, trong lòng Tiểu Thỏ rất giận dữ, bởi vì Giản Chính Dương không thêm để ý đến suy nghĩ của cô mà đã muốn phát sinh quan hệ. Cho dù là bạn trai, anh cũng nên tôn trọng cô mới đúng, nhưng phản ứng của thân thể lại khiến cô cảm thấy thẹn thùng. Cô muốn phản kháng, rốt cuộc lại không còn sức.

Giống như con thuyền trôi trên biển cả, phiêu đảng lênh bênh, vốn dĩ không có lực đánh trả, Tiểu Thỏ chỉ cảm thấy mình giống như phát sốt tới mấy chục độ vậy, từ trong ra ngoài đều nóng hôi hổi, toàn thân mềm nhũn, đầu óc mơ hồ. Cô muốn phản kháng, nhưng tay lại không thể động đậy, mãi cho đến khi đầu óc hoàn toàn mất đi khả năng suy nghĩ...

Cô cho rằng lần đầu tiên nhất định sẽ đau đến chết đi sống lại, nhưng rốt cuộc chỉ cảm thấy có chút không khỏe, sau đó thì lâm vào cảm giác tràn đầy dục vọng, ham muốn...

Tựa như nước chảy bèo trôi, trước mắt đột nhiên có luồng sáng chói lòa, toàn thân Bạch Tiểu Thỏ cứng hết cả. Rùng mình một cái, ngón tay lẫn ngón chân của cô giống như bị rút gân, không thể động đậy.

Sau khi đi qua đỉnh điểm, cô giống như cá bị thiếu nước vậy. Tiểu Thỏ thở từng hơi một, cảm thấy mình giống như vừa mới trải qua cái gọi là sống chết, thật đáng sợ.

Giản Chính Dương cũng có cảm giác như vậy. Anh phát tiết toàn bộ tinh hoa của mình ra ngoài, sau đó thở từng hơi một. Thân thể anh mệt mỏi, nhưng lại không nỡ ngả lên người Tiểu Thỏ. Một là vì sợ cô đau, hai là vì anh muốn nhìn dáng vẻ thờ hờn hèn của cô. Cả hai ướt đầm mồ hôi. Tiểu Thỏ yếu ớt mà xinh đẹp quá đỗi. Anh muốn liêu lĩnh "phá hủy" cô. Cô đẹp như vậy, nhưng chỉ có thể thuộc về một mình anh, dù là người nào cũng không cho gặp!

Cho đến khi khí tức của hai người đã vừng vàng, Giản Chính Dương mới kề sát tai Tiểu Thỏ mà thì, "Bạch Tiểu Thỏ, về sau, anh sống, em sống, anh chết, em chết."

Tiểu Thỏ không để ý đến sức nặng đang đè trên người mình, cũng không nghe rõ tuyên ngôn của ác ma. Khóe mắt cô chảy ra một giọt lệ. Cô hận, hận sự phản kháng của bản thân cuối cùng lại trở thành sự ngênh đón. Tuy rằng quá trình vừa rồi rất mơ hồ, nhưng cô có một chút khẳng định, lúc cô bị anh chinh phục, đón lấy anh vào lòng, cô thật sự đã muốn... Thời điểm đó, cô khẳng định mình cực kỳ dám dăng.

Không thể chấp nhận việc mình dâm dăng như vậy, thậm chí còn ngênh đón Giản Chính Dương, nước mắt của Tiểu Thỏ không ngừng chảy xuống.

Trong mắt Giản Chính Dương, dáng vẻ của cô rất xinh đẹp. Tiểu Thỏ không phải người đẹp nhất, nhưng khi cô cười tươi lên, quả thực khiến người ta cảm thấy ấm áp. Lúc cô động tình, so với những cô gái xinh đẹp khác còn quyến rũ hơn. Cô quả là yêu tình trời sinh. Càng nhìn anh lại càng muốn cô thêm nữa.

Nghĩ đến Tiểu Thỏ xinh đẹp “hở rộ” ở dưới thân mình, vật nào đó của Giản Chính Dương đã mềm lập tức bật dậy. Anh khàn giọng nói.

"Bảo bối, anh còn muốn nữa."

Không đợi Tiểu Thỏ có phản ứng, một vòng tình cảm mãnh liệt lại bắt đầu...

Trong phòng khách, nghe thấy tiếng rên rỉ lại vang lên, bà Giản cười bất đắc dĩ. Nhìn chiếc túi lớn trong suốt trên bàn, xem ra con trai bà có sức hấp dẫn thật đó. Bà đi mua một đồng hồ, có vẻ như không dùng được rồi, hay là đem đi đi, nếu Tiểu Thỏ ra ngoài mà nhìn thấy bà sẽ xấu hổ lắm.

Con trai cũng lớn rồi, cứ để nó giải quyết cho tốt đi. Nếu nó giải quyết không được thì bà sẽ hỗ trợ. Có lẽ bà nên tin tưởng con trai mình một chút.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Nên Hận Anh, Nhưng Cô Lại Không Hận Nỗi.

Editor: Linh Ngọc

Tuổi trẻ không có giới hạn, Giản Chính Dương không chỉ muốn một lần, mới nếm thử mùi vị này, hơn nữa đây là người con gái anh đã xác định, làm sao anh có thể tự điều khiển mình được, đợi đến lúc anh thực sự bình tĩnh lại, Bạch Tiểu Thỏ đã một đến đầu ngón tay cũng không cử động được.

Toàn thân như bị xe đè qua, đầu cũng rất choáng váng, cô muốn ngủ một lát, sự oán hận, bất đắc dĩ, xấu hổ, tất cả đều không còn nữa, bây giờ chỉ cần để cho cô nghỉ ngơi ngủ đủ giấc, muốn cô làm gì cô cũng đồng ý.

Lại một lần nữa đi qua, Tiểu Thỏ bị kích thích đến hôn mê bất tỉnh, Giản Chính Dương lo lắng lung lay Tiểu Thỏ, kết quả lại nghe được tiếng hít thở đều đều, nên mới biết cô đang ngủ.

Chắc là một môi đến không chịu được, đôi mắt Giản Chính Dương toát ra vẻ phản kháng, eo của anh cũng sắp không chịu nổi, nhưng mà tiểu đệ của anh lại không chịu nghỉ ngơi, vì thế Giản Chính Dương cứ giữ nguyên tư thế này mà . . . ngủ.

Trong phòng ngoại trừ tiếng hít thở ra thì không còn tiếng động nào khác, trên giường hai người quấn lấy nhau thật chặt, Giản Chính Dương không để ý rằng cơ thể của anh đang đè lên cơ thể mềm mại nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ, đề cô thật chắc không chừa lại một chút khe hở nào, nếu như lúc này có người bước vào, ngoại trừ lưng của Giản Chính Dương, đừng mong nhìn thấy thân thể của Tiểu Thỏ.

Nhìn dọc theo sống lưng anh đi xuống, là hình ảnh phun máu làm cho đầu người ta suy nghĩ miên man, cho dù đang ngủ, thân thể hai người cũng khít chặt như vậy, theo như lời Giản Chính Dương mà nói, kể từ khi anh và Tiểu Thỏ phát sinh quan hệ, sinh mệnh của bọn họ sẽ dính chặt vào nhau.

Tiểu Thỏ bị đè mà tỉnh lại, vốn thân thể cô nhỏ nhắn, bây giờ bị Giản Chính Dương đè thật chặt lên người mình, thể trọng nam nữ chênh lệch rất nhiều, tuy rằng bị hôn mê bất tỉnh, nhưng không lâu sau, không cũng bởi vì khó thở mà tỉnh lại.

Toàn thân đau đến chịu không nổi, nhất là vị trí dưới thắt lưng, cảm giác cơ thể này không còn là của mình nữa rồi, muốn hung hăng chửi bới Giản Chính Dương dằn vò mình, nhưng không còn sức hận anh nữa, cô vẫn còn buồn ngủ, mệt chết đi được.

Sử dụng hết tất cả các sức mạnh từ lúc uống sữa mẹ cho tới nay đây Giản Chính Dương trên người mình ra, lúc này phía dưới trượt ra một cái gì đó làm cô đỏ mặt, tên háo sắc này ~

Không còn thừa sức lực đi mắng Giản Chính Dương nữa, cô khó chịu trở mình, nhắm mắt lại không quá mười giây đã đi vào giấc ngủ, cô thật sự là quá mệt mỏi.

Không quá một phút, Giản Chính Dương bị đẩy ra giống như cảm giác được trong lòng mình không có ai, anh duỗi tay một cái, mò lấy thân thể của Tiểu Thỏ, lập tức áp sát thân thể mình lại, ôm Tiểu Thỏ vào ngực mình, yên ổn ngủ.

Lần thứ hai Tiểu Thỏ tỉnh dậy, là do bị đói mà tỉnh, phát hiện mình bị Giản Chính Dương ôm vào lòng thật chặt, trong lòng cô có một loại cảm giác rất lạ, rõ ràng cô nên hận anh, nhưng vào lúc này, cô không thể lừa chính mình, trong lòng của cô, một chút cảm giác hận anh cũng không có.

Quên đi, tới đâu thì tới đó vậy, cô luôn luôn như thế mà, Tiểu Thỏ đẩy tay Giản Chính Dương ra, đứng dậy, giờ cô phải đi tìm thức ăn, nếu không e rằng cô sẽ trở thành người đầu tiên mệt mỏi quá độ sau đó chết vì đói.

Tuy rằng cô vẫn luôn sống một mình, nếu chết như vậy thì sẽ không có mặt mũi nhìn mẹ cô, vẫn nên tìm một kiểu chết đẹp mới được.

Vốn muốn mặc lại quần áo của mình, kết quả phát hiện quần áo cô đã bị Giản Chính Dương xé thành từng mảnh, thật là, sao có thể mạnh tay như thế chứ.

Cũng đúng, nếu như vậy thì làm sao khiến cô không thể nhúc nhích được, nghĩ đến hai cánh tay mạnh mẽ của Giản Chính Dương đè cô bắt nạt cô, chân Tiểu Thỏ lập tức mềm nhũn, hung hăng đánh đầu mình một cái, Bạch Tiểu Thỏ, mày thật là điên mà, mày bị người ta cưỡng hiếp không chỉ không hận đối phương mà còn nghĩ đến anh ấy, lẽ này trời sinh mày là hạng đàn bà thấp hèn sao?

Không được, không được, không thể còn muốn, không thể trở thành người đàn bà dễ dãi, Bạch Tiểu Thỏ, mày tỉnh lại cho tao.

Vừa nhắc nhở bản thân, vừa lấy một cái áo T-shirt trong tủ quần áo của Giản Chính Dương ra, hai người không hề cao giống nhau, làm cho T-shirt của Giản Chính Dương mặc trên người cô còn muốn dài hơn cái váy nhà mình.

Áo lót đã bị xé banh, quần áo làm việc mặc cũng là váy, không cần mặc, cứ như vậy, bên trong trống không, nên ngoài mặc áo T-shirt của Giản Chính Dương đến phòng bếp tìm đồ ăn.

Bà Giản rất chu đáo, biết hai người sau khi vận động xong sẽ đói bụng, khi đó nhất định không còn sức để làm đồ ăn, để ý đến thân thể của con trai và con dâu, cố ý làm sẵn đồ ăn. lúc Tiểu Thỏ đi vào bếp lập tức thấy lò bếp đặt hai mâm nhỏ, giống như nhà hàng bên ngoài vậy, một mâm để cơm, một mâm để món ăn, hai mâm có nhiều thứ, số lượng cũng rất nhiều, Tiểu Thỏ thấy cơm lập tức sáng mắt, vội chạy qua đó, không nhìn được nuốt nước bọt, cầm lấy chiếc thìa bên cạnh bắt đầu ăn.

Trong lòng Giản Chính Dương không có người, hai tay thói quen tìm kiếm khắp nơi, kết quả sờ tới sờ lui cũng không mò được bảo bối của mình, mở mắt ra nhìn lên, người trên giường đi đâu rồi?

Lẽ nào cô đã đi?

Nghĩ tới đây, Giản Chính Dương lập tức từ trên giường nhảy dựng lên, ngay cả quần áo cũng không mặc trực tiếp xông ra ngoài, "Tiểu Thỏ, Tiểu Thỏ!"

Nghe được tiếng la hét, Tiểu Thỏ từ phòng bếp thò đầu ra, đúng lúc thấy Giản Chính Dương muốn xông ra tìm mình, "Anh đi đâu thế?"

Rõ ràng là âm thanh rất nhỏ nhưng Giản Chính Dương nghe rất rõ ràng, với anh mà nói, giọng nói này dễ nghe hơn bất cứ giọng nói nào trên thế giới, quay đầu lại, ngơ ngác nhìn Tiểu Thỏ, khoe miệng dính vài hạt cơm, mặc áo T-shirt của anh trên người, mặc dù Tiểu Thỏ không cao lắm, nhưng quần áo của anh cũng đến đầu gối cô, đáng vẻ Tiểu Thỏ đáng vẻ như vậy, quả thật rất hấp dẫn.

"Bảo bối ~ "

Tiểu Thỏ nhìn anh cứ khóa thân như vậy mà tiến đến cô, tiểu đệ đệ lại ngẩng đầu soi mói nhìn mình, không khỏi xấu hổ và giận dữ mắng "Tới đây làm gì, sao không đi mặc quần áo quần."

Đáng vẻ hung hăng nhưng giọng nói lại không thích hợp, Giản Chính Dương phát hiện Tiểu Thỏ không có đi, trong lòng không biết có bao nhiêu sự vui vẻ, , đi tới ôm lấy Tiểu Thỏ xoay quanh, "Bảo bối, em không đi, thật là tốt quá."

Tiểu Thỏ quá sợ hãi che chở mâm nhỏ của mình, "Đừng làm đổ cơm xuống, mau buông em xuống, vô lại, anh làm hư quần áo của em, làm sao em có thể ra ngoài chứ."

Nếu không vì sợ chết đói, vừa không có quần áo mặc, còn lâu cô mới ở lại đây, nhìn bộ dạng của tên sắc lang này, nói không chừng sẽ bị ăn ngay cả xương cũng không còn, không được, cô muốn rời khỏi đây.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Anh Muốn Giữ Lại Kỷ Niệm

Lần này, Giản Chính Dương ngoan ngoãn thả Tiểu Thỏ xuống, chỉ là anh không chịu đi mà cứ cười tít mắt rồi nhìn cô. Vẻ mặt tràn đầy thỏa mãn, anh vẫn cứ hướng mặt về phía cô rồi làm nũng.

"Anh cũng đói bụng. Em đút anh ăn đi."

Quái đản! Đút anh ăn thì chẳng khác gì cô đang ngoan ngoãn nghe theo. Tiểu Thỏ thầm khinh bỉ chính mình, cô đúng là chẳng có quan niệm về trinh tiết gì cả. Bị người ta cưỡng cho một lần, đã không hận thì thôi, bây giờ lại còn như thế này, thậm chí còn nói theo anh, đúng là quá mức quái đản!

Bởi vì ý thức được như vậy, tâm trạng của Tiểu Thỏ đột nhiên trở nên không tốt. Cô trừng mắt hung dữ với Giản Chính Dương, "Muốn ăn thì tự đi mà

ăn, anh có tay có chân mà.”

Giản Chính Dương nhìn mấy món ăn khác ở trên bàn bằng ánh mắt ghét bỏ, “Anh muốn ăn món trên tay em cơ.”

Tiểu Thỏ nhìn đồ ăn đã ăn sắp hết, thậm chí còn bị rơi tung cả lên, cô liền hào phóng đưa qua, “Cho anh ăn đó.”

Giản Chính Dương cười tít mắt, cứ như vậy mà đón lấy đồ ăn rồi ăn từng miếng một, trông đáng vẻ giống như anh đang ăn mỹ vị nhân gian vậy.

Thấy thế, Tiểu Thỏ nói một câu, “Em đi tắm đây. Anh ăn xong thì rửa chén nha.”

“Được.” Tiểu Thỏ không có nói muốn bỏ đi, tâm trạng Giản Chính Dương liền vô cùng tốt, cho dù cô nói gì anh cũng chịu, “Hay là anh với em tắm chung với nhau đi.”

“Cút!”

Sợ Giản Chính Dương sẽ làm thật, Tiểu Thỏ lập tức khóa trái nhà vệ sinh lại. Cả người cô ế ẩm hết cả, trong nhà anh lại có bồn tắm lớn, thuận tiện cho cô xả nước ấm để làm tiêu tan cơn đau nhức.

Tiểu Thỏ loay hoay với cái vòi nước trong nhà Giản Chính Dương một hồi mới xả nước ấm được. Cô vừa xả nước từ vòi ra, vừa chuẩn bị gương, lược chải đầu, sữa tắm, dầu gội đầu các kiểu. Đồ Giản Chính Dương xài toàn hàng ngoại quốc. Đáng tiếc, cô nhận biết được 26 ký tự Latinh, nhưng khi ghép chúng lại với nhau thì cô không hiểu được gì, chỉ biết đoán mò xem cái nào là sữa tắm, cái nào là dầu gội đầu. Nước đã xả đầy bồn. Tiểu Thỏ bước vào bên trong, hơi ẩm của làn nước khiến cô cảm thấy thoải mái vô cùng.

Thừa dịp Tiểu Thỏ đang tắm rửa, Giản Chính Dương ăn nhanh bữa cơm. Đã vận động nhiều như vậy, anh còn đói và mệt hơn cô, nhưng anh cũng đồng thời khôi phục lại sức nhanh.

Ăn cơm xong, rửa chén hết thảy, Tiểu Thỏ vẫn chưa ra ngoài. Giản Chính Dương đành đi vào phòng ngủ. Nhìn đồng quần áo bị mình xé rách, từng mảnh từng mảnh nằm rải rác khắp giường khắp sàn, trong lòng anh lại có một sự thỏa mãn dâng trào.

Anh nhặt quần áo của Tiểu Thỏ lên, xếp lại gọn gàng rồi cất vào tủ. Đây là lần đầu tiên của anh và cô, anh muốn giấu nó đi như một kỷ niệm đẹp.

Đến khi mở mền ra, nhìn thấy những dấu máu đỏ trên nền vải trắng, Giản Chính Dương càng thêm kích động. Chẳng những Tiểu Thỏ đã thuộc về anh mà còn hoàn toàn thuộc về anh! Tuy rằng anh không để ý đây có phải là lần đầu của cô hay không, nhưng nếu đúng thật là như vậy, anh dĩ nhiên càng thêm cao hứng.

Ngay lập tức, anh liền quyết định giấu chiếc mền đi. Um.. Nhìn dấu vết in trên chiếc mền như một đóa hoa, Giản Chính Dương bắt đầu suy nghĩ xem có nên giặt nó rồi hong khô hay không.

Bởi vì anh chợt nghĩ rằng mền có vẻ bị dơ, thời tiết lại nắng nóng, nếu không giặt thì sẽ bốc lên mùi ẩm mốc. Do đó, giữa việc giặt giũ với việc gấp nó lại rồi cất vào tủ, anh bỗng cảm thấy khó mà quyết định. Lúc Tiểu Thỏ bước ra từ nhà tắm, nhìn thấy Giản Chính Dương cầm kéo để cắt cái mền, cô liền hỏi, “Anh làm gì đó?”

“Ặc...” Giản Chính Dương quay đầu, không biết phải trả lời như thế nào. Nhìn thấy cô che đầu bằng khăn của mình, trên người vẫn mặc y phục của mình, anh bỗng cảm thấy cô đẹp làm sao, nhất thời quên mất việc mình đang làm.

Không đợi anh giải thích, Tiểu Thỏ đã bước qua, nhìn vết màu đỏ chói mắt trên chiếc mền, đại khái có thể đoán được việc anh đang làm. Cô xấu hổ vô cùng, trừng mắt nhìn anh.

“Biến thái.”

Không đợi anh nói chuyện, cô giật lấy chiếc mền rồi chạy thật nhanh vào nhà tắm, ném vào trong bồn tắm còn đang đầy nước.

“Anh muốn giữ lại kỷ niệm của chúng ta.” Giản Chính Dương uất ức theo sau. Anh bước chậm một bước, đành trơ mắt nhìn chiếc mền đã bị ướt sũng ở trong bồn tắm.

“Đây là lần đầu tiên của hai chúng ta.”

“Ngậm miệng.” Tiểu Thỏ giận dữ, trừng mắt, “Ai lại đi cất giữ mấy thứ này? Không được!”

“...”

Vết màu hòa vào nước, chỉ trong chốc lát, chiếc mền đã trắng tinh. Tiểu Thỏ đứng dậy, trừng mắt với Giản Chính Dương, “Tự mình giặt đi.”

Anh làm chuyện xấu, cô mới không thêm giặt.

Trời ạ, nghe giọng này sao giống như đang làm nũng quá vậy... Bạch Tiểu Thỏ, mày nhất định phải kiên định một chút, cứ như vậy mà bị khuất phục, mày sẽ trở thành Tiểu Bạch đó!

Giản Chính Dương không để ý tới câu nói tựa như mệnh lệnh của cô. Dù sao đi nữa, chỉ cần cô không bỏ đi, cô muốn anh làm gì cũng được. Giản Chính Dương vui vẻ nhận lấy chiếc khăn, cam đoan rằng sẽ tự mình giặt sạch sẽ.

Tiểu Thỏ không để ý tới dáng vẻ ngốc của anh. Cô rời khỏi phòng tắm. Thời điểm bị hôn mê, ngây ngốc ở trong phòng ngủ, vừa này mới từ phòng ngủ ra ngoài ăn cơm, ăn cơm xong liền chạy vào nhà tắm, cô đều chưa kịp nhìn kỹ căn phòng của anh. Bây giờ nhìn lại, nó trông không lớn lắm, chỉ là đồ đạc trang trí trong phòng, vừa nhìn đã biết ngay là hàng hiệu, muốn mua hết mấy thứ này quả là tốn không ít tiền bạc.

Đã vậy, cả căn phòng đều toàn một màu trắng, sáng ngời vô cùng, là phong cách mà cô thích nhất.

Nhìn khắp phòng khách, nhìn cả ban công. Cô bước ra ngoài ấy, đột nhiên phát hiện có cái gì đó trắng bóng. Trông kỹ lại, hóa ra là một con thỏ nhỏ màu trắng. Là vật nuôi trong nhà sao?

Tiểu Thỏ lập tức xông về phía nó, "Thật đáng yêu!"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Không Được Đi

Trong tông tắm quả thật có máy giặt quần áo, nhưng mà Tiểu Thỏ lại ném khăn trải giường cho Giản Chính Dương muốn anh giặt, anh nghĩ trên mặt trên có vết tích của hai người bọn họ, cho nên vô cùng có ý nghĩa, mặc dù Tiểu Thỏ không cho phép giữ lại, nhưng mà tự mình giặt cũng là một loại kỷ niệm.

Chưa từng giặt quần áo nên Giản Chính Dương lần đầu tiên mặc một cái quần lót ngồi xổm xuống bồn tắm lớn, hi hục giặt tắm khăn trải giường, đồng thời vì coi là kỷ niệm, cho nên về sau Giản Chính Dương rất yêu thích giặt khăn trải giường.

Giặt xong khăn trải giường xong, anh cũng không có vội vã ra khỏi phòng tắm, anh tắm rửa một lát, chờ lúc anh từ trong phòng tắm bước ra, thì thấy Tiểu Thỏ đang đùa giỡn cùng với chú thỏ nhỏ mà mình mua về.

Sắp xếp khăn trải giường xong, anh trở lại phòng khách thì thấy bộ dáng yêu thích chú thỏ nhỏ của Tiểu Thỏ, Giản Chính Dương vô cùng đố kỵ vì Tiểu Thỏ vừa hôn vừa ôm Tiểu Bạch, anh chỉ hận mình không phải là một con yêu quái, như thế thì mình có thể biến thành một chú thỏ nhỏ cho Tiểu Thỏ thích thú ôm vào.

Không thể không nói, Giản Chính Dương, anh không chỉ keo kiệt, biến chất, cố chấp, còn có thể dễ thương đến như vậy!

Bảo bối, thích con thỏ này sao?" Thấy Tiểu Thỏ vui vẻ như thế, tự nhiên Giản Chính Dương cũng chạy đến bên người Tiểu Thỏ tranh công, "Đây chính là anh đặc biệt mua cho em."

"Thích." Bạch Tiểu Thỏ vui vẻ vuốt chú thỏ trong lòng, "Thật là đáng yêu."

Da mặt dày Giản Chính Dương nói với Tiểu Thỏ, "Vậy thì có thưởng cho anh cái gì không?"

Tiểu Thỏ nhìn người đàn ông của mình đang quần quít lấy mình như chú chó Nhật, mạnh mẽ nói: "Cút."

Giản Chính Dương uất ức xoa trán, "Bảo bối, em thật là bạo lực mà... Nhưng mà cho dù thế nào thì anh đều thích em, nếu như lần sau em có thể đổi tay thành miệng thì tốt hơn."

Khuôn mặt tươi cười của Tiểu Thỏ ửng đỏ, sau đó nói: "Cút."

Giản Chính Dương: "..."

Mặc dù ý ghét bỏ của Tiểu Thỏ rất rõ ràng, nhưng mà Giản Chính Dương một chút cũng không thêm để ý, dù sao ở trong mắt anh Tiểu Thỏ làm cái gì cũng đều đáng yêu như vậy.

Nhưng mà thâm tình của anh không thể làm Tiểu Thỏ cảm động, ngược lại là càng thêm ghét bỏ, "Không cần dùng ánh mắt tối tăm buồn nôn như thế nhìn em, còn có không nên động thủ với em, em cũng sẽ khách sáo với anh, vô lại."

Nhìn ánh mắt oan ức của Giản Chính Dương, nội tâm Tiểu Thỏ vô cùng phức tạp, ở trong mắt của cô, Giản Chính Dương là chàng trai dịu dàng, tao nhã, nhưng mà khi anh nhìn mình bầu môi làm nũng, bộ dáng này giống như một đứa trẻ bốc đồng, hết lần này đến lần khác anh đều đẹp trai như thế, làm cho con gái như cô mỗi khi nhìn thấy vẻ mặt của anh, cũng không nhịn được có tấm lòng người mẹ muốn bảo vệ anh.

Làm người con gái, khi bạn liên tục nhận được một đại soái ca chỉ cần và yêu bạn, không động tâm là giả, đây chính là lòng hư vinh, là sự thỏa mãn cực lớn. Bạch Tiểu Thỏ chỉ là một người con gái bình thường, cho nên cô cũng giống như mọi cô gái khác, đang trong quá trình động tâm trước sự bày tỏ không ngừng của Giản Chính Dương.

Cũng chính bởi vì như vậy, sau khi Giản Chính Dương làm ra hành động tổn thương cô, cô lại không hận nổi, thế nhưng cô cũng có chút rầu rĩ nhỏ, đối với tình cảm của Giản Chính Dương với mình, sẽ được bao lâu chứ? Anh ưu tú như thế, nếu có một ngày, đột nhiên anh không hề giống như bây giờ, làm cho cô nghĩ anh rất cần cô, cô có thể chấp nhận không?

Có thể bản thân Bạch Tiểu Thỏ cũng không phát hiện nơi tâm tột của mình, cô mong mong Giản Chính Dương có thể mãi mãi yêu cô như thế, chỉ cần anh vẫn thích cô, cho dù anh cố chấp, không bình thường, cô cũng nguyện ý cùng anh.

Anh sống, cô sống, anh chết, cô chết, nhưng cô càng muốn nói, cùng sống cùng chết, không xa rời nhau.

Bởi vì không biết rõ tâm lý phức tạp của bản thân, không biết rốt cuộc mình muốn cái gì, trong khoảng thời gian ngắn Tiểu Thỏ cứ như vậy chơi với Tiểu Bạch, sau đó lại bất động, suy nghĩ đến mê mẩn.

Thừa cơ hội này, Giản Chính Dương ôm Tiểu Thỏ chọc ghẹo cô cô cũng không phát hiện, chờ lúc cô lấy lại tinh thần, thì Giản Chính Dương đã cơ quần áo cô ra đến ngực rồi, Bạch Tiểu Thỏ lại lần nữa tức giận.

"Giản Chính Dương, anh cảm thú xong chưa hả."

Cô không muốn anh mang lại phiền phức, anh vẫn cho là giờ này ánh sáng mặt trời rực rỡ, nghĩ rằng cô một chút cũng không biết ngại sao, cho dù không ngại, cũng không thể mặt mày quá độ, bây giờ cô nghĩ đến bộ vị dưới thắt lưng giống như không còn là của mình nữa rồi.

"Bảo bối, em đánh anh đi, nếu như em làm anh choáng váng thì làm sao bây giờ, khi đó sẽ không còn người thương em nữa rồi." Giản Chính Dương oan ức sờ đầu mình, trong lòng nghĩ mình nên sớm trực tiếp công thành đoạt đất, thất sách mà, làm cho Tiểu Thỏ tỉnh táo lại, không còn cơ hội chiếm tiện nghi của cô rồi.

Tiểu Thỏ khước miệng co quắp, "Đánh chết anh mới là đúng đó."

Trong lòng cô lại nghĩ đến bình thường cô cũng không phải là thích ra tay, nhưng sao hôm nay cô phát hiện mình lại thích động thủ thế, nghĩ tới nghĩ lui nghĩ chủ yếu là lúc Giản Chính Dương tui thân thức dậy giống như là một tiểu thụ tuyệt vời, thật sự là quá đáng yêu, làm cho cô không nhịn được muốn đánh anh để nhìn dáng vẻ đáng thương của anh.

Thì ra mình vẫn còn khí chất của nữ vương, ha ha, thật là quá sung sướng. Thấy Tiểu Thỏ cười đến hải lòng, Giản Chính Dương thận trọng nhìn cô: "Bảo bối, em làm sao thế?"

"Ai cần anh lo." Tiểu Thỏ mở ti vì tùy ý xem, đột nhiên phát hiện đến thời gian, đã trải qua 12 tiếng rồi, sao lại nhanh thế, Tiểu Thỏ lập tức hoảng hốt nhảy dựng lên, cô phải đi về nhà.

"Bảo bối, em làm gì vậy?"

Thấy Tiểu Thỏ vọt tới tủ quần áo của mình mặc cái quần thể thao nhỏ, bởi vì quá dài, nhìn như thế nào cũng thấy mắc cùi, nhưng thứ làm Giản Chính Dương nghi ngờ chính hành động của cô.

"Về nhà." Tiểu Thỏ không chút nghĩ ngợi trả lời.

Giản Chính Dương nghe không hiểu được, đôi mắt lập tức đỏ ửng, "Sao em phải đi về, không được đi!"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Giản Chính Dương Bá Đạo

Tiểu Thỏ nhìn người đàn ông ôm chặt mình trong lòng. Lẽ ra cô nên tức giận vì anh bá đạo mới đúng, nhưng lại không biết vì sao cảm thấy trong lòng có một chút ngọt ngào.

Đàn ông có ham muốn chiếm hữu là chuyện bình thường. Dựa theo tình hình chung cho thấy, khi họ thích một ai đó, ham muốn chiếm hữu sẽ càng thêm phần mãnh liệt. Giản Chính Dương có ham muốn này, nhưng anh lại làm quá mức, khiến cho Tiểu Thỏ cảm thấy áp lực.

Vì vậy, cô có chút tức giận, ôm lấy tay của mình, "Bỏ ra, anh siết cổ em đến chết mất."

Giản Chính Dương hơi buông ra, nhưng rốt cuộc vẫn không buông tay, "Em là của anh, không được rời khỏi đây."

"Em phải về nhà."

"Không cho phép."

"Giản Chính Dương!" Bạch Tiểu Thỏ thật sự giận dữ. Cô đưa chân lên, đập mạnh vào anh. Khuôn mặt anh nhăn lại vì đau đớn, cánh tay vẫn quyết không buông cô ra.

Vừa nãy cô dùng lực lớn như vậy, anh nhất định là rất đau. Tiểu Thỏ chợt cảm thấy hối hận. Cô chỉ muốn anh buông cô ra mà thôi. Còn định nhìn một chút xem chân anh thế nào, Giản Chính Dương lại cho rằng cô muốn vùng vẫy để thoát, càng ôm chặt hơn.

Tiểu Thỏ có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể cất giọng dịu dàng, "Chính Dương, để em nhìn chân anh một cái đi. Lúc nãy em dùng lực lớn như vậy, anh vẫn không buông em ra, ngốc quá mà."

Nghe Tiểu Thỏ dịu dàng với mình, cả người Giản Chính Dương lập tức nhũn ra. Anh không muốn rời khỏi cơ, nhân cơ hội này liền làm nũng.

"Chân anh đau quá."

Không biết về mặt này có bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là giả, chỉ là Tiểu Thỏ chợt nhận ra, mỗi lần cô mềm mỏng, Giản Chính Dương nhất định sẽ nghe lời cô nói.

Ừm... Từ nay về sau, cô biết cách để đối phó với anh rồi. Trong lòng đắc ý vô cùng, nhưng trên mặt Tiểu Thỏ vẫn giữ sự bình tĩnh, "Để em nhìn xem."

Đờ Giản Chính Dương ngồi xuống ghế sofa, nhìn xem chân của anh, nó hơi đỏ lên một chút, cũng không phải chuyện gì lớn lắm, dù sao thì cô đâu có mang giày, sức nặng có giới hạn. Tuy rằng dùng toàn bộ sức lực, nhưng so với khi đập mà mang giày, lực lại nhỏ hơn rất nhiều.

Nhìn qua một phen, Tiểu Thỏ đứng dậy, "Không có việc gì rồi."

Giản Chính Dương còn muốn làm nũng. Thấy cô bước ra cửa, anh lập tức thay đổi sắc mặt, giữ chặt lấy cô, "Em còn muốn đi?"

Tiểu Thỏ chưa từng thấy sắc mặt âm trầm của Giản Chính Dương, cô có hơi sợ. Nhìn khuôn mặt hắc ám ấy, cô trả lời thật cẩn thận.

"Em chỉ là muốn về nhà."

Bởi vì sắc mặt của Giản Chính Dương vẫn không đổi, trực giác nói cho cô biết, nếu cô nói ra lời khiến anh mất hứng thì sẽ cực kỳ thảm hại. Vì vậy, từng câu từng chữ trong câu trả lời của cô đều rất mực cẩn thận.

"Từ giờ trở đi, nơi này là nhà của em. Về sau, em đều phải ở nơi đây cùng anh." Giản Chính Dương một mực không buông.

"Cho nên, em không được về nhà."

Tiểu Thỏ không vừa ý, "Nơi này không có quần áo của em. Cho dù anh muốn em ở chung, tốt xấu gì anh cũng nên để em về nhà thu dọn đồ đạc đã chứ."

Giản Chính Dương vừa nghe, lập tức nói, "Đợi anh thay đồ, anh cùng em về thu dọn đồ đạc."

Tiểu Thỏ sững sờ nhìn Giản Chính Dương lấy vận tốc ánh sáng để mặc quần áo cho tứ tể, "Nè nè, em đâu có nói hôm nay em dọn qua ở đâu."

Tuy cả hai đã phát sinh quan hệ, nhưng tạm thời, cô chưa tính đến việc ở cùng với anh đâu à.

Giản Chính Dương không nói gì nữa, kéo tay Tiểu Thỏ, "Chúng ta đi thôi."

Tiểu Thỏ vốn còn cho rằng anh đã đồng ý để cô về nhà. Anh kéo tay cô, cùng lắm là đưa cô về nhà thôi, hoặc là giống như hôm qua, anh ngủ lại nhà cô một đêm cũng chẳng sao cả. Nào ngờ vừa bước vào cửa, anh liền bước tới ghế ngồi như một đại gia, ra lệnh.

"Mang hết những gì cần thiết, quan trọng nhất của em đi, những thứ khác không cần, anh mua cho em đồ mới."

"Làm gì?" Bạch Tiểu Thỏ không phản ứng kịp.

Giản Chính Dương nhìn Tiểu Thỏ, nói, "Qua nhà anh."

"Ai nói em muốn qua nhà anh?"

"Anh mặc kệ. Từ nay về sau, em phải ở cùng với anh." Giản Chính Dương nói rất bá đạo.

"Dựa vào cái gì mà em ở chung với anh? Em đâu có ở cùng với ai đâu."

"Kết hôn là được. Hôm nay muộn rồi, ngày mai anh dẫn em đi đăng ký."

Tiểu Thỏ bị đờ ra một phen, "Ai nói em muốn kết hôn với anh?"

"Anh mặc kệ em có kết hôn với anh hay không, ở chung cũng được. Tóm lại, em phải ở cùng với anh." Giản Chính Dương bình tĩnh mở miệng, trong ánh mắt lại tràn đầy sự quyết tâm.

"Em không đi." Tiểu Thỏ không thích thái độ của Giản Chính Dương. Cô giận dữ, bước qua ghế sofa ngồi.

"Không cần lấy đồ đạc nữa sao? Được thôi, chúng ta đi." Giản Chính Dương trực tiếp bỏ qua Tiểu Thỏ rồi nói.

"Ây da! Giản Chính Dương, anh làm gì vậy? Đừng có kéo em. Em không đi!" Tiểu Thỏ bắt lấy cánh tay Giản Chính Dương, không ngờ tên gia hỏa này lại không phân biệt phải trái như vậy.

Giản Chính Dương kéo mấy cái, thấy Tiểu Thỏ giữ chặt sofa không buông, anh cũng chẳng dám kéo mạnh hơn. Kéo mãi không được, anh đành buông tay, nhìn cách bài trí khắp nhà.

"Em thật sự không đi theo anh?"

"Không đi." Tiểu Thỏ cực kỳ kiên quyết.

"Được rồi." Giản Chính Dương nói xong, lập tức hất tung chiếc ghế sofa bên cạnh, sau quơ hết đồ trên bàn trà, ném toàn bộ xuống đất, sau đó đi phá hoại mấy dùng trong nhà. Tiểu Thỏ nhìn mà kinh hãi.

"Dừng tay! Giản Chính Dương, anh đang làm gì vậy hả?!"

Giản Chính Dương dừng tay, "Có đi với anh không?"

Thấy Tiểu Thỏ muốn lắc đầu, Giản Chính Dương nói tiếp, "Nếu em không đi, anh sẽ đập bể nhà của em, khiến em không còn chỗ để ở!"

"Anh, anh!!..." Tiểu Thỏ giận đến mức nói không ra lời.

"Được rồi." Thấy Tiểu Thỏ không có phản ứng, Giản Chính Dương lại bắt đầu đập phá đồ đạc.

"Dừng tay, em đi em đi, em đi theo anh!" Giản Chính Dương chuẩn bị nhảy vào phòng ngủ đập phá, Tiểu Thỏ không thể do dự thêm nữa. Tên điên này, nếu cô cứ kiên trì theo ý mình, anh nhất định sẽ phá nát nhà cô. Tuy rằng đồ đạc không nhiều, những đồ đều là những thứ mà mẹ cô mua khi bà còn sống, coi như chút kỷ niệm về người mẹ quá cố.

Đạt được mục đích, Giản Chính Dương hài lòng gật đầu, "Đi thôi."

"Đi cái gì chứ? Cứ vậy mà đi sao? Tốt xấu gì cũng phải thu dọn nơi này đã."

"Không cần." Giản Chính Dương kiên quyết lắc đầu, "Nếu như thu dọn xong rồi, nói không chừng em lại chạy về ở."

"Anh!"

"Mau lấy đồ rồi đi nhanh, không thì anh sẽ đập phá tiếp đó!"

"Anh là đồ lưu manh!" Tiểu Thỏ tức giận đến mức nói không ra lời. Tuy là vậy, cô vẫn kịp lấy ra chứng minh thư, hộ khẩu, giấy tờ các loại, đóng gói vào bộ quần áo, sau đó cài chốt cửa, đóng khóa điện nước. Vừa bước ra, khóa cửa chính lại, chìa khóa và túi xách của cô đã bị Giản Chính Dương chụp lấy.

"Anh giữ cho em."

Còn việc có muốn trả lại cho cô hay không, trước khi Tiểu Thỏ và mình kết hôn, Giản Chính Dương quyết định phải cắt kỹ móng giấy tờ này của cô.

Nhìn người đàn ông đang lôi kéo mình xuống lầu, Tiểu Thỏ cảm thấy cõi lòng vô cùng bất đắc dĩ. Nghĩ tới đồng lõa xôn xáo vừa rồi trong nhà, rốt cuộc thì cô quen biết người đàn ông này là tốt hay xấu đây? Con đường phía trước thật là mệnh mạng, mịt mờ làm sao

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Mua Thuốc

Editor: Linh Ngọc

Trở về nhà Giản Chính Dương, sắp xếp đơn giản một chút trên giường ngủ, Tiểu Thỏ không có thói quen ngủ cùng người khác, càng không có thói quen

bị người ta ôm chặt, vốn cô có vóc dáng nhỏ xinh xắn, hơn nữa trọng lượng của Giản Chính Dương không nhỏ, bị anh đè giống như đã chết rồi vậy.

"Sao còn chưa ngủ?" Giản Chính Dương ngủ không sâu, Tiểu Thỏ trong ngực anh luôn nhúc nhích, làm cho anh từ buồn ngủ đã trở nên tỉnh táo, thẳng thắn xoay Tiểu Thỏ quay qua phía mình.

Ánh đèn mờ tối nên không thấy rõ vẻ mặt của Giản Chính Dương, thế nhưng hô hấp phả vào mặt làm cho Tiểu Thỏ càng thêm không được tự nhiên, "Em làm ồn đến anh?"

"Ừ."

". . . Xin lỗi."

"Không có việc gì." Giản Chính Dương lắc đầu, "Có phải ban ngày đã ngủ nên giờ không ngủ được, nếu không chúng ta tiếp tục vận động?"

"Không được, em rất đau."

Mặc dù Tiểu Thỏ không có nói rõ, thế nhưng Giản Chính Dương đã nghe ra được, bàn tay tiến nơi nhạy cảm của Tiểu Thỏ: "Còn đau sao? Có cần anh ra ngoài mua thuốc cho em không?"

"Không cần." Tiểu Thỏ lắc đầu, đau chỉ là một lý do của cô thôi, cô ngủ không được, một là bởi vì giường lạ, hai là bởi vì thái độ của Giản Chính Dương làm cho cô có chút lo lắng.

Cô không biết vì sao anh lại xem trọng mình, trong lòng cô thật sự rất lo lắng, tính cách của Giản Chính Dương, là bởi vì mình không đến bên này, anh muốn đập nhà của mình, mà cô càng lo lắng hơn chính là, ngày hôm nay có thể đập bẽ cái này, ngày mai có thể đánh người hay không?

Thấy cô nằng âm trầm thờ dài một hơi, Giản Chính Dương cho là cô thật sự rất đau, vì vậy đứng dậy, đồng thời kéo cô, "Đứng lên mặc quần áo, chúng ta đi ra ngoài."

Tiểu Thỏ không hiểu được nhìn Giản Chính Dương, "Đã trễ thế này còn đi đâu?"

"Mua thuốc."

Tiểu Thỏ sững sốt một chút mới phản ứng được, vừa định nói không cần, vừa nghĩ đến mình hình như vẫn chưa tránh thai, lập tức vội vàng, "Cũng được, anh mặc quần áo."

Giản Chính Dương không biết gần đó có nhà thuốc lớn mở cửa 24h, Tiểu Thỏ lại biết, bởi vì nguyên nhân công tác của cô, gần đó có cửa hàng gì cô rất rõ.

Đến cửa hàng, sau khi mua một viên thuốc tránh thai, Tiểu Thỏ lại hỏi về việc bình thường dùng thuốc tránh thai, đơn giản là ông chủ nói thuốc này dùng lâu không tốt cho cơ thể, tốt nhất là mua áo mưa dành cho nam, Giản Chính Dương lập tức kiên quyết không cho Tiểu Thỏ uống thuốc, mở miệng nói sẽ mua một trăm hộp áo mưa, làm ông chủ cho kinh ngạc một chút, cũng khiến cho khóe miệng Tiểu Thỏ co quắp, mua nhiều như vậy, dùng bao lâu chứ, lẽ nào anh muốn cho người khác biết anh lợi hại cỡ nào sao, thật mất mặt mà.

"Thanh niên bây giờ quả là rất khỏe, nhưng mà chỗ tôi không có một trăm hộp nhiều đến thế, nhưng mà hàng khác không biết như thế nào." Điểm ông chủ chỉ là kinh ngạc một chút thì đã khôi phục bình thường, tuy rằng ông chỉ là cửa hàng nhỏ, nhưng là người tới nơi này, loại người gì cũng có, cái này coi như là một vụ làm ăn lớn, đương nhiên muốn lấy được.

"Có thể." Giản Chính Dương gật đầu.

Tiểu Thỏ ở bên cạnh mặt đỏ, kéo Giản Chính Dương, "Mua ít thôi, nhiều như vậy anh định dùng đến bao giờ chứ?"

Giản Chính Dương nhìn hộp, "Một hộp mười một cái, hai ngày anh đã dùng hết."

"Ha, ha tiểu tử này rất khỏe, cô gái nhỏ cô thật là tính phúc mà." Ông chủ cửa hàng trêu ghẹo nhìn Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ thật sự hận không thể chôn mình xuống dưới, ngay cả nhiều ít cũng không thêm cái với anh nữa "Mau lấy rồi đi thôi."

Tuy rằng ông chủ là một người đàn ông trung niên, nhưng khi ông nhìn thân thể mình rồi khen Tiểu Thỏ có phần tính phúc, Giản Chính Dương vẫn liếc nhìn Tiểu Thỏ một cái.

"Chờ một chút, bảo bối, vẫn còn cái chưa mua."

"Còn muốn mua cái gì, anh mua đi, em đi ra cửa." Tiểu Thỏ không muốn để ánh mắt kì quái của ông chủ nhìn mình, nên cô chạy ra, không muốn để ông chủ nhớ rõ bộ dáng của mình, sau này mỗi lần đều chào hỏi, trời ạ, sớm biết thế này cô nên lời kéo Giản Chính Dương đi xa một chút, tính sai mà.

Thấy Tiểu Thỏ ở cửa, Giản Chính Dương cũng không phản đối, lại hỏi ông chủ có cái gì ... Có thể giảm đau, chủ yếu là lần đầu tiên, ông chủ nhìn anh rất có lòng lại rất cảm thấy hứng thú, sau khi cho Giản Chính Dương thuốc giảm đau, lại đề cử cho anh một ít đồ người trưởng thành dùng, từ trước đến giờ chưa từng tiếp xúc qua những thứ Giản Chính Dương thật tò mò, vung tay lên, "Mỗi loại đều lấy về cho tôi, tôi về nhà xem thử."

"Được, không thành vấn đề." Mặt của ông chủ cười tươi như hoa, làm ăn lớn, đóng gói được coi là có tiền, rồi sau đó nói, "Lần sau trở lại, có cần có thể tùy lúc gọi điện thoại cho tôi, cho cậu một tấm danh thiếp, điện thoại luôn mở 24h."

"Được." Giản Chính Dương chưa từng khách sáo với người nào như vậy, ngoại trừ Tiểu Thỏ.

"Anh mua cái gì, nhiều như vậy?" Đứng ở bên lề đường Tiểu Thỏ nghe được âm thanh ra cửa ra cửa của Giản Chính Dương, quay đầu lại, thì bị cái bọc to lớn của anh dọa sợ.

"Về nhà em sẽ biết." Giản Chính Dương đùa giỡn thần bí với Tiểu Thỏ.

"Lần sau trở lại." Ông chủ nhiệt tình ra tiễn.

Tiểu Thỏ không muốn cùng ông xuất hiện nhiều, vội vã lôi kéo Giản Chính Dương, "Chúng ta đi thôi."

"Được."

Sau khi về đến nhà, nhìn Giản Chính Dương lấy những vật đó ra, Tiểu Thỏ liên tục giật mình, mặt đỏ nhìn những vật này.

"Anh mua những thứ này làm gì?"

"Ông chủ nói là đồ dùng tình thú, có lợi cho trao đổi tình cảm vợ chồng." Giản Chính Dương lấy thuốc ra, vui mừng nói, "Đến đây, anh giúp em bôi thuốc."

Chờ cô tốt hơn, anh mới cùng cô từ từ thử nghiệm

Tiểu Thỏ đoạt lấy thuốc, "Tự em bôi thì được rồi."

Nhìn đồng đồ đó trong đó còn có dương vật giả, khoe miệng Tiểu Thỏ không ngừng co lại: "Cái này cũng mua về chơi sao?"

Nếu như cần, chính là cho cô dùng? Còn còn chơi tới mức phải dùng loại đồ này, , đánh chết cũng sẽ không dùng cái đó.

Giản Chính Dương vừa nhìn, lập tức đoạt lại, "Vật này em không cần, có anh là được."

". . ."

"Em Ta đi bôi thuốc." Tiểu Thỏ đứng dậy đi tới phòng vệ sinh, "Sắp xếp mấy thứ này đi."

"Được." Giản Chính Dương vui vẻ sửa sang lại bao bố mà bản thân mua về, ông chủ thật sự rất nghe lời, trong cửa hàng có thứ gì cũng đóng gói một phần cho Giản Chính Dương, nhưng mà anh không có ý đến lấy dương vật giả cho Tiểu Thỏ dùng, mấy cái đó anh trực tiếp ném vào thùng rác.

Tiểu Thỏ ở trong phòng vệ sinh trốn tránh bôi thuốc, có chút mát lạnh, rất thoải mái, bản thân cũng kiên trì mua một viên thuốc ngừa thai, lúc này mới uống nó vào bụng, thành thật mà nói, nhìn thấy Giản Chính Dương nghe ông chủ cửa hàng nói uống thuốc sẽ tổn hại thân thể, anh lập tức nói sau này sẽ dùng áo mưa, đã làm cho Tiểu Thỏ có chút cảm động. Giống như những thứ liên quan đến cô anh đều cần thận như thế.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Tiểu Tình Ghen Tỵ

Tiểu Thỏ cho rằng được Giản Chính Dương ôm vào lòng thì cô sẽ không ngủ được, nào ngờ lại ngoài ý muốn, không những buồn ngủ mà cô còn trải qua một giấc mộng đẹp trong vòng tay anh.

Chẳng lẽ thói quen của cô có thể thay đổi nhanh như vậy sao? Ngày hôm sau, khi bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại, Tiểu Thỏ mới phát hiện mình đã ngủ một giấc ngon như vậy.

Tuy dậy trước nhưng Tiểu Thỏ cũng không nghe điện thoại ngay. Ngược lại, Giản Chính Dương bị đánh thức lại tưởng lầm đó là di động của mình. Anh vội tay rồi tìm kiếm một hồi trên chiếc tủ đầu giường, chụp lấy chiếc di động đang reo.

"Alô ~ "

Lúc Tiểu Tinh tới chỗ làm việc, không thấy Tiểu Bản đâu cả mà chỉ thấy một mình ông chủ, mà ông chủ còn nói là Tiểu Bản đã xin nghỉ làm ngày hôm qua. Ngay lập tức, cô ta gọi điện cho Tiểu Bản, gọi mãi mà không gọi được, rốt cuộc đành alo cho Tiểu Thỏ, nào ngờ lại nghe được một giọng nam rất dễ nghe, cô ta không khỏi sùng sốt.

Nhớ tới việc Tiểu Thỏ từng nói bản thân có bạn trai, bây giờ Tiểu Tinh lại nghe được giọng nói đàn ông, chẳng lẽ anh là bạn trai của Tiểu Thỏ?

Nghĩ đến hồi Tiểu Thỏ cho mình xem ảnh chụp của Giản Chính Dương, bây giờ lại nghe được giọng nói dễ nghe như vậy, và lại mới có chín giờ hơn, không lẽ bọn họ ở chung một chỗ?

Tiểu Tinh lập tức nghĩ tới rất nhiều vấn đề. Trong chốc lát, cô ta không biết phải mở miệng nói gì kế tiếp.

"Alo? Ai vậy? Nói đi chứ." Đợi mãi nhưng không có ai mở miệng, Giản Chính Dương không kiên nhẫn mà hỏi một câu.

"A, là tôi. Tôi là Tiểu Tinh. Thật ngại quá, tôi vừa mới..." Tiểu Tinh dè dặt đáp lại, chỉ là chưa kịp nói xong đã bị Giản Chính Dương gạt ngang.

"Không biết."

Tiểu Tinh không thể tin được, cô ta bị gác máy sao?

"Hờ? Ai vậy?" Tiểu Thỏ còn chưa biết di động của mình đã bị anh trả lời. Cô chỉ hỏi một câu, sau đó lại tiếp tục đắm chìm vào mộng đẹp.

"Không biết, nói cái gì mà Tiểu Tinh."

"Tiểu Tinh?" Lần này, Tiểu Thỏ lập tức thức dậy. Cô ngẩng đầu lên, mở di động ra xem, lật lại lịch sử cuộc trò chuyện, sau đó nói, "Giản Chính Dương, là anh trả lời điện thoại của em."

"Vậy hà? Phải không đó? Anh còn tưởng là di động của anh." Giản Chính Dương không hề có chút áy náy.

"Lần sau, không cho phép anh chạm vào di động của em" Tiểu Thỏ định đưa tay đánh anh, nào ngờ điện thoại lại vang lên, cô vội vàng nghe máy, "Alo, Tiểu Tinh hả?"

"Người đàn ông vừa nghe điện thoại ban nãy là ai vậy?" Tiểu Tinh không vui khi bị người ta gác điện thoại.

"Là bạn trai mình. Thật ngại quá. Anh ấy tưởng là di động của mình."

"Hai người ở chung rồi hả?" Tiểu Tinh cảm thấy bất ngờ, sao lại nhanh như vậy được? "Không phải cậu và anh ta mới biết nhau sao?"

Tiểu Thỏ bị hỏi thì vô cùng xấu hổ. Cô đâu có muốn ở chung với anh đâu, cô bị ép buộc đó chứ? Nếu cô còn chậm trễ mà không chịu đồng ý, cả nhà của cô sẽ bị anh đập nát.

"Cậu gọi điện thoại cho mình có việc gì không?" "Tiểu Bản nghỉ việc, cậu có biết không?" Tiểu Tinh nhớ tới mục đích của chính mình.

"Nghỉ việc?" Tiểu Thỏ sùng sốt, "Mình không biết."

Tiểu Thỏ thờ ơ dẫn tới việc Tiểu Tinh ghen tỵ, "Cậu thật sự đang ở cùng với bạn trai hả? Là người đàn ông mà ngày đó cậu cho mình xem đó sao? Tiểu Thỏ, cậu phải cẩn thận, đừng để bản thân bị lừa! Bây giờ có rất nhiều đàn ông ý mình đẹp trai, lừa tiền gạt sặc, chiếm được cậu rồi, anh ta sẽ vứt bỏ cậu thôi. Đừng có ngu ngốc mà rơi vào bẫy của người ta chứ! Mà cậu cũng thật là... người ta đẹp trai như vậy, dựa vào đâu mà cậu lại được người ta ghé mắt vậy hả!"

Tiểu Thỏ cắn môi, bởi vì lời nói của Tiểu Tinh mà có chút mất hứng. Tuy rằng cách làm của Giản Chính Dương có vẻ cực đoan, cô rất không quen, nhưng dù sao đi nữa, đây cũng là chuyện của cô, đúng hơn là chuyện của riêng một mình cô.

"Anh ấy không phải là người như thế."

"Biết người biết mặt không biết lòng. Tiểu Thỏ, cậu đừng ngu ngốc mà mắc mưu đó."

"Mình nói là anh ấy không phải người như vậy." Lừa tiền gạt sặc? Cô không tiền không sặc, có gì để mà lừa gạt? Suy cho cùng, điều khiến Tiểu Thỏ không vui chính là câu nói sau cuối của Tiểu Tinh. Cái gì gọi là dựa vào đâu mà cô được người ta ghé mắt, Bạch Tiểu Thỏ cô không phải là người sao? Đàn ông đẹp trai không được phép thích cô à?

Bây giờ, tuy rằng dường như anh thích cô rất nhiều, nhưng nếu nói ra ắt sẽ không có mấy người tin, chỉ là thực tế đúng như vậy, cho nên cô mới cho là đúng. Hừ, không biết thì đừng có ăn nói lung tung.

"Tiểu Thỏ, mới có vài ngày, sao cậu lại nói với mình như vậy? Cậu thật là trùng tà rồi! Chúng ta biết nhau lâu như vậy, hơn nữa còn là bạn bè, mình chỉ sợ cậu bị người ta lừa thôi!"

"Tiểu Tinh, cậu gọi cho mình là vì Tiểu Bản nghỉ việc. Mình thật sự không biết lý do, không còn gì khác thì mình gác máy đây." Tiểu Thỏ không muốn cùng Tiểu Tinh nói tiếp, sợ nói thêm gì nữa thì cô sẽ tức đến chết mất. Tìm một lý do để gác điện thoại, nào ngờ Tiểu Tinh không để yên cho cô.

"Đội đã. Cậu không biết anh ta thích cậu sao? Cậu không cần rõ lý do à? Không phải là vì cậu có bạn trai nên anh ta mới giận mà bỏ đi đó chứ? Nếu thật sự là vậy, Tiểu Bân đúng là quá u mê rồi."

Tiểu Thỏ nhú mày thật chặt, "Tiểu Tinh!"

Rốt cuộc là muốn nói gì vậy hả? Nói ra mấy câu đó cũng vô dụng thôi! Dám nói cô không xứng với Giản Chính Dương, bây giờ còn đem chuyện của Tiểu Bân ra kể, ngày thường cô đâu có thấy Tiểu Tinh nhiều lời đến thế? Nói qua nói lại càng khiến cô mất vui.

"Chúng ta là bạn bè. Mình nghĩ cho bạn thôi. Người đàn ông này, tuy có mã ngoài đẹp trai nhưng cũng vô dụng, mấu chốt là nhìn cách anh ta đối xử với cậu, so với Tiểu Bân còn kém xa. Tiểu Thỏ, hẳn cậu sẽ không tâm thương tới mức vì một người đàn ông chỉ có vẻ bề ngoài, không dùng được mà bỏ rơi Tiểu Bân đó chứ?"

"Ai nói mình không cần anh ấy (chỉ Chính Dương)? Trừ bỏ quan hệ đồng nghiệp, mình và Tiểu Bân chẳng có cái gì cả. Cậu đừng có ăn nói khó nghe như vậy có được không?" Tiểu Thỏ thực sự tức giận.

"Thật sao? Cũng phải thôi. Một người con gái, giữa đàn ông đẹp trai và bình thường thì cô ta sẽ chọn người đẹp hơn, cho dù anh ta đối với cô ta tốt hay xấu đi chăng nữa."

Tiểu Thỏ dĩ nhiên có thể nghe ra sự khinh bỉ trong lời nói của Tiểu Tinh. Cô giận đến mức muốn quăng điện thoại, nào ngờ Giản Chính Dương đã vội chụp lấy. Bởi vì câu nào của Tiểu Tinh cũng sắc bén, mà di động của Tiểu Thỏ lại chẳng cách âm, đoạn đối thoại giữa hai người đã bị anh nghe được.

"Tiểu Tinh."

Đang nói chuyện giữa chừng, Tiểu Tinh chợt nghe tiếng Giản Chính Dương. Cối lòng lập tức nở hoa, cô ta vội vàng hơn hớn, "Xin chào! Anh Giản, tôi là bạn của Tiểu Thỏ, sao anh biết tên tôi hay vậy?"

"Di động của Tiểu Thỏ cách âm không tốt, tôi nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người..." Giản Chính Dương lạnh lùng nói, "Có vài câu tôi muốn nói thẳng. Thứ nhất, Tiểu Thỏ là của tôi, không có bất cứ mối quan hệ nào với Tiểu Bân. Thứ hai, tôi không có đùa giỡn với cô ấy; nếu cô đồng ý, tuy rằng tôi không hề có ý chào đón cô, tôi vẫn mời cô tới tham gia hôn lễ của chúng tôi. Thứ ba, từ nay về sau, tôi không mong mình sẽ nghe được mấy câu nói xấu của cô về tôi và Tiểu Thỏ. Tôi không phải quân tử, cho nên tôi không có suy nghĩ nương tay với phụ nữ. Thứ tư, Tiểu Thỏ nghỉ việc rồi, từ giờ trở đi, tốt nhất cô đừng làm phiền cô ấy."

Giản Chính Dương nói xong một tràng dài, cả hai cô gái đều chấn động không thôi...

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Anh Không Phụ Em, Em Sẽ Không Phụ Anh.

Sau khi bị Giản Chính Dương cưỡng bức, đòi đập nhà mình, cùng với một số sự kiện mua các loại đồ dùng kia. Tiểu Thỏ có chút miễn dịch đối với hành vi động kinh của Giản Chính Dương, vì thế rất nhanh đã hoàn hồn, chỉ có chút phức tạp nghe lời nói của Giản Chính Dương khiến cho cô đổi màu khuôn mặt.

Giản Chính Dương giống như không nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của Tiểu Thỏ, chỉ bình tĩnh trả lại cô chiếc điện thoại: "Cầm lấy."

Tiểu Thỏ nhận lấy điện thoại, mặc dù chuyện nhỏ vừa rồi làm cho cô mất hứng, nhưng khi nghe Giản Chính Dương nói như vậy, cô vẫn cảm thấy có chút quá mức, sau này hai người vẫn còn là đồng nghiệp, nếu gặp lại thì rất là xấu hổ.

"Người ta là con gái, anh nói thế có phải hơi quá không?"

"Cô ta bắt nạt em." Giản Chính Dương nói một câu ngắn gọn, lại làm trong lòng Tiểu Thỏ tràn đầy cảm xúc.

Suy nghĩ một chút, rốt cuộc tìm được trọng tâm câu chuyện, "Anh thực sự đáng con gái sao? Bao gồm cả em?"

Hỏi xong, cô mới phát hiện hình như mình không nên hỏi vấn đề này, bởi vì cô cảm giác được sắc mặt của Giản Chính Dương trở nên lạnh lẽo, Tiểu Thỏ rụt cổ một cái.

"Người đàn ông tốt không nên đánh phụ nữ."

Giản Chính Dương liếc mắt nhìn Tiểu Thỏ, kéo cô vào trong lòng, bổ sung, "Người đàn ông tốt không đánh người phụ nữ của mình."

Nói bóng gió người con gái khác anh cũng có làm, đặc biệt nếu như người đó chê bai lời nói của em, anh sẽ đánh cô ta, mặc kệ cô ta làm đàn ông hay

phụ nữ."

"Anh đánh em không?"

"Em là người phụ nữ của anh."

"Duy nhất kiếp này."

"Duy nhất."

Hai chữ duy nhất rất kiên định, làm cho Tiểu Thỏ yên lặng, hai người đối mặt với nhau, Tiểu Thỏ cúi đầu tự hỏi, còn Giản Chính Dương lại bình tĩnh nhìn cô, từ khi anh quyết định ra tay, trong lòng anh, phía trước chỉ có đường chết, không hề có do dự nào khác.

Tiểu Thỏ suy nghĩ hồi lâu, ngẩng đầu, không chú ý nhìn ánh mắt Giản Chính Dương, nhất thời bị ánh mắt anh kiên định của anh làm cho rung động, thì thào nói, "Thật là, cuộc đời này, duy nhất?"

Giản Chính Dương không có trực tiếp trả lời, mà là kiên định nhìn cô, "Bạch Tiểu Thỏ, nếu như anh cho em biết, anh là một ma quỷ, em còn dám yêu anh không?"

Tiểu Thỏ giật mình, suy nghĩ một chút hai ngày này hình như hành động của anh không bình thường, lại hỏi bản thân cô, bắt đầu dễ phát hiện, tuy rằng bọn họ quen nhau chưa bao lâu, nhưng giống với câu nói kia: Nhìn nhau một cái là vạn năm.

Hay là cô còn chưa hiểu anh, nhưng mà, cô nguyện ý để thời gian chứng minh tất cả, nguyện ý vì hạnh phúc của mình cố gắng hết sức, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, "Chỉ cần anh không phụ em, em nhất định sẽ không phụ anh."

Vì mấy chữ của Bạch Tiểu Thỏ, trong nháy mắt gương mặt Giản Chính Dương như tháng ba mùa xuân, cảnh xuân tươi đẹp, nhắc lại lời hứa hẹn: "Bạch Tiểu Thỏ, nhớ kỹ lời em nói hôm nay, em là của anh, kiếp này, cho dù chết, em cũng phải chết cùng chỗ với anh."

Đây giống như là anh cho cô cơ hội để đổi ý, nhưng mà lúc cô khẳng định, Giản Chính Dương chỉ biết, cuộc đời này, không có bất cứ thứ gì để cho anh rời xa cô, anh cũng tuyệt đối không cho phép cô đổi ý.

Bạch Tiểu Thỏ không có bởi vì Giản Chính Dương bá đạo mà hù được, trái lại có loại cảm giác ngọt ngào, cô nghĩ thực ra mình cũng là người bình thường, hành động nghiêm chỉnh của Giản Chính Dương, chỉ cần anh tuân thủ hứa hẹn của anh, cô cũng sẽ tuân thủ hứa hẹn của mình.

Tiểu Thỏ chăm chú nhìn Giản Chính Dương, "Chúng ta đều là người bình thường, có ưu điểm, cũng có khuyết điểm, em không phải là một người hoàn mỹ, nhưng em sẽ cố gắng làm một người vợ tốt, em vẫn còn chưa hiểu anh, nhưng em nguyện ý đi vào cuộc sống của anh, hiểu rõ tất cả ưu điểm lẫn khuyết điểm của anh, em mong muốn chúng ta khi đã già, răng rụng cũng có thể cùng nắm tay nhau tản bộ dưới cây ngô đồng, được không?"

Giản Chính Dương ôm Tiểu Thỏ thật chặt vào lòng, khóe mắt có vài giọt nước, đó là cảm động, đại biểu cho anh là một chữ cam kết: "Được!"

Tiểu Thỏ vui vẻ cùng nhau ôm Giản Chính Dương, hưởng thụ thời gian yên tĩnh này, mặc kệ Giản Chính Dương có tính tình kỳ quái, cô cũng nguyện ý bao dung, nếu như là không tốt, cô cũng nguyện ý thử thay đổi anh lúc này Tiểu Thỏ cũng không biết, Giản Chính Dương hứa hẹn, rốt cuộc đại biểu cho cái gì, "Giản Chính Dương, anh cần phải nhớ kỹ, anh đã nói không đánh em, sau này mặc kệ chuyện gì xảy ra cũng hứa sẽ không đánh em, không phải, lời hứa của anh vẫn còn, chính là anh phải cố gắng đối xử em thật tốt, em nói cái gì chính là cái đó, em nói mãi mãi là đúng, cho dù sai cũng đúng, em nói một anh không được nói hai, em nói đi hướng đông anh không được đi hướng tây, cho dù không thể khiến em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất, nhưng anh cũng phải cố gắng cho em hạnh phúc nhất, tuyệt đối không làm chuyện để em đau khổ, buồn bã, được không nào?"

Khóe miệng Giản Chính Dương nhếch lên, "Được."

Nhưng mà lập tức lại bắt nạt, "Gọi Chính Dương."

Giản Chính Dương Giản Chính Dương ba chữ thật xa lạ, anh không thích nghe.

Phải, luôn vướng mắt cách gọi của cô, quả thật cô nghĩ gọi hai chữ Giản Chính Dương vô cùng thân mật nhưng lại có chút ngượng ngùng, nhưng không sao cô nhất định sẽ mau chóng trở thành thói quen, "Chính Dương."

Giản Chính Dương nhìn Tiểu Thỏ đang xấu hổ, trực tiếp hôn môi cô để nói rằng mình rất vui.

Đối với người đàn ông vừa mới ăn thịt mà nói, một nụ hôn nho nhỏ làm sao có thể thỏa mãn, nhất là vào sáng sớm, nếu như không phải là cổ ký thân thể Tiểu Thỏ, đêm qua Giản Chính Dương, hiện tại, bây giờ anh không muốn để bản thân chịu thiệt, vì thế chỉ đơn giản là hôn môi, kết quả biến thành một hồi vận động kịch liệt.

Chờ lúc hai người bình tĩnh trở lại, đã là buổi trưa, vết thương cũ của Tiểu Thỏ chưa lành lại thêm vết thương mới, một đầu ngón tay cũng không nhắc lên nổi, toàn thân, hết lần này tới lần khác bụng cũng theo não nhiệt mà vang lên.

Chống lại ánh mắt trêu ghẹo của Giản Chính Dương, Tiểu Thỏ thẹn quá thành giận, "Đều là do anh, anh cười cái gì, nhanh đi làm đồ ăn đi, em bụng."

Thật là quá đáng yêu, Tiểu Thỏ của anh sao có thể đáng yêu như vậy, anh chuẩn bị muốn hóa thành sói, nhưng mà bất quá điều kiện tiên quyết là không

thể để cho Tiểu Thỏ của anh bị đói, anh hôn một cái lên trán của Tiểu Thỏ, "Được, chờ anh đi làm cho em ăn."

Lấy một chén cơm mà hai người cùng ăn, em một miếng anh một miếng, nếu có người ngoài, nhất định sẽ bị hai người này làm cho đi ra ngoài.

Nhưng mà, khi hai người rơi vào tình yêu cuồng nhiệt sẽ không có cảm giác buồn nôn và ghét bỏ, đứng dật đi tắm, một lát nữa còn phải đi làm, ngay trước tiêu khu, đi trước năm phút là có thể, chuyển đến đây cũng thật là tốt.

Thấy cô mặc áo trong đi ra, ngồi trên ghế salon xem ti vi, Giản Chính Dương mắt lại cứng đờ, thấy Tiểu Thỏ không có ý tứ, "Nhìn cái gì vậy, tên háo sắc, còn không mau đi tắm, thú chết."

Anh rất thú sao? Bởi vì một câu nói của Tiểu Thỏ, Giản Chính Dương lập tức nghe lời đi vào phòng vệ sinh, người khác nói anh thú anh sẽ không đề ý, nhưng nếu như là Tiểu Thỏ nói, anh rất đề ý, anh quyết định phải tắm thật thơm, tuyệt đối sẽ không để Tiểu Thỏ có chút ghét bỏ mình.

Lợi dụng khi Giản Chính Dương tắm, Tiểu Thỏ thay quần áo đi làm, đi vào phòng bếp lấy một quả táo sạch ra ăn, đang ngồi trên ghế salon xem tivi thì chuông cửa đột nhiên vang lên, không phải là mẹ Giản Chính Dương chứ?"

Suy nghĩ một chút hôm qua mẹ anh cũng ở đây, cô lại bị Giản Chính Dương ôm trở về, sau đó lập tức XXOO, cũng không nói với mẹ anh là làm sao, có phải rất xấu hổ không?

Mang theo khuôn mặt lúng túng mở cửa, còn chưa kịp mở miệng chợt nghe một giọng nữ thanh thoát: "Tiên sinh chào anh, đây là tắm rèm cửa sổ và áo sổ pha, tôi đưa tới cho anh, có còn giúp anh thay nó không?"

Bây giờ tiệm giặt quần áo không chỉ đưa tới cửa còn có thể giúp thay dùm sao? Tiểu Thỏ kinh ngạc nghĩ, lại mở miệng, "Không cần, cái này đã đưa tiền chưa?"

Không phải là giọng nam như đã dự liệu mà là một giọng nữ, nhân viên phục vụ của tiệm giặt quần áo kinh ngạc ngẩng đầu, buột miệng nói ra, "Cô là ai? Là chủ nhân của nhà này sao?"

Tiểu Thỏ không vui nhìn ánh mắt xâm lược của người nọ, "Thế nào, người của tiệm giặt cũng điều tra thân phận nữa sao?"

"Tôi . ." Không nghĩ tới Tiểu Thỏ thoát nhìn thật dễ nói chuyện, vừa mở miệng lại không tốt như thế, nhân viên tiệm giặt quần áo nhất thời yên lặng.

"Cô chờ một chút." Thấy cô ta không nói lời nào, Tiểu Thỏ giữ cửa, không cho người của tiệm giặt quần áo tiến đến, lớn tiếng nói với Giản Chính Dương, "Chính Dương, cái mà anh đưa đi giặt đã trả tiền chưa?"

Nghe được giọng nói của cô, Giản Chính Dương trả lời, "Rồi."

"Có vật gì thế?"

"Một bộ bao ghế salon, còn có hai rèm cửa sổ."

"Ồ, được." Tiểu Thỏ một lần nữa mở rộng cửa, nhận lấy thứ của người bán hàng kiểm tra một chút, "Được rồi, cảm ơn."

"Không cần cảm ơn." Không cam lòng nhìn Tiểu Thỏ, người bán hàng xoay người, thật là, đẹp như vậy mà đã có chủ rồi, hơn nữa người kia bộ dáng còn như thế, không đẹp bằng cô nữa chứ, thật là tức chết mà, sao không gặp được người đẹp trai mà có tiền chứ, cô ta xấu hơn mình, sao lại có mệnh tốt thế."

Bởi vì bị Tiểu Thỏ kích thích, người bán hàng quyết định cũng phải tìm người có tiền lại đẹp trai dễ nhìn, cô ta tin tưởng nhất định mình có thể tìm được, cũng là người không nhìn về ngoài, sau khi trở về tiệm giặt quần áo, lập tức từ chức với ông chủ, rồi đi đến tiệm cơm làm người bán hàng, mục tiêu của cô ta chính là xuất phát từ những người đi ăn cao cấp, người ta ăn cái gì thì sẽ có tiền, chẳng những thế mà còn là ăn cái gì trong tiệm ăn cao cấp, như vậy cô mới có cơ hội tiếp xúc với đàn ông đẹp trai mà có tiền, những thứ này rất được nha.

Lại nói đến Tiểu Thỏ ném đồ lên ghế salon, nghĩa đến hành vi của bản thân, không khỏi có chút buồn cười, quả thực giống như một nữ quân nhân, người ta còn chưa làm gì, cô đã đánh người ta ngã, thì ra cô cũng có một mặt như thế, không biết khi Giản Chính Dương phát hiện cô cũng muốn chiếm anh làm của riêng, anh sẽ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Không Thể Tùy Tiện Kết Hôn Như Vậy

Tiểu Thỏ là người làm việc tương đối nhanh chóng, rất nhanh đã thay được vỏ salon, rèm cửa sổ thì cô không được cao la91m, chỉ có thể chờ Giản Chính Dương đi ra làm, thấy anh đi vào đã gần 1 tiếng rồi mà không đi ra, cô không khỏi đi gõ cửa, "Chính Dương, còn chưa tắm xong sao, nhanh lên một chút ra ngoài."

Giọng Giản Chính Dương có chút buồn buồn truyền đến, "Anh còn đang ngâm nước."

"Cũng đã gần 1 tiếng rồi, đã bao lâu rồi anh chưa tắm, nên mãi không sạch sao?"

"Mỗi ngày anh đều tắm, không phải em nói anh hôi sao?" Vì thể anh nhất định phải tắm mình thật thơm mới được.

Tiểu Thỏ bị nghẹn một chút, rồi gõ cửa thật mạnh: "Nhanh lên một chút rèm cửa sổ đã chuẩn bị rồi, em không có cao như vậy, tắm lâu như vậy, anh định rửa sạch bốn câu luôn à."

Giản Chính Dương: "..."

Tiểu Thỏ ở trong phòng khách chờ, không quá một phút đồng hồ Giản Chính Dương lập tức đi ra, nghe được âm thanh cô nhìn lại, trừng mắt, "Sao anh cứ như vậy đã đi ra."

Giản Chính Dương nhìn bản thân, "Làm sao thế? Có chỗ nào không đúng sao?"

"Anh tắm xong cũng không lau thân thể?" Tiểu Thỏ bức bối liếc một cái, "Còn nữa, sao chỉ mặc một cái quần lót ra làm loạn thế, có biết cái gì gọi là quần áo chỉnh tề không."

"Trong nhà không có ai khác. Giản Chính Dương không để bụng, "Về phần nước trên người, lập tức khô thôi."

"Bình thường anh thường đều như vậy sao?" Tiểu Thỏ nhìn cả người Giản Chính Dương ẩm ướt, tuy rằng mặc một cái quần lót, nhưng đã bị nước cho làm ướt, "Đừng ngồi xuống salon, đừng đi loạn, đứng yên nơi đó đi."

Giản Chính Dương không hiểu nhìn Tiểu Thỏ, thấy cô từ trong phòng vệ sinh lấy ra một cái khăn lông đi tới chỗ mình, nhất thời nở nụ cười.

"Còn cười!" Tiểu Thỏ hung hăng nói, "Em chỉ nghe qua người con gái đẹp sen mới nở, chưa từng nghe trai đẹp trên mặt nước, nhìn trên sàn nhà này, anh đi đầy nước nè, cúi đầu thấp xuống cho em."

Cầm lấy khăn chà sát đầu cho Giản Chính Dương, đợi đến lúc không có nhỏ giọt, mới giúp anh lau người, lau khô nước trên người cô, lúc này mới đẩy đẩy anh, "Đi vào phòng tìm cái quần lót sạch sẽ để đổi, còn nữa, mặc quần áo vào."

Tuy rằng đáng dấp anh rất tuần tú, thân thể cũng không xấu, nhưng nếu ở nhà mặc một cái quần lót như vậy rất chướng mắt, cô không muốn nhìn thấy anh trong hình dáng này.

"Được." Trước đây lúc ở cùng với mẹ và bà ngoại, bọn họ chăm sóc anh giống thế, nhưng lúc ấy anh không có cảm gì, nhưng khi thấy bản thân Tiểu Thỏ chăm sóc mình như thế, anh cảm thấy rất ngọt ngào.

Cười híp mắt theo như lời Tiểu Thỏ nói nên đi thay quần áo, cô xử lý nước trên đây, thấy anh đi ra, lại nói, "Lại đây treo rèm cửa sổ lên đi."

"Chờ trở về lại làm." Giản Chính Dương nhìn rèm cửa sổ trên ghế sofa, phát tay một cái, "Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài."

Tiểu Thỏ nhìn thứ trong tay của Giản Chính Dương, "Anh cầm theo hồ khẩu và thẻ căn cước làm gì, còn có em, đi chỗ nào?"

Giản Chính Dương nhướn mày, "Đương nhiên là đi kết hôn rồi."

Ách... Tiểu Thỏ bị dọa cho giật mình, "Kết hôn! Chúng ta?"

"Không phải chúng ta thì em định kết hôn với ai?" Giản Chính Dương bởi vì hình dạng giật mình của Tiểu Thỏ làm cho không vui.

"Không phải, cái đó, em còn chưa chuẩn bị tốt, hôn sự là chuyện lớn, thời gian chúng ta ở chung quá ngắn." Tiểu Thỏ vốn muốn nói, thời gian quen biết chúng ta cũng không dài, nhưng vừa nghĩ mình đã ở cùng anh, hơn nữa cái này có chút giống như làm nũng, nên chuyển hướng.

"Hôn nhân không thể giống như tình yêu, em nghĩ chúng ta hẳn là nên tìm hiểu một chút nhiều hơn một chút."

"Em muốn biết cái gì, anh đều nói cho em biết."

"Không phải, hai người có thể sinh hoạt cùng nhau, từ từ sống chung mới biết rõ được, nói cho đối phương biết khuyết điểm của mình cũng vậy thôi, phải trải qua những việc như thế."

"Nhưng chúng ta không phải đã có ước hẹn cả đời sao?"

Đối mặt với nghi hoặc của Giản Chính Dương, Tiểu Thỏ không biết nên nói như thế nào, suy nghĩ một chút, "Nói chung thì, kết hôn không phải là chuyện đơn giản như vậy, mượn đơn giản nhất mà nói, nếu như chúng ta kết hôn, có cần phải xin ý kiến của trưởng bối hai bên? Xong rồi phải được trưởng bối hai

bên chúc phúc, còn có hôn lễ các loại, đương nhiên, bên em mà nói, không có trường bối, thế nhưng anh có trường bối, tuy rằng em đã gặp mẹ của anh, nhưng còn những người khác của anh em chưa từng gặp qua, trước tiên em hẳn là nên gặp trường bối của anh, sau khi được bọn họ chúc phúc, rồi mới bàn tới chuyện kết hôn."

"Thật là phiền phức." Quả nhiên, vừa nghe Tiểu Thỏ nói như vậy, Giản Chính Dương lập tức mất hứng, "Đi lấy giấy chứng nhận thôi không được?"

"Từ khi có pháp luật tất nhiên có thể, nhưng mà..." Tiểu Thỏ nói, "Anh tùy tiện dẫn em về, em không cần lễ hỏi gì hết, nhưng em mong muốn có một hôn lễ, không cần xa hoa quá mức là được rồi, em muốn mặc áo cưới, muốn giống cô dâu."

Thấy bộ dáng cau mày của Giản Chính Dương, Tiểu Thỏ có chút mất hứng, "Nếu như không có hôn lễ, em tình nguyện không kết hôn."

Giản Chính Dương không thể hiểu được sự chấp nhất của Tiểu Thỏ đối với hôn lễ, chỉ cần Tiểu Thỏ vui vẻ, anh sẽ vui vẻ, "Được rồi, ngày hôm nay sẽ không đi đăng ký, chờ hai ngày nữa anh giới thiệu người khác cho em biết, sau đó sẽ thảo luận chuyện hôn lễ, có được hay không?"

Nghe được Giản Chính Dương nói như vậy, Tiểu Thỏ gật đầu, nở nụ cười, ngoại trừ chấp nhất đối với hôn lễ, cô hy vọng nhất vẫn là có được sự tán thành của người nhà Giản Chính Dương.

Dù sao hôn nhân không phải là chuyện cá nhân, cô không hy vọng sau này Giản Chính Dương khi kết hôn, anh lại xa lạ với người của anh, hôn nhân không có trường bối chúc phúc, chắc là sẽ không hạnh phúc, cho dù hai người vô cùng yêu nhau, nếu như không có sự chúc phúc của trường bối, cuối cùng, cũng chỉ có thể trở thành kẻ thù.

Ba mẹ cô không phải là như vậy sao, sau cùng cũng rời khỏi, vì thế, trước hôn lễ, cô muốn được cha mẹ Giản Chính Dương đồng ý.

Kỳ thực Giản Chính Dương đi tới bước này, nếu theo như lời anh, đã hứa hẹn đây đó, chỉ có kém là pháp luật thôi, mặc kệ có tờ giấy kia hay không, cô và Giản Chính Dương cũng yêu nhau, thế nhưng, cuối cùng lại vẫn phải đi lấy giấy chứng nhận, đứng trước quy cũ, cô vẫn mong muốn đi theo từng bước.

Bởi vì Tiểu Thỏ kiên trì giải thích, Giản Chính Dương cắt hỏ khẩu vào, nhưng trong lòng mong muốn làm sao nhanh nhất giới thiệu Tiểu Thỏ cho người nhà.

Ngày kia là kỷ niệm 20 năm thâm niên việc của bà Giản, ông ngoại bà ngoại cũng phải đi chúc mừng, không bằng chọn ngày đó đi, đúng lúc giới thiệu cho Tiểu Thỏ cho mọi người biết, để mọi người đều biết Tiểu Thỏ là thuộc về mình, chủ ý này không tệ, hạ quyết tâm, trên mặt Giản Chính Dương nở nụ cười.

Thấy Giản Chính Dương cắt hỏ khẩu xong, Tiểu Thỏ lại bắt chuyện Giản Chính Dương nhờ anh treo rèm cửa lên, lần này Giản Chính Dương rất vui vẻ đồng ý, "Được."

Sự thực chứng minh, thân hình cao quả nhiên là rất hữu dụng, Tiểu Thỏ phải nhón chân còn chưa đến, mà Giản Chính Dương chỉ đứng thôi cũng là làm xong, để lại nỗi hổ kị của Tiểu Thỏ.

Giản Chính Dương thấy bộ dáng của Tiểu Thỏ, phát hiện vô cùng đáng yêu, tại sao có thể có vẻ mặt đáng yêu như vậy, anh đột nhiên ôm hôn cô điên cuồng, làm cho Tiểu Thỏ khó thở, liều mạng đẩy anh ra.

"Giản Chính Dương, cảnh cáo anh lần đầu tiên, không được không có sự đồng ý của em, đã làm loạn hôn em, có biết không, thiếu chút nữa em bị anh làm cho không thở được em không muốn trở thành người con gái đầu tiên vì hôn môi mà chết."

"Được." Giản Chính Dương liếm môi của mình, quả nhiên là người con gái của em, ngay cả về tức giận cũng có thể đáng yêu như thế không được, lại không nhịn được, "Bảo bối, em còn muốn hôn em."

"Không được." Tiểu Thỏ lập tức lui ra phía sau ba bước bảo vệ mình.

"Anh đã thông báo với em: Giản Chính Dương vô lại nói, lợi dụng ưu thế cánh tay dài của mình, lôi Tiểu Thỏ vào trong lòng, tiếp tục đại nghiệp hôn môi."

"Khụ..."

Thật vất vả trốn thoát khỏi bàn tay của Giản Chính Dương, bắt chập môi eo đau lưng, nhảy ra, phòng bị nhìn anh, "Hôn một chút nữa em sẽ giận đấy."

Giản Chính Dương vẫn muốn hôn, liếm môi, nhìn bộ dáng phòng bị của Tiểu Thỏ, tương đối mất hứng, "Anh không ăn em, cách xa anh như vậy làm gì?"

Tiểu Thỏ tức giận nhìn anh, "Hừ, nói chung, không được đến gần em nửa bước."

Không ăn cô, mà toàn thân cô đau nhức à, còn có môi nữa, không cần đi soi gương, khẳng định đã sưng lên, bây giờ nghĩ tới có chút đau nè, không biết anh có phải thuộc giống chó không, sao lại dùng sức cắn như vậy chứ, xem cô là một miếng thịt béo mà.

"Bảo bối, anh phát hiện khi em tức giận rất đáng yêu." Giản Chính Dương không có tức giận, mà là si mê nhìn Tiểu Thỏ, anh nhìn trăm lần cũng đều đáng yêu như thế."

Tuy rằng Tiểu Thỏ đứng xa, nhưng vẫn có thể nghe được lời nói của Giản Chính Dương, khoe miệng nở nụ cười nhưng vẫn ngoan cố, "Ít buồn nôn đi,

em nói cho anh biết, chính là như thế, anh cũng hức chỉ đứng xa nhìn không được nhìn gần."

"Bảo bối ~" Giản Chính Dương thực hiện ý đồ giả đáng thương.

"Hừ..." Biết không thể để Giản Chính Dương gần mình, Tiểu Thỏ kiên quyết không bị bộ dáng giả bộ đáng thương của anh lừa gạt, kiên định lập trường của mình.

Giả bộ nửa ngày, phát hiện Tiểu Thỏ không cử động, Giản Chính Dương bắt đắc dĩ đen mặt, "Được rồi, em không nên đề phòng anh như thế, anh sẽ không chạm vào em."

"Không tin!" Tiểu Thỏ nói ra hai chữ.

Sao lời nói của anh không có tín nhiệm ở trong lòng Tiểu Thỏ thế? Giản Chính Dương tức giận, che trán, "Em phải tin tưởng anh, anh nhất ngôn cửu đỉnh."

"Trên đời này người nhất ngôn cửu đỉnh rất ít." Tiểu Thỏ vẫn hoài nghi.

"Được rồi, anh xin thề như thế được chưa." Giản Chính Dương bắt đắc dĩ cung chịu, miệng của cô đều sưng lên, bản thân anh nhìn cũng nóng ruột, anh cũng tiếc khi nhìn thấy cô như thế.

"Thề có ích thì có cánh sát làm gì?"

"..."

Thì ra Tiểu Thỏ của anh còn có một mặt vô lại như thế, Giản Chính Dương phát hiện lòng của mình vui vẻ không ngừng, si mê nhìn Tiểu Thỏ.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Nếu Như Yêu Anh, Thì Đừng Làm Việc.

Thấy ánh mắt của Giản Chính Dương là lạ, Tiểu Thỏ xấu hổ quay đầu, "Nhìn em làm gì, em cũng không phải là người đẹp tuyệt thế gì, có gì tốt mà nhìn chứ."

"Anh không có thích người đẹp tuyệt thế gì đó, anh chỉ thích Bạch Tiểu Thỏ." Giản Chính Dương si mê nhìn Tiểu Thỏ, "Em phải nhớ kỹ, em là của anh, anh cũng chỉ là của em."

Tiểu Thỏ cười híp mắt nhìn Giản Chính Dương, không nói gì, nhưng trong lòng lại quyết định, sẽ vì câu Giản Chính Dương vừa nói, chỉ cần anh không phụ cô, mặc kệ là lý do gì, cô sẽ tuyệt đối không rời khỏi anh, làm tổn thương anh.

Đương nhiên lời này chỉ có thể nói trong lòng, bởi vì Tiểu Thỏ và Giản Chính Dương ở chung không lâu, tuy rằng có thể đoán được tính tình của anh một chút, chẳng hạn như thích mềm không thích cứng, đôi khi lại không thích mềm cũng chẳng thích cứng, anh giống như là một đứa con nít được cưng chiều thành hư vậy, chỉ cần nắm giữ thói quen của anh, sẽ cực kì dễ tiếp cận, còn nữa, anh rất nghiêm túc trong các câu hứa hẹn sống chết, nên có hứa gì, cô chỉ cần nói trong lòng là được rồi, nếu như nói ra, sợ mấy ngày sau anh sẽ lấy đó ra làm cái cớ để đắc ý, cô không muốn bị anh lấy hứa hẹn làm cớ để nói.

Hẹn ước có ích hay không, có quan trọng hay không, không phải là nói ra, mà là làm được hay không, thật lòng hứa hẹn, chỉ cần nói một lần sau đó làm được.

Cùng đùa giỡn với Giản Chính Dương một lát, thấy thời gian không còn sớm nữa, Tiểu Thỏ đứng dậy chuẩn bị đi làm, thấy cô muốn đi làm, Giản Chính Dương lập tức ngăn lại, "Không phải đã nói không đi làm sau, làm công việc kia có gì tốt, sau này mỗi tháng anh cho em năm nghìn để tiêu vặt, em ở nhà với anh đi."

Tiểu Thỏ bị sự rộng rãi của Giản Chính Dương làm cho hoảng sợ, có chút nghi ngờ nhìn anh, "Năm nghìn?"

"Thiếu sao?" Giản Chính Dương nhìn cô, "Mặc dù mỗi tháng mẹ anh đều cho anh tiền, nhưng anh cũng tự mình kiếm ra một ít, mấy năm nay không có thiếu thốn gì, bình thường anh không ra khỏi nhà, muốn mua cái gì đều là mẹ anh mua giúp, tất nhiên là dùng tiền của bà, nếu không như vậy đi, anh đưa em thẻ của anh, em muốn dùng thẻ nào thì dùng, nếu không đủ, thì tìm anh, anh tin tưởng năng lực của mình, nhất định kiếm tiền nhanh hơn em sử dụng."

"Anh thật là không đề phòng gì hết." Giản Chính Dương đưa ra đề nghị như vậy, nếu như nói Bạch Tiểu Thỏ một chút cũng không động lòng, đó là điều không thể, nhưng mà từ nhỏ cô đã ở một mình, nên rất hiểu rõ, cái gì nên dùng và không nên dùng, tuy rằng tiền mình kiếm được không nhiều lắm, nhưng cũng có thể khiến bản thân yên tâm phần nào, mặc dù Giản Chính Dương rất tốt với cô, nhưng trước khi cô vẫn chưa chính thức gả cho anh, cô không nên ý lại quá mức."

“Mặc dù em kiếm tiền không nhiều lắm, nhưng trước khi gặp anh, em có nhà, tiền sinh hoạt điện nước mỗi tháng không thiếu thốn gì, chi tiêu khác cũng không nhiều, bây giờ ở cùng anh, ăn với anh, nên cần phải tiết kiệm, nên tiêu tiền ít hơn, em không có chí lớn, công việc là để giết thời gian, không làm cho em tách rời xã hội, vì thế em không có ý định từ chức, sau này khi kết hôn với anh, em vẫn muốn có công việc của mình.”

Giản Chính Dương bị lời nói của Tiểu Thỏ làm cho không vui, “Trước đây ở một mình em không làm việc thì thấy chán, nhưng bây giờ em có anh, em có thể giết thời gian cùng anh.”

“Không được, em không thể toàn bộ đều dựa vào anh.” Nói trắng ra là, Tiểu Thỏ vẫn có dự định riêng của mình, không muốn đặt tất cả trên người Giản Chính Dương, cho dù anh thật sự thích cô, nhưng việc sau này ai có thể nói chắc, cô phải làm việc, nếu như Giản Chính Dương bỏ đi, cô còn có thể tìm một công việc nuôi sống bản thân.

“Vì sao không thể toàn bộ dựa vào anh?” Giản Chính Dương nhìn ra được tâm tư của Tiểu Thỏ, hai lông mày nhíu lại, “Em cho lời nói của anh đều là giả sao?”

“Vậy vì sao không muốn từ chức?” Giản Chính Dương ép đến cùng, “Anh cho mọi thứ, nếu như em vẫn chưa yên tâm, tấm thể của mẹ anh cũng cho em quản lý.”

“Em không phải là ý này.”

“Em ở cùng với anh, từ chức chỉ là chuyện sớm muộn.” Giản Chính Dương nói, “Cho dù em muốn làm việc, cũng không nên làm thu ngân, loại công việc này không có tiền đồ gì cả, nếu như em thật sự muốn, anh có thể mời em làm việc, mỗi tháng đều cho em tiền công.”

Tiểu Thỏ có chút dở khóc dở cười, “Cái này không giống.”

“Sao lại không giống?”

“Công việc của em, cũng không phải là vì sinh hoạt, nói cho cùng, là không muốn tách khỏi xã hội này, là muốn mỗi ngày đều gặp gỡ nhiều người khác.” Tiểu Thỏ nói, “Đương nhiên, bây giờ công việc em không có gì tiên tiến, nhưng trước đó, em làm công tác khác, trong đó vẫn có công việc mang tính khiêu chiến...”

“Anh mặc kệ, nếu như em yêu anh, thì không được ra ngoài làm việc.” Giản Chính Dương gần như vô lý yêu cầu.

Tiểu Thỏ sững sốt, thật không ngờ Giản Chính Dương lại yêu cầu mình vô lý như thế, nhìn về phía Giản Chính Dương, anh chấp nhất, mà cô lại kiên định, trong mắt mỗi ngày đều ngang ngược không cần nói cũng biết.

Cô thừa nhận, cô thích Giản Chính Dương, cũng không phản đối thỉnh thoảng buông tha một vài thứ để phối hợp với Giản Chính Dương, nhưng đây cũng không có nghĩa là cô muốn phục tùng anh vô điều kiện, vì thế, hầu như không có gì do dự, Tiểu Thỏ lập tức nói.

“Chính Dương, không nên dùng tình yêu uy hiếp em, tình yêu rất mong manh, không chịu nổi sóng gió, yêu là cố gắng, không phải là giữ lấy, yêu là muốn làm cho đối phương vui sướng, nếu như anh ép buộc em, biến em thành một con búp bê để anh khống chế, như vậy, em cho anh biết, em không chấp nhận tình yêu của anh.

Nói xong, cô mạnh mẽ táo bạo đẩy cửa ra đi ra ngoài, cô có thể thỏa hiệp, nhưng không phải là thỏa hiệp vô điều kiện, cô cũng có ranh giới cuối cùng của mình.

Giản Chính Dương há hốc mồm nhìn Tiểu Thỏ dứt khoát rời đi, mãi đến khi cửa kêu lên một tiếng, anh vẫn không hiểu rõ vì sao Tiểu Thỏ lại muốn rời khỏi, chẳng lẽ là mình đối xử không tốt với cô sao? Anh thấy rất rõ tâm ý của bản thân mình, nhưng anh không hiểu vì sao Tiểu Thỏ lại muốn làm một công việc chán ngắt không có tiền đồ như vậy, để rồi không chấp nhận tình yêu của anh.

Trong lòng rất hoảng hốt, Giản Chính Dương nhìn vào phòng khác, vừa rồi hai người còn đang cười đùa, sao lại có thể trở thành tình thế này, anh không hiểu.

Một chút nóng ruột, giấy trong đáy lòng đã lâu không bạo phát bắt đầu rục rịch rồi, giống như tất cả mọi thứ trong phòng đều không vừa mắt, trong đầu Giản Chính Dương không ngừng hiện lên hình ảnh Tiểu Thỏ nhất quyết rời đi, cô lại vì một công việc mà lại bỏ mình, cuối cùng cũng không nhận được nữa, ngẩng đầu là một tiếng thật to, “A! ~”

Một tiếng gầm thật dài, không có kết thúc, Giản Chính Dương bắt đầu phá đồ, đập cái gì trong phòng khách đều đập bể, trong phút chốc phòng khác đã hết chỗ đứng.

Nhưng không chỉ phòng khác, Giản Chính Dương lại đi đến phòng bếp, nếu như lúc này Tiểu Thỏ ở đây, nhất định sẽ bị bộ dáng điên cuồng của anh dọa cho giật mình, đồng thời sẽ hiểu ra, thì ra Giản Chính Dương đang ném đồ này và lúc này, là cùng một người.

Tiểu Thỏ càng không biết, bởi vì ánh mắt lạnh như băng của cô và lời nói cường ngạnh vô tình, đã đẩy cảm xúc không an toàn của Giản Chính Dương phát ra, bởi vì quá mức quan tâm, cho nên mới sợ mất đi, tuy rằng Giản Chính Dương và Tiểu Thỏ đã xác định quan hệ được một tuần, nhưng mà đừng quên trước đây Giản Chính Dương đã quan sát Tiểu Th3, anh không phải là loại người nhất kiến chung tình, anh yêu, là trong lúc vô tình hình thành, mà chính là loại tính cách này, mới có thể để anh động tình, vì thế tình cảm sẽ nhiều hơn người khác.

Cho nên khi Tiểu Thỏ lựa chọn công việc thay vì anh, điều này đã kích thích tâm trí của anh, tâm ma trong lòng đã chiếm chỗ, vì thế lập tức mất hết lý trí muốn hủy diệt tất cả mọi thứ, thậm chí cả bản thân mình.

Tiểu Thỏ không biết, lúc nhỏ Giản Chính Dương có chứng tự ngược rất nghiêm trọng, lúc đó bà Giản chính là mẹ của Giản Chính Dương, không biết đổ biết bao tâm huyết, mãi cho đến sau khi thành niên mười tám tuổi, tuy rằng bệnh của Giản Chính Dương còn chưa lành toàn bộ, nhưng đã có suy nghĩ của người bình thường, có thể không chế hành vi của mình, ngoại trừ không thích ở chung với người ngoài ra, nhìn bề ngoài chẳng có gì khác lạ, vì thế dưới sự yêu cầu của Giản Chính Dương, bà Giản đã đồng ý cho anh ở một mình.

Tiểu Thỏ rời khỏi nhà Giản Chính Dương, nghĩ đến anh mất bị tổn thương của anh, trong lòng cũng không chịu nổi, nhưng vì tự do sau này, cô nhin xuống không quay đầu lại, nghĩ đến Giản Chính Dương lại lấy tình yêu ra uy hiếp cô, trong lòng cô bỗng chừa chất nẹ.

Hai ngày này, nhiều chuyện xảy ra quá, hay là, cô nên một mình yên tĩnh, vốn cuộc sống của cô rất bình lặng, sao lại có thể rối tung như thế này?

Đi tới siêu thị, bởi vì điện thoại buổi sáng, làm Tiểu Tinh cũng không thân thiện với mình như bình thường, vẻ mặt của Tiểu Tinh cũng có chút mất tự nhiên, cô gật đầu với Lạc Ca, sau đó tiếp tục yên lặng nói chuyện về công việc với Tiểu Tinh, mới nói xong, chuông cửa lập tức vang lên, là Tần Ca đi đến, thấy Tiểu Thỏ, lập tức kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Giản Chính Dương: Cứu Anh

Editor: Linh Ngọc

"Tiểu Thỏ, sao em lại tới làm rồi?"

Tiểu Thỏ nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, nhìn thấy Tần ca có chút ngượng ngùng, lần này là bởi vì mình rước thêm phiền toái cho Tần Ca, "Tần Ca, ông muốn sa thải tôi sao?"

Tần Ca sừng sốt, "Đi nhiên không phải, chỉ là hôm qua cô ngắt đi, mẹ bạn trai cô thay cô từ chức rồi, cô biết đó, mặc dù anh thân là ông chủ, nhưng hôm qua người ôm cô đi là bạn trai cô, tôi không có quyền gì mà can anh ta được."

Tuy rằng có thể dùng bạo lực, nhưng dù sao quan hệ Tiểu Thỏ và Giản Chính Dương cũng rất thân thiết, mặc dù là ông chủ của Tiểu Thỏ, nhưng so ra cũng là người ngoài, sao bằng Giản Chính Dương được.

"Hôm qua cô không sao chứ?"

Không sao? Thế nào là không sao, hôm qua cô có phải là không sao không, nghĩ đến tên khốn Giản Chính Dương kia, rõ ràng là làm chuyện có lỗi với mình, nhưng lại khiến cô không có cách nào hận anh, Tiểu Thỏ bắt đầu dĩ cười cười, "Tôi không sao, Tần Ca, ngược lại là hôm qua tôi làm cho nơi này loạn lên như thế, thật là có lỗi."

"Cái này cũng không có gì, thu dọn một chút là được."

"Không biết Tiểu Bân thế nào, nghe Tiểu Tinh nói anh ấy muốn từ chức sao?"

"Ừ, hôm qua cậu ta đi bệnh viện về nhà thì gọi cho tôi." Tần Ca nói, "Chuyện này không có liên quan gì đến cô, Tiểu Bân chỉ muốn nhân lúc mình còn trẻ xông pha ra ngoài một chút, quả thực trước đây cậu ta cũng đã nói với tôi muốn từ chức."

Tần Ca lặng lẽ an ủi cô để cô cảm thấy đừng áy náy, Tiểu Thỏ cảm kích nhìn Tần Ca, "Tôi đã biết, cảm ơn ông, Tần Ca."

"Không có gì." Tần Ca cười cười, "Vốn nghĩ cô cũng muốn từ chức, không ngờ cô lại tới làm, cũng tốt, bây giờ khó kiếm người, nếu cô và Tiểu Bân đều đi, cửa hàng hai mươi bốn giờ của tôi chắc phải sửa đổi thời gian một chút rồi."

Nghe thấy Tần Ca nói như vậy, Tiểu Thỏ không thể làm gì khác hơn là cười xin lỗi.

Tần Ca nhìn Tiểu Tinh bên cạnh, "Tiểu Tinh, cô có thể tan làm rồi, không cần ở chỗ này."

"Được, ông chủ." Tiểu Tinh mỉm cười nhìn hai người rồi đi ra ngoài, ngay lúc cô đi tới ngã tư đèn xanh đèn đỏ, có một chiếc BMW vượt đèn đỏ, đến khi Tiểu Tinh phát hiện thì chiếc xe kia đã gần sát cô, nhất thời hoảng sợ đến không dám nhúc nhích, cùng lúc đó chiếc BMW kia vang lên một tiếng chói tay, cuối cùng cũng dừng lại trước khi va phải Tiểu Tinh, Tiểu Tinh bị dọa đến té xuống đất.

"Tiểu thư, cô không sao chứ?" Một người đàn ông trung niên nho nhã bước xuống từ BMW, vẻ mặt có chút lo lắng nhìn Tiểu Tinh.

Là một người đàn ông trải qua gió sương, mặc dù không phải là người đàn ông trẻ tuổi có sức sống, nhưng khóe mắt lại mang theo nét trầm ổn và từng trải mà người đàn ông trẻ tuổi không thể có, người đàn ông như thế, sự nghiệp thành công, tác phong nhẹ nhàng, tuy không phải là đại soái ca, nhưng lại giống như hình tượng một người cha thận trọng, làm cho những cô gái sinh ra ảo tưởng.

Khi thấy một người đàn ông trung niên nho nhã quan tâm đến mình, gương mặt trắng nõn của Doãn Tình bỗng nhiên ửng đỏ, "Tôi, tôi, không sao, chỉ là chân không có sức."

Chân không có sức là do bị hù, nhìn qua quần áo lao động bình thường của Tiểu Tình trên mặt mang theo nét đỏ ửng nhàn nhạt, trong mắt hiện lên vẻ bất an, đây là vẻ mặt thường thấy ở phụ nữ, người đàn ông trung niên nho nhã hiểu ý cười, rất phong độ đỡ Tiểu Tình đứng lên.

"Để tôi đưa cô đến bệnh viện một chút, cô gái xinh đẹp trẻ trung như vậy, nếu có mệnh hệ gì, người già như tôi không chịu trách nhiệm nổi đâu."

Tiểu Tình đỏ mặt đưa mắt nhìn người đàn ông trung niên, lại nhìn chiếc xe BMW sang trọng bên cạnh, nếu dựa vào bản thân cô e rằng làm công cả đời cũng chưa chắc mua nổi, trong lòng ước ao, nhỏ giọng nói, "Ngài không già, tôi cũng chẳng còn nhỏ."

"Ha ha, thật không nghĩ tới cô lại có thể nói như vậy, được rồi, tôi họ Đồng, nếu cô không ngại, có thể gọi tôi một tiếng anh Đồng, ngày hôm nay để tôi giả thành người trẻ một chút." Người đàn ông trung niên giới thiệu, cẩn thận đỡ Tiểu Tình bước lên xe, lại phong độ giúp cô thắt dây an toàn, thuận tiện lấy ra một tờ danh thiếp.

Chủ tịch xí nghiệp Nhuận Phong: Đồng Nhuận Phong

Tiểu Tình không hiểu biết nhiều gì các công ty, nhưng nhìn thấy danh hiệu trên danh thiếp, lại nghĩ đến mình đang ngồi trên BMW, còn Đồng Nhuận Phong nho nhã lại dịu dàng, Tiểu Tình lập tức nở nụ cười ngọt ngào.

"Anh Đồng, anh kêu em gọi anh là anh, vậy mà anh lại gọi em là cô, nghe thật xa lạ, anh Đồng gọi em là Tiểu Tình được rồi."

"Ha ha, được Tiểu Tình." Đồng Nhuận Phong biết lắng nghe, "Tiểu Tình, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

"22"

"22 à, quả nhiên là còn trẻ, anh Đồng mới là đang già bộ còn trẻ đây, lớn hơn một nửa Tiểu Tình đó." Đồng Nhuận Phong cảm thán.

"Anh Đồng bốn mươi mấy rồi ư?" Tiểu Tình có chút kinh ngạc nhìn Đồng Nhuận Phong, "Một chút cũng không giống, em còn tưởng rằng, anh Đồng mới có ba mươi mấy thôi."

"Ha ha, Tiểu Tình đây là đang khen anh Đồng sao, nghe thật là thoải mái." Đồng Nhuận Phong cười ha ha, âm thanh sang sảng, nếu những người xung quanh mà nghe được âm thanh này nhất định sẽ cảm thấy thoải mái giống vậy.

"Đúng rồi, Tiểu Tình anh thấy em mặc quần áo lao động, em làm việc gần đây sao?"

Nghe Nghe được Đồng Nhuận Phong nhắc tới công việc của mình, đáy mắt Tiểu Tình hiện lên vẻ lúng túng, "Dạ, ở một cửa hàng tiện lợi nhỏ, làm nhân viên thu ngân, nhưng đây chỉ là tạm thời thôi."

"Như vậy à, Tiểu Tình đã học qua đại học chưa?"

"Có ạ."

"Ày, học trường đại học mà đi làm nhân viên thu ngân thật là lãng phí mà, như vậy đi, bây giờ anh Đồng đang thiếu một thư ký, Tiểu Tình có hứng thú đến công ty của anh Đồng không?"

Tiểu Tình nghe vậy, trong mắt hiện lên một chút vui sướng, "Thật vậy à? Nhưng mà, em chưa từng làm bí thư, em sợ không biết làm."

"Không biết có thể học mà, mấu chốt là anh thấy em rất thông minh, chỉ cần anh ở bên cạnh dạy một chút, anh tin tưởng rất nhanh sẽ ổn, như vậy đi, nếu như em tới công ty anh Đồng làm thư ký, một tháng tiền lương của em là sáu nghìn, đương nhiên vẫn còn các phúc lợi khác, nhưng đây là tiền lương của nhân viên chính thức, nếu như Tiểu Tình muốn đến, em còn phải thực tập một tháng, trong một tháng này anh sẽ dạy em làm thư ký là thế nào, sau đó nhìn biểu hiện của em, nếu có năng lực sẽ giữ lại, trong lúc thực tập thì tiền lương là ba nghìn."

Tiểu Tình có chút động lòng, tuyển chính thức là 6 nghìn một tháng, vẫn còn phúc lợi khác, cái này tương đương tiền lương ba tháng của mình ở cửa hàng.

Cho dù phải thực tập, thì tiền lương thực tập cũng là ba nghìn, hơn cửa hàng tiện lợi rất nhiều, sau khi tính toán một lúc, Tiểu Tình lập tức gật đầu, "Được rồi, em nguyện ý thử một lần, anh Đồng, em nhất định sẽ không làm anh thất vọng."

"Ha ha, quả nhiên là người con gái của anh, biết tiến biết lùi, không tệ khôn tệ." Đồng Nhuận Phong hài lòng nhìn Tiểu Tình.

Bởi vì ba chữ "người của anh" Tiểu Tình đỏ mặt tựa đầu vào cửa sổ nhìn ra ngoài xe, cô không phải là một người con gái ngốc, ngược lại, cô khá là thông minh, trước đây không có cơ hội quen biết kẻ có tiền, bây giờ có một kẻ có tiền đưa cơ hội tới trước mặt, mặc dù là đàn ông trung niên, nhưng khí chất lịch sự, nho nhã cũng không tệ, so với người đàn ông đẹp trai trẻ tuổi, nhưng không có bất kì cơ sở kinh tế nào, cô vẫn là thích loại đàn ông "già" có

sự nghiệp ổn định hơn.

Trên tay cầm tấm danh thích, thân đang ngồi trên xe BMW, cô quyết định làm thư ký cho Đồng Nhuận Phong là có nguyên nhân, thư ký, cũng có phân loại, một là thư ký trong sáng có bản lĩnh giúp ông chủ xử lý công việc, còn có một loại chính là xử dụng quy tắc ngầm để đi lên "Thư ký riêng"

Tiểu Tình không phải là người ngu ngốc, cô không có tài hoa gì để cho người khác mời làm thư ký cả, từ khi cô đồng ý, cô biết, vận mạng của mình, từ giờ phút này sẽ bắt đầu chuyển đổi.

Trong lúc Tiểu Tình chuyển đổi vận mạng của mình, thì điện thoại của Tiểu Thỏ vang lên, là Giản Chính Dương, cô không nghĩ là mình lại nhận được điện thoại của anh, vì thế lập tức cúp máy, nhưng không quá một phút lại nhận được tin nhắn của Giản Chính Dương, chỉ có hai chữ ngắn gọn: Cứu anh.

Trong lòng Tiểu Thỏ dâng lên cảm giác xấu, thấy sắc mặt cô đột nhiên tái nhợt, Tần Ca vẫn còn ở trong cửa hàng, quan tâm hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có gì." Tiểu Thỏ lấy lại bình tĩnh, đi tới cửa gọi điện thoại cho Giản Chính Dương, bên kia lập tức nhận, giọng nói của Tiểu Thỏ có chút lo lắng, "Giản Chính Dương, anh đang làm gì thế?"

". . . Tiểu Thỏ ~" bên kia dừng lại một hồi, mới truyền ra giọng nói yếu ớt, tim của Tiểu Thỏ lập tức nhảy lên tới cổ họng, Giản Chính Dương xảy ra chuyện gì, do dự một chút, vẫn cảm thấy mình nên trở về nhìn mới yên tâm được, cô nhớ tới, lúc mình rời đi ánh mắt tuyệt vọng của Giản Chính Dương, càng làm cho cô không yên.

"Tần Ca, tôi muốn ra ngoài một chút."

Tần Ca thấy sắc mặt của Tiểu Thỏ, cái gì cũng không có hỏi, gật đầu, "Đi đi, nếu có chuyện gì thì gọi điện cho tôi, không nên khách sáo với tôi."

"Cám ơn." Tiểu Thỏ cảm kích gật đầu, nhanh chóng chạy đến tiểu khu đối diện.

Cũng không biết cô ấy quen bạn trai này là tốt hay xấu, Tần Ca nhìn bóng dáng chạy rất nhanh của Tiểu Thỏ, không lên tiếng chỉ thờ dài, mong đứa trẻ hiền lành này có thể được hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Giản Chính Dương Bị Thương

Editor: Mạc Hy

Sau khi xin phép Tần Ca rồi, Tiểu Thỏ sốt ruột chạy tới nhà của Giản Chính Dương, suy nghĩ lúc này chỉ còn lại tin nhắn cầu cứu của Giản Dương và giọng nói suy yếu của anh ấy. Chỉ trong chốc lát thôi, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Chạy tới cửa nhà Giản Chính Dương mới nhớ ra mình không có chìa khóa, vội vàng gõ cửa: "Chính Dương, Chính Dương, mở cửa, mở cửa đi, em là Tiểu Thỏ đây."

Vừa kêu xong, Chính Dương liền mở cửa, trước mắt cô là khuôn mặt tái nhợt. Vừa đi khỏi chưa đầy một tiếng đồng hồ, anh ấy sao lại thành như vậy?

Tiểu Thỏ không dám nói nhiều, vội vàng đi vào: "Anh làm sao vậy?"

Giản Chính Dương tựa vào vách tường, tùy ý để Tiểu Thỏ đi tới nhìn mình đầy quan tâm, thấy được bộ dạng quan tâm sốt ruột của cô, anh đột nhiên cảm thấy thoải mái vô cùng.

"Đang nói chuyện với anh nhé, làm sao vậy?" Tiểu Thỏ không dám lay người

Giản Chính Dương, nhìn một chút mới phát hiện bàn tay của anh đầy máu, sợ hãi thốt lên:

"Tay anh làm sao thế kia?"

Kéo cánh tay đầy máu vừa nhìn thấy lại, sợ tới mức thất hồn lạc vía, cô quát: "Vết thương lớn như vậy còn chưa đủ làm anh choáng váng sao, còn không biết băng bó lại, mau cùng em đến bệnh viện." Máu trên tay vẫn đang nhỏ giọt, Tiểu Thỏ thuận tay vơ một đồng giấy trên bàn ăn ấn chặt vào lòng bàn tay Giản Chính Dương cầm máu tạm thời.

Giản Chính Dương mặc cho Tiểu Thỏ dùng hết sức lôi kéo, vẫn không nhúc nhích tựa lên tường, thái độ rất đơn giản: "Anh không muốn đi bệnh viện."

Trên tay có vết thương, sắc mặt lại tái nhợt đến vậy, Tiểu Thỏ không dám cứng rắn, chỉ có thể sốt ruột nhìn Giản Chính Dương: “Anh còn đứng đây làm gì, mau theo em tới bệnh viện đi.”

Nhìn bộ dáng sốt ruột của Tiểu Thỏ, Chính Dương không vội mà ngược lại còn cười: “Tiểu Thỏ, em yêu anh sao?”

“Cái này để sau hẵng nói.” Mọi suy nghĩ của Tiểu Thỏ bây giờ đều đổ dồn tất lên cánh tay của Chính Dương.

“Nói cho anh biết, em yêu anh sao?” Giản Chính Dương cố chấp muốn câu trả lời: “Anh thực sự muốn chiếm đoạt Tiểu Thỏ, liệu em có yêu anh?”

Tiểu Thỏ nhếch miệng: “..... Yêu.”

Nghe được câu trả lời của Tiểu Thỏ, Giản Chính Dương nhất thời nở nụ cười vui sướng như một đứa trẻ: “Anh chỉ biết, anh chỉ biết Tiểu Thỏ yêu anh, anh chỉ biết.”

Tiểu Thỏ lo lắng nhìn cánh tay Giản Chính Dương: “Chính Dương, chúng ta đi bệnh viện được không, tay anh vẫn còn chảy máu, chúng ta tới bệnh viện nhanh đi, anh thế nào lại không cẩn thận như vậy.”

“Không phải bất cẩn, mà là anh cố ý.” Giản Chính Dương cười tủm tỉm nhìn cánh tay mình, hoàn toàn không để ý tới khăn giấy Tiểu Thỏ vừa đặt trên lòng bàn tay trong nháy mắt đã ướt đầm máu, chảy từng giọt rơi xuống sàn nhà.

Tiểu Thỏ hét như sấm đánh bên tai, đưa ánh mắt khó tin nhìn Chính Dương:

“Anh, anh nói cái gì?”

“Anh nói là tự mình làm nên.” Giản Chính Dương bất cần nói lại.

“Cố ý?”

“Ừ.”

“Vì, vì sao?” Cẩn nhẹ môi, Tiểu Thỏ vẫn không dám tin điều mình vừa nghe được, khó khăn hỏi Chính Dương.

“Vi em không ở lại nơi này giúp anh.” Giản Chính Dương ai oán nhìn Tiểu Thỏ, dáng vẻ ủy khuất vô cùng: “Tiểu Thỏ có sao em không ở đây theo giúp anh chứ?”

Tiểu Thỏ đột nhiên thấy bên kia cánh cửa trong suốt là một con dao đặt trên bàn, mặt trên vẫn còn vết máu, vết máu cũng là từ phòng bếp tới cửa, thoát nhìn khiếp sợ vô cùng. Cô chỉ thấy từ lòng bàn chân trào lên một trận rét run.

“Tiểu Thỏ của anh, em sẽ không rời đi phải không?”

Nghe thấy giọng nói ngọt ngào của Giản Chính Dương, Tiểu Thỏ nhìn bộ dáng đơn thuần kia, thật sự không nghĩ đến con người này lại cầm dao thái rạch lên tay mình; hôm nay con người này rạch dao lên tay mình, ngày mai ai biết được có còn tự đâm mình hay không?

Tiểu Thỏ không dám lung tung nữa. chỉ mới nghĩ một chút thôi đã cảm thấy bất ổn, không còn chút khí lực nào nữa. Cô muốn hét chói tai, nhưng lại kêu không được; muốn rời đi, nhưng chân lại không thể bước. “Tiểu Thỏ là đang sợ anh sao?” Giản Chính Dương nhìn thấu dáng vẻ hỗn loạn của Tiểu Thỏ: “Có phải em sợ anh sẽ làm tổn thương em?”

Tiểu Thỏ không nói gì, nhưng coi như kia là lời muốn nói.

“Yên tâm đi.” Thần sắc Giản Chính Dương dường như tái nhợt hơn một chút: “Anh nói rồi, anh sẽ không làm thương tổn em, dù có chết cũng sẽ không.”

Nghe được lời nói của Chính Dương, trái tim của Tiểu Thỏ đột nhiên lay động, nhìn khuôn mặt tuấn tú trước mắt, chỉ cảm thấy vừa phức tạp lại đau lòng, yên lặng trong chốc lát, cuối cùng cũng thở dài một tiếng.

“Tay anh không thể cứ chảy máu mãi như vậy, trừ phi là muốn phế đi; bây giờ, theo em tới bệnh viện được không?”

“Anh không....”

Giản Chính Dương muốn cự tuyệt, Tiểu Thỏ lập tức nhón chân đưa môi mình chạm vào môi anh một cái, lập tức sững sờ tại chỗ. Tiểu Thỏ đang muốn thử một chút, dịu dàng đưa mắt hỏi:

“Chính Dương, theo em tới bệnh viện được không?”

Lúc này, Chính Dương có nghĩ cũng không dám, thoải mái gạt đầu, trên mặt lộ vẻ tươi cười ngây ngô: “Được.”

Thấy thế, Tiểu Thỏ mới thờ phào nhẹ nhõm, vội kéo Giản Chính Dương ra cửa, đột nhiên nhớ ra trên người không mang nhiều tiền tới vậy, căn cứ chính xác thì cả văn kiện lẫn chi phiếu đầu bị Giản Chính Dương lấy đi, vội vàng hỏi:

”Trong nhà có tiền mặt không? Đi bệnh viện phải có tiền, em lại không mang trên người.”

Giản Chính Dương vô cùng thích hai chữ “trong nhà” của Tiểu Thỏ, lập tức gật đầu: “Tiền ở ngay trong tủ đầu giường, em đi lấy đi.”

“Ừ.” Tiểu Thỏ quay đầu, vừa muốn bước vào phòng liền thấy thứ gì đó bị đập bẻ, giật mình liếc mắt nhìn Giản Chính Dương, lại nhận được ánh nhìn thâm tình của anh, tùm tùm giải thích:

“Là anh làm bẻ.”

Lòng Tiểu Thỏ chột run lên, kim nén nghi hoặc sai bước tới cửa phòng, cầm tiền, như cũ không nói một lời đưa Giản Chính Dương tới bác sĩ.

Vết rạch của Chính Dương tuy dài nhưng lại không sâu lắm, thậm chí không cần phải khâu, trong khoảng thời gian này chỉ cần không vận động mạnh và tránh nước là ổn.

Tiểu Thỏ nghiêm túc nghe lời dặn dò của bác sĩ, từ đầu tới cuối đều ôm cánh tay không bị thương của Chính Dương, chung quanh hoàn toàn không thấy khung cảnh ngọt ngào này, hết như cùng Chính Dương không có bất kì quan hệ.

Từ bệnh viện đi ra, nghĩ tới thứ gì đó đã bị đập trong nhà, đầu đột nhiên cảm thấy đau. Giản Chính Dương nhìn khách qua đường đến đây đầy thích thú, cũng lôi kéo Tiểu Thỏ muốn đi tản bộ. Không còn cách nào khác, Tiểu Thỏ đành phải chậm rãi cùng Chính Dương tản bộ bên bờ sông, nghĩ tới Tần Ca, còn nghĩ tới thời gian Tiểu Bàn nghỉ công tác, chỉ sợ là sẽ mệt muốn chết.

“Tiểu Thỏ, từ chức đi.”

Lôi kéo Tiểu Thỏ đi bộ bên bờ sông một lát, Chính Dương cuối cùng cũng

nhắc lại chuyện xưa.

Tiểu Thỏ nhìn băng gạc đầy máu của Chính Dương, gật đầu: “Được, anh nói cái gì chính là cái đó.”

“Thật sự? Tiểu Thỏ, em tốt quá, anh yêu em.” Giản Chính Dương hai mắt lấp lánh nhìn Tiểu Thỏ, một tay ôm cô vào trong ngực, Tiểu Thỏ sợ tới mức phải hô lên:

“Cẩn thận tay anh.”

“Không việc gì.” Giản Chính Dương không bận tâm, chỉ là một bàn tay thôi, nếu có thể làm cho Tiểu Thỏ vĩnh viễn ở bên cạnh mình không rời, hai tay này đưa cho người khác cũng bằng lòng.

“Tiểu Thỏ, mau gọi điện xin từ chức cho sếp của em đi.”

“Vội như vậy ư?” Tiểu Thỏ sững sờ: “Tiểu Bàn vừa mới từ chức, Tần Ca làm sao nhanh như vậy tìm được người thay thế, tốt xấu cũng phải giúp anh ấy một thời gian, chỉ cần đợi anh ấy tìm được nhân viên thu ngân mới, em sẽ.... từ chức, được không...?”

Thương lượng với Giản Chính Dương, nhìn sắc mặt nặng nề của người kia,

giọng nói Tiểu Thỏ cũng nhỏ dần.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Thiên Sứ Bảo Vệ

Editor: Linh Ngọc

Tuy làm cho Giản Chính Dương không vui, nhưng Tiểu Thỏ làm người không thể như vậy được, cô đã đồng ý với Giản Chính Dương sẽ từ chức, nhưng không thể làm khó cho Tần Ca, cô nghĩ rằng làm thêm vài ngày cũng sẽ không sao.

Không nghĩ tới Giản Chính Dương nhìn chăm chăm cô một lát, rồi bỗng xoay người rời đi, không thêm quan tâm đến lời lẽ của cô, Tiểu Thỏ ngẩn ra, không thể làm gì khác hơn là đi sau lưng Giản Chính Dương, trong lòng lại nghĩ phải làm sao trong mấy ngày mà Tần Ca có thể tìm được người thay.

Cửa hàng tiện lợi nhỏ muốn tuyển người rất khó khăn, nghĩ đến trước đây mình và Tần Ca nói giỡn chỉ cần cửa tiệm của anh còn, em sẽ một mực làm việc ở đây, bình thường Tần Ca rất tốt với mình, nếu như thật sự từ chức, sợ rằng sau này cô sẽ không còn mặt mũi nhìn anh.

Trong lòng Tiểu Thỏ bởi vì không biết phải nói với Tần Ca chuyện từ chức thế nào nên rất rối loạn, thấy đèn đỏ đã đến, mà Giản Chính Dương không

thèm nhìn đi về phía trước, cô bị anh dọa cho giật mình, nhanh chóng tiến lên lỗi anh.

“Chính Dương!”

Mới vừa kéo anh lại, một chiếc xe chạy qua sát bên cạnh, sau lưng Tiểu Thỏ toát mồ hôi lạnh, “Anh làm gì thế, băng qua đường cũng không nhìn xe sao?”

Giản Chính Dương giống như buồn bã, “Anh muốn qua đường.”

Nơi này cách bệnh viện không xa, ngã tư người đến người đi không ít, tất cả mọi người đều tò mò nhìn hai người họ nói chuyện, trên mặt Tiểu Thỏ sớm ửng hồng, mạnh mẽ ôm lấy Giản Chính Dương đang muốn vượt đèn đỏ.

“Em lập tức gọi điện cho Tần Ca xin từ chức, anh đừng lấy thân thể mình ra giỡn được không?”

Cô thật không nghĩ rằng Giản Chính Dương có thể ấu trĩ như thế, hơn nữa còn có chứng tự ngược, có cái gì không như ý sẽ bắt đầu tự hành hạ bản thân, tay cũng thế, bây giờ còn muốn vượt đèn đỏ, nếu xe mà đụng phải, thì còn mạng sao, cho dù không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng.

Nghe được Tiểu Thỏ nói như thế, Giản Chính Dương lập tức dừng giấy dựa, vui vẻ ôm Tiểu Thỏ, “Em đã nói thì phải giữ lời, lập tức gọi điện thoại.”

“Được, em gọi.” Tiểu Thỏ không bởi vì Giản Chính Dương yên lặng mà vui vẻ, ngược lại ý nghĩ trong đầu cô đang dâng lên, khiến cô có cảm giác không tốt. Sợ anh xăng bậy, cô vừa kéo tay anh vừa bấm điện thoại, Tần Ca rất nhanh đã bắt máy, giọng nói vẫn sáng khoái như trước, chỉ là Tiểu Thỏ không biết phải mở miệng làm sao.

“Này, Tần Ca ~”

“Ừ, sao thế Tiểu Thỏ?”

“Cái kia, tôi, tôi...” Tiểu Thỏ cắn môi, thấy Giản Chính Dương nhìn chăm chăm mình, trên mặt đỏ bừng, “Tôi muốn nói, xin lỗi, tôi không thể làm việc cho ông được nữa.”

“Ồ, cô muốn xin từ chức sao.” Giọng nói Tần Ca nghe không có gì đặc biệt, “Hôm qua mẹ bạn trai cô đã thay cô xin từ chức, nên tôi cũng đã có chuẩn bị, thật ra hôm nay cô đến là ngoài suy nghĩ của tôi, bây giờ lại muốn xin từ chức, chắc là bạn trai cô yêu cầu rồi.”

Không thể không nói, Tần ca sống hơn nửa đời người không phải là sống uổng phí, mặc dù không thấy Tiểu Thỏ, nhưng khi thấy cô chỉ dùng điện thoại xin nghỉ là đã biết được chân tướng.

“Không có chuyện gì đâu, muốn nghỉ thì nghỉ đi, cũng vừa lúc Tiểu Tinh xin nghỉ, tôi nghĩ tôi ở thành phố này cũng đã lâu rồi, bây giờ là lúc cần đi xung quanh một chút, đến lúc đó có thể đổi tiệm này sang nơi khác, cái đó, Tiểu Thỏ, tôi thấy hay là mai cô đến tiệm một chuyến, tôi thanh toán tiền lương tháng này cho cô.”

“Không cần, không cần đâu Tần Ca, tháng này mới có vài ngày.” Tiểu Thỏ nhanh chóng lắc đầu, cô không có ý như thế, hơn nữa cô giật mình khi Tần Ca nói, “Tần Ca, ông nói là Tiểu Tinh cũng xin từ chức? Sao cậu ấy muốn từ chức, không có nghe cậu ấy nói qua.”

“Tôi cũng không biết, chắc là tìm được công việc nào tốt rồi.” Tần Ca cười cười. “Tần Ca, anh thực sự muốn chuyển cửa hàng đi nơi khác sao, là bởi vì ba chúng tôi sao?”

“Ha ha, chỉ một chút thôi, nhưng không phải là nguyên nhân lớn, cửa hàng này chuyển đi nơi khác cũng là sớm muộn thôi, gần đây cũng buồn chán nên đúng lúc muốn đi ra ngoài một chút.”

“Tiểu Thỏ, cô không nên để trong lòng, cô đó, chính là quá lương thiện, nên vì bản thân mà suy nghĩ một chút đi, tuy rằng tiền lương tháng này chỉ có vài ngày, nhưng cũng không thể không đưa, ngày mai cô đến một chuyến đi.”

“Không, không, tôi thực sự không cần, Tần Ca, cái đó, số điện thoại của tôi sẽ không đổi, nếu như sau này Tần Ca có chuyện gì có thể gọi cho tôi, tôi cúp máy đây, Tần Ca, tôi thực sự không có ý gì đâu, tạm biệt.”

Nhanh chóng nói xong, không đợi Tần Ca trả lời, Tiểu Thỏ đã nhanh chóng cúp máy, thật ra cô không ý muốn tìm Tần Ca đòi lương cho mấy ngày nay, vốn muốn gọi hỏi Tiểu Tinh sao lại đột nhiên từ chức, nhưng vừa nghĩ mình cũng đột nhiên từ chức đó thôi, nên không có tư cách gì để hỏi cô ấy, hơn nữa sáng nay nghe cô ấy nói chuyện, khiến cho cô cảm thấy Tiểu Tinh có chút xa lạ, theo bản năng thật không muốn nói chuyện với cô ấy.

Đồng nghiệp vốn là thế này, lúc làm việc với nhau có thể tốt, nhưng khi rời khỏi, qua không bao lâu sẽ quên đôi phương đi, không cần phải... Có ý liên lạc.

Đây là do kinh nghiệm là việc nhiều của Tiểu Thỏ, cô thở dài một hơi, nếu đã nói xong, còn muốn gì cũng vô ích, chỉ có thể tự an ủi lòng mình.

Nhìn bộ dáng vui mừng của Giản Chính Dương, Tiểu Thỏ cười cười, từ chức cũng không phải là không có lợi, chỉ ít cũng khiến cho Giản Chính Dương vui vẻ, “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

“Được.” Giản Chính Dương bởi vì hai chữ về nhà mà cười híp mắt.

Về đến nhà, nhìn phòng khách, phòng ngủ, phòng bếp đều bị đập đến không còn hình dáng, Tiểu Thỏ che trán, ra lệnh Giản Chính Dương đứng ở một bên đi, “Chờ em dọn những thứ này một chút.”

Bây giờ Giản Chính Dương tại đã khôi phục bình thường, có chút ngượng ngùng nhìn Tiểu Thỏ, “Anh và em cùng nhau dọn đi.”

“Không cần, trên tay của anh đang bị thương, bác sĩ nói không thể lộn xộn, đừng làm vết thương bị toét ra, sẽ lưu lại vết sẹo xấu xí.” Bác sĩ đã nói sẽ lưu lại nhiều vết sẹo, nhưng cô không muốn bởi vì một chút không chú ý của anh mà biến thành một vết sẹo dọa người ta.

Bị Tiểu Thỏ hét một chút, Giản Chính Dương không nói, chỉ là yên lặng đi theo phía sau Tiểu Thỏ.

Trong lòng Tiểu Thỏ vốn đang phức tạp, kết quả thấy Giản Chính Dương như cô vợ bị ức hiếp đi theo phía sau mình, tất cả cảm giác không vui đều biến mất, bất đắc dĩ vừa buồn cười nhìn anh, “Anh đi theo em làm gì?”

Giản Chính Dương thấy Tiểu Thỏ mỉm cười với mình, nhất thời cũng cười, “Chính là muốn ở cùng em.”

Cô chắc là tìm phải một đứa trẻ rồi, Tiểu Thỏ suy nghĩ trong lòng, nhưng trái tim không cảm được lại mềm xuống, khéo Giản Chính Dương đến cạnh cửa, lôi chiếc ghế dùng để ngồi ăn đến đó.

“Anh ngồi ở đây không được nhúc nhích, chờ em dọn xong sẽ ở cùng anh, được không?”

Tiểu Thỏ không có phát hiện, ánh mắt của cô vô cùng dịu dàng, giọng nói cũng hiền từ như một người mẹ đối với một đứa con.

Giản Chính Dương rất thích dáng vẻ của Tiểu Thỏ như thế khi đối với mình, gật đầu, được voi đòi tiên, “Anh muốn hôn một cái mới được.”

Tiểu Thỏ không có từ chối, nặng nề hôn lên môi anh, rồi nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, cô cũng không nỡ làm anh đau khổ, có bệnh hay không, chỉ cần anh toàn tâm toàn ý với mình, cô nguyện ý làm thiên sứ bảo vệ anh.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Tiểu Thỏ Khó Chịu

Editor: Linh Ngọc

Lo lắng đến việc tay của Giản Chính Dương không thể dùng sức quá, một mình Tiểu Thỏ dọn toàn bộ phòng ốc, sau khi dọn dẹp xong, mệt mỏi đau lưng, quả nhiên là chưa già đã yếu, vỗ thắt lưng, Tiểu Thỏ tự giễu nghĩ, thật là càng ngày càng vô ích.

“Bảo bối, em không sao chứ, anh tới giúp em nhé.” Giản Chính Dương thấy Tiểu Thỏ mệt mỏi đến nhũn mảy, lần đầu tiên trong đời chán ghét thói quen đập đồ của mình.

“Không cần, tay của anh không thể dùng lực, em cũng không muốn anh lại chảy máu.” Tiểu Thỏ thấy Giản Chính Dương có ý hỏi cái thì nắm cơ hội dạy bảo.

“Lần sau lúc tức giận, có thể đánh vào gối hoặc búp bê vải, khi hết tức giận cũng sẽ không khiến căn phòng loạn như thế này, quan trọng là mấy thứ này rớt bể còn phải bỏ tiền ra mua lại, tốn kém lại mệt mỏi, anh nói có đúng không?”

Giản Chính Dương dịu dàng nhìn dáng vẻ của Tiểu Thỏ, gật đầu, “Ừ”

“Chúng ta hứa nhé?” Tiểu Thỏ thừa thắng xông lên, ôm Giản Chính Dương, nhẹ nhàng nói, “Sau này, nếu như không vui có thể nói cho em biết, không nên để trong lòng, lúc muốn phát tiết, có thể kêu to, có thể nghe nhạc hoặc vận động, nếu như thật sự muốn phá cái gì đó, có thể lấy gối ôm ra, không nên gặp cái gì phá cái đó, càng không được tổn thương bản thân mình?”

“...”

“Bởi vì anh bị thương, em sẽ đau lòng lắm.” Đôi mắt ngấn nước của Tiểu Thỏ nhìn Giản Chính Dương, chỉ trái tim của mình, “Ở đây, rất khó chịu, em lớn như vậy, trừ ngày mẹ em mất đi, em không có ngày nào sợ đến như thế, tuy rằng chúng ta quen biết không lâu, nhưng Giản Chính Dương, anh ở trong lòng em, chiếm một vị trí rất quan trọng, em không muốn để anh chịu chút tổn thương nào, nếu như có thể, em tình nguyện để bản thân mình bị thương, anh có hiểu không?”

Giản Chính Dương có chút kinh ngạc nhìn vẻ mặt thành thật của Tiểu Thỏ khi biểu lộ với mình, anh cho rằng, lúc anh bộc phát tính tình của mình, cô nhất định sẽ sợ hãi và bỏ mình đi, có lẽ không rời khỏi liền, đợi tới có cơ hội sẽ đi, vốn anh đã hạ quyết tâm phải liều chết cũng bắt Tiểu Thỏ bên cạnh, nhưng anh thật không ngờ, Tiểu Thỏ một chút dự định cũng không có, còn nói cái gì tình nguyện để mình bị thương cũng không muốn anh bị thương.

Giản Chính Dương chưa từng cảm động như vậy, lúc còn nhỏ, bởi vì có những lúc anh sẽ không khống chế được hành vi của mình mà nổi điên, nên anh không có bạn bè, ngoại trừ mẹ, ông ngoại và bà ngoại, họ hàng khác đều nghĩ anh là quái vật, khinh thường anh, tránh xa anh, lúc trưởng thành, có vài người bởi vì vẻ đẹp của anh từng thể hiện thiện cảm, nhưng vì tính tình anh, nên đã tránh xa, Tiểu Thỏ là người duy nhất không có máu mủ với anh nói những lời này, Giản Chính Dương cảm thấy mũi mình đã ê ẩm, không nhận được nữa, “Tiểu Thỏ, em biết mình đang nói gì không?”

“Em biết.” Tiểu Thỏ cười gât đầu.

“Không, em không biết, ngày hôm nay anh đập phá đồ đạc, không phải là vì tính tình anh không tốt, mà là anh không khống chế được bản thân, lúc nhỏ anh còn rất quái gở, nghiêm trọng...”

“Đừng nói nữa.” Tiểu Thỏ đưa tay ngăn miệng Giản Chính Dương lại, “Em đã nói qua, chỉ cần anh không phụ em, em sẽ không phụ anh.”

Giản Chính Dương kinh ngạc nhìn Tiểu Thỏ, đột nhiên nắm tay cô đặt lên bàn tay mình, một tay vòng qua eo của nàng, cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

“Tiểu Thỏ...” Lần này, Giản Chính Dương không tới mức dùng nụ hôn lưỡi tiêu chuẩn, mà chỉ dán môi mình thật chặt lên môi Tiểu Thỏ, không nhúc nhích, rất lâu sau, mới buông cô ra, chỉ là yên lặng kêu tên cô, kéo cô vào lòng ôm thật chặt.

Lời hứa dễ nghe đi nữa, không có hành động, cũng là một câu nói vô ích, anh không nói nhiều lời dễ ngọt như thế, nhưng anh biết dùng phương thức khác bù đắp cho Tiểu Thỏ, anh sẽ dùng hết sức mình đối xử với Tiểu Thỏ thật tốt.

Cảm nhận được chấn động của Giản Chính Dương, Tiểu Thỏ không nói lời nào, chỉ là yên lặng ôm anh, có bệnh thì làm sao chứ, chỉ cần cô thấy hạnh phúc, tất cả đều không còn quan trọng nữa, không phải sao?”

“Chính Dương, cẩn thận tay anh.”

“Không có việc gì, anh sẽ không làm bản thân bị thương nữa.” Giản Chính Dương cười cười, dịu dàng nói bên tai Tiểu Thỏ, “Bởi vì em đau lòng, anh cũng sẽ đau lòng.”

Tiểu Thỏ hé miệng cười, “Ừ.”

Ôm một lát, Giản Chính Dương xấu xa giống như không muốn x nhau, Tiểu Thỏ buồn cười, cô đưa chiếc mũi mình thân thiết đụng vào chiếc mũi của Giản Chính Dương, “Được rồi, thời gian đã không còn sớm, còn chưa làm cơm tối, em đói rồi, chờ em làm cơm cho anh ăn, được không?” “Được.” Giản Chính Dương gât đầu, cười híp mắt nói, “Chờ tay của anh khỏi rồi, sau này mỗi ngày anh sẽ làm cho em ăn.”

“Dạ.”

Lúc Tiểu Thỏ một mình cô cũng rất chăm sóc bản thân, tùy tiện làm chút thức ăn, bản lĩnh không tệ lắm, hơn nữa tủ lạnh Giản Chính Dương rất đầy, bắt cô làm bữa ăn cho hai người rất dễ.

Cơm là buổi trưa ăn còn dư lại, Tiểu Thỏ ở phòng bếp xào rau, Giản Chính Dương đứng ở cửa phòng bếp nhìn chăm chăm cô, được người yêu nhìn chăm chú như thế, cảm giác rất tốt, đột nhiên Tiểu Thỏ ý thức được, lần đầu tiên Giản Chính Dương đến nhà cô nấu ăn bắt cô phải ngồi bên cạnh nhìn anh.

Làm xong các món ăn, chuẩn bị ăn, hai người ngồi vào bàn cơm ngọt ngào ăn, tay Giản Chính Dương bị thương là tay trái, nên không ảnh hưởng gì tới ăn, vừa ăn Tiểu Thỏ vừa thương lượng với thương lượng với Giản Chính Dương, “Ngày em trở lại nhà sắp xếp một chút, nếu em và anh ở cùng một chỗ, nhà bên kia để không thật phí, em muốn cho thuê, còn có thể thu chút tiền, anh cảm thấy thế nào?”

“Được.” Chỉ cần cô không quay về, cái gì cũng có thể cả, Giản Chính Dương không chút nghĩ ngợi lập tức đồng ý.

“Vậy cứ quyết định như thế đi.” Thấy Giản Chính Dương thoải mái đồng ý như thế, Tiểu Thỏ rất vui mừng, bây giờ cô không có công việc, tuy phòng ốc của mình đã cũ, nhưng chỉ cần tu sửa chắc cũng không tệ lắm, dụng cụ trong nhà tuy ít, nhưng cái còn có vẫn có, có thể lập tức dọn vào ở, một tháng một nghìn hẳn là không có vấn đề gì, có chút thu nhập cũng không sai.

Hai người vẫn chưa ăn xong, chuông cửa đã vang lên, Tiểu Thỏ lập tức đứng dậy, “Em đi mở cửa.”

“Ừ.” Giản Chính Dương ngồi như đại gia, căn bản không hề có ý đứng dậy.

Tiểu Thỏ mở cửa, là bà Giản đến, chợt thấy bà Giản, vô cùng xấu hổ, nụ cười trên mặt Tiểu Thỏ đã biến thành xấu hổ, “A, chào bác gái.”

Bà Giản giống như không thấy khuôn mặt lúng túng của Tiểu Thỏ, về mặt dịu dàng kéo tay của Tiểu Thỏ, đi tới nhìn thấy hai người đang dùng cơm, vừa thấy hai món ăn đơn giản, nhất thời có chút không vui, “Sao chỉ ăn nhẹ hai món thế, còn nữa, sao lại trễ thế này mới ăn, không tốt cho sức khỏe đâu.”

Đáng nói chuyện, đột nhiên thấy tay của Giản Chính Dương bị băng lại, nhất thời hoảng sợ, kéo cánh tay Giản Chính Dương qua, thấy trên băng gạc vẫn còn vết máu, sắc mặt lập tức thay đổi, trừng mắt nhìn Tiểu Thỏ, “Cái này chuyện gì?”

Tiểu Thỏ bị vẻ mặt thay đổi của bà Giản dọa sợ hãi: “Con, con...”

“Mẹ làm gì thế?” Giản Chính Dương giãy dụa khỏi tay bà Giản, bước đến trước mặt Tiểu Thỏ, ôm cô vào lòng. “Ai cho mẹ mắng cô ấy, mẹ không được mắng cô ấy.”

“Con...” bà Giản nhìn con trai mình bảo vệ Tiểu Thỏ, vẻ mặt không lập tức không tốt.

Trong lòng Tiểu Thỏ cũng không chịu nổi, cô vẫn luôn cho bà Giản là người rất sáng suốt, nhưng không nghĩ tới khi Giản Chính Dương bị thương, bà không cần làm rõ lý do vì sao mà đã trách mình, điều này làm trong lòng cô sinh ra một chút khoảng cách, đúng lúc đó Giản Chính Dương đi tới ôm mình, chút khoảng cách của cô hình như lại bị cảm động lấp đầy.

Mặc kệ thế nào, chỉ cần anh ở bên cạnh mình là được không phải sao, nghĩ tới đây, sắc mặt Tiểu Thỏ đã trở lại bình thường, đưa tay vỗ sau lưng của Giản Chính Dương, không lên tiếng nhưng cũng biểu hiện cho anh biết là mình không sao cả.

“Bảo bối, mau tới dùng cơm, đừng để đói bụng.” Giản Chính Dương mặc kệ tâm trạng của bà Giản, lạnh mặt với bà, quay đầu lại vô cùng dịu dàng nói với Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ, người con gái này, có người nói cô rất lương thiện, nhưng nếu có người chọc cô tức giận, cô cũng sẽ không buông tha, ví dụ như bây giờ, cô cảm giác mình bị bà Giản là mà không thêm nghe giải thích, nhìn thấy bà Giản bị con trai mình làm xấu hổ, lúc này lại chăm sóc một người con gái khác, đáng ra cô hẳn là nên đứng ra hòa giải bầu không khí một chút.

Nhưng, thứ nhất là cô sẽ không làm, thứ hai là cô cũng không muốn. Vì vậy, lúc Giản Chính Dương kéo mình ngồi lại vào bàn ăn, cô lập tức đi theo anh trở về bàn ăn, yên lặng ăn cơm của mình.

Thấy hành động của cô, trong mắt bà Giản dâng lên vẻ không thể tưởng tượng, dù sao từ trước đến giờ sắc mặt của Giản Chính Dương luôn không tốt với mình, cô cũng đã quen, nhưng thật không ngờ bà cho rằng Bạch Tiểu Thỏ lương thiện, dịu dàng cũng làm cho mình khó xử.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tiểu Thỏ Thông Minh

Trong khoảng thời gian ngắn mà bầu không khí của ba người có chút cứng lại, bầu không khí đầy lúng túng, Tiểu Thỏ chỉ có thể giả bộ yên lặng, nhưng cũng không thể nào bình tĩnh được, đối với mẹ của người yêu, nếu nhìn được thì sẽ nhìn, tuyệt đối không dễ dàng xảy ra xích mích với đối phương, nếu như đối phương làm mình khó chịu, để thể hiện sự chống đối cô chỉ có thể yên lặng, giống như bây giờ vậy, không lên tiếng.

Nhanh chóng ăn xong phần cơm trong bát mình, Tiểu Thỏ lau miệng, để chén cơm lên bàn, thấy Giản Chính Dương vẫn đang ăn, cô dịu dàng nói, “Chính Dương, em đi vứt rác, anh cứ từ từ ăn, ăn xong thì để chỗ này, em sẽ tự rửa, tay anh không thể đụng nước, biết không?”

Giản Chính Dương đứng dậy, “Anh đi cùng với em.”

Anh không muốn Tiểu Thỏ đi một mình, anh muốn mọi lúc đều có thể ở cùng Tiểu Thỏ.

“Ngoan nào, em chỉ đi ra ngoài vứt rác một chút thôi, rất nhanh sẽ về, tự anh ăn đi.” Tiểu Thỏ cười, “Mẹ anh còn ở đây, anh cần phải nói chuyện với bà, nhé?”

Tuy rằng giọng Tiểu Thỏ dịu dàng, nhưng không cho phép phản bác, Giản Chính Dương không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống, “Được rồi.”

Tiểu Thỏ cười cười, cúi đầu đi qua bà Giản, cầm đồng rác đã được bỏ vào bọc kỹ càng đi ra ngoài, trực tiếp xem bà Giản trở thành không khí.

Bà Giản bị thái độ Tiểu Thỏ kích thích, vừa đóng cửa, bà lập tức nhìn Giản Chính Dương nói, “Thái độ của nó là có ý gì?”

Giản Chính Dương chăm chú nghiêm túc nhìn bà Giản, “Cô ấy là người phụ nữ của con, mẹ không nên quá đáng với cô ấy.”

“...” Bà Giản bị tức đến nghẹn lại, một lúc sau mới khó tin trả lời, “Mẹ là mẹ con, sao mẹ không thể nói con dâu mình một chút chứ?”

“Đúng là vậy, nhưng mẹ mắng cô ấy trước.”

“Nó làm cho con bị thương, mẹ không nên mắng nó sao?”

“Nhưng là tự con làm mình bị thương.”

Bà Giản sùng sốt, “Con tự làm mình bị thương, tại sao lại làm bản thân bị thương chứ?”

Nói xong những lời này, bà bắt đầu nhìn xung quanh nhà, thấy thiếu rất nhiều đồ, “Con vẫn còn phá đồ à?”

Cái bọc lớn đựng đầy rác của Tiểu Thỏ, không phải là tự nhiên có.

“Đúng vậy.”

“Vì sao? Con lại mắc bệnh, tại sao lại phát bệnh nữa rồi? Nguyên nhân là gì?” Liên quan đến sức khỏe của con trai mình, bà Giản tương đối khẩn trương.

Sắc mặt Giản Chính Dương không nhìn được, “Mắc mớ gì tới mẹ chứ, có Tiểu Thỏ ở cùng con sẽ không có việc gì, lần sau nếu như mẹ lại bắt nạt cô ấy, mẹ không cần đến đây gặp con nữa.”

Giản Tinh bị Giản Chính Dương chọc tức đến ngực phập phồng, chỉ vào anh, một lúc lâu mới nói ra được, “Giản Chính Dương, con chính là điển hình của người có vợ quên mẹ, con, con, sớm biết rằng con sẽ như thế này, không bằng mẹ trực tiếp nuôi một con chó, nuôi chó còn có thể giữ nhà nữa.”

Giản Chính Dương ngẩng đầu, “Nếu mẹ thích nuôi chó, ngày mai con mua cho mẹ.”

“Con...” Giản Tinh hít sâu, thiếu chút nữa bị Giản Chính Dương làm tức chết, “Được rồi, mẹ quan tâm con nhiều năm như vậy, bây giờ có con vợ rồi, không cần mẹ, thấy mẹ thì thấy phiền mất đúng không, mẹ đi, mẹ đi, mẹ cũng không muốn thấy con, không có mẹ, con có thể sống tốt vậy à, cũng đúng, con không có mẹ cũng sống rất khá, vậy say này mỗi tháng tiền tiêu vặt mẹ không cần cho con nữa.”

Giản Chính Dương nghiêng đầu, “Con vốn không có dùng của mẹ.”

“...”

Thật là làm cho người ta lạnh lòng, mỗi ngày bà bận rộn vất vả cũng phải đến nhìn nó một chút, bây giờ nó la mình, cũng vì một người phụ nữ quen biết không bao lâu, vì nó mà đối nghịch với mình.

Sau này nếu để nó và người phụ nữ đó kết hôn, không phải là leo lên đầu bà ngồi sao, một ngày nào đó cô ta nói một tiếng không vui, chẳng phải con trai mình sẽ đuổi mình ra khỏi nhà sao? Lúc này Giản Tinh đã quên, ngay cả bản thân mình lúc đầu rất thích Tiểu Thỏ, chỉ vì đối nghịch với con trai, đã đem tất cả lỗi lầm thuộc về Tiểu Thỏ, cho rằng nó ở chính giữa gây xích mích, trước đây con trai mình tuy không để ý đến người mẹ này, nhưng cũng không căm thù mình như thế, Giản Tinh kiên định cho rằng tất cả đều là lỗi của Tiểu Thỏ.

Thấy con trai không thêm để ý mình nữa, Giản Tinh tức giận rời khỏi.

Giận dữ bước xuống cầu thang, ở dưới lầu đựng phải Tiểu Thỏ đi vứt rác trở về, nhìn thấy nó hình như không có ý chuẩn bị chào hỏi mình, ánh mắt bà càng lạnh hơn, “Bạch Tiểu Thỏ ~”

Tiểu Thỏ nhìn khí thế mạnh mẽ của Giản Tinh, do dự một chút, “Bác gái Giản.”

“Vì sao Giản Chính Dương lại bị thương?”

“Việc này...” Tiểu Thỏ nghiêng đầu, “Con cho rằng bác gái phải rõ hơn con chứ.”

“Có ý gì?” Giản Tinh nhíu mày nhìn Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ cười nhìn Giản Tinh, “Chính Dương có vấn đề gì, bác gái không biết sao? Hạnh phúc của con trai bác quả thực rất quan trọng, nhưng lúc bác cho con trai mình chọn vợ, có nghĩ tới sẽ nói vấn đề của con trai mình với người con gái đó không? Chấp nhận hay không chấp nhận, người con gái đó có quyền được chọn rồi đi hay ở lại chứ, con nói đúng không, bác gái?”

Giản Tinh sùng sốt, vốn có khí thế mạnh mẽ, nhưng sau khi Tiểu Thỏ nói thế, bà cũng hiểu được mình có chút có lỗi với Bạch Tiểu Thỏ, con trai mình quả thật có chút vấn đề, khi biết con trai mình thích Bạch tiểu Thỏ, bà một lòng muốn con mình hạnh phúc, quả thực không nghĩ đến sẽ nói tình huống của con trai mình cho Tiểu Thỏ, từ điểm này mà nói, bà làm vậy thật sự không đúng, “Con ghét bỏ nó?”

“Không...Nhưng mà, con tự biết và nói cho con biết, là hai việc khác nhau, một trường hợp, con có cảm giác bị lừa gạt, còn trường hợp kia, con sẽ cảm thấy mình được tôn trọng.” Tiểu Thỏ nở nụ cười dịu dàng, “Đương nhiên, con không trách Chính Dương, bởi vì con yêu anh ấy, vì thế nguyện ý chấp nhận mọi vấn đề của anh ấy, nhưng mà, cái này không có nghĩa là việc gì con cũng đồng ý với bác, nhất là khi bác không làm rõ sự việc mà đã chất vấn con, thành thật mà nói, con không cho rằng bác có tư cách gì để chất vấn con cả.”

Giản Tinh hơi sùng sốt, “Bác không nhìn ra, con là người khéo miệng như vậy đó.”

“Đúng vậy, ai cũng có vài phần tính cách như thế.” Tiểu Thỏ cười, “Đối với một nữ sinh mười lăm tuổi đã ra ngoài kiếm sống đến giờ đã hai mươi hai tuổi mà nói, tự nhiên sẽ trưởng thành hơn một số người cùng lứa tuổi, cũng hiểu nhiều chuyện hơn.”

Từ nhỏ tính cách Giản Tinh đã mạnh mẽ, điều kiện kinh tế của gia đình cũng không tệ, mãi đến khi tốt nghiệp trung học ra nước ngoài mới bắt đầu tự mình kiếm sống, lúc mới đầu ở một nơi không quen thuộc đã chịu khổ không ít, nghe được Tiểu Thỏ nói mười lăm tuổi đã bắt đầu tự mình độc lập, không khỏi có chút đồng cảm, hơn nữa cũng có chút hồ thẹn, cảm thấy mình hơi hà khắc với cô bé này.

Nhưng mà, bà rất ít xin lỗi người khác, vì thế dùng một lát, bà cũng chỉ nói, “Chính Dương, nó là một đứa trẻ rất bốc đồng, nhưng mà tính cách vô cùng

tốt, nếu nó đã nhận định con rồi, cả đời này cũng sẽ không thay đổi, thân làm mẹ, bác nhờ con chăm sóc nó thật tốt.”

Đây cũng là một phương án nhận lỗi, đáng tiếc Tiểu Thỏ không phải con giun trong bụng bà, nên cảm thấy giọng điệu của bà nghe rất giống mệnh lệnh, rất khó chịu.

Bởi vậy cô chỉ lạnh nhạt trả lời, “Anh ấy là người yêu của con, con tất nhiên sẽ chăm sóc anh ấy, nhưng mà, con không phải bảo mẫu của anh ấy, con chăm sóc anh ấy, anh ấy chăm sóc lại con, chúng con sẽ chăm sóc lẫn nhau.”

“Lần trước danh thiệp bác cho con, con còn giữ lại không?” Giản Tinh không hề dấu vờ mồm với Tiểu Thỏ nữa, trực tiếp hỏi.

“Còn.”

“Nếu có chuyện gì, thì gọi điện cho bác, đúng rồi, ngày mai là ngày kỷ niệm tiệm thẩm mỹ thành lập hai mươi năm, tối mai sẽ mở bữa tiệc ở khách sạn, sáu giờ khai tiệc, con và Chính Dương cùng đi đi, ông bà ngoại của Chính Dương cũng sẽ đi, bọn họ đã lâu không gặp nó, rất nhớ nó, cũng muốn nó có thể tham dự hoạt động ngày mai, nhưng lần trước bác hỏi, nó không đồng ý.” Giản Tinh thở dài một hơi, nếu nói cả đời này của bà có người nào phải chịu thua thì chỉ có hai người đàn ông, một là cha của Giản Chính Dương, hai chính là Giản Chính Dương, “Ông bà cụ mong muốn cháu ngoại có thể tiếp xúc người nhiều hơn, nhưng mà với tính tình của Giản Chính Dương, nói không đi sẽ không đi, bác mong con có thể giúp bác khuyên nó một chút, chỉ cần xuất hiện một chút là bác đã vui rồi, thẩm mỹ việc bác thành lập đã hai mươi năm, nhưng số lần nó đến tiệm bác còn chưa đến hai mươi lần nữa.”

“Con có thể thử xem sao.”

“Nhờ con.” Thấy thái độ của Giản Chính Dương với Tiểu Thỏ, Giản Tinh mong Tiểu Thỏ có thể chữa được tính tình của Giản Chính Dương, dù sao, Tiểu Thỏ cũng không ngại bệnh của con trai mình, từ điểm này mà nói, nó vẫn là một con gái tốt, chỉ cần nó có chút kiên trì, lại có chút thông minh, chắc thực sự sẽ có kỳ tích.

Chuyện không nắm chắc, Tiểu Thỏ cũng không tùy tiện đồng ý, chỉ gật đầu, “Vậy con đi lên trước đây.”

“Ừ.”

Giản Tinh và Tiểu Thỏ đưa lưng về nhau mà đi, Giản Tinh lái xe từ bãi đỗ xe ra khỏi tiểu khu, cũng không lập tức đi, mà đứng bên lề đường ngẩng đầu nhìn bóng dáng con trai mình in qua tấm màn.

Bây giờ, con trai cần Tiểu Thỏ hơn là mình, đây cũng là mong muốn từ trước tới giờ của bà, nhưng khi thật sự có người có thể thay thế được vị trí của bản thân, trong lòng bà lại có chút cô đơn.

Ở trong xe ngồi một hồi, thấy cửa hàng tiện lợi đối diện vẫn chưa đóng cửa, Giản Tinh xuống xe đi đến đó, đột nhiên bà muốn uống rượu rồi..

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Đừng Tổ Vẽ Là Em Gái Đáng Thương, Bà Đã Già Rồi.

Tiểu Thỏ trở lại lầu sáu, vừa định nhấn chuông cửa, Giản chính Dương đã mở cửa vội vàng xông ra ngoài, nên đụng phải Tiểu Thỏ.

“A!”

“Bảo bối, em sao rồi, anh đụng em đau sao, chỗ này bị thương, anh nhìn một chút.” Giản Chính Dương nóng nảy kéo Tiểu Thỏ lại kiểm tra, thấy Tiểu Thỏ vô cùng đau đớn bụng chật chiếc mũi của mình.

“Anh làm gì thế, vội vàng muốn đi đâu à?” Tiểu Thỏ rưng rưng nhìn Giản Chính Dương, mũi của cô, đau chết mất.

“Anh, anh thấy em đi lâu như thế vẫn chưa về, muốn đi tìm em thôi.” Giản Chính Dương có chút chột dạ nhìn Tiểu Thỏ.

“Em đã nói rồi, em sẽ trở lại mà.” Tiểu Thỏ bất đắc dĩ kéo Giản Chính Dương, “Đi thôi, chúng ta vào nhà.”

“Mũi đau lắm à, nếu không anh dẫn em đi bác sĩ.” Giản Chính Dương không biết mũi của Tiểu Thỏ có làm sao không, vô cùng đau lòng, kéo Tiểu Thỏ định đi ra ngoài.

“Không cần đâu, chỉ đau có một chút mà thôi, người nào bị đụng cũng đều có đau mà, không có chuyện gì đâu.” Tiểu Thỏ từ chối đề nghị đi bệnh viện, “Đi bệnh viện cũng không giúp được em, một chút nữa sẽ không sao.”

Tiến vào phòng bếp, nhìn thấy trên bàn ăn đã được dọn sạch sẽ: “A, chén đĩa đâu rồi?”

Nhìn lại thì thấy nó trên bếp, thật sự nghe lời mà, Tiểu Thỏ bắt đầu cầm chén lên chuẩn bị rửa, Giản Chính Dương yên lặng đứng ở bên cạnh nhìn cô.

Rửa chén xong, dọn dẹp sạch sẽ phòng bếp, không còn chuyện gì để làm, Tiểu Thỏ kéo Giản Chính Dương vào phòng khách xem tivi, cô tựa vào lòng Giản Chính Dương, vô cùng thân mật.

Mà cùng lúc đó Giản Tĩnh đi vào cửa hàng tiện lợi của Tiểu Thỏ làm việc, bởi vì ba nhân viên thu ngân hầu như từ chức cùng một ngày, Tần Ca đang có ý định chuyển nhượng siêu thị, Lạc Ca biết Tần Ca muốn chuyển nhượng, nên nói sẽ trở về thương lượng với vợ một chút, nếu cô ấy đồng ý thì chuyển nhượng tiệm này sang cho anh.

Tần Ca vừa nghe xong rất vui, nếu như Lạc Ca đồng ý thì sẽ chuyển nhượng cửa hàng, sẽ theo như giả vờ mà chuyển cho anh, dù sao Lạc Ca cũng làm việc ở đây lâu rồi, về khoản tiền vay, và một số hoạt động bình thường cũng biết khá rõ, chuyển nhượng cho người lạ không bằng cho Lạc Ca, kiếm chút ít cũng được, có thể sớm chuyển nhượng, anh mới có thể về với ông bà.

Vì thế để Lạc Ca về sớm thương lượng với vợ, ông một mình ở trong cửa hàng, lúc Giản Tĩnh đi tới, Tần Ca đang định về nhà ngủ vì nghĩ chắc sẽ không ai tới mua đồ vào mười hai giờ đầu, lúc thấy Giản Tĩnh, ông hơi kinh ngạc.

Kết quả thấy bà đến từ đông lạnh lấy ra chai rượu tính tiền, Tần Ca vốn cho bà chỉ là mua rượu để về nhà uống, kết quả sau khi bà trả tiền xong lập tức hỏi ông có đồ khai chai không.

“Có, nhưng mà không biết để ở đâu rồi, bà để tôi tìm một chút.”

“Đàn ông các người không phải bình thường không cần đồ khai vẫn có thể khai ra sao, anh mau giúp tôi khai một chút đi.” Hôm nay tâm trạng Giản Tĩnh không được tốt, rất muốn uống rượu ngay bây giờ, không kịp đợi Tần Ca tìm đồ khai gì đó, đã thúc giục Tần Ca nghĩ cách khác.

“... Cũng được.” Tần Ca do dự một chút, cầm lấy chai để vào miệng, cắn một cái, nắp chai đã mở ra, “Cầm lấy.”

Giản Tĩnh sững sốt một chút, giờ chân đá, “Ai cho anh dùng miệng?”

Tần Ca ngăn ra, “Không được dùng miệng thì dùng cái gì?”

“Dùng tay, đàn ông các người không phải dùng tay đã mở được nắp chai rượu ra sao, còn không thì trực tiếp đặt bên cạnh bàn kia gỗ một cái là có thể mở rồi, cái nào mà chẳng được, ai cho anh dùng miệng chứ?” Giọng nói Giản Tĩnh đầy dữ tợn.

“Anh chính là muốn hôn môi gián tiếp với tôi à, thật là xấu tính, đổi cho tôi một cái chai khác, cái chai này tôi bỏ.”

Tần Ca trừng mắt, “Bà đang nói đùa à, bình thường tôi chính là như vậy mà mở nắp chai đó, ai kêu bà muốn tôi mở, tôi còn chưa nói cái chai này làm tôi đau nữa, còn có cái gì mà hôn môi gián tiếp, tôi xin bà, bà vẫn cho bà là thiếu nữ là ngây thơ hả, con trai cũng đã hai mươi mấy tuổi rồi, bà vẫn không biết xấu hổ, giả bộ tinh khiết cái gì?”

Giản Tĩnh bị lời nói ác độc của Tần Ca chọc tức, đập bàn tay xuống, “Nói thế là sao chứ? Cái gì mà nói cái nắp này cứng, chai rượu này không phải là do anh mua sao, nói đến cứng không phải là anh bán đồ cứng sao, đâu có liên quan gì đến tôi, còn nữa, cái gì mà giả bộ tinh khiết, anh còn dám âm ỉ sao, sao anh không nhìn lại tướng tá thô kệch của bản thân đi, nhìn thấy đã buồn nôn, anh nghĩ rằng tôi thích chơi đùa cùng anh à, anh đánh giá cao bản thân rồi đó.

“May mắn, bằng không tôi sẽ mơ thấy ác mộng.”

“Anh...” Giản Tĩnh bị chọc tức tới nói không ra lời, thẳng thắn nói sang chuyện khác, “Tôi mặc kệ, cái chai này tôi không dùng nữa, đổi cho tôi chai khác, nếu không tôi sẽ không để anh yên đâu.”

“Chính bà nhờ tôi mà.” Tần Ca bĩu môi, “Trách không được người xưa thường nói đàn bà và tiểu nhân là khó dạy, quả thực như vậy, muốn đổi thì đổi, tự bà đi lấy, dù sao chỉ một chai thôi, tự tôi uống cũng được, tôi không có keo kiệt đến trình độ như thế, hừ.”

“Hừ!” Giản Tĩnh cố tình hừ lớn hơn Tần Ca, đi nhanh đến tủ đông đá lấy thêm một chai khác, lần này bà không để cho Tần Ca giúp mình khai, bà học theo cách của người khác, để nắp chai cạnh cái bàn, dùng tay vỗ xuống vài cái, nhưng lại không mở ra được, trái lại làm cho tay rất đau.

Kỳ lạ, sao người khác làm thì lại có thể ra, còn tay mình đã sưng lên rồi mà vẫn không ra? Giản Tĩnh tức giận, tại sao hôm nay mọi việc đều chống đối mình hết vậy?

Tần Ca im lặng nhìn bộ dáng tức giận của Giản Tĩnh, “Quên đi, để tôi giúp bà mở, thật là, đừng làm cho bàn của tôi bị hư, trong khi đó chai rượu còn chưa mở.”

Vừa nói vừa dùng phương pháp của Giản Tĩnh, lập tức mở ra được, Giản Tĩnh đoạt lấy, đáp lại ông là một cái liếc mắt, vừa cầm lên lập tức uống.”

“Ít nhất cũng phải có một câu cảm ơn chứ.” Tần Ca trợn mắt há mồm nhìn bộ dáng của Giản Tĩnh.

“Giúp tôi mở một chai khác nữa.” Giản Tĩnh đưa một bình khác qua.

“Xong rồi” Tần Ca lập tức mở chai kia ra, thấy bà cầm, không khỏi nói, “Cảm ơn đi chứ?”

“Không muốn cảm ơn.” Giản Tinh miễn cưỡng đáp lại, đi tới bàn ở góc cửa hàng ngồi xuống, vừa uống rượu vừa nhìn sang tiểu khu đối diện, như vậy cũng có thể nhìn thấy cửa sổ phòng khách của con trai bà.

Không biết có bao nhiêu đêm, nó từng lặng lẽ đứng ở cửa sổ này nhìn sang đây nhỉ? Giản Tinh có chút mất mát nghĩ.

Tần Ca vốn còn muốn gây sự với Giản Tinh, nhưng vừa thấy vẻ mặt đau khổ của bà, lời muốn nói đã nuốt xuống hết, ông là một người đàn ông, cũng không muốn phải xát muối vào vết thương của người khác.

Nhưng mà, thành thật mà nói, ông cảm thấy tinh thần hôm nay của Giản Tinh tệ hơn ngày kia gấp mười lần, mặc dù có chút chanh chua nhưng như thế thuận mắt hơn nhiều.

Ở quầy thu tiền đứng một hồi, không ai đến, Tần Ca cầm một chai rượu còn dư đến ngồi vào một cái ghế khác.

Giản Tinh nhìn sang, Tần Ca trừng mắt, “Nhìn cái gì, đây là ghế trong cửa hàng của tôi, chẳng lẽ tôi không được ngồi à?”

“Tùy ý đi.” Giản Tinh quay đầu lại.

Không có nhe nanh múa vuốt đánh trả như trong dự liệu, có chút thật không quen, qua sự việc ngày hôm kia, Tần Ca đã xem Giản Tinh là người đàn bà chanh chua không phân biệt phải trái rồi.

“Tôi nói này, người phụ nữ xấu kia, bà đang thất tình à? Mà không giống, bà đã già thế rồi, chắc cũng không muốn nói về việc tình cảm, còn có chuyện gì không vui sao, bà mâu thuẫn với con trai à? Đừng tỏ vẻ là em gái đáng thương, bộ dáng này của bà người khác thấy, cũng chính là bà già thôi.

Ánh mắt Giản Tinh ngày càng lạnh ngày càng muốn giết người, Tần Ca tự động ngậm miệng, làm bộ tôi không nói gì cả, tự mình uống rượu.

Thấy Tần Ca thức thối không nói lại, Giản Tinh thu ánh mắt lại, tiếp tục yên lặng uống rượu.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Chỗ Đây Là Của Em, Không Được Cấn

Phía lầu đối diện, Tiểu Thỏ ôm Tiểu Bạch, ngồi trên ghế sofa và xem tivi, Giản Chính Dương ngồi ở bên cạnh, ôm chặt lấy cô, yên lặng nhìn cô, ánh mắt vừa dịu dàng vừa có chút ghen tỵ.

Đương nhiên là anh đang ghen tỵ với Tiểu Bạch. Tiểu Bạch đáng giận này, sớm biết vậy anh sẽ không mua. Cứ ngang nhiên nằm trong lòng Tiểu Thỏ như vậy, nơi đó phải là của anh mới đúng. Giản Chính Dương vừa nghĩ vừa hận, nhưng anh không dám ném Tiểu Bạch xuống, chỉ có thể dùng ánh mắt ai oán để nhìn Tiểu Thỏ, hy vọng cô hiểu ý mình, vứt “kẻ thứ ba” đang vướng víu kia đi, bởi vì từ đầu tới đuôi, cô đều thuộc về anh.

Đáng tiếc, Tiểu Thỏ đang thất thần, không nhận thấy ánh mắt ai oán giận dữ của Giản Chính Dương.

Trong lòng cô không ngừng bắn khoản nghĩ ngợi, vừa muốn bán thân mình rộng lượng một chút, không so đo với người lớn, thế nhưng đáng về nghiêm khắc của Giản Tinh cứ xâm nhập vào đầu óc cô, không muốn so đo cũng không được; vừa thấy Giản Tinh coi mình như bảo mẫu của Giản Chính Dương mà mất hứng, nhưng lời nói dịu dàng của bà ấy lúc ở dưới lầu cũng khiến cô có chút bất an, sự nhân hậu của bà ấy đáng được tôn trọng.

Ngẫm lại cũng phải, đứa con trai mình nuôi hơn hai mươi mấy năm, từ nhỏ đã chăm sóc cẩn thận, chiều con hết thấy cũng vì con có bệnh, nào ngờ một ngày nọ, người con gái khác bước tới, con trai liền một lòng với người ta, thậm chí còn vì việc đó mà hét vào mặt mình... Tuy rằng Tiểu Thỏ cảm thấy mình thật hạnh phúc, nhưng tỉnh táo mà nghĩ lại, nếu như theo luật nhân quả, sau này cô làm mẹ, có con trai, rồi người con gái nào đó lấy hết sự chú ý của con cô, có lẽ là... cô cũng sẽ ghen tỵ lắm.

Cho nên, vẫn là sinh con gái tốt hơn, sau này tìm một người đàn ông yêu thương nó thật lòng, nó sẽ hạnh phúc, bản thân mình cũng vui lây, không thể nào ghen tỵ được. Một ý nghĩ vừa nảy ra trong đầu, Tiểu Thỏ liền kiên quyết cho rằng sinh con gái tốt hơn con trai.

Trong đầu Tiểu Thỏ đang có hai suy nghĩ đối chọi lẫn nhau, cô không biết có nên khuyên Giản Chính Dương đi dự tiệc hay không. Tuy rằng mẹ anh tổ chức tiệc để cổ vũ con trai mình, nhưng cô chưa bao giờ tham gia ở những nơi có nhiều người thuộc tầng lớp thượng lưu như vậy, vì vậy mà có hơi khó xử với lời mời của Giản Tinh.

Tuy rằng Giản Tinh chưa nói gì, nhưng Tiểu Thỏ nghĩ bữa tiệc ngày mai hẳn là không đơn giản, chỉ nhìn cách trang điểm của Giản Tinh và khí chất của bà ấy cũng đủ biết thế giới của bà ấy và thế giới của cô là hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Cô lo nếu mình tham gia sẽ bị khinh thường, vả lại, bản thân cô không có quần áo đẹp, đa số đều mua ở mấy chỗ bán ngoài lề đường, cứ mặc như vậy mà ra ngoài sẽ khiến Giản Chính Dương mất mặt. Trong tủ đồ anh, vài bộ còn chưa xé nhãn, nhưng cô vẫn biết giá của chúng không ít hơn bốn chữ số.

Bởi vì bối rối đầy đầu, Tiểu Thỏ cứ liên tục cắn môi. Giản Chính Dương xoa hai tay cô, ánh mắt cô liền trở nên nghi hoặc, mở miệng bá đạo, “Chỗ này là của em, không được cắn.”

Tiểu Thỏ sừng sốt, khuôn mặt lập tức đỏ lên, "Đáng ghét, chỗ nào cũng của em... mà anh muốn cắn là cắn."

"Không được." Giản Chính Dương nhú mày lại, dùng tay chỉ vào môi mình, "Của em là của anh, của anh mới là của em, nếu em muốn cắn thì cắn chỗ này này."

"Hắc hắc..." Tiểu Thỏ bật cười, sự buồn bực trong lòng bỗng chốc biến mất, "Được."

Cô kề sát vào mặt anh, cắn nhẹ một cái, vừa định lùi lại, Giản Chính Dương đột ngột bắt lấy cô, hôn thật mạnh vào. Tiểu Thỏ muốn lùi lại, anh liền ôm cô chặt hơn, cô chỉ giãy dụa một chút, sau đó thì để mặc cho anh tác oai tác quái.

Tiểu Bạch đáng thương. Giản Chính Dương ôm Tiểu Thỏ, hoàn toàn ngã đè lên ghế sofa, quên mất nó đang nằm ở đó, suýt chút nữa thì nó đã bị đè chết rồi, khó khăn lắm mới có thể thoát ra từ kẽ hở giữa hai người. Nó thề, từ nay về sau không bao giờ nằm trong lòng Tiểu Thỏ nữa, lỡ không may bị đè thì chết thật oan uổng.

Một cái hôn sâu còn chưa kết thúc, Giản Chính Dương đã động tình rồi. Lúc Tiểu Thỏ sắp ngẹn chết, anh mới rời khỏi môi cô, sau đó hôn xuống cằm cô.

"Ưm~" Cô là nơi nhạy cảm nhất của Tiểu Thỏ. Giản Chính Dương mới hôn một cái, cô đã không nhịn được mà rên lên hừ hừ.

Đối với Giản Chính Dương mà nói, tiếng rên nho nhỏ này của cô tựa như một loại thuốc tráng dương trợ tinh, không gì có thể so bằng trên giường đời này, giống như một tín hiệu để bắt đầu làm cái gì đó.

Vì thế, từ trên cổ, anh hôn chằm chằm xuống phía dưới.

"Đừng~"

Khuôn mặt nhỏ của Tiểu Thỏ hồng hết cả lên, giống như một quả táo chín. Cô bắt lấy cánh tay Giản Chính Dương, ngăn cản anh làm chuyện xằng bậy, nào ngờ lại giống như yên lặng mà mời anh hái quả.

Giản Chính Dương nhìn cô mà cảm thấy tinh thần phơi phới. Anh kéo tay cô ra, âu yếm vô cùng, nói ra lời yêu của mình, "Tiểu Thỏ, anh yêu em."

Tuy rằng không phải là lần đầu tiên nói trắng ra như vậy, anh vẫn khiến Tiểu Thỏ thẹn thùng, nhất là ánh mắt thâm tình của anh khi nhìn cô, nhiều lần làm cô muốn hóa thành sói, trực tiếp nhào lên đè ấn sạch anh.

Nhưng cô vẫn còn chút lý trí, hôm qua anh mới phá đồ, từ hôm qua cho tới hôm nay, hai người lăn qua lăn lại trên giường nhiều lần, thất lưng của cô đau lắm, lúc đi còn cảm thấy giống như muốn rớt hết cả xương, không quen chút nào, chân khép không chặt. Tuy cô muốn lắm, nhưng rồi lý trí chiến thắng tất cả.

"Chính Dương, phía dưới của em hơi khó chịu, để em nghỉ ngơi một chút được không?"

Giản Chính Dương nghe vậy thì bối rối, đành gật đầu miễn cưỡng, "Được."

Thấy anh đồng ý, Tiểu Thỏ thở phào một hơi nhẹ nhõm, trong lòng vô cùng vui mừng. Bởi vì anh sẵn sàng như vậy, cô nhận ra anh đã động tình, vật gì đó chạm vào đùi cô cứ nóng như lửa, không phải người đàn ông nào cũng có thể đồng ý ngay lúc này, chỉ vì người phụ nữ nói một câu rằng mình khó chịu.

Tuy rằng đã đồng ý sẽ không chạm vào cô, nhưng cũng không có nghĩa là không hôn môi, Giản Chính Dương hung ác nói, "Có điều... anh muốn hôn cho đủ."

Không để Tiểu Thỏ có cơ hội nói chuyện, lần này, Giản Chính Dương điên cuồng vừa thô lỗ, hôn đến mức khiến cô thở dồn dập, toàn thân không còn sức lực, mãi đến khi anh không nín thở được nữa, cả người ngã lên cô, nhắm mắt nghỉ ngơi...

"Chính Dương?"

"Đừng nói chuyện, để anh bình tĩnh một chút."

Giọng nói khàn khàn lẫn hơi thở ồ ồ của Giản Chính Dương vang lên bên tai, Tiểu Thỏ đã biết mục đích của anh. Cô gật đầu mà đau lòng, vốn cho rằng cuối cùng, anh sẽ tự mình giải quyết, nào ngờ anh chẳng làm gì cả, chỉ muốn bản thân yên tĩnh một chút.

Cô không phải là một cô gái không hiểu bất cứ cái gì, ít nhất cũng biết những kiến thức thông thường. Thành thạo, cô cũng lên coi một vài bộ "phim". Thật ra thì cô có thể dùng cách khác để giúp anh, nhưng bây giờ thấy anh như vậy, cô lại thấy mình ngưng ngừng đến mức phát ra tiếng. Bởi vì cảm thấy mình "sắc", cô không muốn Giản Chính Dương hiểu lầm cô "sắc" quá nhiều... Và lại, lúc anh ôm chặt cô, không biết vì sao.... trong lòng cô rất thỏa mãn.

Thừa dịp Giản Chính Dương đang buông lỏng mình, cô ôm ngược lại anh, nhẹ giọng nói, "Chính Dương, mẹ anh bảo ngày mai, chúng ta đến tham gia bữa tiệc do bà ấy tổ chức, mình đi chung nha?"

Đầu của Giản Chính Dương hơi cử động, anh tỉnh táo lại một chút, “Bữa tiệc ngày mai?”

"Phải, mẹ anh mở tiệc để mừng 20 năm từ ngày thành lập thẩm mỹ viện."

"Không muốn đi." Giản Chính Dương chán ghét, anh quên vụ đó rồi.

"Đi đi, em chưa từng được tham gia bữa tiệc nào cả, đi một chút để biết thêm kiến thức." Tiểu Thỏ làm nũng, nói, "Ngày mai hẳn là không ít người đâu, chẳng lẽ anh không muốn mọi người biết anh có bạn gái sao?"

Giản Chính Dương nghe xong, anh liền nhìn cô thật nghiêm túc rồi cười, “Được rồi, chúng ta sẽ tham dự, anh sẽ giới thiệu em để mọi người cùng biết, anh còn muốn mọi người biết em là bà xã tương lai của Giản Chính Dương này, được không?”

Không ngờ thuyết phục anh tham gia bữa tiệc ngày mai lại dễ dàng như vậy, nếu mà bà Giản biết sẽ vui lắm đây. Cô có thể nhìn ra được là bà rất thương anh. Một đứa con bị bệnh cố chấp, làm mẹ cũng chẳng dễ dàng gì. Mấy năm nay, hẳn là bà đã phải vì anh mà trả giá rất nhiều. Bởi vì yêu anh, Tiểu Thỏ đồng ý thắt chặt tình thân cùng người nhà của anh. Hạnh phúc của anh cũng là hạnh phúc của cô, cô chấp nhận người anh mới đúng là chấp nhận anh hoàn toàn. Thấy Giản Chính Dương như vậy, Tiểu Thỏ vui vẻ ra mặt, gật đầu.

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Không Cần Mua Nhẫn Đính Hôn

Đưa gờn với Giản Chính Dương một hồi, Tiểu Thỏ đã có cảm giác mệt mỏi, vốn thân thể của cô không tính là quá tốt, hơn nữa gần đây còn mệt mỏi quá độ, vì thế không lâu đã cảm thấy mệt, đẩy đẩy Giản Chính Dương đang ôm mình ra, "Em muốn đi ngủ, anh muốn ngủ không?"

Giản Chính Dương si mê nhìn Tiểu Thỏ, ngay cả bộ dáng hất hơi cũng đáng yêu như vậy, "Em đi ngủ trước đi, anh lập tức đi ngủ cùng em."

"Được." Tiểu Thỏ gật đầu, nhắm nhẹ mắt đi vào phòng ngủ.

Đưa mắt nhìn Tiểu Thỏ vào phòng, đến khi không nhìn thấy bóng dáng của cô nữa, Giản Chính Dương mới lưu luyến thu ánh mắt lại, nhìn điện thoại đặt trên khay trà, anh cầm lên, gọi điện thoại cho Giản Tĩnh.

Lúc đó Giản Tĩnh đã uống tám chai rượu trong cửa hàng của Tần Ca, nhưng sắc mặt vẫn bình thường, làm cho Tần Ca bội phục, phải biết là ông là người Đông Bắc, nên đặc biệt thích uống rượu, từ lượng cũng tốt hơn người ta, vì thế ông rất bội phục bà, Giản Tĩnh thoạt nhìn chỉ là một người phụ nữ mảnh mai, không phát hiện ra từ lượng của bà lại tốt đến vậy, điều này làm ông càng thêm giật mình.

Dù sao trong cửa hàng cũng không có ai, Tần Ca cũng không có việc gì, ông cầm chai rượu ngồi trước mặt Giản Tĩnh uống cùng bà, "Thật là nhìn không ra, uống nhiều như vậy, bà có muốn đi vệ sinh không, bên trong có WC, miễn phí cho bà đó."

Thấy Giản Tĩnh nhột nhột không ngừng uống trước mặt mình, uống nhiều như vậy, không có say, nhưng mà, cũng phải đi vệ sinh chứ, vừa định đứng dậy, nhạc chuông mà bà đặc biệt cài cho con trai vang lên, bà lập tức nhấn nghe, "Tiểu Dương ~"

Nói một tiếng mới nhớ ra là tối nay Giản Chính Dương để cho Tiểu Thỏ đối nghịch với bà, bây giờ bà phải giận nó lắm chứ, nhưng khi nghe tiếng điện thoại của con trai, bà lập tức nhận, đã nhiều năm trôi qua bà đã hình thành thói quen, muốn thay đổi sợ cũng không được rồi.

Trong điện thoại không biết Giản Chính Dương nói gì, điện thoại của Giản Tĩnh cách âm rất tốt, Tần Ca ngồi đối diện bà cũng không nghe được, chỉ cảm thấy sắc mặt của Giản Tĩnh trở nên là lạ, nghe được bà nói, "Con nói là sự thật?"

"..."

"Được, chuyện đính hôn con không cần lo lắng, mẹ có một chiếc nhẫn kim cương rất lớn, đương nhiên là vật đính ước của ba con đưa cho mẹ, mẹ vẫn luôn nghĩ ngày nào đó con có người thích, muốn kết hôn với cô gái đó, sẽ đưa nhận đính hôn cho hai người, chờ lúc hai người kết hôn, sẽ chọn nhẫn một lần nữa, thế nào?"

"..."

"Được rồi, cứ quyết định như vậy."

"..."

"Ừ, được rồi, à đúng rồi, Tiểu Thỏ chắc là không có quần áo đẹp, con đã bảo muốn ngày mai đính hôn, cho nên không thể ăn mặc quá tùy tiện, ngày mai mẹ đưa quần áo để buổi tối ngày mai mặc cho con, con đưa nó đến cửa tiệm đi. chiều mai ba giờ con dẫn Tiểu Thỏ đến tiệm, mẹ sẽ kêu thợ trang điểm hóa trang cho nó một chút, được không?"

"..."

"Được, vậy cứ như thế, cúp máy đây."

Mặc dù Tần Ca tự nhận mình là người không nhiều chuyện, nhưng khi nghe được Giản Tình nói, vẫn không nhịn được tò mò, nguyên nhân rất đơn giản, Giản Chính Dương dẫn Tiểu Thỏ trong tiệm mình đi, làm ông chủ, sai trước là ông. ông có cảm giác mình cần phải quan tâm đến một chút việc của nhân viên mình.

"Con trai bà muốn đính hôn với Tiểu Thỏ?"

"...Ừ." Lòng Giản Tình có chút phức tạp, tuy rằng bà muốn con trai mình tìm được người con gái yêu nó, sau này nếu không có bà bên cạnh, cũng có người chăm sóc nó, nó cũng sẽ không cô đơn, nhưng mà, lúc thực sự tìm được, bà lại có cảm giác mất mát, giống như bị người khác đoạt đi thứ mình yêu quý, con trai mình thích người ta hơn một năm, nhưng quen nhau không có lâu như vậy, thật là không động thì thôi, khi động rồi thật làm người ta kinh ngạc, tuy rằng Tiểu Thỏ không phải mẫu người con gái lý tưởng mà bà chọn, nhưng bà vẫn tôn trọng ý thích của con trai, mặc dù Tiểu Thỏ không đạt được yêu cầu bà, nhưng bà cũng nhìn ra được nó là một đứa trẻ hiền lành, chỉ cần có điểm này là có thể xác định, mọi thứ khác bà có thể bỏ qua, không biết có thể học, bà tin rằng sẽ có một ngày nó trở thành một người vợ đúng chuẩn.

Mấu chốt nhất là sau khi biết con trai bà bị bệnh, Tiểu Thỏ kiên định nói với bà sẽ không rời xa con trai mình, sự yêu thương trong ánh mắt kia không thể lừa người được, vì thế, bà nguyện ý chấp nhận Tiểu Thỏ, cũng nguyện ý phối hợp với con trai, tất cả điểm xuất phát đều chỉ có một, chỉ cần con trai mình hạnh phúc là được rồi.

Giản Tình yên lặng cảm thán trong lòng, Tần Ca có chút kinh ngạc, "Bọn họ không giống như đã quen biết lâu, nhanh như vậy đã đính hôn rồi sao?"

"Tình cảm bọn nó tốt." Giản Tình liếc mắt nhìn Tần Ca, ánh mắt kia là ý gì, lẽ nào con trai bà không xứng với Tiểu Thỏ?

"Không phải, ý của tôi là hai người họ mới quen thôi, còn có chuyện này nữa, Tiểu Thỏ đồng ý sao?" Tần Ca có chút nghi hoặc, "Tiểu Thỏ không phải là người quyết định qua loa cuộc đời của mình, không phải là con trai của bà gạt con bé chứ, tôi cho bà biết, làm như thế không có đức đâu."

"Ý của ông là sao?" Giản Tình nổi giận, "Ông xem mẹ con chúng ta là loại người nào, cho là chúng tôi chuyên đi làm chuyện xấu à?"

"A, không phải thế, không phải thế, là hiểu lầm, hiểu lầm thôi."

"Hừ, đừng tưởng rằng Tiểu Thỏ từng ở đây làm việc là ông có thể quản, quản đông quản tây, sau này con bé đã là người họ Giản của chúng tôi, tôi không hi vọng người ngoài tôi đòi công bằng gì cho nó, con trai tôi rất yêu nó, cái này là đủ rồi."

Giản Tình lại thoải mái đồng ý yêu cầu của Giản Chính Dương như vậy, cũng là bởi vì sau khi biết đến sự tồn tại của Tiểu Thỏ, bà đã cho người dò la thân thế của Tiểu Thỏ, là một đứa trẻ thuần khiết, người thân xung quanh công nhận đức tính của nó, tuy rằng điều kiện gia đình không tính là quá tốt, nhưng bà cũng chẳng có ý kiến gì, tiền bà kiếm được sau này đều của Giản Chính Dương, cho dù hai người tiêu xài thế nào cũng chẳng có vấn đề gì, nếu không biết bối cảnh của Tiểu Thỏ, bà sẽ không dễ dàng đồng ý như vậy.

Thấy Giản Tình nổi bão, Tần Ca trực tiếp đầu hàng, "Được rồi, chuyện này không liên quan gì với tôi, tôi cũng không quản nữa."

"Hừ. . ." Giản Tình đứng dậy muốn đi, nhưng đột nhiên dừng lại, lấy ra từ trong túi một thư mời, "Nếu như ông có hứng thú, tối mai có thể đến."

"Được, nhất định đi." Tần Ca nhận lấy thư mời, cười gật đầu.

Giản Tình xoay người ra khỏi cửa hàng tiện lợi, đối với yêu cầu mà con trai bất ngờ đưa ra, bà đã sớm hình thành thói quen, bây giờ còn một ít chuyện quan trọng bà cần phải lập tức đi làm, bà càng phải nắm chặt thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Anh Là Hoa Nhài, Em Là Phên Trâu

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Thỏ tỉnh dậy từ trong giấc mộng, cô lay lay Giản Chính Dương đang nằm bên cạnh, "Chính Dương, dậy đi."

Bị Tiểu Thỏ lay, Giản Chính Dương liền mở to mắt. Thấy cô đã đứng dậy, anh hỏi với vẻ nghi hoặc, "Em thức sớm như vậy làm gì?"

Tiểu Thỏ quay đầu, nhìn đôi mắt mê man xen lẫn vẻ ngơ ngác trên khuôn mặt đẹp trai, không hiểu sao cô càng nhìn càng thấy đẹp mắt, “Hôm nay chúng ta phải mua sắm rất nhiều thứ, anh mau xuống giường đi.”

Những thứ có thể hát đồ, Giản Chính Dương đã đập nát trong ngày hôm qua rồi, hôm nay phải đi mua đồ mới, đến tối còn tham gia bữa tiệc kia, cô lại không có quần áo đẹp, nhất định phải mua vài bộ mới được.

"Được rồi." Nghe Tiểu Thỏ nói như vậy, Giản Chính Dương liền ngồi dậy.

"Nhanh lên một chút, em đi đánh răng trước." Tiểu Thỏ cười tùm tùm, hôn lên mặt anh một cái rồi bước nhanh vào toilet.

Vốn dĩ đang mất hứng, nào ngờ lại được Tiểu Thỏ hôn một cái, Giản Chính Dương chợt cảm thấy phấn chấn hơn gấp trăm lần. Anh lập tức nhảy tung lên, phóng thẳng vào toilet.

Tiểu Thỏ vừa mới bóp kem lên bàn chải đánh răng, Giản Chính Dương đã vọt vào, làm cô giật mình, “Sao anh vào đây mà không mặc đồ? Mau ra ngoài mặc đồ đi, điên quá rồi đây.”

Đối với thói quen ngủ khóa thân của anh, cô chỉ có thể tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Giản Chính Dương cười hi hi, ôm Tiểu Thỏ vào lòng, "Chỉ cho em xem thôi thì có sao đâu."

Tiểu Thỏ, "..."

Thấy Tiểu Thỏ cẹn lời đến mức không biết nói gì hơn, Giản Chính Dương cười khà khà, hai tay cứ mò mẫm trên lưng cô, “Nhưng mà như vậy thì anh chẳng khác nào chịu thiệt, không thì ... em cũng cho anh xem đi.”

"Giản Chính Dương, dừng tay cho em." Tiểu Thỏ vội vàng đẩy tay anh ra, đồng thời nghiêm mặt, “Mau mặc quần áo vào giùm em, tắm rửa sạch sẽ rồi làm bữa sáng, em đói bụng lắm.”

"Tuân lệnh, bà xã đại nhân." Thấy cô lạnh mặt, Giản Chính Dương lập tức gờ tay đầu hàng.

"Ai là bà xã của anh?" Tiểu Thỏ hờn dỗi.

Thấy thế, Giản Chính Dương nhịn không được mà cúi người xuống, hôn Tiểu Thỏ một cái, không thêm đề ý việc cô đẩy mình ra vì chưa đánh răng. Cuối cùng, không thể nhịn hơn được nữa, Tiểu Thỏ vừa thở hôn hên vừa đẩy mạnh anh ra khỏi toilet.

Sờ sờ PP trơn láng, Giản Chính Dương cười trộm như một con mèo ăn vụng. Mới vừa nãy thôi, anh khiến cả người Tiểu Thỏ không còn sức lực. Xem ra, anh quả là có sức hấp dẫn rất lớn, cô lại không có khả năng miễn dịch trước anh, đó là chuyện khiến anh cao hứng vô cùng.

*Dương vật

Trở về phòng, mặc tạm một bộ đồ vào người, rời khỏi phòng ngủ để nấu cháo. Anh cảm thấy mình giống như đã lâu rồi không có xuống giường, không cảm nhận được khẩu vị, tốt hơn hết nên nấu cháo.

Chờ Tiểu Thỏ sửa soạn xong xuôi, cháo của anh cũng đã được nấu chín. Anh tắt bếp, bảo cô chờ vài phút là có thể ăn, đặt món xào lên bàn ăn cơm rồi bước vào toilet, rửa mặt chải đầu.

Hai người ăn sáng xong, Tiểu Thỏ giành việc rửa chén, dọn dẹp nhà bếp, kể đó mới nắm tay Giản Chính Dương ra ngoài.

Sức hấp dẫn của Giản Chính Dương rất lớn. Hai người vừa bước ra cửa không bao lâu, tỉ lệ người quay đầu để ngắm nhìn đã lên tới 200%, khiến khuôn mặt Giản Chính Dương vốn đang hưng phấn trở nên đen thui như đáy nồi. Ngang qua một cửa hiệu mắt kính, anh kéo Tiểu Thỏ vào cùng, mua hai chiếc mắt kính cỡ lớn, mỗi người một chiếc, che đi hơn nửa khuôn mặt, Giản Chính Dương bớt bức bối hơn.

"Bảo bối, anh đeo như vậy có hung dữ quá không, có khiến em điên đảo hay không?" Giản Chính Dương soi gương, hỏi Tiểu Thỏ một câu tự kỷ.

Tiểu Thỏ đánh giá anh một cách nghiêm túc, “Hơi giống đại ca xã hội đen, em đang lo là liệu có nên cách xa anh một chút hay không.”

Giản Chính Dương đen mặt, "Anh là đại ca xã hội đen thì em là người phụ nữ của đại ca xã hội đen, cả đời này, em đừng hòng thoát khỏi anh."

"Ờ... không cần đâu, ngài người tốt, ngài đừng nói mình có quan hệ với xã hội đen chứ? Đại ca à, ngài giờ cao đánh khề, thả tôi đi đi. Tôi không có sắc cũng không có tài, bản thân lại vô đức, không xứng với ngài đâu."

"Người xưa có câu, đoá hoa nhài cắm bãi phân trâu, điều đó có nghĩa là hoa nhài xứng với phân trâu. Hoa nhài tôi đây không ghét bỏ cô, đừng có tự ti như vậy."

"... Giản Chính Dương, anh nói em là phân trâu?"

"So sánh thôi."

"Giản Chính Dương, anh đi chết đi!"

"Á! Có người muốn giết chồng mình kia!"

"Đừng có chạy!"

...

Đi mua sắm, mua đồ mới dĩ nhiên rất cao hứng, nhưng khi nhìn thấy giá niêm yết trên các món hàng xa xỉ, Tiểu Thỏ cảm thấy lòng đau như cắt. Giản Chính Dương dẫn cô qua máy ATM ở ngân hàng để xem số dư trong tài khoản thẻ, cô liền cảm thấy sáng khoái, dễ chịu. Tuy rằng lúc còn đi học, cô rất giỏi môn tính toán, nhưng khi nhìn thấy một dãy đầy những con số không, đầu óc cô lại choáng váng, mắt hoa cả lên.

"Giản Chính Dương, anh làm cái gì mà kiếm được nhiều tiền như vậy?"

"... Người ta bảo anh làm gì thì anh làm đó."

"Phạm pháp ư?"

"..."

"Không phải là cướp ngân hàng chứ?"

"..."

"Mẹ anh cho anh tiền tiêu vặt hàng tháng, hay là anh bỏ hết số tiền đó vào thẻ rồi nói là tiền do anh kiếm được?"

"..."

"Giản Chính Dương, tốt nhất thì anh nghiêm túc nói cho em biết số tiền này từ đâu mà có, bằng không, tuy rằng em tiêu xài, lòng em vẫn bất an lắm, thật đó."

"Đều do anh kiếm được."

"Anh kiếm bằng cách nào? Nói em biết đi, em cũng muốn kiếm" Tiểu Thỏ giả vờ ghen tỵ, suốt ngày anh ngồi ngốc ở nhà, dựa vào cái gì mà kiếm tiền hơn cô được chứ?

"Người ta bảo anh làm gì thì anh làm đó. Nói đơn giản... anh là một hacker, thỉnh thoảng có người bảo anh viết chương trình, hoặc làm vài chuyện gì đó." Giản Chính Dương giải thích,

"Nhưng đó là bí mật, ngay cả mẹ anh cũng không biết. Vì vậy... em đừng nói cho ai biết nha, hiểu không?"

"Thần bí như vậy, Giản Chính Dương, anh thật sự đã làm chuyện phạm pháp rồi hả?"

"Không có."

"Được lắm, làm hacker, phải nói là cực giỏi! Em có thể báỉ anh làm thầy không?"

"Em hả? Báỉ anh làm thầy... vẫn là thôi đi."

"Vì sao?"

"Anh sợ em không thể học thành nghề được, anh sẽ mất mặt lắm."

"..."

"... Giản Chính Dương, anh đi chết đi!"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44: Có Cảm Giác Như Thôn Nữ Vào Thành Phố Vậy

Tiểu Thỏ từng xem qua một quyển sách, nói là tinh thần của người tự kỷ sẽ có chút vấn đề, nhưng ở một phương diện nào khác sẽ có thiên phú rất cao.

Sau khi nghe Giản Chính Dương giải thích, Tiểu Thỏ mới biết được, từ nhỏ Giản Chính Dương không có đi học, luôn có gia sư ở nhà dạy kèm, mặc kệ học gì cũng đều học rất nhanh, nhưng đặc biệt hứng thú với máy tính nhất, cũng có thiên phú nhất, bây giờ trình độ máy tính của anh tuy không thông qua đánh giá, nhưng anh từng thử xâm nhập hệ thống bảo mật nào đó của quốc gia mà vẫn không bị phát hiện, có thể thâm nhập tự nhiên.

Trình độ máy tính của Tiểu Thỏ chỉ giới hạn ở việc đánh chữ đơn giản, chơi trò chơi, vì thế sau khi nghe được Giản Chính Dương nói như vậy, cô lập tức bày tỏ lòng sùng bái và muốn học hỏi nhiều hơn nữa.

Ánh mắt sùng bái của Tiểu Thỏ làm cho lòng hư vinh của Giản Chính Dương rất thỏa mãn, anh vỗ ngực cam đoan cho dù Tiểu Thỏ là heo, anh cũng sẽ dạy cô thành một cao thủ máy tính.

Đương nhiên ví dụ của Giản Chính Dương làm cho Tiểu Thỏ rất muốn giết người.

Bởi vì mua đồ tương đối nhiều, nên hai người bỏ tiền ra để vận chuyển tới nhà, còn một số đồ dùng hàng ngày khác hai người tự gói vào một cái bọc lớn, kêu xe chở về nhà, rất nhanh cả hai đều mệt mỏi.

Đồ trong nhà là cho bản thân mình đập nên Giản Chính Dương chỉ nghỉ ngơi một lát rồi chủ động sắp xếp đồ đạc, không muốn để Tiểu Thỏ mệt mỏi thêm phần nào nữa.

Nhưng khi Tiểu Thỏ nhìn bàn tay băng bó của anh, cô lập tức nghiêm mặt bắt anh bỏ xuống mọi việc đang làm, đứng một bên phụ giúp cô, tự bản thân cô sẽ sắp xếp, cảm nhận được sự quan tâm của Tiểu Thỏ, trong lòng Giản Chính Dương rất vui, nếu có một cái đuôi, anh nhất định sẽ vẫy thật cao.

Lúc lễ phục mà Giản Tĩnh kêu đưa đến, Tiểu Thỏ và Giản Chính Dương mới vừa ăn cơm xong, dọn dẹp căn phòng xong, đang lo lắng không biết tối nay sẽ mặc cái gì, thì nhận được hộp quà xinh đẹp, cô rất ngạc nhiên, còn có chút thụ sùng nhược kinh,

"Bác gái giúp em mua?"

Lúc mở ra thì thấy lễ phục rất đẹp, tuy rằng không biết nhãn hiệu này, nhưng chắc chắn không rẻ đâu, trong lòng có chút bất an, cô giống như đang nhận một món quà quý vậy.

"Không thích?" Giản Chính Dương nhìn về mặt Tiểu Thỏ, "Không thích thì mặc cái khác đi."

"Không có, chẳng qua cảm thấy lễ phục này thật xinh đẹp, không nỡ mặc thôi." Tiểu Thỏ hoàn hồn, cười nói, "Em sợ sau khi mặc vào sẽ thành công chúa, chờ đến mười hai giờ đêm thì lại trở về thành lọ lem."

"Anh không phải là hoàng tử, vì thế mặc kệ em là công chúa hay lọ lem, em đều là của anh." Giản Chính Dương chăm chú nhìn Tiểu Thỏ nói rằng.

Tiểu Thỏ trong lòng cảm động, vội vã cúi đầu quan sát lễ phục, "Em thử trước một chút, xem có vừa người không."

"Bà ấy giúp em chọn, khẳng định vô cùng vừa người." Giản Chính Dương rất tin tưởng ánh mắt của Giản Tĩnh.

Quả nhiên, khi Tiểu Thỏ mặc vào làm cho Giản Chính Dương ngạc nhiên một trận, rõ ràng là lễ phục rất đơn giản, thoát nhìn rất bình thường, nhưng khi mặc trên người Tiểu Thỏ lại giống như là thiết kế riêng cho cô vậy, không phải là đẹp không mà còn làm cho cô thêm phần cao quý.

"Đẹp mắt?" Tiểu Thỏ thấy mình trong gương rất khác so với thực tế, nhưng vẫn muốn được Giản Chính Dương ca ngợi, chỉ có như vậy mới hoàn hảo.

"Đẹp vô cùng." Giản Chính Dương không che giấu sự ngạc nhiên của bản thân, "Thực sự muốn cơ đồ của em xuống, nhìn phong cảnh bên trong đó."

Tiểu Thỏ bối rối, hung hắc liếc Giản Chính Dương, "Sắc lang, lúc nào cũng có thể nghĩ được chuyện đó."

"Thế nào?" Giản Chính Dương giả bộ vô tội.

Đáng tiếc Tiểu Thỏ đã biế bản chất của anh, không dễ dàng bị anh lừa gạt, vui vẻ đánh giá lễ phục của mình, "Đẹp thì đẹp, cũng rất hợp với em, nhưng thất lưng có chút chặc, còn có giống như lộ ra vậy, anh xem từ toàn bộ vai đều lộ ra hết, không có quen chút nào, còn có, mặc lễ phục này mà không trang điểm thật là không xứng, đi ra cũng làm trò cười cho người khác thôi."

Giản Chính Dương cười nhìn Tiểu Thỏ, "Em nói đúng."

"Nhưng em không biết trang điểm, làm sao bây giờ? Lê nào đi ra ngoài tìm một người hóa trang gần đây giúp em?" Tiểu Thỏ nhú mày.

"Quyết định mặc cái này sao?" Giản Chính Dương nhìn chằm chằm bờ vai của Tiểu Thỏ, thật muốn che đi làn da trắng nõn này, đây là của anh, chỉ anh mới có thể nhìn.

Nhưng, hôm nay là bọn họ đính hôn lễ, anh muốn Tiểu Thỏ phải thật xinh đẹp, nên cho phép cô lộ ra một lần, chỉ có một lần này thôi, anh xin thề, sau này khi cử hành hôn lễ, nhất định sẽ chọn một bộ áo cưới thật bảo thủ.

Tiểu Thỏ do dự nhìn lễ phục trên người, nói thực cô rất thích bộ lễ phục này, cô mặc vào trông rất đẹp, nhưng luôn cảm thấy nó quá tốt, sau khi mặc vào

có cảm giác thôn nữ lên thành phố vậy, nếu như không mặc thì quá không lễ phép rồi, dù gì đây cũng là mẹ Giản Chính Dương đưa mình.

"Mặc cái này đi." Giản Chính Dương sờ sờ cằm, thấy bộ dáng Tiểu Thỏ như thế này rất đáng yêu, "Đến thăm mỹ viện của mẹ anh trang điểm, bà có nói qua rồi."

"A, thực sự à?" Nghĩ đến khí chất của Giản Tĩnh rất tuyệt, nhất định sẽ không hóa trang mình quá xấu, dù sao cũng là bạn gái của con trai mình mà, Tiểu Thỏ lập tức gật đầu, "Được, lúc nào thì chúng ta đi?"

"Hẹn ba giờ."

"Anh đã hẹn xong rồi à."

"Ừ."

"Sao em có cảm giác sắp bị mưu hại." Tiểu Thỏ nghi ngờ nói thầm.

"Cái gì?"

"Không, không có gì." Cười cười, nhìn điện thoại di động, "Tiệm của mẹ anh ở đâu, cách nơi này xa không, lúc nào chúng ta đi, hình như hơn hai giờ rồi."

"Thu dọn một chút là có thể đi." Giản Chính Dương cười cười, "Lúc nào cũng có thể đi, chỉ chờ bảo bối mở miệng."

"Vậy được, chờ em thay đồ một cái."

"Tại sao lại thay ra?"

"Mặc như vậy đi ra ngoài có chút kỳ quái, chờ trang điểm xong rồi, gần tới tiệc mặc cũng không muộn." Tiểu Thỏ thầm nghĩ mình quả nhiên là một người quê mùa, bình thường xem tivi thấy diễn viên ăn mặc đẹp thì ước ao, nhưng khi có được một cái, mặc vào cũng rất đẹp, cô lại cảm thấy không được tự nhiên lắm.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Tôi Không Đồng Ý Cô Làm Cháu Dâu Bên Ngoại Của Tôi

"Bà Lí, hôm nay bà thật xinh đẹp."

"Đâu có, ha ha, vẫn như mọi khi mà."

"Sao lại nói vậy? Tuy rằng ngày thường bà Lí đã rất đẹp rồi, tối nay càng đẹp hơn đó nha."

...

"Cô Vương, gần đây cô bận việc gì sao, đã lâu rồi không gặp cô. Trông cô có vẻ gầy đi nhiều đó, đừng làm việc quá sức, sức khỏe vẫn quan trọng nhất."

"Ha ha, đúng là gần đây tôi rất bận, ngay cả thời gian đến thăm mỹ viện cũng chẳng có, thật tình thì tôi rất muốn đến. Phải rồi, tối mai có rảnh không, tôi hẹn giờ rồi qua."

"Có có, cô Vương đã muốn tới thì không rảnh cũng phải rảnh, tám giờ tối, thế nào?"

"Không thành vấn đề."

....

"Ông Nhan, bà Nhan, tôi thật sự rất hâm mộ tình cảm của hai người, đi đâu cũng không tách rời, quả là khiến người ta ngưỡng mộ, không biết bao giờ tôi mới có thể tìm được một ông chồng chăm sóc mình chu đáo thế này."

...

Trong bữa tiệc chỉ toàn những lời chào hỏi, khen tặng, tiếng cười nói đan xen vào nhau. Nơi góc khuất có một đôi nam nữ đang ngồi, nắm chặt tay đối phương. Người nữ lặng lẽ nói một câu, người nam cúi đầu, anh khinh thường bầu không khí ở chỗ này. Nhìn kỹ sẽ thấy người nam kia là một người đàn ông rất đẹp trai, tràn đầy khí chất, cô gái nhỏ đáng yêu trò chuyện với bạn trai mình, lâu lâu lại ngẩng đầu, nhìn trái nhìn phải.

Hai người đó chính là Tiểu Thỏ và Giản Chính Dương. Lúc họ bước vào bữa tiệc, mọi người nhất thời im lặng ngắm nhìn, nhất là Giản Chính Dương, ai cũng dời sự chú ý đến chỗ anh. Thế nhưng, bởi vì sắc mặt anh ngày càng đen hơn, những người tới gần đều bị Tiểu Thỏ ngăn cản, chỉ trong vài phút sau đó, không khí trở lại bình thường như cũ, chẳng ai dám tới gần, đám người chọn một vị trí xa để yên lặng ngắm nhìn.

Cách Tiểu Thỏ và Giản Chính Dương không xa, một cô gái hỏi nhỏ nhân viên ở thẩm mỹ viện, “Người đàn ông kia là ai vậy? Đẹp trai quá, lần đầu tiên tôi nhìn thấy người như vậy đây, trông rất có dáng dấp của một ngôi sao.”

Nhân viên thẩm mỹ viện vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, trả lời, “Đó là con trai của bà chủ chúng tôi, hôm nay tôi cũng mới được thấy đó.”

Nghe nhân viên nói vậy, cô gái kia càng thêm kích động, “Vậy cô nàng bên cạnh anh ấy là ai?”

“Là bạn gái anh ấy.” Cô nhân viên nhìn thấy ngoại hình bình thường của Tiểu Thỏ liền không cam lòng.

“Vậy sao? Cũng xứng đôi lắm.”

Nhiều người có ý định lại gần Giản Chính Dương đều bị Tiểu Thỏ ngăn lại, sau cùng, vì sắc mặt u ám của anh mà họ không dám bước tới nữa.

Dù sao thì bữa tiệc hôm nay cũng có quá nhiều người, đám phụ nữ không thể bám theo anh ở trước mặt mọi người được, nhất là khi anh không hề che giấu sự bức mình và chán ghét của mình, có kẻ ngu mới dám lại gần anh.

Nhưng những điều ấy lại không ngăn được ánh mắt nóng bỏng của một cô gái nhìn về phía anh.

Đối với Giản Chính Dương mà nói, cô gái kia thật không vừa mắt. Từ lúc anh bước chân vào thẩm mỹ viện để dự bữa tiệc này, ánh mắt cô ta cứ nhìn anh không rời.

Bởi vì đây là lần đầu tiên gặp anh là khi anh dẫn Tiểu Thỏ vào thẩm mỹ viện để trang điểm, ngay từ lúc đó, cô ta đã dùng ánh mắt háo sắc nhìn anh, ngay cả khi trang điểm cho Tiểu Thỏ cũng mất hồn như vậy. Mãi đến khi Giản Chính Dương phát hiện ra sự bất thường đó, anh liền nghiêm mặt giận dữ, cô ta mới chịu thu lại ánh mắt háo sắc. Lúc này, Giản Chính Dương trực tiếp giám sát cô ta trang điểm cho Tiểu Thỏ, anh không vừa lòng sẽ lập tức rống to, không hề thương hương tiếc ngọc một chút nào, suýt nữa thì cô ta bật khóc.

Khi ra khỏi thẩm mỹ viện, mọi người đều nhìn Tiểu Thỏ bằng ánh mắt vừa hâm mộ vừa ghen tỵ. Tiểu Thỏ nghĩ mà buồn cười, với tính tình của Giản Chính Dương, mọi người cứ cảm thấy cô đi theo anh sẽ vô cùng thiệt thòi.

Ngồi ở một chỗ, chịu đựng ánh mắt của mọi người như trong buổi lễ rửa tội khoảng mười phút, Giản Chính Dương không chịu nổi nữa, kéo Tiểu Thỏ đi, “Chúng ta ra ngoài.”

Thật ra thì Tiểu Thỏ cũng chịu không nổi khi thấy những ánh mắt tò mò kia, dường như họ đang so sánh rằng cô quá kém xa anh, do đó, sau khi nghe anh nói, cô liền gật đầu.

“Được.”

Hai người rời khỏi bữa tiệc trước cái nhìn chăm chú của mọi người. Giản Chính Dương muốn đi toilet, dựa theo chỉ dẫn thì toilet ở cuối hành lang. Tiểu Thỏ lay lay tay anh.

“Em đợi ở đây, anh đi đi.”

“Ừ, đừng đi lung tung.” Giản Chính Dương dịu dàng hôn lên trán cô, sau đó bước vào toilet.

Nhìn anh đã đi vào, Tiểu Thỏ nhàm chán vô cùng, cúi đầu nhìn mũi chân mình. Thật ra thì cô có hơi hối hận khi đến đây, không quen biết một người nào, cô và Giản Chính Dương chẳng tiếp xúc cùng ai mà chỉ ngồi một góc, xấu hổ làm sao.

“Tiểu Thỏ ~”

Chợt nghe tiếng của Giản Tĩnh, Tiểu Thỏ vội vàng xoay người, “Bác Giản.”

Đi cùng Giản Tĩnh là hai ông bà lão, hẳn là ba mẹ của bà ấy, Tiểu Thỏ thẩm đoán như vậy, cô vội nở nụ cười với hai ông bà.

“Đây là ông bà ngoại của Chính Dương. Ba mẹ, đây là Tiểu Thỏ.” Giản Tĩnh tươi cười nhìn Tiểu Thỏ, quả nhiên mắt nhìn của bà không sai, Tiểu Thỏ ăn diện liền trở nên xinh đẹp.

“Con chào ông ngoại, bà ngoại.” Tiểu Thỏ lập tức chào hỏi.

Đáng tiếc, dường như hai ông bà không nghe cô chào mà chỉ nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt ông ngoại chợt trở nên khiếp sợ, nhưng sau đó cũng gật

đầu với cô.

“Chào cháu.”

Bà ngoại không những khiếp sợ mà lộ ra vẻ đối địch, chán ghét. Thật kỳ lạ, cô chưa từng gặp họ, sao họ lại dùng ánh mắt đó để nhìn cô?

Tiểu Thỏ sợ hãi khi bị bà ngoại Chính Dương nhìn như vậy, khó mà giữ được nụ cười trên mặt.

Giản Tinh cũng nhìn ba mẹ mình bằng ánh mắt khó hiểu, đúng là không bình thường.

“Mẹ?”

Bà ngoại không nghe thấy lời của Giản Tinh, ngược lại còn nhìn Tiểu Thỏ bằng ánh mắt sắc bén, “Niếp Tiểu Phuong là gì của cô?”

Tiểu Thỏ nghe bà ta hỏi vậy thì có hơi choáng váng, “Cháu không biết người đó.”

“Thật sao?” Ánh mắt của bà ngoại rõ ràng không tin.

“Dạ.” Tiểu Thỏ gật đầu chắc chắn.

Bà ngoại nhũn mày, nhìn cô, đánh giá trong chốc lát rồi nói, “Tôi mặc kệ cô có quan hệ với cô ta hay không, tóm lại tôi không thích cô, không đồng ý cô trở thành cháu dâu bên ngoại của tôi, cô đi đi.”

Lời vừa dứt, Giản Tinh và Tiểu Thỏ đều ngây người. Cả hai còn chưa nói gì, Giản Chính Dương vừa bước ra từ toilet đã cắt ngang.

“Tại sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Chỉ Cần Hai Người Chúng Ta Thôi Được Không

Thấy cháu ngoại mình yêu thương, sắc mặt của hai ông bà dần ra nhiều, bà cụ phát tay chào hỏi cháu ngoại mình, "Đến đây, Tiểu Dương, đến đây với bà ngoại."

Giản Chính Dương đi tới trước mặt Tiểu Thỏ, kéo tay của Tiểu Thỏ, mặt không sợ hãi nói, "Bà ngoại vừa mới nói cái gì, ai phải đi chứ?"

Bà cụ nhìn động tác của Giản Chính Dương, trong mắt hiện lên vẻ không vui, "Tiểu Dương, đến đây với bà ngoại, bà ngoại quen rất nhiều con gái nhà lành, vừa đẹp lại có tài, còn dịu dàng chăm sóc, hợp nhất với Tiểu Dương nhà mình, nhất định tốt hơn cô gái này."

"Mẹ?" Giản Tinh nghi hoặc nhìn mẹ mình.

"Kêu là cái gì, con là mẹ kiểu gì, chuyện cả cuộc đời của con trai mình, sao có thể hồ đồ chọn đại một người nào đó được, cho là nhà họ Giản chúng ta chó mèo cũng có thể vào à?"

Chó mèo? ? Đây là đang nói mình sao? Tiểu Thỏ tức giận, hôm qua bị mẹ Giản Chính Dương la hét, hôm nay lại bị người thân của họ không noil lý lẽ mà châm chọc, cho là cô dễ bị bắt nạt lắm à?

Vừa muốn lên tiếng, giọng nói lạnh lùng của Giản Chính Dương đã vang lên, "Bà ngoại nói là chó mèo, Tiểu Thỏ là vợ tương lai của con, con không muốn kẻ nào ức hiếp cô ấy."

"Con. . ." Bà cụ bị sự lạnh lùng của Giản Chính Dương làm cho hoảng sợ, "Đứa trẻ này được lắm, trưởng thành rồi có cánh cũng cứng cáp, lời của bà ngoại cũng không thêm nghe rồi đúng không?"

"Con chỉ nghe thứ mà con muốn nghe." Giản Chính Dương hừ lạnh, "Nếu như bà ngoại nói con gọi bà một tiếng bà ngoại mà bà có thể quyết định tương lai của con, vậy sau này bà không còn nghe con gọi bà là bà ngoại nữa đâu."

"Tiểu Dương, sao con có thể nói như vậy?" Thấy sắc mặt của bà cụ trắng bệch, Giản Tinh vội vàng bước lên, "Mau xin lỗi bà ngoại của con đi."

Giản Chính Dương lạnh lùng nhìn Giản Tĩnh, "Ngày hôm nay con xuất hiện ở đây là Tiểu Thỏ kêu con tới, nếu như con biết mọi người đối xử với cô ấy như vậy, cho dù đánh chết con, con cũng tuyệt đối không bước vào đây một bước."

Dừng một chút, lại nói, "Xem ra mọi người khôn ngoan ghênh chúng con, nếu đã như vậy, chúng con cũng không muốn làm cho mọi người khó xử, Tiểu Thỏ, chúng ta đi."

"Tiểu Dương. . ."

"Nghịch tôn!"

"Mẹ!"

"Bà à!"

Phía sau rối loạn, Tiểu Thỏ quay đầu lại thấy bà ngoại Giản Chính Dương hình như là do quá tức giận đã ngã xuống, cô có chút bận tâm nhìn Giản Chính Dương, "Chính Dương, bà ngoại của anh ngã xỉu rồi, chúng ta có cần..."

"Không cần." Giản Chính Dương trả lời rất kiên quyết, "Yên tâm đi, ngày mai bà ấy sẽ khỏe lại."

"Thật vậy chẳng?" Tiểu Thỏ có chút do dự, tuy rằng bà ngoại Giản Chính Dương không muốn gặp cô, cô cũng không có thiện cảm với bà, nhưng dù sao cũng là người già, ngã xuống như thế, vẫn rất đáng sợ.

"Ừ."

"Giản Chính Dương, con đứng lại đó cho mẹ." Giọng nói của Giản Tĩnh truyền từ phía sau đến.

Tiểu Thỏ có chút bất an, "Chính Dương, chúng ta. . ."

"Đi." Không đợi Tiểu Thỏ nói xong, Giản Chính Dương đã kéo Tiểu Thỏ đi nhanh về phía trước, làm Giản Tĩnh tức giận đến nổi phập phồng ngực, mọi người trong buổi tiệc nghe được tiếng ồn đều đi ra nhìn, Giản Tĩnh lập tức để lại một người chủ trì đại cục, còn mình thì lập tức đưa mẹ đi bệnh viện.

Bữa tiệc sau này thế nào, Tiểu Thỏ không biết, bởi vì cô đã bị Giản Chính Dương kéo ra khỏi khách sạn, nhìn Giản Chính Dương nhanh chóng kéo mình rời khỏi, trên mặt không có chút lo lắng nào, dù sao người đó cũng là bà ngoại anh mà, nhưng điều làm cô lạnh lòng chính là cô phát hiện mình không có chút chán ghét nào với sự vô tình này của Giản Chính Dương.

Chẳng lẽ mình cũng giống như Giản Chính Dương là người máu lạnh? Trong lòng Tiểu Thỏ yên lặng nghĩ, cô có chút lo lắng, lo lắng nếu như có một ngày Giản Chính Dương cũng đối xử với mình như thế thì sao?

Trực tiếp lôi kéo Tiểu Thỏ về nhà, chỉ khi về khung cảnh quen thuộc, sắc mặt lạnh lùng của Giản Chính Dương mới dịu lại, Tiểu Thỏ làm nũng, "Sớm biết rằng như thế thì đã không đến đó, phiền muốn chết."

Tiểu Thỏ cười cười, trong lòng có chút áy náy, bởi vì là do cô Giản Chính Dương đi, cô nhìn ra được, anh vô cùng không thích trường hợp như vậy.

Không đợi cô nói, Giản Chính Dương đã kéo Tiểu Thỏ lại, làm bộ đáng đáng thương nhìn cô, "Tiểu Thỏ, sau này anh không muốn tham gia loại tiệc nhảm chán này có được không, em cũng không cần tham gia, em ở cùng anh, anh ở cùng em, chúng ta ở cùng nhau là được rồi, đừng để người khác xen vào chúng ta, có được hay không?"

Tiểu Thỏ nhìn bộ đáng đáng thương vô tội của Giản Chính Dương, biết rõ anh giả bộ, nhưng vẫn mềm lòng: "Được, sau này chúng ta ở cùng nhau, không cần lo cho người khác."

"Tiểu Thỏ, em thật tốt." Giản Chính Dương thỏa mãn đặt Tiểu Thỏ vào lòng mình, còn bản thân ngồi trên sofa, hào hứng nhìn mặt cô ngày càng đỏ ửng, cuối cùng biến thành quả cà chua, , đặc ý cười khê, cúi đầu hôn liên tục đôi môi đỏ mọng hấp dẫn kia.

Phát hiện sự chân thật của Giản Chính Dương, phát hiện vẻ đáng yêu của anh, phát hiện sự thông minh của anh, cũng phát hiện ra sự tà ác của anh, anh vô lại, anh máu lạnh, nhưng cuối cùng Tiểu Thỏ cũng bắt đầu phát hiện, cô càng nhận ra nhiều nét của anh, điều này chỉ để cô càng thêm si mê anh mà thôi.

Si mê nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc của Giản Chính Dương, Tiểu Thỏ đề ý nghĩ trong lòng xuống, chỉ nguyện chìm đắm vào mê tình của anh.

Vốn Tiểu Thỏ cho rằng Giản Tĩnh nhất định sẽ đến hỏi tội, nên cô từ chối yêu cầu thân thiết của Giản Chính Dương, còn chờ đến mười hai giờ đêm, nhưng không có đợi được điện thoại hay Giản Tĩnh tới.

Trong lòng mơ hồ có chút bất an, lần này đã đắc tội như vậy, sau này muốn để người nhà họ Giản tiếp nhận mình, sợ là rất khó, hơn nữa thái độ của bà ngoại Giản Chính Dương, làm cho cục diện trở nên khó khăn hơn nữa.

Lẽ nào cô phải giống mẹ năm xưa? Lòng của Tiểu Thỏ khó tránh khỏi chút khó chịu, cuối cùng là do Giản Chính Dương không chờ nổi, một tay ôm lấy Tiểu Thỏ đi vào phòng, tắt đèn tắt điện thoại đi động.

"Ngày mai còn phải dậy sớm đây, ngủ đi."

Giọng nói mang theo sự tức giận và bất mãn.

Tiểu Thỏ cười ha ha, nhưng quả thực cô không có tâm tình nào, nên không thể làm gì khác hơn ha ha cười, nhưng nàng quả thực không có gì tâm tình, không thể làm gì khác hơn là ôm Giản Chính Dương không tiếng động an ủi, thấy cô thuận theo như vậy, cũng làm cho lòng Giản Chính Dương bình lặng trở lại, ôm Tiểu Thỏ vào lòng, hai người cùng nhau ngủ, một đêm ngon lành.

Sáng hôm sau lúc tỉnh lại, Tiểu Thỏ cảm nhận được ánh mắt nóng rực chiếu lên người mình, mở mắt ra nhìn, quả nhiên là Giản Chính Dương, hai mắt sáng quắc của anh đang nhìn cô.

Sáng sớm đã nhận ánh mắt như vậy, Tiểu Thỏ có chút chịu không nổi, xấu hổ đỏ mặt, "Anh dậy lúc nào thế?"

"... Ít nhất ... Một giờ." Giản Chính Dương trả lời.

"Sao lại không kêu em?" Đầu óc Tiểu Thỏ có chút mơ màng, cô phát hiện từ khi có Giản Chính Dương, mỗi ngày buổi tối ngủ ở trong ngực của anh, giấc ngủ của cô đã tốt hơn.

"Luyến tiếc." Giản Chính Dương cười, "Nhìn bộ dáng em ngủ, cảm thấy thật hạnh phúc."

Tiểu Thỏ giống như được ăn mật ngọt vậy, "Thật ngọt mà."

Dáng vẻ cười ngây thơ của cô chính là điểm quyến rũ trong mắt Giản Chính Dương, đàn ông sáng sớm khả năng kiềm chế tương đối yếu, hơn nữa đây còn là người con gái mình yêu, làm sao nhịn được, thấy Tiểu Thỏ muốn đứng dậy, anh nhanh chóng đặt cô dưới thân, "Bảo bối, một chút nữa hãy đi, nếu đã dậy rồi thì cùng anh vận động rèn luyện thân thể sáng sớm đi."

Rõ ràng là ý tứ ham muốn, mà lúc nói ra lại nghiêm túc như thế, hơn nữa còn là khuôn mặt tuấn tú thế này, càng làm cho Tiểu Thỏ không có lực phản kháng, thuận lợi bị Giản Chính Dương ăn sạch sẽ.

Sau khi chấm dứt, ngay cả đầu ngón tay Tiểu Thỏ cũng không nhấc lên được, Giản Chính Dương chỉ nghỉ ngơi mười lăm phút lại tiếp tục hành động, thấy Tiểu Thỏ "thê thảm" như vậy cũng không có đau lòng, còn có chút hả hê, khiến Tiểu Thỏ tức đến nghiến răng.

Nhưng mà coi như anh có lương tâm, sau khi sửa sang bản thân, làm điểm tâm xong rồi đến giúp Tiểu Thỏ mặc quần áo, lấy kem đánh răng để Tiểu Thỏ đánh răng rửa mặt, sau đó ôm Tiểu Thỏ ăn điểm tâm, rồi lại ôm cô đi ra ngoài.

Thực tế lúc này Tiểu Thỏ đã khôi phục không ít thể lực, muốn tự bản thân mình đi, nhưng Giản Chính Dương lại xem cô như "Người tàn tật", kết quả từ trong nhà ra đường bắt gặp không ít ánh mắt tò mò của mọi người, làm Tiểu Thỏ không ngừng đỏ mặt.

"Chúng ta đi đâu sao?" Lên xe taxi, Tiểu Thỏ mới chui ra khỏi ngực Giản Chính Dương, tò mò hỏi.

"Một lát nữa em sẽ biết, có muốn chọn mất một chút không, nếu không thì nhắm mắt nghỉ một chút đi, đến nơi anh sẽ gọi em." Giản Chính Dương trìu mến nhìn Tiểu Thỏ.

"Em không mệt." Tuy rằng nói như vậy, nhưng Tiểu Thỏ vẫn dựa vào lòng Giản Chính Dương nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe được tiếng Giản Chính Dương nói đến rồi, mới theo anh xuống xe, mãi đến khi bị Giản Chính Dương lôi kéo đi, Tiểu Thỏ mới giật mình hoàn hồn, "Chính Dương, anh, anh dẫn em đến nơi này làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Tôi Tưởng Cô Mới Là Người Sốt Ruột Kết Hôn

Giờ phút này, Tiểu Thỏ đã bị Giản Chính Dương nắm tay, đứng ngay trước cổng Cục Dân chính, cô không ngờ anh lại hứng trí đến mức lôi cô đến đây.

"Kết hôn." Dáng vẻ kinh ngạc của Tiểu Thỏ khiến Giản Chính Dương có hơi bất mãn.

"Kết hôn, tại sao đột nhiên kết hôn?" Tiểu Thỏ càng thêm kinh ngạc.

"Em không muốn kết hôn với anh à?" Giọng nói của Giản Chính Dương bắt đầu lạnh đi.

Tiểu Thỏ nhận thấy sắc mặt anh biến đổi, cô liền lắc đầu nguầy nguậy, "Em không có ý đó, chỉ là trước kia, chúng ta đã nói về vấn đề này rồi mà?"

“Bây giờ cứ lấy giấy chứng nhận rồi tính tiếp, anh không muốn chờ nữa, lấy giấy chứng nhận trước đi.” Nghe Tiểu Thỏ nói vậy, sắc mặt Giản Chính Dương giãn ra một chút.

“À!” Tiểu Thỏ hơi do dự, “Nhưng mà người nhà của anh...”

“Em gả cho Giản Chính Dương chứ đâu phải gả cho người nhà Giản Chính Dương? Nói nhiều như vậy, tóm lại một câu, em có muốn lấy anh hay không?”

Tuy lời anh nói rất nhẹ nhàng, Tiểu Thỏ vẫn nghe ra sự uy hiếp trong đó. Nếu hôm nay cô nói không lấy, anh nhất định sẽ tức giận, vĩnh viễn không để ý tới cô nữa.

Làm sao bây giờ? Tuy anh kéo cô đến đây, khiến cô ngạc nhiên xen lẫn lo lắng, nhưng cô lại quyết định sẽ không đánh mất cơ hội này.

“Gà.”

“Ngao lắm.” Nghe Tiểu Thỏ nói, Giản Chính Dương lập tức thay đổi sắc mặt, cười tươi như vừa kiếm được vàng.

Tiểu Thỏ thấy anh vui vẻ như vậy thì rất hạnh phúc, “Nhưng mà kết hôn cần phải có hộ khẩu và chứng minh nhân dân, em không mang theo.”

“Không sao, anh có mang.” Giản Chính Dương vỗ vào chiếc túi trong tay, ra vẻ đắc ý. Tiểu Thỏ sùng sốt, “Thì ra anh sớm đã có âm mưu, Giản Chính Dương, hay lắm...”

“Hay cái gì?”

“Tuyệt quá!” Tiểu Thỏ nịnh nọt, làm Giản Chính Dương biến sắc mặt, cô tuyệt đối không thừa nhận mình sửa lại câu nói vì anh thay đổi sắc mặt, như vậy thì xấu hổ lắm.

Hôm nay không phải ngày gì đặc biệt, hơn nữa lại còn là sáng thứ hai, người tới đăng ký kết hôn ở Cục Dân chính không nhiều, mới đó mà đã tới lượt hai người. Lúc điền vào phiếu, cả hai phát hiện mình chưa kịp khám sức khỏe, nhưng việc này vốn không bắt buộc nên Giản Chính Dương cũng chủ động bỏ qua, trực tiếp điền vào giấy chứng nhận rồi chụp ảnh. Tiểu Thỏ để ý thấy mấy đôi trước đăng ký, người ta đều mang bánh kẹo để mời nhân viên công tác. Đến lượt mình, cô lấy toffee* Đại Bạch Thỏ để mời nhân viên công tác.

* Toffee là một loại kẹo làm bằng caramen với bơ. Hỗn hợp bơ đường sẽ được đun nóng tới nhiệt độ vừa đủ cứng – khoảng 149 to 154 °C. Đây là một món kẹo rất hấp dẫn và thường được trộn với các loại hạt hoặc nho khô.

“Thật ngại quá, vì không biết hôm nay kết hôn nên tôi không chuẩn bị kẹo cưới kịp, có thể lấy cái này thay thế không? Cảm ơn mọi người đã làm việc vất vả.”

Nhân viên công tác nghe Tiểu Thỏ nói vậy thì ngạc nhiên, “Kết hôn mà cô cũng không biết sao?”

“Ha ha, đúng vậy, tôi bị bạn trai kéo qua đây mới biết hôm nay phải kết hôn.” Tiểu Thỏ cười đến ngốc nghếch, nhìn tên và ảnh chụp trong giấy chứng nhận mà không giấu được vẻ vui sướng.

“Đúng là kỳ lạ, làm từ nãy tới giờ, chúng tôi cứ tưởng cô là người sốt ruột muốn kết hôn, nào ngờ lại là anh chàng nóng nảy kia.” Biết mình lỡ lời, nhân viên công tác vội vàng sửa lại. “Cảm ơn nha... Chúc hai người sống đến đầu bạc răng long, nhưng mà cô gái này, tôi vẫn phải vì đạo đức nghề nghiệp mà nhắc nhở cô một câu cẩn thận, nếu bị lừa kết hôn thì có thể yêu cầu ly hôn mà không cần ràng buộc gì hết, hoặc là trực tiếp khiếu nại hôn nhân không hiệu quả.”

Trong mắt của nhân viên công tác, tuy rằng khả năng Giản Chính Dương lừa Bạch Tiểu Thỏ kết hôn rất thấp, nhưng khi thấy nói đến việc bị lừa mà cô vẫn cảm thấy thế giới này chẳng có gì to tát xảy đến, bọn họ liền dùng đạo đức nghề nghiệp mà nhắc nhở cô một câu.

Nhưng rồi nhân viên công tác phát hiện, sau khi mình nói như vậy thì bầu không khí đột nhiên lạnh hơn trước, sắc mặt Giản Chính Dương đen hơn đáy nồi.

Sợ anh kích động, Tiểu Thỏ vội kéo tay anh, cười nói, “Cảm ơn lời khuyên của cô, nhưng chúng tôi nhất định sẽ sống đến bạc đầu răng long, bởi vì chúng tôi rất yêu nhau.”

Nghe Tiểu Thỏ nói vậy, sắc mặt Giản Chính Dương mới tươi hơn một chút, nhưng anh vẫn trừng mắt với nhân viên công tác, trợn to vài lần rồi mới cùng Tiểu Thỏ rời khỏi Cục Dân chính.

Đưa anh ra khỏi đó, sắc mặt anh vẫn còn mất hứng, Tiểu Thỏ liền cười tủm tỉm, làm nũng, “Được rồi ông xã, hôm nay không phải là ngày chúng ta kết hôn sao? Có phải nên vui vẻ một chút hay không?”

Tuy trong lòng còn chút bất an, nhưng khi nhìn thấy giấy chứng nhận và gọi hai tiếng “ông xã”, Tiểu Thỏ cảm thấy yên tâm hơn rồi.

Thấy cô gọi mình là ông xã, Giản Chính Dương hoàn toàn không còn giận nữa, vui vẻ ra mặt.

“Bà xã.”

“Ừ.”

“Bà xã.”

“Sao vậy?”

“Bà xã.”

“...”

“Bà xã.”

“...”

“Bà xã, bà xã, bà xã, bà xã...”

“Giản Chính Dương, anh có thể yên lặng một chút không? Kêu mãi, phiền chết đi được.”

Giản Chính Dương nhìn Tiểu Thỏ với vẻ đáng thương, “Anh chỉ muốn gọi em thôi, anh muốn mọi người biết em là bà xã của anh, là hoa đã có chủ.”

“Ặc...” Tiểu Thỏ vốn nghiêm mặt, nhưng nhìn đáng vẻ làm nũng của anh thì không còn giận nổi nữa. Cô nghĩ đời này xong rồi, không thể thoát khỏi tay anh được nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn làm bà xã của anh mà thôi.

Giản Chính Dương xem giấy chứng nhận đủ rồi, anh mới nói, “Tiền bạc trong nhà chúng ta sẽ do em quản lý, giấy tờ quan trọng thế này, cứ để anh giữ thì hay hơn, có phải không bà xã?”

“Anh nói sao cũng được.” Tiểu Thỏ cảm thấy hai chữ ông xã không được tự nhiên, nhưng nghe anh gọi hai tiếng bà xã thân thiết như vậy, tựa như đã kêu rất nhiều lần, trong lòng cô thích thú vô cùng.

Giản Chính Dương thấy cô ngoan ngoãn như vậy liền kéo cô vào lòng, hôn sâu một cái mới buông ra, “Chúng ta tới nơi kế tiếp đi.”

“Tới đâu?” Tiểu Thỏ tò mò.

“Đi theo anh thì biết.” Giản Chính Dương tỏ vẻ thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Gọi Cô Ấy Là Bà Giản

Theo Giản Chính Dương đến một khu cũ kỹ, nhìn bộ dáng thuần thực của anh, Tiểu Thỏ nghi hoặc, “Chính Dương, anh rất quen thuộc nơi này sao?”

“Không, lần đầu tiên anh tới.” Giản Chính Dương nói, sau đó lập tức sửa lại, “Từ giờ trở đi, em phải gọi anh là ông xã, bất kể là trước mặt người ta hay không có, biết không, bà xã?”

Tiểu Thỏ thẹn cả mặt, không có người khác thì cũng không có gì, nhưng còn trước mặt người khác, có chút buồn nôn quá.

Hình như nhìn thấu do dự của Tiểu Thỏ, Giản Chính Dương ghé vào bên tai Tiểu Thỏ uy hiếp, “Em không gọi anh là ông xã, buổi tối anh sẽ muốn em nhiều lần.”

Tiểu Thỏ nhìn bộ dáng nham nhả của anh, nhưng lúc nào cũng có thể nói những lời sắc tình kia, hết lần này tới lần khác đều dùng ngữ điệu nghiêm túc, ám cho người ta muốn phản bác, rồi lại không tìm được lời để nói, không biết người này ăn cái gì để lớn lên nữa, theo lý mà nói trạch nam suốt ngày ở trong nhà, thân thể không thể nào tốt như thế được, nhưng thể lực người này quả là không cùng đẳng cấp với cô.

Vì thế Tiểu Thỏ không thể không thừa nhận mình đã bị uy hiếp rồi, không thể làm gì khác hơn là xấu hổ lờm anh một cái, sau đó nhỏ nhẹ gọi anh một tiếng “Ông xã”

Kết quả của bộ dáng yêu kiều này đã dẫn đến thú tính của Giản Chính Dương, anh mặc kệ người khác đi đến, trực tiếp ép cô vào tường, nhanh chóng hôn lên.

“Ồ ~” Tiểu Thỏ không có kinh nghiệm như vậy, cảm giác được người khác đang nhìn, nhất thời quỳnh lên, vội vã muốn thoát khỏi Giản Chính Dương,

“Ông xã, đây là đường lớn, có người...”

“Anh biết.” Chính Dương có chút không cam lòng nói, trong mắt hiện lên, “Nếu không đang ở đường lớn, anh thật sự sẽ muốn em mất.”

“Háo sắc.” Đối với tên Giản Chính Dương lúc nào cũng có thể động tình như thế này, Tiểu Thỏ không nể mặt phán anh hai chữ, nhưng mà, trong lòng cô cũng rất vui, dù sao có tính phúc cũng là một chuyện rất hạnh phúc.

Giản Chính Dương không thêm đề ý lời mắng chửi của Tiểu Thỏ, chỉ đưa tay kéo cô lại, nhẹ giọng nói bên tai cô, “Anh chỉ háo sắc với em thôi.”

Thành công làm cho Tiểu Thỏ xấu hổ liên tục, nắm đầm nhỏ không ngừng đầm vào anh, nhưng mà lực của cô chỉ đủ để gãi ngứa anh thôi, Giản Chính Dương biết đây là do Tiểu Thỏ không phải thực sự đánh mình, nụ cười nhất thời càng thêm đặc ý.

Người bên ngoài nhìn thấy bộ dáng đẹp trai của Giản Chính Dương, nên hiếu kỳ muốn biết người con gái mà anh 데 bên đường có bộ dáng gì, theo mọi người suy nghĩ cô gái này không phải là quốc sắc thiên hương cũng phải là một đại mỹ nhân, đáng tiếc, khi nhìn thấy gương mặt của Tiểu Thỏ, mọi người đều thấy vọng phát hiện cô gái này chỉ là một cô gái bình thường thôi, cùng lắm là có thể hình dung bằng hai từ thanh tú.

Mọi cô gái hay chàng trai đều đổ kị, chàng trai vừa đổ kị vừa vui vẻ, đổ kị là vì Giản Chính Dương lại có thể đẹp trai như thế, lại vui vẻ vì cô gái này chẳng phải là người đẹp gì, nên trong lòng cân bằng lại, còn các cô gái đổ kị là do sao Tiểu Thỏ có thể tìm được người đàn ông đẹp như vậy chứ?

Nỗi lòng của người xung quanh Giản Chính Dương cũng không có lòng muốn tìm hiểu, anh kéo Tiểu Thỏ đi tiếp, dừng lại trước một căn nhà rất cũ kỹ.

Tiểu Thỏ thấy Giản Chính Dương cẩn thận quan sát biển số nhà, không khỏi lên tiếng hỏi, “Ông xã, chúng ta đến đây à?”

“Ừ.” Giản Chính Dương gật đầu, lập tức gõ cửa.

“Anh và người ở nơi này có quan hệ gì sao?” Tiểu Thỏ hỏi.

“Cũng coi là có quen biết.” Giản Chính Dương gãi gãi đầu.

Tiểu Thỏ không hài lòng với câu trả lời của Giản Chính Dương, nhìn anh nói, “Không phải anh nói lần đầu tiên tới đây sao, nhưng em thấy anh hình như rất quen thuộc nơi này.”

Giản Chính Dương cười, “Trước khi tới anh có xem bản đồ, vì thế tất nhiên sẽ quen thuộc thôi.”

“Lợi hại như vậy?” Tiểu Thỏ ngẩng mặt cảm thán, phải biết rằng nếu như là cô, tự tay mình cầm bản đồ lên, sợ cũng phải hỏi rất nhiều người thật kỹ mới có thể đến được nơi này.

Vì đây là một nơi trong hẻm nhỏ, thật đúng là khó tìm, cho dù đi một lần rồi muốn tìm đường cũng sẽ có chút khó khăn, bởi vì những ngõ ngách nhìn không khác biệt nhau lắm.

“Đó là đương nhiên, “ Giản Chính Dương tiếp nhận ánh mắt sùng bái của Tiểu Thỏ, nhất thời có cảm giác vui vẻ, “Ông xã em là người đàn ông lợi hại nhất thế giới này.”

“À...” Tiểu Thỏ quả quyết yên lặng.

Giản Chính Dương đang muốn nói cái gì nữa thì cửa lớn trước mặt mở ra, một cậu bé khoảng mười bảy mười tám tuổi thò đầu ra, nhìn Giản Chính Dương và Tiểu Thỏ, “Có việc gì thế?”

“Tôi đến lấy đồ.” Giản Chính Dương thần nhiên nói.

Nghe vậy, đôi mắt đứa bé trai kia hiện lên một chút điên cuồng, “Àn sĩ phải không?”

Khỏe miệng Giản Chính Dương co quắp, gật đầu, “Quả Từ Lý?”

“Ha ha, không sai, mời vào mời vào.” Cậu bé lập tức nhiệt tình mở cửa ra, “Thần tượng, thật không nghĩ đến anh không chỉ trẻ mà còn đẹp trai như vậy, thật là ghen tị, ghen tị mà.”

Giản Chính Dương cũng không nói gì, chỉ kéo Tiểu Thỏ hơi đi phía trước, “Người này là vợ của tôi.”

Kết hôn rồi?” Quả Từ Lý kinh ngạc nhìn Giản Chính Dương, thấy anh gật đầu, nhất thời có chút hứng thú nhìn Tiểu Thỏ, “Xưng hô như thế nào?”

“Tôi họ Bạch...” Tiểu Thỏ vừa định nói tên của mình, chợt nghe Giản Chính Dương nói, “Gọi cô ấy là bà Giản là được.”

“A, bà Giản, chào cô, tôi tên thật là Lý Quả Từ, Quả Từ Lý là tên tôi sự dụng trên mạng.” Lý Quả Từ rất hứng thú với biểu hiện độc chiếm của Giản Chính Dương, thần tượng của anh là một người lạnh lùng, bình thường đều khó trao đổi, lần này chủ động tìm mình giúp đỡ, nói thật, anh rất vui, bởi vì mình có thể gặp mặt thần tượng, nhưng anh không ngờ thần tượng lại đẹp trai đến vậy, càng không nghĩ đến vợ của thần tượng lại rất bình thường, “Bà Giản, cô và thần tượng quen nhau thế nào, sinh hoạt thường ngày của thần tượng có phải rất tàn bạo không, cô làm sao để anh ấy thích cô, thật không dễ dàng, nếu như những cô gái trong liên minh biết thần tượng đẹp trai như vậy đã thế còn kết hôn rồi, nhất sẽ khóc chết, ha ha, hiện tại chỉ có mình tôi biết

thần tượng có hình dạng như thế nào, tôi có thể khoe khoang với mọi người rồi.”

Tiểu Thỏ còn chưa kịp trả lời vấn đề của Lý Quả Từ, Giản Chính Dương ngay bên tai cô nhẹ giọng giải thích, thì ra ả sĩ chính là tên hacker mà Giản Chính Dương dùng, hacker bọn họ có một liên minh, Giản Chính Dương đứng thứ ba trong danh sách về kỹ thuật, bởi vì anh ít giao lưu cùng mọi người, vì thế trở thành đại thần hacker thần bí, có một nhóm fan nhỏ, mà cậu bé ấu trĩ tên là Lý Quả Từ này, chính là một thành viên trung thành nhất trong đó, bình thường không có việc gì sẽ gửi thư cho anh, đương nhiên Giản Chính Dương không bao giờ trả lời, nhưng tin của Lý Quả Từ anh cũng đã đọc qua, vì thế mặc dù không có gặp mặt, Lý Quả Từ cũng đã để lại tin tức cho Giản Chính Dương, hơn nữa trước khi tìm đến và hợp tác với Lý Quả Từ, Giản Chính Dương đã sớm điều tra trong máy của cậu ta, thấy không có gì mới gửi tin tức.

Thành thật mà nói lần đầu tiên được ả sĩ gửi tin, Lý Quả Từ ngẩn ra nửa giờ mới phản ứng được, xác định lại thân phận của đối phương, trời mới biết anh vui vẻ như thế nào.

Từ những việc mà Giản Chính Dương kể ra, Tiểu Thỏ biết đó là thế giới đặc sắc thuộc về anh, mà bản thân cô chưa từng tham dự qua, không khỏi có chút buồn bã, “Fan của anh, chắc hẳn có nữ hả?”

“Không biết.” Giản Chính Dương bình tĩnh lắc đầu, “Fan hâm mộ là do Lý Quả Từ tự tổ chức, anh chưa bao giờ lộ diện, cũng không cùng người khác giao lưu, lần này nếu như không phải tìm Lý Quả Từ làm việc, anh cũng sẽ không liên hệ với cậu ta.”

Thấy Giản Chính Dương nói như vậy, Tiểu Thỏ khôi phục bình tĩnh, “Anh tìm Lý Quả Từ có chuyện gì sao?”

“Một hồi em sẽ biết.” Giản Chính Dương cười thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Bà Xã Đau Lòng Vì Anh Sao?

“Thần tượng, bà Giản, hai người ngồi đợi một lát, tôi đi lấy đồ rồi sẽ lập tức quay lại.” Lý Quả Từ tiếp đón hai người rồi chạy vào phòng, cầm chiếc hộp màu đỏ, khoe với Giản Chính Dương.

“Thần tượng, của anh nè, tôi qua tôi đã thức cả đêm để làm, anh xem có hài lòng không? Lý Quả Từ tôi là fan hâm mộ trung thành nhất, sau này có chuyện gì anh cứ tới tìm tôi.”

Từ lúc Lý Quả Từ đưa chiếc hộp ra, Tiểu Thỏ đã đoán được bên trong là cái gì rồi. Quả nhiên đúng như thế, Giản Chính Dương mở hộp, trong đó là một đôi nhẫn kim cương.

Giản Chính Dương lấy nhẫn ra, quan sát cẩn thận, trước ánh mắt chờ mong của Lý Quả Từ, anh gật đầu, “Làm tốt lắm.”

“Thần tượng thích là tốt rồi, đây là nghề gia truyền của nhà tôi.” Thấy anh thích như vậy, Lý Quả Từ lập tức vui vẻ, cười tươi.

Giản Chính Dương đưa đôi nhẫn cho Tiểu Thỏ xem, “Bà xã, em nhìn đi, có thích không? Là anh tự thiết kế rồi nhờ người làm đó.”

“Đúng vậy đúng vậy, vốn dĩ tôi giao ước với thần tượng là ba ngày sau sẽ có, nhưng hôm qua lại nhận được tin, thần tượng muốn lấy ngay trong hôm nay, cho nên tôi đã thức cả đêm để làm.” Lý Quả Từ nói liên tục một tràng.

Giản Chính Dương không kiên nhẫn, cắt ngang lời của Lý Quả Từ, anh tự mình nói ý nghĩa của thiết kế cho Tiểu Thỏ nghe. Trước tiên, mặt trong của chiếc nhẫn có khắc tên viết tắt của hai người, mặt ngoài nhẫn của Giản Chính Dương là một con thỏ, còn của Tiểu Thỏ là hình mặt trời, hai người đều hiểu rõ ý nghĩa của biểu tượng. Từ đó đến giờ, đây là lần đầu tiên mà Lý Quả Từ làm một cặp nhẫn kỷ lạ như thế, quả là thiết kế có một không hai.

Cho dù Lý Quả Từ có vất vả tới đâu thì đó cũng là tấm lòng của Giản Chính Dương, Tiểu Thỏ vui mừng không thôi, để mặc người thương mang nhẫn cho mình, nghe anh nói một câu bá đạo.

“Sau này không được tháo ra.”

Tiểu Thỏ hạnh phúc tới mức cười không ngậm được miệng.

Trông thấy cô cười, Lý Quả Từ vốn cảm thấy đáng vẻ cô không xứng với thần tượng, bây giờ lại chợt phát hiện, nụ cười của cô cuốn hút vô cùng, rất có sức hấp dẫn, làm anh ta nhất thời choáng váng. Đáng tiếc, Giản Chính Dương không cho phép một ai nhìn trộm bà xã của mình, lập tức nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh giá. Lý Quả Từ bưng tỉnh, xấu hổ cúi đầu.

“À... thần tượng, bà Giản, tôi mời hai người ăn cơm.”

“Không cần đâu.” Giản Chính Dương thản nhiên nói, “Sau khi trở về, tôi sẽ chuyển tiền qua tài khoản của cậu, chúng tôi đi trước đây.”

“Không cần đâu, không cần đâu, thần tượng à, làm việc cho anh, tôi thấy rất vui, coi như khoản tiền này là quà mừng hai người đám cưới.”

“Quà mừng là quà mừng, tiền công là tiền công.” Tiểu Thỏ đứng dậy cùng với Giản Chính Dương, cười nói, “Đã khiến anh gia công mất một đêm, đôi nhẫn này làm rất khéo, tôi thích lắm.”

“Cảm ơn.” Thấy Tiểu Thỏ khen ngợi tài năng của mình, Lý Quả Từ gật đầu, cười tươi.

“Chúng tôi đi trước, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.” Lý Quả Từ cười. Anh ta bị sức hấp dẫn từ nụ cười của Tiểu Thỏ làm cho ngây ngốc. Giản Chính Dương mắt hững hờ cùng, lập tức kéo Tiểu Thỏ rời đi. Lý Quả Từ hồi phục lại tinh thần mới quên mất việc mình chưa kịp hỏi tên thần tượng, đúng là thất bại quá mà.

Tiểu Thỏ bị Giản Chính Dương kéo đi, sai chân cô không dài bằng anh nên phải chạy thì mới theo kịp, cô nhìn anh bằng ánh mắt kỳ quái.

“Ông xã, chậm một chút, anh đi nhanh như vậy để làm gì?”

Vừa nói, hai người vừa chuyển hướng, Giản Chính Dương đột nhiên áp Tiểu Thỏ vào tường, đặt một nụ hôn nóng rực lên môi cô.

“Ừm...” Môi và lưng đều đau, Tiểu Thỏ hét lên một tiếng.

Giản Chính Dương hôn, vừa nóng bỏng vừa quyết liệt, khiến Tiểu Thỏ bất an vô cùng. Vốn dĩ muốn đẩy anh ra, không hiểu sao sau đó, cô lại đột nhiên ôm chặt cổ anh.

Cảm thấy Tiểu Thỏ đáp lại, Giản Chính Dương mới bình tĩnh, cái hôn từ cuồng dã trở nên dịu dàng, nhưng như vậy cũng đủ để khiến hai người suýt bùng cháy, nửa người dưới của Giản Chính Dương dán chặt vào lưng Tiểu Thỏ cảm nhận được sự biến hóa từ anh, cô không khỏi buồn cười.

“Bà xã ~” Giản Chính Dương nhìn Tiểu Thỏ, ánh mắt chứa đầy dục vọng, “Em chỉ yêu một mình anh thôi, đúng không?”

Tiểu Thỏ mở to đôi mắt, gật đầu, “Phải.”

Nghe vậy, Giản Chính Dương tiếp tục nói, “Vậy sau này, em không được tùy tiện cười với người đàn ông khác, nhớ chưa?”

Tiểu Thỏ ngừng lại một chút, cảm thấy có hơi ngoài ý muốn, “Anh ghen ư?”

Giản Chính Dương ngượng ngùng một lát, sau đó thẳng thắn thừa nhận, “Đúng.”

“Không thể nào, em cười lễ phép thôi mà.” Tiểu Thỏ không biết phải nói sao nữa.

“Nhưng cậu ta nhìn em đến ngây người.” Giản Chính Dương hung hăng nói, nếu không phải Lý Quả Từ giúp anh gia công đôi nhẫn, anh nhất định sẽ đánh anh ta một trận, cùng lắm thì từ nay, anh quyết định không để ý tới Lý Quả Từ nữa, hừ!

Đáng thương thay cho Lý Quả Từ, anh ta còn ảo tưởng rằng mình có thể gần gũi thần tượng vì giúp người ta gia công đôi nhẫn, nào ngờ kết quả lại thành thế này.

Thật lâu về sau, Lý Quả Từ mới biết năm đó mình đã phạm phải sai lầm gì, anh ta thấy rất hối hận, từ đó trở đi thường nói với người khác rằng: Không được nhìn trộm phụ nữ, nhất là hoa đã có chủ, đặc biệt hơn là sau lưng cô ta có người đàn ông đã chiếm giữ hết mười phần, bằng không sẽ hối hận cả cuộc đời.

Đối với việc Giản Chính Dương ghen, Tiểu Thỏ chỉ đành tỏ vẻ không nói gì, “Cậu ta nhìn em ngây người thì có liên quan gì chứ, đâu phải em nhìn cậu ta, anh làm lưng em đau hết rồi này.”

“Thật sao? Đau hả, để anh xem.” Giản Chính Dương vừa nghe, anh liền trút bỏ con giận, quay ra xem lưng cho cô, bàn tay sắp cởi quần áo cô ra thì bị cô chụp lấy.

“Cởi ở đây à? Anh muốn người ta nhìn thấy sao?”

“Không muốn.” Giản Chính Dương lập tức lắc đầu, nhìn Tiểu Thỏ, “Bà xã, về nhà anh sẽ xem. Anh xin lỗi, lúc nãy anh quá xúc động, em đừng giận anh nha.”

Tiểu Thỏ liếc anh một cái, “Từ nay về sau còn dám ghen lung tung không?”

Giản Chính Dương thành thật lắc đầu, “Không.”

“Hừ, lần này bỏ qua, lần sau mà còn ăn dấm chua bậy bạ, động tay động chân với em, em không thèm để ý đến anh nữa.” Tuy nói thế, Tiểu Thỏ cũng không có giận Giản Chính Dương.

“Anh cam đoan, tuyệt đối sẽ không làm em bị thương, nếu không sẽ chết không từ tế, trời giáng...” Giản Chính Dương làm vẻ mặt nghiêm túc, thề thốt,

Tiểu Thỏ sợ tới mức bịt miệng anh lại.

“Nói gì vậy hả? Xùy xùy, mau phun hết nước bọt ra, coi như anh không nói gì cả, sau này không được thề như thế nữa.”

“Bà xã, em đau lòng vì anh.” Giản Chính Dương không giận mà vui.

“Anh nghĩ tốt quá rồi.” Tiểu Thỏ lườm anh một cái, mạnh miệng nói, “Em chỉ là không muốn thủ tiết thôi.”

Lần này, anh không phản bác cô, chỉ ôm cô thật chặt rồi cười như một thằng ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Ngày Mai Phải Ly Hôn

Ôm Tiểu Thỏ, cười ngốc một hồi, Giản Chính Dương lại kéo cô tới địa điểm tiếp theo, tiệm chụp hình. Tuy chưa từng tới nơi này, nhưng cô cũng biết việc chụp ảnh cưới vô cùng đắt.

Tiểu Thỏ vốn muốn đổi tiệm chụp hình, nào ngờ chưa kịp nói thì ông chủ tiệm đã ra chào. Giản Chính Dương nói tên mình, ông chủ tiệm lập tức dẫn cả hai vào phòng khách quý, sau đó có người nhanh chóng bước tới để trang điểm cho Tiểu Thỏ.

"Khoan đã, chúng tôi chưa bàn bạc gì cả, cũng chưa thương lượng giá cả, sao lại trang điểm liền cho tôi?"

Người trang điểm nở nụ cười, "Cô Giản yên tâm, mấy hôm trước, ngài Giản từng tới đây trước để chuẩn bị, nói là muốn cho cô một sự ngạc nhiên."

"Thật sao?" Tiểu Thỏ hơi kinh ngạc, nhìn Giản Chính Dương vẫn luôn theo sau cô, cô chợt cảm thấy mình được che chở, nhất thời vui vẻ ra mặt mà nhìn anh.

"Anh chắc chắn em sẽ gả cho anh sao? Tự tin quá đó."

Giản Chính Dương cười tủm tỉm, kéo tay Tiểu Thỏ, chạm vào chiếc nhẫn trên tay cô, ánh mắt anh tràn đầy tình cảm, "Không phải bây giờ em đã là bà Giản rồi sao?"

"Ha ha..." Tiểu Thỏ nhin không được mà bật cười, hạnh phúc nhìn bản thân tay trong tay với anh. Bây giờ cô đã kết hôn rồi. Lúc còn bé, cô từng mơ mình sẽ được gả cho một bạch mã hoàng tử, bây giờ quả thật là bạch mã hoàng tử, không lẽ mẹ ở trên trời đang phù hộ cho cô sao? Tuy cô không tin vào thần linh, nhưng giờ khác này thì cô tin... Do đó, cảm ơn người rất nhiều, mẹ.

Thầm nói xong, Tiểu Thỏ ngoan ngoãn để người ta trang điểm. Mỗi khi có cơ hội, cô và Giản Chính Dương lại nhìn nhau, ánh mắt tràn đầy tình thâm, khiến cho đám nhân viên xung quanh hâm mộ không thôi.

Hai người chụp ảnh cưới, tuy không thay đồ nhiều nhưng lại thay đổi nhiều khung cảnh xung quanh, rất đa dạng, tới khi kết thúc thì đã là 10 giờ 30 phút tối.

Vì dễ cân xứng với Giản Chính Dương, Tiểu Thỏ phải mang cao gót 10cm. Sau vài giờ, chân cô liền đau đớn. Ra khỏi tiệm chụp hình, chân cô vẫn còn đau. Giản Chính Dương thấy cô không bình thường liền đau lòng, nhìn xuống chân cô.

“Đau lắm không?”

“Hơi đau thôi.” Tiểu Thỏ làm nũng.

“Lại đây, anh cõng em.”

“Không cần đâu, em rất nặng.”

Giản Chính Dương không nói nhiều, chỉ bảo Tiểu Thỏ leo lên lưng mình, “Lên đi.”

“Không cần đâu.” Tiểu Thỏ còn định nói tiếp, Giản Chính Dương đã xoay người, ôm lấy cô, “Nếu không muốn anh cõng thì ôm thế này cũng được.”

“Ông xã, để em xuống.” Xung quanh có người nhìn vào, Tiểu Thỏ rất ngại, “Em nặng lắm, buông em xuống đi.”

“Đừng nhúc nhích.” Giản Chính Dương thần nhiên uy hiếp, “Nhúc nhích nữa anh sẽ hôn đấy.”

Tiểu Thỏ sợ tới mức bất động. Thấy Giản Chính Dương cười trộm, cô mới biết bị anh tính kế, nhất thời bối rối, “Đáng ghét, anh xấu lắm.”

“Ha ha...” Nếu người nhà nhìn thấy Giản Chính Dương cười vui như vậy, chỉ sợ trông mặt của họ sẽ rớt ra mắt. Đáng tiếc, tính tình anh rất quái dị, ngay cả người nhà cũng bị anh vớt vớt, do đó có thể nói, chưa ai từng nhìn thấy đáng về tươi cười này của anh.

Giữa trưa, hai người ăn đại vài món ở bên ngoài. Buổi tối, nói thế nào đi nữa thì Giản Chính Dương vẫn không chịu ăn ở ngoài. Trễ thế này, bụng đã sôi mấy lần, Tiểu Thỏ đau lòng, nói với Giản Chính Dương.

“Ông xã, chúng ta về nhà đi. Về nhà rồi em sẽ nấu cơm cho anh ăn.”

Giản Chính Dương cười hạnh phúc, “Được.”

Xe taxi chạy tới dưới lầu, Giản Chính Dương muốn ôm Tiểu Thỏ đi lên. Tiểu Thỏ sợ anh mệt, nhanh chân nhảy xuống, nghịch ngợm.

“Dù sao thì bây giờ cũng không có ai, em sẽ đi chân trần, muốn nhớ lại cảm giác đó một chút.”

Nhìn thấy vẻ đẹp của Tiểu Thỏ dưới ánh đèn, trong lòng Giản Chính Dương rất vui, anh cảm thấy đây chính là chuyện hạnh phúc nhất đời mình. Anh kéo tay Tiểu Thỏ, dịu dàng nói.

“Được.”

Hai người vừa cười vừa nói, lên lầu. Đi tới cửa, Tiểu Thỏ chợt gặp Giản Tĩnh. Giản Tĩnh nghe tiếng hai người đùa giỡn, đầu tiên bà nhìn cả hai, sau đó nhìn đôi bàn tay đang nắm chặt nhau kia.

“Dì ~” Tiểu Thỏ mở miệng trước, nhìn ánh mắt của Giản Tĩnh mà có chút ngượng ngùng. Cô định lấy tay ra khỏi tay Giản Chính Dương, nào ngờ anh lại nắm chặt, thậm chí có chút mất hứng với cô.

“Em đã gả cho anh rồi, sao còn gọi là dì? Phải là mẹ mới đúng.”

Lời vừa nói ra giống như đổ thêm dầu vào con giận của Giản Tĩnh. Bà nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương trên tay người, cảm thấy đầu óc bùng nổ, lập tức dùng tay tát cô một cái.

“Cô là đồ yêu nữ! Cô đã làm gì con tôi? Cút! Cút khỏi nó ngay lập tức! Không được lại gần nó!”

Giản Chính Dương và Tiểu Thỏ đều không ngờ rằng Giản Tĩnh lại ra tay đánh người, nhất là Tiểu Thỏ. Dù sao đi nữa, Giản Tĩnh đã từng rất vừa lòng với cô, hơn nữa trong lòng cô, bà là người có giáo dục hẳn hoi, cho dù bất mãn cũng sẽ không đánh cô mới đúng. Vì vậy, cái tát ngoài ý muốn này khiến mặt cô đau vô cùng.

“Bà xã ~” Giản Chính Dương ngẩng người một lát rồi mới phản ứng kịp. Anh đau lòng ôm cô, trợn mắt với Giản Tĩnh, “Sao mẹ đánh cô ấy? Mẹ dựa vào cái gì mà đánh cô ấy?”

“Mẹ là mẹ con, mẹ nuôi con khôn lớn, muốn đánh ai còn phải đợi con đồng ý sao? Con có thể vì người ngoài mà cãi nhau với mẹ, còn dám tự tiện kết hôn! Trong mắt con có còn coi mẹ là mẹ không? Ngày mai phải đi ly hôn ngay, nhà họ Giản tuyệt đối không chấp nhận người như cô ta!”

“Cô ấy không phải người ngoài, cô ấy là vợ con! Mẹ dựa vào cái gì mà đánh cô ấy?” Giản Chính Dương rất kích động, nếu không có một chút lý trí cuối cùng nhắc nhở, có lẽ anh đã nhào tới đánh Giản Tĩnh rồi.

Phản ứng của anh càng khiến Giản Tĩnh tức giận, “Mẹ không đồng ý cho con ở chung với cô ta, lập tức chia tay ngay! Bằng không, mẹ coi như không có đứa con này!”

Tiểu Thỏ gạt mình nhìn Giản Tĩnh, không rõ vì sao thái độ của bà lại khác lúc trước như vậy.

“Con không muốn gặp mẹ nữa! Mẹ đi cho con, đi thật xa vào, đi cho con!” Giản Chính Dương không suy nghĩ mà trực tiếp đuổi người.

Giản Tĩnh trợn mắt, không thể tin được những gì mình vừa nghe, “Con nói gì hả?”

“Con nói mẹ đi, đi mau cho con! Con không muốn nhìn thấy mẹ!” Giản Chính Dương bắt đầu chán ghét bà vì bà ghét bỏ Tiểu Thỏ.

“Được! Được! Được lắm!” Giản Tĩnh bị Giản Chính Dương làm cho tức giận, tim đập thình thịch, sắc mặt xanh mét, “Coi như mẹ ủng hộ công nuôi con. Được, mẹ đi, từ nay về sau đừng gọi tôi là mẹ...”

Giản Tĩnh tức đến mức dậm chân, chen vào giữa hai người mà xuống lầu, muốn tách họ ra. Nào ngờ, Giản Chính Dương lại nắm chặt lấy tay Tiểu Thỏ, Tiểu Thỏ vừa bị Giản Tĩnh đẩy vừa bị Giản Chính Dương kéo, đứng không vững nên chân nhúc nhích. Đúng lúc đó, Giản Tĩnh bước tới, gót giày cao gót của bà giẫm lên chân Tiểu Thỏ, khiến cô kêu lên thảm thiết.

“A!!!”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51: Em Muốn Nằm Viện

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Thỏ dọa Giản Chính Dương và Giản Tinh. Mọi con giận đều biến mất. Sắc mặt Giản Chính Dương trắng bệch. Anh đẩy mẹ mình ra, ôm Tiểu Thỏ vào lòng, nhìn thấy máu chảy ra từ ngón chân cô mà tim anh tựa như bị dao cắt. Giản Chính Dương lập tức xoay người, chạy xuống lầu.

“Bà xã, em đừng sợ. Anh đưa em tới bệnh viện, đừng sợ. Anh ở đây, anh ở đây!”

Giản Tinh bị con trai đẩy mạnh tới mức va chạm vào tường, sống lưng đau đớn vô cùng, trong lòng bà cảm thấy thê lương. Nuôi con khôn lớn, cuối cùng nó lại vì người khác.

Nếu không phải bây giờ, toàn bộ tâm tư của Giản Chính Dương đều đặt lên người Tiểu Thỏ, chỉ sợ anh sẽ không buông tha cho hung thủ gây tổn thương cô dễ dàng như vậy.

Có thể nắm giữ trái tim của con mình, Tiểu Thỏ thật may mắn, mà con trai Giản Tinh cũng rất hạnh phúc. Là một người mẹ, sao bà có thể không mong như thế, nhưng vì sao lại là Tiểu Thỏ?

Nghĩ đến dáng vẻ điên cuồng của mẹ sau khi bà ấy tỉnh lại ở bệnh viện, dạn dỏ tuyệt đối không để Tiểu Thỏ trở thành người của nhà họ Giản, mà bà lại đứng ở giữa, ai có thể nói cho bà biết bà phải làm gì bây giờ không?

Lúc này, sợ ý làm Tiểu Thỏ bị thương, sợ là con trai đã hận bà tới chết, nếu như vẻ ngoài của Tiểu Thỏ không giống với kẻ thù của mẹ bà, có lẽ mọi thứ sẽ không đi tới bước này. Giờ phải làm sao đây?

Giản Tinh bất đắc dĩ ngồi ở cầu thang, trong lòng vô cùng bi đát.

Mãi cho đến khi điện thoại vang lên, bà mới bừng tỉnh. Bà đang gọi bà. Giản Tinh vội vã bắt máy, “Ba, ba sao vậy? Có phải mẹ lại gặp chuyện gì không?”

“Đừng lo, mẹ con rất khỏe, chỉ là thấy con lâu quá chưa gọi, ba muốn hỏi xem mọi việc thế nào rồi.” Giọng nói bình thản của ba bà truyền đến.

“Ba, con xin lỗi, con đã khiến mọi việc phức tạp hơn rồi.” Trước mặt ba, cho dù bà đã lớn tuổi thì vẫn là một đứa trẻ, giọng nói càng thêm phần mệt mỏi.

“Tiểu Dương... có lẽ nó hận con... bởi vì...”

Bệnh viện.

“A!” Tiểu Thỏ sợ đau từ nhỏ, kêu la rất thảm thiết. Tay đứt ruột xót, cảm giác đau đớn này, thà là giết cô còn dễ chịu hơn. Giản Chính Dương ôm cô lên taxi, chạy thẳng tới bệnh viện. May mà đang là buổi tối, tài xế thấy Tiểu Thỏ kêu la như vậy liền vượt hết đèn đỏ, chạy trên đoạn đường vốn dĩ phải chạy tới mười phút thành năm phút.

“Bác sĩ, bác sĩ!”

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, rõ ràng anh không kêu đau, nhưng sắc mặt anh trắng bệch cả đi, mồ hôi nhỏ từng giọt lên người Tiểu Thỏ. Mỗi khi nghe tiếng cô kêu la, bởi vì sợ cô bị thương thêm nữa, anh ôm cô mà chẳng dám chạy nhanh.

Tiểu Thỏ trong lòng anh cũng thế, sắc mặt cô tái nhợt hẳn, mồ hôi chảy ròng ròng, không còn biết đâu là mồ hôi của anh hay của cô nữa. Cô đau quá, chỉ biết vùi đầu vào người anh mà khóc nức nở.

“Sao vậy?” Nghe tiếng của Giản Chính Dương, bác sĩ trực ca vội vàng chạy tới.

“Chân... chân của bà xã tôi bị thương.” Giản Chính Dương vội vàng để bác sĩ xem chân cho Tiểu Thỏ, chỉ mới có vài phút mà chân cô đã sưng gập đôi, sưng phồng, tụ máu, trông rất ghê sợ.

“Ôi trời, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Mau để cô ấy nằm lên giường, anh đi theo tôi.”

“Cô ấy bị giày cao gót gẫy phải.” Giản Chính Dương cẩn thận từng ly từng tí, đặt Tiểu Thỏ lên trên giường, “Bác sĩ, ông nhất định phải cứu cô ấy, không thể để cô ấy có chuyện gì!”

“Anh mau tránh sang một bên để tôi kiểm tra.” Bác sĩ đẩy Giản Chính Dương ra, sau đó cùng y tá chữa trị cho Tiểu Thỏ.

Trên giường, Tiểu Thỏ nằm cong người vì quá đau, cô nghiêng răng thật chặt, ngoài tiếng kêu thảm thiết thì ngay một câu cô cũng không nói nổi.

“Sao lại nghiêm trọng như vậy? Là ai giẫm phải, cô có thể nói được không?” Bác sĩ vừa kiểm tra vừa hỏi Tiểu Thỏ.

“Bác sĩ, tôi sẽ không bị tàn tật chứ?” Tiểu Thỏ chịu đựng cơn đau mà hỏi một câu.

“Không đâu. Tuy rằng vết thương rất nghiêm trọng, nhưng cô chỉ cần nghe lời bác sĩ sẽ hồi phục rất nhanh.” Bác sĩ bị sự căng thẳng của Tiểu Thỏ làm cho buồn cười.

Nhưng mà ông vẫn còn đạo đức nghề nghiệp, ý thức được bản thân không nên cười vào lúc này.

Nghe bác sĩ nói vậy, Tiểu Thỏ vui mừng vô cùng, không sợ bác sĩ có cười mình hay không, bởi vì cô cũng chẳng còn sức để mà so đo nữa, “Ông có thể giúp tôi bớt đau không?”

“Đừng nóng vội, bên trong đã bị tụ máu, tôi phải khử trùng chỗ đó, nếu không sẽ không tốt.” Bác sĩ gây tê, Tiểu Thỏ dần dần bớt đau, cả người cũng yên lặng trở lại, ánh mắt cô nhắm dần, chìm vào giấc ngủ.

Động tác của bác sĩ rất nhanh, chưa tới mười phút mà đã xử lý xong, băng bó cho cô rồi bước ra ngoài. Giản Chính Dương vừa thấy ông liền lập tức chạy tới, nắm chặt lấy quần áo bác sĩ.

“Cô ấy sao rồi?”

“Đừng vội, tôi đã giúp cô ấy xử lý vết thương, chân cô ấy phải thay thuốc hàng ngày, do đó cần nằm viện, anh đi làm thủ tục đi.”

“Phải nằm viện?” Giản Chính Dương sững sốt, “Có thể không nằm viện được không? Mỗi ngày tôi sẽ đưa cô ấy tới, ở nhà cũng sẽ cẩn thận chăm sóc.”

Bác sĩ nhìn khuôn mặt trắng bệch của Giản Chính Dương, nếu không biết thì có lẽ còn tưởng anh mới là người gặp chuyện, anh căng thẳng còn hơn cả Tiểu Thỏ.

“Cũng được, đi theo tôi, tôi sẽ nhắc nhở anh vài điều.”

“Cảm ơn bác sĩ.” Giản Chính Dương vừa nghe liền nở nụ cười.

Bước ra khỏi phòng bệnh, thuốc gây tê cũng hết tác dụng, Tiểu Thỏ mơ màng nghe Giản Chính Dương nói chuyện. Đến khi anh vào văn phòng với bác sĩ thì cô mới tỉnh táo một chút. Chân đã bớt đau, nhưng bây giờ lại ngứa, cô đang muốn động đậy thì chợt có tiếng nói.

“Bà xã, đừng nhúc nhích.”

Giản Chính Dương đi một lát rồi quay lại, thấy cô động đậy liền chạy qua. Nhìn chân cô bị băng bó thành như vậy, anh rất đau lòng.

“Bây giờ chúng ta có thể về nhà.”

“Giản Chính Dương ~” Tiểu Thỏ không còn sức để mở miệng.

Có lẽ bởi vì ít tiếp xúc với người khác, ngay từ nhỏ, tâm hồn của Giản Chính Dương rất nhạy cảm. Thấy cô gọi tên mình đầy đủ như vậy, trong lòng anh liền có dự cảm không tốt, vội vàng nói sang chuyện khác.

“Bà xã, ông xã đưa em về nhà.”

“Giản Chính Dương, em muốn nằm viện.” Tuy rằng Tiểu Thỏ đang rất yếu, nhưng giọng nói của cô lại vô cùng kiên quyết.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Giúp Em Cởi Quần

Giản Chính Dương bỗng nhiên không có phản ứng. Anh nhìn về phía Tiểu Thỏ, cô cũng lẳng lẳng nhìn anh, trong mắt chứa đầy sự hoảng hốt lẫn xa cách. Một hồi sau, cô mới nở nụ cười miễn cưỡng.

"Bà xã, chúng ta về nhà được không? Anh sẽ chăm sóc em thật tốt, bác sĩ đã dặn dò những gì cần chú ý với anh cả rồi, anh cam đoan mình nhất định sẽ chăm sóc chu đáo cho em."

Tiểu Thỏ nhắm chặt hai mắt, vẫn nói rất kiên định, “Em muốn nằm viện.”

"Bà xã, anh có thể chăm sóc em."

"Em nói là em muốn nằm viện." Tiểu Thỏ cau mày, "Nếu anh không giúp em sẽ có y tá giúp, anh không thích nơi này thì về nhà đi."

"Không! Anh ở cùng em, nằm viện thì nằm viện, anh đi làm thủ tục ngay đây. Bà xã à, em đừng kích động, đừng kích động." Bất thình lình, Giản Chính Dương xoay người một cái, đồng ý để Tiểu Thỏ nằm viện ngay lập tức.

Đáng tiếc, giờ phút này, toàn bộ tinh thần của Tiểu Thỏ đã bị tổn thương nặng nề. Tuy cô tự nhận mình rất dễ tính, nhưng bản thân cũng có nguyên tắc. Trên đời này, cô hận nhất chính là bị người khác làm cho mất mặt. Lúc ấy, Giản Tĩnh dùng thái độ mơ hồ, không biết là vô tình hay cố ý làm cô tổn thương, sau đó bà còn đánh cô một bạt tai, thậm chí nhìn cô bằng ánh mắt chán ghét, cô tuyệt đối sẽ không chủ động bước vào nhà họ Giản lần nữa.

Hiện tại, trong lòng Tiểu Thỏ đã quyết định rời khỏi Giản Chính Dương. Có người mẹ chồng như vậy, cô thật sự chịu không nổi. Lần đầu tiên, cô vô ý để đối phương làm mình tổn thương, nếu như lại bị thêm một lần nữa thì cô chính là kẻ ngốc, coi thường bản thân để rước lấy mấy lời mắng mỏ.

Bởi vì trong lòng cô quyết định, thái độ của Tiểu Thỏ đối với Giản Chính Dương sẽ lạnh lùng hơn một chút. Tuy rằng bọn họ vừa mới nhận giấy hôn thú, tuy rằng cô rất luyến tiếc, nhưng cô tuyệt đối sẽ không vì vậy mà để bản thân mình chịu thiệt thòi, càng không muốn khiến Giản Chính Dương khó xử. Nếu hai bên đã khó nhìn mặt nhau, vậy thì tự cô sẽ kết thúc mọi chuyện.

Giản Chính Dương nhanh chóng làm xong thủ tục nhập viện. Anh không có khả năng ở cùng phòng với người khác, cho nên cố ý chọn phòng VIP, bên trong chỉ có một chiếc giường đôi và một số đồ dùng cần thiết, tất cả đều được rửa sạch sẽ và đầy đủ, không hề giống đang ở bệnh viện một chút nào mà hết như đang ở nhà. Xem ra, không chỉ kinh tế - xã hội mà ngay cả bệnh viện cũng bắt đầu được đặc thù hóa rồi.

Tiểu Thỏ chưa từng nghĩ khi mình nhập viện sẽ được ở phòng thoải mái như vậy, thường là vì ở lại một ngày phải tốn rất nhiều tiền. Giờ phút này, cô không có tâm tư để khuyên Giản Chính Dương tiết kiệm tiền, vốn dĩ là mẹ anh tổn thương cô, để anh trả thay cũng là lẽ bình thường.

Giản Chính Dương chuẩn bị mọi thứ thật tốt. Anh bước vào phòng bệnh, bước cẩn thận lại gần Tiểu Thỏ, "Bà xã, anh xong rồi."

Nhìn thấy dáng vẻ vô tội, đáng thương của anh, Tiểu Thỏ có hơi mềm lòng, nhưng vết thương đau đớn trên chân lại nhắc nhở cô. Cô bắt đầu đi thử dài, ánh mắt vẫn dịu đi một chút, "Anh về đi."

"Anh không muốn về." Giản Chính Dương vừa nghe liền lắc đầu kịch liệt, "Anh muốn ở cùng em"

"Anh không cần ở bên cạnh em, em cũng không muốn anh ở lại." Tiểu Thỏ lạnh lùng nói.

Giản Chính Dương bỗng chốc ngây dại. Một hồi sau, anh nhìn Tiểu Thỏ với vẻ đau lòng, "Bà xã, có phải em không cần anh nữa?"

". . ." Tiểu Thỏ không nói gì, bây giờ tâm trạng của cô rất rối, không biết phải đối diện với anh thế nào.

Thấy cô không nói gì, trong lòng Giản Chính Dương trở nên hoang mang, rối loạn. Cuối cùng, anh cởi giày ra, nhảy lên giường, ôm lấy cổ Tiểu Thỏ. Tiểu Thỏ giãy dụa, anh lại càng ôm chặt hơn vì sợ mất cô, "Hôm nay là do anh không bảo vệ được em, nhưng anh cam đoan đây là lần cuối cùng, anh tuyệt đối sẽ không để bất cứ một ai làm tổn thương đến em, cho dù là người nhà của anh cũng không được phép! Em có thể giận anh, đánh anh, mắng anh, nhưng em không thể rời khỏi anh. Em đã nói, chỉ cần anh không phụ em, em sẽ vĩnh viễn không phụ anh mà."

Tiểu Thỏ không ngờ Giản Chính Dương lại dùng lời hứa lúc trước để đối đáp với cô, cô chợt cứng đờ hết cả người. Phải, cô từng hứa như vậy, Giản Chính Dương cũng không hề làm chuyện có lỗi với cô, nhưng nếu bảo anh đối đầu với người nhà họ Giản, cô không tin tưởng chuyện đó chút nào, ai có thể nói cho cô biết cô nên làm gì bây giờ không?

Thấy Tiểu Thỏ không từ chối, Giản Chính Dương vừa lòng ôm cô, đương nhiên là chân anh hướng ra xa giường, "Bà xã, tối ngủ phải cẩn thận, không được lộn xộn, nếu không thì chân sẽ đau, biết chưa?"

". . ." Nói không lại anh, Tiểu Thỏ chỉ có thể phản kháng bằng cách im lặng.

Giản Chính Dương không nói gì, chỉ cần Tiểu Thỏ không nói cô sẽ bỏ đi là được.

Đêm hôm đó, Tiểu Thỏ ngủ không được ngon, vết thương đau đớn trên chân liên tục kích thích cô. Mỗi lần rơi vào giấc ngủ mơ màng, cô đều bị cái chân đau làm cho tỉnh lại, trong lòng không ngừng oán hận Giản Tĩnh. Cho dù bà vô ý hay cố ý, mọi thứ trong lòng cô đã có vết nứt. Có lẽ cô giận ít, nhưng bảo cô xem như mọi thứ chưa từng xảy ra, chuyện đó không có khả năng.

Cứ như vậy mà mơ mơ màng màng, ngủ rồi tỉnh, tỉnh lại ngủ, ngủ ngủ tỉnh tỉnh, khó khăn lắm mới đến bình minh, rốt cuộc cô cũng ngủ như chết vì quá mệt mỏi, nhưng không bao lâu sau lại tỉnh thêm một lần nữa. Lần này, cô không tỉnh vì cơn đau mà là vì mắc đi vệ sinh. Nhìn Giản Chính Dương đang nằm bên cạnh, Tiểu Thỏ lắc đầu, tự mình đứng dậy một cách khó khăn, cô không cần anh hỗ trợ.

"Bà xã ~" Giản Chính Dương rất nhạy cảm. Cô vừa ngồi dậy, anh đã cảm thấy trống rỗng trong lòng, lập tức bắt đầu tìm người. Không chạm vào Tiểu Thỏ được, anh vội vàng mở to mắt, vừa thấy cô định xuống giường liền cả kinh, đổ cả mồ hôi lạnh, "Bà xã, em định làm gì?"

Tiểu Thỏ chẳng nói chẳng rằng, chỉ nhìn Giản Chính Dương đang ôm lấy mình, "Thả em xuống."

"Không được, tình trạng của em bây giờ không thể đi lại tùy tiện, em muốn đi đâu?" Giản Chính Dương khẩn trương nhìn cô, "Anh đưa em đi."

Khóe miệng Tiểu Thỏ khóe miệng hơi run rẩy, "Em muốn đi toilet, thả em xuống."

"Anh đưa em đi." Không để ý tới sự phản đối của Tiểu Thỏ, Giản Chính Dương ôm cô vào trong toilet.

Đặt cô cẩn thận xuống chỗ bên cạnh bồn cầu, đợi cô đứng vững một chút, anh lập tức kéo quần cô xuống. Tiểu Thỏ cả kinh, vội đánh vào tay anh, "Anh muốn làm gì?"

"Giúp em cởi quần." Giản Chính Dương uất ức, nhìn bàn tay bị đánh đỏ lên.

Tiểu Thỏ đỏ mặt, cô rõ ràng không dám nói với anh, sao anh lại nói nhiều như vậy chứ? "Em bị thương ở chân chứ không phải ở tay, chưa tàn phế đến mức đi vệ sinh cũng cần có người hỗ trợ đâu. Anh ra ngoài cho em."

"Không được, anh lo lắng! Anh phải trông em." Giản Chính Dương kiên trì.

"Anh... Anh ra ngoài mau!"

Tiểu Thỏ đang mắc muốn chết, Giản Chính Dương cứ không chịu đi, cho dù thế nào cô cũng không thể đi vệ sinh ở trước mặt anh.

"Anh phải trông em."

"Anh, anh, anh khi dễ em!" Vốn dĩ đang rất mắc, bây giờ cứ dây dưa như vậy, Tiểu Thỏ cảm thấy mình sắp nhịn không nổi. Cô nhất thời tức giận, muốn khóc, trừng mắt với Giản Chính Dương.

Giản Chính Dương thấy cô gấp như thế liền đau lòng, vội nói, "Được được, anh ra ngoài, em đừng khóc, em đừng khóc."

"Khốn kiếp, còn không đi?" Tiểu Thỏ bắt đầu mắng người.

Giản Chính Dương bước ra khỏi toilet với khuôn mặt âm trầm. Tiểu Thỏ bắt đầu trở nên xa cách làm anh khổ sở vô cùng. Không được, anh tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện như vậy.

Tiểu Thỏ đuổi Giản Chính Dương đi rồi, cô liền thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau đó vội cởi quần để giải quyết. Bởi vì nước tiểu tồn đọng cả một đêm, cô vừa ngồi xuống bồn cầu đã phát ra âm thanh to lớn. Nghĩ tới việc cách một lớp cửa, Giản Chính Dương nhất định nghe được, Tiểu Thỏ vừa thẹn vừa vội, cho dù cô và anh đã làm chuyện vợ chồng nhưng vẫn có một số chuyện nên giữ riêng cho bản thân mình.

Nghe tiếng xả nước trong bồn cầu, Giản Chính Dương lập tức mở cửa. Tiểu Thỏ chuẩn bị rửa tay được một phen giật mình, chỉ là đảo mắt một cái, cô liền trở nên lạnh nhạt, tiếp tục việc rửa tay của mình.

Giản Chính Dương đứng bên cạnh, cầm khăn lông mà đêm qua bệnh viện đưa tới để lau tay cho Tiểu Thỏ. Lau khô rồi, anh xoay người bước đi, bước một vài bước đột nhiên quay ngược lại, ôm chầm lấy cô, "Anh ôm em về giường."

Tiểu Thỏ bị anh ôm bất thành linh như vậy làm cho phát hoảng, nhưng cô không muốn bị yếu thế trước mặt anh, do đó vẫn giữ vẻ trầm mặc.

Thấy thế, ánh mắt Giản Chính Dương tối sầm lại, nhưng sau đó anh liền nhanh chóng bế cô về giường, nhìn cô dịu dàng, "Bà xã, đói bụng không? Muốn ăn gì? Ông xã mua đồ ăn sáng cho em nha."

"Anh đi đi, đừng có ngồi ngốc ở trong này." Tiểu Thỏ quay đầu, không muốn tiếp nhận ý tốt của anh.

"Cháo được không?" Giản Chính Dương nói rất tự nhiên.

"Em nói anh không nghe à?" Tiểu Thỏ tức chết rồi, cô giận vì Giản Chính Dương cố ý không nghe thấy lời mình nói, "Cậu chủ lớn như anh đến hầu hạ em, nếu để mẹ anh biết, bà ấy nhất định sẽ lấy dao chém em chết, em chưa muốn chết đâu."

"Anh nói rồi, anh sẽ không để bất kỳ ai làm tổn thương em nữa." Giản Chính Dương dịu dàng nhìn Tiểu Thỏ, vô cùng sủng nịch, "Cho dù là mẹ anh cũng không được. Đừng lo lắng, bà xã, em phải tin tưởng anh."

"Em mặc kệ. Em muốn anh đi, còn nữa, đừng cứ mở miệng là gọi em một tiếng bà xã, hai tiếng bà xã. Em không phải là vợ anh."

"Bà xã, em quên hôm qua chúng ta đã đi nhận giấy hôn thú rồi sao?" Giản Chính Dương có thiện ý nhắc nhở, "Anh còn giữ giấy đây này."

Thứ quan trọng như vậy dĩ nhiên phải do anh tự mình giữ. Ngày hôm qua, hai người chưa kịp vào nhà đã vội chạy thẳng tới bệnh viện.

"Nếu biết sẽ xảy ra chuyện thế này, em sẽ không đi làm giấy hôn thú với anh đâu." Tiểu Thỏ giận đến mức nói mê nói sáng, "Dù sao thì tỷ lệ ly hôn cũng cao lắm, đợi chân em lành rồi, chúng ta sẽ ly hôn."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Tự Bê Đá Đập Chân Mình

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

"Em dám!" Giản Chính Dương hiền lành đột nhiên thay đổi, anh nhìn Tiểu Thỏ bằng vẻ mặt mờ mịt, "Rút lại những lời em vừa nói."

Giản Chính Dương như thế này có hơi đáng sợ, Tiểu Thỏ nhụt chí nhưng không đồng ý sẽ đầu hàng như vậy, "Em không rút."

"Anh cho em thêm một cơ hội nữa." Giản Chính Dương nắm chặt nắm đấm, có thể nhìn ra anh đang cực lực khống chế cảm xúc của mình.

Tiểu Thỏ nhận thấy cảm xúc của anh có gì đó không bình thường, gân xanh trên cổ nổi rõ, ánh mắt mờ mịt chưa từng thấy, trông qua rất dọa người. Cô đột nhiên nhớ ra anh không giống với người bình thường. Lần trước, khi cô không muốn ở cùng anh, anh đã đập phá nhà cô loạn xạ, thậm chí vì chuyện cô không chịu từ bỏ công việc, kết quả là đập đồ khắp nhà (của anh), ngay cả tay cũng bị thương, bây giờ vẫn còn chưa lành. Nghĩ đến tay, cô chợt nhìn qua tay anh. Ngày hôm qua vì chụp hình cưới, anh phải tháo băng gạc ra, bây giờ lại nắm chặt thành nắm đấm như vậy, không biết có bị rách miệng vết thương hay không. Tiểu Thỏ lại bắt đầu lo lắng.

"Rút lại những lời em vừa nói, Bạch Tiểu Thỏ."

Giọng nói của Giản Chính Dương kéo hồn Tiểu Thỏ lại, anh gọi tên cô đầy đủ, thể hiện cảm xúc trong lòng anh mãnh liệt tới mức nào.

"Giản Chính Dương, anh bình tĩnh một chút." Tiểu Thỏ dường như đang xoa dịu bầu không khí giữa hai người, nhưng cô không biết vì mình xa cách mà đã gọi thẳng ba chữ Giản Chính Dương, điều đó càng khiến sợi dây cuối cùng trong đầu anh bị cắt đứt. Anh đè hai vai cô xuống, giọng nói cực kỳ hạ thấp, "Em gọi anh là gì?"

Tiểu Thỏ bị đáng vẻ của anh dọa sợ, "Giản, Giản... Ừm..."

Nụ hôn mang theo mưa rền gió dữ chạm vào môi cô, Tiểu Thỏ nhất thời để anh đẩy lưỡi vào khoang miệng mình. Anh giống như cá gặp nước, hôn với tất cả tình cảm mãnh liệt khiến cô chịu không nổi, đầu lưỡi bị anh kéo đau. Cô chỉ có thể tận lực đáp lại anh, nương theo động tác của anh để giúp bản thân mình bớt đau đớn.

Tiểu Thỏ đáp lại. Cô để Giản Chính Dương hơi ngừng một chút mới hôn thật mãnh liệt. Cánh tay anh vốn đè xuống vai cô đã vương đến tận cổ từ lúc nào. Anh hận không thể làm Tiểu Thỏ nhào vào lồng ngực mình, trong phòng bệnh yên tĩnh chỉ có hai người phát ra tiếng động mập mờ.

"Ồi! Ngại quá!"

Y tá kiểm tra phòng buổi sáng chợt đẩy cửa ra, nào ngờ lại nhìn thấy lửa mạnh nồng nhiệt như vậy, cô ta lập tức hét to, đỏ mặt rồi chạy ra ngoài.

Tiếng hét của y tá khiến hai người bừng tỉnh. Tiểu Thỏ vội vàng đẩy Giản Chính Dương ra, thở từng hơi phì phò, âm thầm khinh bỉ bản thân mình thật vô dụng. Rõ ràng vừa mới bắt đầu là không đồng ý, tại sao sau khi bị anh hôn liền mất hết lý trí rồi? Từ lúc Giản Chính Dương mở môi mình ra, khát vọng của cô tràn ngập càng nhiều, chẳng lẽ cô ham sắc thế sao? Tiểu Thỏ tỏ vẻ thẹn thùng tội lỗi.

Giản Chính Dương cũng không khá hơn chút nào. Hôn một hồi kích thích như vậy đã khiến cả người anh rục rịch, nhưng anh không quên mục đích ban đầu của mình, lập tức mặt đối mặt với Tiểu Thỏ, "Em gọi anh là gì?"

Tiểu Thỏ mím môi, khinh bỉ chính mình quá ham mê sắc, không đồng ý sẽ chịu thua như vậy, "Y tá sắp tới rồi."

"Đừng nói lảng sang chuyện khác, em gọi anh là gì?" Giản Chính Dương cố chấp, muốn hỏi đáp án cho bằng được.

"Em gọi anh là gì, dĩ nhiên là Giản..." Tiểu Thỏ thầm nghĩ nếu có ý tá, Giản Chính Dương hẳn sẽ không làm chuyện xằng bậy, cho nên cô mới lớn mật mà gọi Giản Chính Dương thêm một lần nữa. Đáng tiếc, Tiểu Thỏ chỉ kịp nói một chữ Giản liền bị anh hôn tới tấp. Nụ hôn vừa rồi rất mãnh liệt, chưa tới một phút đồng hồ mà cô đã thấy khó thở, thở ra từng hơi phì phò.

"Hu hu... Giản..."

Giản Chính Dương cố ý thả lỏng một chút để Tiểu Thỏ thở phào, nhưng vừa nghe cô nhắc chữ Giản, anh lập tức hôn mạnh mẽ hơn nữa.

Bởi vì giấy dựa, chiếc áo ngủ rộng rãi của Tiểu Thỏ bị nhàu hết, nút thắt trước ngực bị nói lỏng, để lộ khuôn ngực trắng nõn mềm mại, kích thích cái nhìn của Giản Chính Dương. Lúc ngủ, Tiểu Thỏ đều phải cởi áo ngực, cho nên bây giờ bên trong của cô trống không. Bàn tay to của Giản Chính Dương hạ xuống, nắm lấy tay mềm của cô, vốn dĩ chỉ muốn hôn trừng phạt nhưng lại không khống chế được mà trở nên mập mờ, nhiệt tình hơn. Điều đó càng khiến Tiểu Thỏ kinh hãi. Nơi này là bệnh viện, bọn họ mới hôn nồng nhiệt đã dọa y tá chạy mất. Nếu như chuyện này phát triển sâu thêm, có lẽ cô không cần sống nữa. Tựa như bị một chậu nước lạnh hắt từ đầu tới chân, Tiểu Thỏ sợ tới mức vô lý vô để bàn tay của Giản Chính Dương.

"Buông ra, buông ra."

Giản Chính Dương giống như không hề nghe thấy, anh chuyển qua chỗ khác, cản cổ của cô.

Đúng là chết người thật, cổ là một trong những nơi mẫn cảm của Tiểu Thỏ, hơn nữa còn rất mẫn cảm. Cô vừa hoảng hốt vừa bị Giản Chính Dương trêu chọc.

"Giản Chính Dương, đây là bệnh viện."

"..."

"Đừng.. Ừm..."

"..."

"Giản... Ừm..."

"..."

"Đừng mà ông xã." Nhận ra mình không thể chống lại anh, anh vốn không cần biết nơi này có phải là bệnh viện hay không, cứ tiếp tục làm tới mức cháy bỏng. Tiểu Thỏ bất đắc dĩ phải sửa miệng, điên đến mức gãi tay vào giường, hận thân thể mình không có sức miễn dịch trước anh, hận anh dùng cách để tiện như vậy để bắt mình khuất phục. Có điều, lần này chỉ là tạm thời, cô tuyệt đối sẽ không quên. Tiểu Thỏ âm thầm an ủi bản thân như thế.

Nghe cô gọi mình là ông xã, rốt cuộc Giản Chính Dương cũng ngừng lại, "Kêu lại một lần nữa."

"Ông xã, ông xã, ông xã." Tiểu Thỏ kêu lại ba lần, đồng thời đẩy tay anh ra, "Mau buông, mau buông."

Thấy sắc mặt cô đỏ hồng, đáng vẻ sợ hãi vì sợ người khác phát hiện ra mình đang khản trương, đối với Giản Chính Dương mà nói thì đây là cảnh tượng hấp dẫn chí mạng. Anh nhanh chóng rời khỏi Tiểu Thỏ. Không đợi cô buông lỏng một hơi, anh khóa trái phòng lại trước vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm của cô, sau đó ấn nút "xin đừng quấy rầy" ở đầu giường, bắt đầu cời áo trước cái nhìn gắt gao của Tiểu Thỏ.

"Anh, anh, anh muốn làm gì?" Tiểu Thỏ nuốt nước miếng, hi vọng không như những gì cô nghĩ.

Đáng tiếc, Giản Chính Dương rõ ràng muốn phá vỡ ảo tưởng của cô, "Anh muốn em."

"Anh, anh! Đây là bệnh viện, anh đừng là đồ dê xồm!"

"Anh đóng cửa rồi sẽ không có ai tới quấy rầy chúng ta." Giản Chính Dương có hơi nôn nóng.

"Quan trọng không phải ở chỗ đó." Tiểu Thỏ sợ gấp trở ngại, hơn nữa, nếu như đáng vẻ hiện tại bị y tá nhìn thấy, người ta nhất định sẽ cho rằng cô là sắc nữ, cô còn mặt mũi nào để ở lại đây nữa, phải bỏ đi mất thôi, không chừng sau này còn trở thành trò cười trước mắt người khác. Vết đau trên chân nhắc nhở cô, Tiểu Thỏ chợt giống như nắm được ngọn cỏ cứu mạng.

"Giản Chính Dương, em là bệnh nhân, anh không thể đối xử với em như vậy."

Giản Chính Dương đang cời quần trong chợt dừng lại một giây, sau đó tiếp lời trước cái nhìn tuyệt vọng của Tiểu Thỏ, "Em bị thương ở chân mà. Yên tâm, anh sẽ không đụng tới chỗ đó."

Tự bẽ mặt đập chân mình nghĩa là gì? Chính là thế này đây.

Tiểu Thỏ tuyệt vọng. Cô bị thương chân trái, Giản Chính Dương lên giường ở phía bên phải, cẩn thận ôm cô vào lòng, sau đó dùng tay cời nút thắt, hôn lấy hôn để xuống phía dưới. Đùi phải của Tiểu Thỏ cảm nhận được lửa nóng phát ra từ anh rất rõ ràng. "Giản Chính Dương, anh buông em ra, em không cần đáng vẻ này, buông ra..."

Tiểu Thỏ tức giận nhưng lại không dám mắng to tiếng, sợ có người núp vách tường nghe được.

Giản Chính Dương mất diễm tại nọ, chỉ biết chuyển tâm khiêu khích cô. Ở phương diện này, không thể không thừa nhận là anh có tài, tất cả chỗ mẫn cảm trên người trên người Tiểu Thỏ đều bị anh mò tới cả rồi. Trong thời gian ngắn mà đã trêu chọc được cô, làm cô nổi hứng, anh hoàn toàn nắm chắc phần thắng.

Phòng bệnh VIP khác với phòng bệnh thông thường, mỗi phòng VIP đều có y tá chuyên môn chăm sóc, hơn nữa còn được ở tầng riêng, có không gian yên tĩnh, không hề nghe thấy một tiếng động nào ở bên ngoài phòng, thế nhưng trong phòng lại phát ra tiếng va chạm của giường và đồ dùng rất mạnh, có thể thấy hai người kia dùng bao nhiêu sức lực. Cái chân bị thương của Tiểu Thỏ được Giản Chính Dương nâng lên, anh cam đoan không làm tổn thương đến nó, nhưng thân thể cô lại bị anh đè xuống, khi dễ đến chết...

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Bà Xã, Em Quan Tâm Anh Sao?

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Tiểu Thỏ bị va chạm mà không thể đánh trả, chỉ có thể ôm chặt lấy Giản Chính Dương. Cô cắn chặt lấy vai anh để bản thân không phát ra tiếng kêu kịch liệt, lơ như truyền ra ngoài sẽ rất dọa người. Thế nhưng, Giản Chính Dương lại cố ý tra tấn cô, không hề đặt cần thận như trước, luôn sợ cô bị tổn thương, bây giờ trong lòng anh đang rất tức giận vì cô dám nói rời khỏi mình. Tuy Tiểu Thỏ đã gọi anh hai tiếng ông xã một lần nữa, anh vẫn cảm thấy trong lòng cô không xem anh là ông xã, mới có một chút chuyện đã đòi bỏ đi, không thể tha thứ được. Do đó lần này, anh không giữ sức lại cho mình, ngay từ đầu đã va chạm vào nơi mềm cảm đến chết của Tiểu Thỏ biết bao nhiêu lần. Về phần bà vai mình bị cô cắn lấy, anh không thèm quan tâm, sức của cô chỉ như gãi ngứa cho anh mà thôi; tuy rằng thỉnh thoảng có hơi đau thật, nhưng anh dùng lực ở thân dưới, buộc Tiểu Thỏ phải nín, ngược lại cô còn phát ra tiếng hu hu khiến anh phát cuồng.

Giản Chính Dương cố ý xấu, không nhắc nhở Tiểu Thỏ. Tiểu Thỏ càng cố khống chế tiếng kêu của mình, ngẫu nhiên đau quá mới phát ra tiếng hu hu, so với tiếng kêu bình thường khá to thì lần này, cô càng khiến lòng anh hóa ma, càng lúc càng cố ý tra tấn cô. Mới đó mà anh đã khiến cô “lên”, không chỉ như vậy, anh còn chẳng để cô có thời gian hòa dịu mà đã bắt đầu va chạm thêm một lần nữa, trực tiếp khiến cho Tiểu Thỏ mất đi khả năng khống chế thân kinh của mình. Cuối cùng, cô chẳng nhớ mình đã hưng phấn mấy lần, chỉ biết sau một hồi qua đi, cô đã bất tỉnh, không còn biết một điều gì nữa...

Đợi đến khi cô khôi phục lại cảm giác, cô liền tròn mắt, nhìn lên trần nhà quen thuộc. Tiểu Thỏ đã về nhà của Giản Chính Dương, nhưng ngay cả việc chuyển về mà cô cũng không hay biết, có thể thấy ban này cô đã choáng váng tới mức nào.

Bị ôm ra khỏi bệnh viện, ắt hẳn là người khác biết hết chuyện gì xảy ra rồi. Trời ạ, cô còn muốn sống hay không đây? Tiểu Thỏ xấu mặt, nhìn Giản Chính Dương đang ngủ ngon ở bên cạnh mà cắn răng thật chặt, cầm gối đầu nện vào mặt anh, “Giản Chính Dương, anh là đồ khốn kiếp! Em sẽ không để yên cho anh! AAA!!!”

“Ừm... Lão bà.” Giản Chính Dương bị Tiểu Thỏ nện một cái liền tỉnh. Thấy cô tức giận, anh cũng không so đo việc cô gọi tên đầy đủ của mình, ngược lại đáng vẻ còn giống như được ăn uống no đủ, “Bà xã, em tỉnh rồi à? Có đói không? Ông xã nấu cơm rồi, xới cho em một chén nha?”

Giản Chính Dương vừa nói xong, bụng Tiểu Thỏ lập tức réo hò, đúng là vừa vận làm sao.

Trong lúc nhất thời, Tiểu Thỏ cảm thấy khí thế giảm sút, giận cũng giận không nổi, đó là còn chưa nói sáng giờ cô chưa ăn gì. Bị Giản Chính Dương đè xuống vận động một hồi, không đói mới lạ ấy. Tuy rằng cô chỉ nằm dưới, không động đậy gì cả, nhưng không có nghĩa là cô không “nỗ lực”.

Ôi... bỏ bỏ bỏ! Bạch Tiểu Thỏ ơi là Bạch Tiểu Thỏ, mày cũng gian tà như vậy ư? Sao mày có thể nghĩ tới mấy thứ đó chứ, sắc nữ ời sắc nữ à.

Giản Chính Dương bị vẻ mặt thay đổi liên tục Tiểu Thỏ hấp dẫn. Anh nhìn không được mà xông tới, chụp một phát vào môi cô, khiến cô nổi bão mới chịu rời khỏi, “Anh xới cơm cho em”

Tiểu Thỏ trực tiếp cầm gối ném tới, “Giản Chính Dương, anh là đồ lưu manh, mau mặc quần áo vào cho em!”

Ngay cả quần lót cũng không mặc, cô chưa từng thấy ai tùy tiện như vậy.

Mặt cô vừa đỏ vừa giận, không cần soi gương cũng biết môi mình sưng lên tới mức nào, hơn nữa còn bị xước da, cho dù mắng chửi người khác cũng đau, ngay cả vừa rồi, Giản Chính Dương chỉ chạm nhẹ vào thôi mà cô đã đau rồi. Nghĩ vậy, trong lòng cô lập tức giận dữ, Giản Chính Dương đáng hận! Thù này không báo, cô không phải phụ nữ!

Giản Chính Dương cố ý khoe thân trước mặt Tiểu Thỏ, cười tủm tỉm, “Dù sao ở đây cũng chỉ có hai người chúng ta, mặc rồi lại cởi ra thật phiền toái, anh không ngại cho em xem”

Tiểu Thỏ tức tới, “Em sợ mình bị đau mắt hột đấy.”

Cô cũng không biết mình hôn mê kiểu gì mà bị anh đưa về nhà cũng không biết, hơn nữa anh còn nấu cháo xong xuôi. Ăn một miếng cháo, Tiểu Thỏ nhìn di động trên tủ đầu giường. Ba giờ rưỡi chiều, thảo nào cô đói bụng như vậy.

“Ăn từ từ.” Giản Chính Dương ngồi bên cạnh, dùng ánh mắt dịu dàng chết người để nhìn bà xã.

Người đàn ông này đúng là trời sinh lam nhan họa thủy (giống như hồng nhan họa thủy như nói về người phụ nữ). Tiểu Thỏ nhìn xuống dưới của Giản Chính Dương mà đỏ hết cả mặt, trong lòng âm thầm khinh bỉ bản thân. Rõ ràng cô đang giận anh, người có lý cũng là mình, nhưng tại sao cô lại đầu hàng trước ánh mắt dịu dàng của anh như vậy chứ? Đúng là không có kiên định, không có nguyên tắc. Bạch Tiểu Thỏ, khinh bỉ mày, khinh bỉ mày.

Ăn cháo xong, Giản Chính Dương cầm lấy chén, không vội đi, “Bà xã, em muốn ngủ một chút hay xem tivi? Nếu muốn xem tivi, ông xã bế em ra ngoài phòng khách.”

Tiểu Thỏ liếc nhìn Giản Chính Dương đang mặc quần lót vì bị cô uy hiếp một hồi, miễn cưỡng mở miệng, “Em muốn lên mạng.”

“Được, anh mở máy tính cho em.” Giản Chính Dương gạt đầu, chỉ cần bà xã nói chuyện với anh thì không còn trở ngại gì nữa.

Trong nhà Giản Chính Dương có ba chiếc máy tính bàn và một notebook*. Tiểu Thỏ không biết nhiều về vi tính, không biết cách kết nối chúng như thế nào. Nói thật ra thì lúc ở cùng nhau, cô chưa từng thấy anh dùng máy tính, có lẽ là anh đợi cô ngủ mới mở lên, bằng không thì sao anh làm hacker được?

*Notebook là một dạng máy tính xách tay nhỏ hơn Laptop/Notebook thì gọn nhẹ, người dùng hay di chuyển sẽ cảm thấy thoải mái khi dùng, có kích thước như một quyển sách, tối đa là 11.6 inch (theo Thế giới di động)

Máy tính khởi động rất nhanh. Giản Chính Dương mặc áo ngủ cho Tiểu Thỏ rồi bế cô lên ghế sofa, cẩn thận chỉnh lại khoảng cách giữa ghế và chiếc bàn đặt máy, “Cẩn thận một chút, đừng để chân chạm đất. Anh đi rửa chén trước đây, lát nữa sẽ ra chơi với em. Không phải em muốn học máy tính sao? Lúc nào anh cũng có thể dạy em hết.”

“Nhiều chuyện, còn không mau đi?” Tiểu Thỏ thân nhiên đăng nhập QQ (trang mạng bên Trung Quốc), vẻ mặt ghét bỏ, thật ra cô cảm thấy nếu như mình cứ bị chìm đắm vào sự dịu dàng của Giản Chính Dương thì đúng là rất không có tiền bộ, từ đó mà cô đâm ra giận chính mình.

“Được.” Giản Chính Dương cảm chén, đi ra ngoài.

Tiểu Thỏ định đăng nhập vào QQ để chơi, đột nhiên nhớ tới vết thương trên tay Giản Chính Dương, cái gì anh cũng đều phải làm bằng tay, chẳng lẽ anh muốn để lại sẹo sao? Cô nhảy dựng lên, “Giản Chính Dương..”

Tiểu Thỏ vội vàng kêu lên, Giản Chính Dương tưởng đâu xảy ra chuyện gì, anh lập tức bỏ đồ đang cầm trên tay xuống, chạy ào vào phòng, “Bà xã, em sao vậy?”

Tiểu Thỏ nhìn tay anh, sắc mặt cô rất khó coi, vừa phẫn nộ vừa tròn mắt lên, “Giản Chính Dương.”

Giản Chính Dương không biết Tiểu Thỏ đang giận vì điều gì, anh nhú mày với cô một hồi, cảm thấy bản thân mất hứng, “Sao hả?”

“Bao tay em mua đâu, sao anh không mang vào?” Tiểu Thỏ tức giận, chất vấn.

“Bao tay? Anh quên mất.”

“Anh quên, anh là heo sao? Không phải em từng nói tay anh không được dùng lực, không được chạm vào nước à?” Tiểu Thỏ thét chói tai, chất vấn, “Anh coi lời của em như gió thổi qua tai phải không? Anh không thèm suy nghĩ phải không, muốn để lại sẹo sao?”

Nghe cô nói xong, Giản Chính Dương mới biết vì sao cô giận, hóa ra là cô quan tâm tới anh. Anh cảm thấy mình như hít phải độc được vậy, cả người lảng lảng khó tả, mới đó mà đã bay bổng tới tầng trời rồi, cảm giác này thật là tuyệt vời! Từ đêm qua, anh bắt đầu lo lắng Tiểu Thỏ sẽ có suy nghĩ rồi bỏ mình, nhưng giờ phút này, Tiểu Thỏ còn quan tâm tới anh, điều đó có nghĩa là cô vẫn yêu anh. Chỉ dựa vào điểm ấy, anh không phải lo lắng thêm nữa. Về phần rồi đi, anh tuyệt đối sẽ không buông tha cô. Nếu phải dùng tới biện pháp cứng rắn, anh nhất định sẽ khiến cô không xuống giường được cả đời. Giản Chính Dương sớm đã hạ quyết tâm bằng ý nghĩ tà ác.

“Anh cười cái gì?” Thấy Giản Chính Dương giống như không thèm nghe mình, Tiểu Thỏ tức giận đến mức kêu to.

“Ta không có cười.”

“Anh cười rồi.”

“Anh chỉ nộ nộ cười hạnh phúc.” Giản Chính Dương ôm Tiểu Thỏ vào lòng, cao hứng mà nói, “Bà xã, em quan tâm anh như vậy, đương nhiên anh rất hạnh phúc.”

Tiểu Thỏ túng quẫn, lúc này mới ý thức được mình đã phản ứng quá độ. Cô giả vờ, muốn rời khỏi cái ôm của anh, “Ai thèm quan tâm anh? Cho dù chó mèo cắn anh bị thương em cũng không thèm để ý đâu, anh tự mình đa tình rồi, hừ!”

Mạnh miệng như vậy nhưng cô vẫn cứ ra lệnh một cách kỳ quái, “Còn thất thần làm gì? Nói anh ngốc đúng là anh ngốc thật, còn không mau bế em vào trong bếp?”

Tay anh đang bị thương nhưng anh cũng không ngại bế cô lên, bởi vì anh dùng sức ở cánh tay chứ không phải lòng bàn tay.

Giản Chính Dương vốn đang có tâm trạng buồn bực, nghe cô nói như vậy, ánh mắt anh chợt sáng lên, “Bà xã, em đừng xoay người đáng yêu như thế nữa, ông xã đây muốn nhào tới, hung hăng ‘muốn’ em lắm rồi.”

Tiểu Thỏ túng quẫn, đồ bưng cả mặt, “Giản Chính Dương!”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Xã Hội Hải Hòa, Tất Cả Đều Phải Hải Hòa

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

"Bà xã, em nhớ kỹ nha, ngày hôm nay em kêu tên đầy đủ của anh bao nhiêu lần thì anh sẽ đòi hỏi em bấy nhiêu lần." Giản Chính Dương vừa cười vừa nhìn Tiểu Thỏ. Trông thấy ánh mắt không thể tưởng tượng được của cô, anh liền nói: "Anh nói rồi, em gọi tên anh một lần thì anh sẽ đòi hỏi em một lần đó, ha ha... Ông xã đi rửa chén đây, đợi anh rửa xong sẽ vào tìm tòi với em. Yên tâm, anh có mang bao tay, làm mấy việc nhỏ đó một chút là xong, anh không nề nề bà xã mình làm việc nhà."

Nhìn bóng lưng đắc ý của anh, Tiểu Thỏ tức giận đến mức hận không thể đập bẻ mấy vì tính, cô mới không thêm quan tâm anh đó, tự nhiên kiểm chuyện.

Giản Chính Dương đi vào nhà bếp, ngoan ngoãn đeo bao tay bằng da vào rồi bắt đầu rửa chén, thỉnh thoảng ngân nga hai ba câu hát.

Anh dọn dẹp nhà bếp sạch sẽ rồi quay về phòng ngủ, nhìn Tiểu Thỏ vui vẻ với trò chơi "Đấu địa chủ" trên QQ, cô còn đang ở trong trận đấu.

*Trò chơi này thực chất là chơi bài với nhân vật địa chủ trong game

Giản Chính Dương bước qua, ôm Tiểu Thỏ vào trong lòng, hôn lên cổ của cô, triền miên vô hạn.

Tiểu Thỏ không thích bị anh quăn lấy rồi nghiêng nghiêng ngả ngả ở mọi thời khắc như vậy, cô nhìn anh với vẻ ghét bỏ: "Anh không có việc để làm sao?"

"Việc của anh chính là khiến bà xã vui vẻ." Giản Chính Dương cười và trả lời.

"Anh cách xa em một chút thì em mới vui."

"Khó mà làm được."

"Anh..."

"Bà xã, anh cảm thấy miệng của em thật lắm lời, hay là em muốn ông xã khâu nó lại hả?" Giản Chính Dương nhìn Tiểu Thỏ với vẻ uy hiếp.

Tiểu Thỏ nghe xong lập tức trợn mắt nhìn Giản Chính Dương: "Nếu anh còn dám hôn môi em một lần nữa, em nhất định không để anh yên đâu!"

Mẹ nó, trước đó cô có soi gương, miệng sưng đỏ chẳng khác nào ruột heo, ngay cả nói chuyện cũng đau, nếu lại hôn nữa chắc môi cô cũng không còn.

"Vậy em để anh ôm đi." Giản Chính Dương bình thản nói ra điều kiện của mình.

"Tùy anh."

Tiểu Thỏ biết tranh luận với anh không có hiệu quả, một khi anh đã nhận định điều gì thì anh phải làm cho bằng được, cô cũng chẳng hề muốn tranh luận với anh. Dù gì thì anh muốn ôm cứ để cho anh ôm, không mất thêm một miếng thịt nào.

Thành thật mà nói, tuy Tiểu Thỏ thích chơi "Đấu địa chủ" nhưng kỹ năng chơi bài của cô lại quá tệ. Giản Chính Dương ngồi bên cạnh xem cô mới chơi hai màn đã over. Anh nhìn đáng về chu miệng đau khổ của cô khi chơi thua mà cảm thấy vô cùng đau lòng, kim không được đưa tay ra chỉ điểm. Nhờ đó, Tiểu Thỏ thắng mấy màn liên tiếp, đi thẳng vào trận chung kết.

Vì thế mà Tiểu Thỏ cao hứng, bắt đầu nghe theo sự chỉ huy của Giản Chính Dương một cách nghiêm túc. Kết quả là sau một ván, cô đứng ở hạng thứ ba. Bởi vì trước đó có một màn cô chơi rất tệ, địa chủ lại đánh quá hay, cho dù Giản Chính Dương có kỹ năng bốc bài tốt đến đây cũng khó mà thắng được.

Tiểu Thỏ thích khiêu chiến trò chơi "Đấu địa chủ" vì sau khi vào được vòng chung kết sẽ có thưởng, đương nhiên là phần thưởng không nhiều, nhưng nó lại khiến cô có cảm giác đã ghiền làm sao. Kết thúc một ván, cô lập tức chơi ván thứ hai, chơi từ lúc thức dậy đến giờ, quên hẳn việc mình đang giận đối Giản Chính Dương. Cứ như thế, hai người ở chung trong bầu không khí hòa thuận, mới chớp mắt mà Tiểu Thỏ đã chơi ba tiếng đồng hồ đến tận bảy giờ tối.

Giản Chính Dương buông cô ra để đi nấu mì. Hai người ăn xong, anh nhận việc rửa chén. Đúng lúc đó, di động bỗng nhiên ngân vang, Tiểu Thỏ vừa cầm lên đã thấy trên màn hình hiện ra chữ "mẹ".

"Ông xã, anh có cuộc gọi." Trải qua một hồi dạy dỗ vào giữa trưa, cách xưng hô của Tiểu Thỏ đã trở lại như trước. Từ cổ của cô vòng xuống, đầu đầu cũng có dấu hôn khiến cô ngại gặp người khác biết bao. Mỗi khi nghĩ đến cách xử phạt mà Giản Chính Dương áp dụng với mình, Tiểu Thỏ vừa giận lại vừa buồn cười, chẳng biết anh đã học chiêu thức của nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình bằng cách nào nữa.

Chỉ là sau khi chịu chiêu thức của anh, từ khinh bi bản thân cho đến thừa nhận mình giống một sắc nữ, cô đã hoàn toàn thờ ơ với việc đó rồi.

"Ai vậy?"

"Mẹ anh."

"Em nghe đi."

"Em không nghe."

"Vây thì thôi." Giản Chính Dương biết Tiểu Thỏ buồn bực, anh nhanh chóng ra nghe điện thoại: "Chuyện này... Không cần... Cho dù... Trừ khi mẹ xin lỗi Tiểu Thỏ, ngoài ra sau này không được làm cô ấy khó xử... Con không cho mẹ nói vậy, con không muốn nói chuyện với mẹ nữa! Hừ..."

Tiểu Thỏ chỉ nghe thấy Giản Chính Dương nói vài câu như vậy và nổi giận đùng đùng, cắt ngang điện thoại. Cô dồn sự chú ý của mình vào máy vi tính, không quan tâm đến anh nữa.

Ngược lại, Giản Chính Dương hăm hừ một hồi, thấy cô không chú ý tới mình thì có hơi buồn bực: "Tiểu Thỏ, em không muốn biết anh và mẹ nói gì sao?"

Tiểu Thỏ hỏi lại với vẻ hồ hững: "Hai người nói gì với nhau?"

"Hôn anh đi rồi anh nói cho biết." Giản Chính Dương lập tức đeo bám.

Đáp lại anh là một cái liếc mắt của Tiểu Thỏ, cô tiếp tục chơi trò chơi của mình.

"Được thôi, em hôn anh một cái đi rồi anh sẽ nói cho em biết." Giản Chính Dương nói xong liền ấn môi lên chiếc cổ nổi nà không vết nứt của Tiểu Thỏ, bàn tay to của anh còn vén áo ngủ cô một cách xấu xa. Tuy rằng trưa nay không bị anh chiếm lấy nhưng mỗi khi anh nhích gần lại mình, cô đều cảm thấy chân mềm cả đi.

"Giản Chính Dương, con sói háo sắc này, anh mau buông tay cho em!"

Miệng mắng nhưng giọng nói của cô lại hoàn toàn không có sức đuổi anh đi.

Giản Chính Dương mặc kệ, anh nhất định phải chơi cho trọn. Tiểu Thỏ tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi: "Giản Chính Dương, tay anh vừa mới rứa chén mà lại chạm vào em à?"

"Anh đeo bao tay cơ, bà xã ạ." Giản Chính Dương nhắc nhở: "Xem ra hai chữ ông xã vẫn chưa khắc sâu vào lòng bà xã, anh thấy hơi chiều dạy em chưa đủ nên mới khó đến vậy, có điều anh phải nhắc nhở em, tuy rằng anh nguyện ý nhắc nhở, nhưng nếu em kêu tên đầy đủ của anh ra như vậy, anh sẽ mất vui đấy."

"Anh muốn làm gì?" Thấy Tiểu Thỏ sợ hãi như vậy, Giản Chính Dương vực cô ngồi dậy đối diện với mình khiến cô đỏ hết cả mặt, ngay cả giọng nói cũng phải thay đổi: "Giản... ông... ông xã, anh đừng có làm bậy đó, eo của em còn mới... mới lắm."

"Bây giờ mới gọi ông xã à? Muộn rồi."

Giản Chính Dương nở nụ cười quỷ quái, anh không để ý đến việc Tiểu Thỏ phản đối mà chỉ lo bắt đầu sự trừng phạt độc đáo của mình...

(Xã hội hài hòa, tất cả đều phải hài hòa...)

Trải qua tình cảm mãnh liệt một hồi, Tiểu Thỏ nhìn ghé dựa dưới thân mình bằng ánh mắt không thể tin, cô không tin nổi mình làm chuyện như thế trên một cái ghế, nhất là khi "làm" ở trên ghế mang lại cảm giác rất đặc biệt, cô càng nghĩ càng nổi lửa giận dữ. Tiểu Thỏ nhìn ra khắp bốn phía, không dám nhìn người đàn ông gần mình trong gang tấc, càng không dám đối diện với ánh mắt của anh.

"(Thở hổn hển)..." Giản Chính Dương buông lỏng cánh tay đang ôm Tiểu Thỏ, anh thở ra một hơi dài, hoàn hồn sau cơn kích thích. Vuốt mái đầu của cô gái nhỏ đang nằm trong lòng, anh xuyt xoa vì thỏa mãn: "Bảo bối, em thật là... á!!!"

Tiểu Thỏ biết anh sắp nói lời quá đáng, xấu hổ nên cô véo mạnh vào eo anh một cái, kế tiếp chính là tiếng hét thảm của ai đó: "Anh còn dám nói nữa thì em véo chết anh!" (nếu bạn có đọc Ý xuân hòa hợp – quyển 2 thì có thể đoán mấy lời quá đáng này là gì, rất là... ba chấm)

"Phụt... Được." Giản Chính Dương nhìn dáng vẻ thẹn quá thành giận mà Tiểu Thỏ dùng để uy hiếp mình, anh chỉ cảm thấy cô quá đáng yêu. Mỗi khi thẹn thùng, bà xã anh đều găm lên để che giấu sự xấu hổ của bản thân. Trong mắt anh, sự xấu hổ đó càng đáng yêu hơn hết. Nghĩ như vậy, thân thể anh lại bắt đầu... có cảm giác...

Hai thân thể dán vào nhau khiến Tiểu Thỏ cảm giác được có gì đó bất thường ở Giản Chính Dương, cô kinh hãi: "Anh, anh, anh đừng có làm bậy! Em hết sức rồi!"

Ai mà ngờ được dáng vẻ sợ hãi của Tiểu Thỏ lại trở nên đáng yêu trong mắt Giản Chính Dương. Anh càng phấn khởi hơn, muốn chà đạp cô nhiều hơn, ánh mắt anh nhìn cô cũng bốc lửa nóng rực.

Tiểu Thỏ bị ánh mắt của anh dọa sợ, cô hít hà một hơi: "Đừng... đừng có làm bậy!"

Giản Chính Dương dùng một tay ôm ngang người cô rồi đứng dậy, hai người cứ dán sát vào nhau mà bước vào nhà tắm: "Bà xã, em ra nhiều mồ hôi quá, ông xã giúp em lau rửa một chút nhé."

Tiểu Thỏ bám vào người Giản Chính Dương, cô chẳng còn sức lực nữa, đành lắc đầu: “Em không muốn tắm.”

"Nhu vậy sao được? Không phải em nói với anh rằng anh thích người sạch sẽ sao? Em cũng phải sạch sẽ! Chúng ta cùng nhau tắm!"

"Chân em không thể tiếp xúc với nước." Tiểu Thỏ hoảng loạn tìm lý do.

"Yên tâm, anh tuyệt đối không để chân em chạm vào nước."

"Tay anh cũng không thể."

"Được."

Giản Chính Dương ôm Tiểu Thỏ vào nhà tắm, mở vòi hoa sen nhưng lại chẳng tắm rửa. Anh để nước chảy như vậy rồi đặt Tiểu Thỏ ngồi lên trên bệ tắm. Nhìn hình hai người trong gương, sắc màu trong mắt anh càng trở nên đậm hơn: “Trước khi tắm... Bà xã à, chúng ta vận động thêm một lần nữa nhá!”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thù Hận Của Bà Ấy Liên Quan Gì Tới Anh?

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Giản Chính Dương bế Bạch Tiểu Thỏ không cử động nổi đầu ngón tay về phòng ngủ. Anh đặt cô lên giường, cô von cánh tay không còn sức lực, đẩy anh ra.

"Anh không định vào toilet dọn dẹp một chút à?"

Giản Chính Dương cúi đầu vào cổ Tiểu Thỏ: "Ngày mai hẵng dọn."

Tiểu Thỏ cử động cần cổ không còn sức: "Anh đừng dựa vào em gần như vậy, cổ em ngứa quá."

"Ừm..." Giản Chính Dương giật giật, đặt Tiểu Thỏ tựa vào lòng mình. Thân thể hai người giống như khớp với nhau, không có một kẽ hở, một mối muốn ngủ.

"Kính coong..."

Có người gõ cửa, Giản Chính Dương ngồi yên, Tiểu Thỏ đẩy anh: "Mở cửa đi."

"Không muốn đi." Người đến nhà anh, chắc chắn là mẹ chứ còn ai nữa, anh còn chưa tha thứ cho bà đâu.

"Ồn ào quá, anh ra mở cửa đi." Tiểu Thỏ cũng đoán chừng được là ai đến, chẳng qua nhìn thấy vết thương trên chân, cô cũng không định rời giường để đón tiếp khách. Nếu như không phải tiếng đập cửa cứ vang lên, phiền đến giấc ngủ, Tiểu Thỏ vẫn còn thù dai lắm ấy.

"... Được rồi." Vừa nghe Tiểu Thỏ nói không thích ồn ào, Giản Chính Dương lập tức đau lòng: "Anh đi ngay, em nghỉ ngơi một chút nha."

"Ừ."

Giản Chính Dương mặc quần áo thật nhanh, đi ra ngoài mở cửa. Quả nhiên là Giản Tĩnh. Anh chặn lại cửa, dáng vẻ giống như không muốn mời bà vào trong.

Thấy thế, vẻ mặt của Giản Tĩnh lập tức trở nên âm u. Bà đứng đối diện với Gian Chính Dương, tuy rằng giữa hai mẹ con họ luôn tẻ nhạt như vậy nhưng vẫn chưa quá chán ngắt như ngày hôm nay. .

Trong lòng Giản Tĩnh cũng rất phức tạp, lúc thì bà cảm thấy có lỗi với Tiểu Thỏ, thật sự bà cũng không cố ý đẩy cô, nghe tiếng cô kêu thảm thiết như vậy hẳn là rất đau; lúc thì bà cảm thấy vui mừng vì nhờ Tiểu Thỏ, con trai đã tìm được tình yêu, nó có thể giống như người bình thường rồi; lúc thì bà lại hận, cũng tại Tiểu Thỏ mà Giản Chính Dương không cần người mẹ như bà, cũng tại Tiểu Thỏ khiến mẹ của bà phải vào bệnh viện.

Vô số ý nghĩ xoay chuyển cuồn cuộn ở trong đầu, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài. Theo như mẹ bà nói, bà ấy hận người kia chỉ vì Tiểu Thỏ lớn lên quá giống người kia, cho nên bà ấy không cho phép cô và con trai bà ở với nhau, đúng là có hơi cực đoan. Theo lời con trai nói, nó hiếm khi động tình như vậy, tuy rằng Tiểu Thỏ không phải con dâu lý tưởng của bà, nhưng chỉ cần con trai được hạnh phúc, người làm mẹ cũng không còn gì để cầu mong hơn nữa. Thế nhưng, sau khi mẹ bà và con trai bà nảy sinh xung đột, bà đương nhiên muốn đứng về phía mẹ. Tuy làm thế có lỗi với con, nhưng trong trăm điều thiện, chữ Hiếu đứng đầu.

Vậy mà mọi chuyện lại không đơn giản. Bây giờ, cả hai bên đều không nhận bà, ai nấy cũng đều nhìn bà không vừa mắt, bà cảm thấy uất ức làm sao.

"Thế nào? Cứ đứng ở đây mãi, ngay cả cửa cũng không cho mẹ vào, con thật sự không cần người mẹ này nữa ư?"

Giản Chính Dương nhìn bà với vẻ cố chấp: "Cho mẹ vào thì được, nhưng phải xin lỗi Tiểu Thỏ."

"Con..." Giản Tĩnh muốn nổi lửa giận nhưng đành phải mềm lòng: "Vết thương của nó thế nào?"

"Rất nghiêm trọng." Giản Chính Dương nói: "Bác sĩ vốn muốn để cô ấy nằm viện, con đưa cô ấy về, tối nào cũng ngủ không an giấc, tay đứt ruột xót."

Nghe Giản Chính Dương nói vậy, Giản Tĩnh cảm thấy có chút áy náy: "Con bé đâu rồi?"

"Mệt mỏi, ngủ rồi."

"Chuyện này đúng là mẹ sai, nhưng mẹ tuyệt đối không cố ý." Giản Tĩnh cũng biết "tay đứt ruột xót" là đau đến mức nào, do đó giọng điệu của bà tương đối mềm mỏng.

"Mẹ có thể xin lỗi nó, có điều, con đồng ý một chuyện với mẹ được không?"

"Trừ việc tách hai đứa chúng con ra, những cái khác có thể thương lượng." Giản Chính Dương nói chắc như "chém đinh chặt sắt".

Nghe vậy, Giản Tĩnh cười khỏ: "Con để mẹ vào trước đã."

Giản Chính Dương do dự một chút rồi nhường đường.

Giản Tĩnh vào cửa, nhìn khắp phòng khách rồi đi đến và ngồi xuống ghế sofa. Giản Chính Dương yên lặng theo sau, ngồi xuống ghế sofa bên cạnh.

Có người ở phòng khách, Tiểu Bạch chạy vọt ra ngoài, làm nũng với Giản Chính Dương. Nói chung là đã được huấn luyện về mặt này, trải qua vài ngày ở chung, Tiểu Bạch dần hiểu hai người mới là chủ nhân của mình, do đó càng nhiệt tình với Tiểu Thỏ và Giản Chính Dương hơn.

Nhìn thấy Tiểu Bạch, khuôn mặt lạnh lùng của Giản Chính Dương cũng trở nên ấm áp. Anh dịu dàng ôm nó vào lòng, từ từ vuốt ve bộ lông của nó, Tiểu Bạch bày ra dáng vẻ vô cùng hưởng thụ.

Nhìn về mặt con trai hiền lành như vậy, Giản Tĩnh cảm thấy... chỉ sợ muốn tách anh và Tiểu Thỏ ra... sẽ rất khó.

"Tiểu Dương, con không muốn biết vì sao bà ngoại phản đối con và Tiểu Thỏ ở chung với nhau ư?"

Nghe Giản Tĩnh hỏi vậy, Giản Chính Dương chợt ngẩn ngơ, anh ngẩng đầu không tiếng động để hỏi dò Giản Tĩnh.

Thấy con trai còn giận mình, không cần thiết cũng không thêm mở miệng nói chuyện, Giản Tĩnh đành cười với vẻ bất đắc dĩ. Ai bảo đây là con trai bà chứ, bà giận, nói nhiều nói dối, không phải cuối cùng cũng tự mình tìm tới cửa nhà nó à?

"Mẹ kể cho con nghe một chuyện. Năm đó, lúc bà ngoại con còn trẻ từng có một vị hôn phu. Vị hôn phu ấy không phải ông ngoại con, bà ngoại con rất yêu hôn phu của mình, nhưng vào ngày hai người kết hôn, vị hôn phu ấy lại dẫn theo người phụ nữ khác tới hôn lễ, tay đeo nhẫn cưới, nói với bà ngoại con rằng bọn họ vừa mới đi đăng ký..." Giản Tĩnh nhìn về mặt thờ ơ của con trai và nói.

"Con thử đặt mình vào hoàn cảnh đó để suy xét xem, nếu là con, con có một vị hôn thê và yêu người ta thật lòng, vào ngày kết hôn, vị hôn thê đó đột nhiên kéo một người đàn ông khác tới và nói với con rằng hai người họ muốn kết hôn, kết hôn trong hôn lễ của con, con sẽ làm thế nào?"

"Không có nếu như." Giản Chính Dương không thêm suy nghĩ, nói ngay: "Con tuyệt đối không để chuyện đó xảy ra. Nếu thật sự có chuyện như vậy, con nhất định sẽ giết người đàn ông kia rồi xích người phụ nữ của mình ở bên mình mãi mãi."

Giản Tĩnh bị ghen một chút, quả nhiên không giống người bình thường, cách suy xét vấn đề cũng khác biệt.

"Tiểu Dương, suy nghĩ của con quá cực đoan. Con phải biết rằng giết người là phạm pháp! Là một người phụ nữ, ngay trong hôn lễ của mình lại phải đối mặt với việc vị hôn phu kết hôn với người khác, chẳng những mất hết thể diện lại còn bị người ta cười nhạo, trở thành trò cười trong mắt mọi người, quan trọng nhất là mất đi người đàn ông mình yêu thương nhất. Con nói xem, chẳng lẽ bà ấy không thể hận người đàn ông và người phụ nữ kia ư?"

"Dạ." Lần này, Giản Chính Dương gật đầu.

"Vậy mới phải chứ. Sau này, bà ngoại con gả cho người đàn ông luôn thăm mền bà ấy, người đó là ông ngoại con. Tuy ông ngoại con đối với bà ngoại con rất tốt, bà ấy cũng rất cảm động. Tình cảm vợ chồng đã nhiều năm, bà ấy dần dần yêu thương ông ngoại con, nhưng có những vết thương... không phải cứ qua thời gian là quên được, đã vậy Tiểu Thỏ... Theo như lời bà ngoại con nói, ngoại hình của con bé giống hệt người phụ nữ năm đó. Tuy Tiểu Thỏ nói mình không biết người phụ nữ kia, nhưng trên đời này, người không có quan hệ huyết thống sẽ không có dáng vẻ giống nhau đến thế. Do đó, bà ngoại con kiên trì cho rằng con bé đang luống cuống, bà ấy sẽ không nhận nó làm cháu dâu bên ngoại đâu. Cho dù thật sự không có quan hệ với người phụ nữ kia, chỉ vì dáng vẻ hai người quá giống, bà ngoại con cũng không bao giờ thích nó được."

"Người cưới Tiểu Thỏ là con chứ đâu phải bà ấy? Dựa vào cái gì mà bà ấy không thích thì con không được cưới?" Giản Chính Dương lạnh lùng nói: "Không phải mẹ luôn hy vọng con được hạnh phúc sao? Tiểu Thỏ là hạnh phúc của con! Nếu con mất Tiểu Thỏ, con thà đi tìm chết còn hơn, không cần

ai nói thù hận gì với con nữa, không ai có thể tách rời chúng con! Nếu các người còn dám có ý đồ tách con và cô ấy ra hoặc là làm tổn thương cô ấy, lúc đó đừng trách con trở mặt."

"Con..." Giản Tình tức đến mức nói không ra lời. Trước kia, bà luôn hy vọng một ngày nào đó con trai có thể học cách yêu người khác. Bây giờ nó học được rồi, tuy nhiên lại quá cố chấp, người nó yêu cũng chỉ có một, thậm chí vì người này mà đối nghịch với cả nhà, chẳng rõ là tốt hay xấu nữa.

"Con đã quên hồi nhỏ bà ngoại đối xử với con tốt như thế nào rồi à? Sao con có thể nói như vậy? Nếu để bà ấy nghe được, hẳn sẽ rất đau lòng."

"Nếu bà ấy thật sự thương con thì không nên vì hận thù của mình mà ngăn cản hạnh phúc của con!"

"Tiểu Dương!"

"Tiểu Thỏ đang ngủ, mẹ đừng quấy rầy cô ấy. Lần này thôi vậy, nếu lần sau gặp mặt, mẹ nhớ xin lỗi cô ấy nhé." Giản Chính Dương mở miệng, chẳng có chút cảm tình nào.

"Mẹ có thể đi rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Tiểu Thỏ Cũng Có Ưu Điểm

Giản Chính Dương không hề để ý tới Giản Tình. Anh đứng dậy đi vào phòng ngủ, không có gì quan trọng hơn việc ôm vợ đẹp cả. Cho dù bà ngoại anh và người giống Tiểu Thỏ có thù hận gì đi chăng nữa, cho dù Tiểu Thỏ và kẻ thù của bà anh không liên quan nhau, anh chỉ cần biết cô là Tiểu Thỏ của anh, Tiểu Thỏ của cả cuộc đời anh, không ai được phép có ý đồ với cô.

Chẳng qua, dường như Giản Tình thật sự không ngờ tới, bà vốn định nói rõ chân tướng sự việc cho Giản Chính Dương nghe, bà nghĩ tuy rằng anh là người lạnh nhạt nhưng vẫn sẽ nghe lời bà ngoại, hẳn là lần này cũng giống vậy. Có lẽ tạm thời tách ra khỏi Tiểu Thỏ anh sẽ khó chịu, nhưng dù gì cả hai cũng mới bắt đầu chưa được bao lâu, tách ra sẽ không khó khăn, nhưng bà đã quá coi thường địa vị của Tiểu Thỏ trong lòng Giản Chính Dương. Bởi vì cố chấp, do đó nếu đã nhận định một người rồi sẽ tuyệt đối không thay đổi.

Hơn nữa, cũng vì mấy lời của Giản Tình, ngược lại càng khiến Giản Chính Dương cảnh giác, anh tuyệt đối sẽ không để chuyện giống như bà ngoại xảy ra trên người mình, do đó cũng gián tiếp tạo nên sự ham muốn chiếm hữu lần trông chừng ngày càng lợi hại của Giản Chính Dương dành cho Tiểu Thỏ, hầu như là một khắc không rời, bất kỳ người khác phái nào có ý đồ tiếp cận Tiểu Thỏ đều bị anh dùng ánh mắt dò xét can quét, một khi phát hiện phản từ khả nghi, anh lập tức bắt tay vào giải quyết nguy hiểm, làm Tiểu Thỏ lâm vào cuộc sống khổ cực lắm than.

Lúc nửa đêm, Tiểu Thỏ bị đói nên tỉnh dậy. Cô định không cử động, nhưng cuối cùng cái bụng không chống lại được cái bói. Nằm trên giường ngáy người một lát, cố gắng cưỡng chế con buồn ngủ, cô vốn muốn Giản Chính Dương nấu cho mình ăn, nhưng nghĩ đến tay anh thì lại không nổi, thôi thì tự cô đi nấu vậy.

Nghĩ như vậy, Tiểu Thỏ cẩn thận đẩy cánh tay Giản Chính Dương đang ôm mình ra, từ từ xuống giường, mở đèn lò mờ, mặc áo ngủ vào, chân thấp chân cao đi ra ngoài.

Mở cửa phòng ra mới phát hiện bên ngoài vẫn sáng, buổi tối mà anh ấy không tắt đèn ư, mỗi ngày đều như vậy, chẳng biết tốn bao nhiêu điện đây nữa. Tiểu Thỏ thâm oán trách kiểu sống Giản Chính Dương, nhưng khi ra khỏi phòng rồi cô mới giật mình, hóa ra Giản Tình vẫn còn ngồi trên ghế sofa. Bà cứ ngồi lẳng lặng như vậy, nghe rõ tiếng mở cửa, đúng lúc Tiểu Thỏ nhìn qua phía bà, bà cũng nhìn thẳng về phía cô.

Trước tiên, Tiểu Thỏ nhìn lại đồ mình đang mặc, đó là chiếc áo ngủ gợi cảm, phần trên không che, hai bầu ngực nhô thẳng lên. Chẳng qua đều là phụ nữ, miễn cưỡng cũng có thể nhìn được, nhưng chiếc áo ngủ này dài gần đến mông, chỉ cần cô cử động thì sẽ lộ mông ra mất. Máu chó là phần dưới, cô cũng chẳng mặc quần lót, cực kỳ khó xử. Tiểu Thỏ vội trở lại phòng mặc quần lót, buổi tối khá lạnh, cô dứt khoát khoác áo sơ mi của Giản Chính Dương, áo sơ mi dài hơn áo ngủ, cảm thấy mình ổn rồi, cô mới ra khỏi phòng lần nữa.

"Dì ơ?"

Giản Tình trông thấy Tiểu Thỏ thay đồ, tuy rằng vẫn không chính tề, nhưng bọn họ đang ở nhà, hơn nữa cô cũng không ngờ bà xuất hiện ở đây nên vẫn có thể tha thứ. Thế nhưng, cô đi chân thấp chân cao, một chân chỉ đi bằng gót, ngón chân cái được quấn băng gạc, băng lại như cái trứng gà lớn vậy, chẳng biết là do băng quấn dày hay ngón chân sưng lớn nữa.

"Chân của con không sao chứ?"

"... Không sao ạ." Tiểu Thỏ cúi đầu nhìn một chút, cảm thấy không đúng chút nào, sao có thể không sao được chứ, đau đến mức khiến cô muốn chết

đấy.

"Dì xin lỗi."

Cõi lòng Tiểu Thỏ còn đang âm thầm oán giận, cô chợt nghe thấy Giản Tinh cất tiếng xin lỗi. Tiểu Thỏ kinh ngạc ngẩng đầu, cho rằng mình đã nghe lầm.

"Dì không có ý." Giản Tinh nhìn Tiểu Thỏ, dường như bà có thể đoán cô đang nghĩ gì.

"Không, không sao đâu ạ." Tiểu Thỏ vốn cho rằng một người phụ nữ với dáng vẻ mạnh mẽ như Giản Tinh, hẳn bà sẽ không nói lời xin lỗi với mình đâu, nhưng bây giờ bà lại nói, cho dù là nguyên nhân gì, trong đó ắt có nguyên nhân liên quan đến Giản Chính Dương. Nghĩ đến việc đã trể thế này mà bà còn ngồi ở đây, con trai bà còn ôm người con gái khác ngủ say sưa, Tiểu Thỏ vốn mang thù lại mềm lòng. Lúc Giản Tinh nói xin lỗi với cô, cô cảm thấy bà không có ác ý, người ta đã nói không có tình rồi, làm người không thể nhỏ mọn như vậy, cô lắc đầu liên tục, dường như nỗi oán giận trong lòng đã tan biến khá nhiều.

Sau khi Tiểu Thỏ nói "không sao đâu", bầu không khí giữa hai người lại trở nên yên lặng, có hơi xấu hổ.

"Tiểu Thỏ ~" Cuối cùng vẫn là Giản Tinh mở miệng trước.

"Dạ."

"Nếu đi cầu xin con rời khỏi Tiểu Dương, con có đồng ý không?"

Không có ánh mắt chán ghét, không có lời nói trách cứ, ngược lại, Tiểu Thỏ ăn mềm không ăn cứng lại giữ thái độ bất định (không chắc chắn). Nhìn ánh mắt cầu xin của Giản Tinh, cô cắn môi.

"Dì cho con lý do, nếu không thể thuyết phục con, con sẽ không rời khỏi anh ấy."

"Con không tò mò ư, vì sao bà ngoại của Tiểu Dương vừa nhìn thấy con đã phản ứng kịch liệt như vậy?" Giản Tinh cười khỏ: "Chuyện này phải nhắc tới bà ngoại của Tiểu Dương của một chút, có một người phụ nữ khiến bà ấy ghi hận cả đời, con lại có vẻ ngoài quá giống người phụ nữ đó, không, theo lời bà ngoại của Tiểu Dương nói chính là giống nhau như đúc. Do đó, bà ấy tuyệt đối không có cách nào chấp nhận con."

Nghe lời Giản Tinh nói, Tiểu Thỏ mới hiểu được từ đầu đến cuối sự việc: "Vì vậy dì phản đối con, hóa ra chỉ vì lý do của bà ngoại Chính Dương ư?"

"Có thể nói như vậy."

"Nếu là như vậy thì con không đồng ý." Tiểu Thỏ cắn môi, nhìn Giản Tinh với vẻ quật cường: "Chỉ vì con lớn lên lại quá giống kẻ thù của bà ngoại Chính Dương nên chúng con không được ở với nhau, đây là logic gì thế ạ? Người ta nói ân oán của đời trước dùng trút vào đời sau, oán thù đã có từ khi nào? Đừng nói đến việc con không quen biết kẻ thù của bà ngoại Chính Dương, cho dù quen đi nữa, con cũng thật sự không liên quan tới người đó, dì đừng vì lý do ấy mà tách rời con và anh Chính Dương. Hôm nay con muốn nói rõ ràng, trừ khi anh ấy không thương con, nói rõ ràng với con rằng anh ấy không muốn ở với con, vậy thì con mới lập tức rời đi, vĩnh viễn không quấn lấy anh ấy, không bao giờ xuất hiện trong cuộc đời anh ấy nữa."

Giản Tinh thật sự không ngờ trong chuyện này, Tiểu Thỏ và con trai lại quyết tâm như vậy, bà không khỏi cười khỏ: "Nếu dì nói con dẫu lý tưởng trong cảm nhận của dì không phải kiểu người như con thì sao?"

Tiểu Thỏ sững sốt, dường như không hiểu được Giản Tinh đang nói gì: "Dì quên lúc ở cửa hàng tiện lợi, dì từng giới thiệu con với con trai dì ư? Sao lại không thích ạ, dì là người buôn bán, con cho rằng người làm nghề này hẳn phải để ý hai chữ "thành tín"* mới đúng."

*Thành thật + giữ chữ tín

Bị Tiểu Thỏ nói như vậy, Giản Tinh sững sốt, bà giống như muốn nhìn cô thêm một lần thật kỹ, không ngờ cô lại nói ra câu này, nhưng cũng không thể phủ nhận, bà vốn cho rằng Tiểu Thỏ vô hại, nếu bị người khác bắt nạt, cô chỉ có thể thừa nhận, không dám trở tay, nhưng bây giờ, bà cảm thấy mình phải nhìn lại cô thật kỹ. Hơn nữa, vì Tiểu Thỏ phản bác, ngược lại càng khiến Giản Tinh cảm thấy cô cũng có ưu điểm, không hẳn là không xứng với con trai mình.

Dù sao cũng lâu rồi, không có ai nói bà tới mức "thốt không ra lời" mà.

Một hồi sau, Giản Tinh hỏi Tiểu Thỏ: "Con có thể nói cho dì biết, con thích con trai dì ở điểm nào?"

Tiểu Thỏ nghiêng đầu: "Con không nói rõ được, nhưng anh ấy từng nói với con rằng chúng con sống chết không rời, con cũng hứa với anh ấy, chỉ cần anh ấy không phụ lòng con, con cũng vĩnh viễn không phụ lòng anh ấy."

Sống chết không rời? Tình cảm mà con trai dành cho Tiểu Thỏ đã đến nông nỗi này rồi sao? Cảm giác bất lực sâu sắc dâng lên trong lòng Giản Tinh.

Chương 58

"Nếu di đã từng nghĩ tới chuyện giới thiệu cháu với con trai của di, vậy chứng tỏ, tuy rằng cháu không phải là lựa chọn lý tưởng trong lòng di, nhưng mà cũng có điểm khiến cho di hài lòng, có đúng hay không?" Tiểu Thỏ cảm thấy, chính mình nên chủ động ra trận, không thể cứ bị động như vậy bị cục diện bao vây, đôi khi, nhường nhịn quá mức, sẽ chỉ làm cho đối phương cảm thấy cô thật yếu đuối dễ ức hiếp, Bạch Tiểu Thỏ cô, tuyệt đối không phải một Tiểu Thỏ không có sức phản kháng.

"Đã như vậy, không bằng bây giờ chúng ta làm một thỏa thuận, cháu hiểu tất cả những người mẹ, đều hi vọng con cái có cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, tất nhiên, cũng có những người có kỳ vọng khác, nhưng mà cháu tin tưởng, dieendaaneequydownn với tình hình đặc biệt của Giản Chính Dương, yêu cầu của di đối với Giản Chính Dương hẳn là sẽ không quá phức tạp, chỉ cần Giản Chính Dương hạnh phúc, đến một ngày nào đó không có di, cũng có thể có người quan tâm chăm sóc tốt cho anh ấy, cháu nói có đúng không, thưa di?"

Mẹ Giản gật đầu, một lần nữa trong lòng bà lại nhìn Tiểu Thỏ bằng con mắt khác, không ngờ cô có thể lập tức hiểu rõ tâm tư trong lòng của bà, "Cô hi vọng trong lúc này chúng ta có thỏa thuận gì?"

Trông thấy mẹ Giản đồng ý với đề nghị của mình, trong lòng Tiểu Thỏ càng thêm tự tin, "Rất đơn giản, cháu sẽ chứng minh cho di thấy, cháu có thể đem lại hạnh phúc cho Chính Dương, cháu sẽ là một người vợ tốt, di không cần ép buộc bản thân phải thích cháu, chỉ cần di không ngăn cản cháu và Chính Dương ở cùng một chỗ là tốt rồi, về phần thái độ của bà ngoại Giản Chính Dương, mặc kệ là bà ấy vui vẻ đón nhận cháu cũng tốt, chán ghét cháu cũng được, di cũng không cần phải bận tâm, tự chúng cháu sẽ từ từ xử lý từng chuyện, cháu sẽ thử cố gắng để làm bà ngoại Giản Chính Dương chịu tiếp nhận cháu, nếu cố gắng không thành công, cháu sẽ không chủ động xuất hiện ở trước mặt bà ngoại khiến cho bà không vừa ý, khi nào bà ngoại nhớ Chính Dương, cháu tuyệt đối sẽ không ngăn cản Chính Dương đến gặp bà ngoại, nếu bà ngoại muốn tới nơi này, chỉ cần nói một tiếng, cháu sẽ chủ động tránh mặt đi chỗ khác."

Mẹ Giản rất lo lắng, thật ra là quan hệ giữa con trai và mẹ bà đã trở nên rất xấu, đề nghị của Tiểu Thỏ, thực ra cũng vừa khéo giải vây cho bà trong lúc khó xử, trong lòng bà đã muốn đồng ý đề nghị của Tiểu Thỏ, chỉ là ngoài mặt, không thể dễ dàng không kiên trì như vậy, vừa định nói một câu, bụng của Tiểu Thỏ lại đột nhiên kêu lên, hai người đều ngẩn ra im lặng.

Tiểu Thỏ đỏ mặt xấu hổ, vốn dĩ cô bị đói bụng nên tỉnh dậy, kết quả nhìn thấy mẹ Giản đến liền quên đi cái bụng đói, hiện tại bản thân mình đang tự phát ra tiếng chống lại mình, cô ôm bụng, có chút ngượng ngùng nhìn mẹ Giản,

"Di à, di đói bụng không, nếu không thì con nấu một chút mì để ăn khuya, chờ sau khi ăn khuya xong chúng ta bàn lại, có được không?"

Nhìn thấy bộ dáng của Tiểu Thỏ đỏ mặt ôm bụng xấu hổ, thật sự là rất đáng yêu, mới vừa rồi lại mồm miệng lạnh lợi tưởng chừng như là hai người, tình mẫu tử của mẹ Giản không nhịn được bị thức tỉnh, nhất thời có loại xúc động muốn ôm Tiểu Thỏ vào trong ngực yêu thương thân thiết.

Chẳng qua coi như bà vẫn còn sót lại chút lý trí, cuối cùng lý trí chiến thắng tình cảm, gật gật đầu, "Được."

"Vậy di đợi một chút." Tiểu Thỏ đứng dậy, cái bụng theo tiếng kêu thứ nhất bắt đầu giống như trống trận, liên tiếp không có ngừng lại, thật xấu hổ, đặc biệt là ở tại thời điểm cô và người ta đang đàm phán, khí thế như vậy, trực tiếp hạ thấp về O rồi, thần linh ơi, có cái lỗ nào cho cô chui vào hay không.

Nhìn thấy Tiểu Thỏ đi từng bước từng bước về phía phòng bếp, trong mắt mẹ Giản hiện lên die,n;da.nlze.qu;ydo/mn một chút áy náy, mặc kệ nói như thế nào, Tiểu Thỏ đều do bà làm bị thương.

Thật ra, theo như lời của Tiểu Thỏ, tuy rằng mẹ Giản cảm thấy Tiểu Thỏ không phải là người con dâu lý tưởng trong lòng được lựa chọn, nhưng mà không phải là không có ưu điểm, nếu không thì thời điểm vừa mới bắt đầu cũng sẽ không có suy nghĩ giới thiệu Tiểu Thỏ cho con của mình, có điều, Tiểu Thỏ còn có một chút cũng không nói là phù hợp, hiện giờ tâm tình bà đang u ám, một mặt bà hi vọng con trai được hạnh phúc, một mặt là vì cô gái vừa mới xuất

hiện, bà đột nhiên phát hiện trong sinh mệnh của con trai mình tất cả đều là cô gái đó, vị trí quan trọng nhất của mình ở trong lòng con trai bị thay thế nên đột nhiên bà bắt đầu thấy ghen tị với cô gái ấy, bà hi vọng có một người con gái có thể yêu con của mình, có thể quan tâm chăm sóc con của mình, nhưng mà, vẫn cứ hi vọng bản thân

minh vinh vien chiem giu vi tri thu nhât trong long của con trai.

Bộ dáng đo mắt đáng yêu vừa rồi của Tiểu Thỏ, làm cho mẹ Giản không khỏi nhớ tới thời gian bà mang thai, thời điểm khi đứa nhỏ lần đầu tiên máy thai, bà từng tưởng tượng sẽ sinh ra một bé gái đáng yêu, bà sẽ đặt tên con gái là Mỹ Mỹ, sau đó con gái sẽ theo chân mình làm nũng, sẽ trở thành tri kỷ như áo nhỏ của mình, vậy nhất định là người mẹ hạnh phúc nhất trên đời rồi.

Sau khi sinh được con trai, thời điểm vừa mới bắt đầu tuy rằng có chút thất vọng. Đeeennndkdan/leeequhydonnn nhưng dấu sao đều là máu thịt trên người mình rơi xuống, bà nhanh chóng quên vấn đề giới tính, toàn tâm toàn ý yêu thương con trai, nhìn thấy con trai lớn lên từng ngày, bà đồng thời cảm nhận được niềm vui sướng, cũng đã từng âm thầm khở sở, bởi vì bà phát hiện mặt mũi con trai mình càng ngày càng giống người kia, điều này làm cho bà nhớ người đàn ông hoa tâm bạc tình kia, nhưng mà không chờ bà cảm nhận được đầy đủ loại tình cảm phức tạp này, con trai đã xuất hiện chứng bệnh quái gở, từ đó về sau toàn bộ tâm tư của bà chính là làm thế nào để con trai mình có thể trở thành một người bình thường, vậy mà chỉ chớp mắt, cũng đã qua hai mươi mấy năm, chợt cảm thấy, hai mươi mấy năm này, trừ bỏ cửa tiệm làm đẹp, tất cả tâm tư của bà đều đặt trên người con trai.

Có lẽ bởi vì nghĩ tới chuyện nhiều năm trước từng hi vọng sinh được một cô con gái làm tri kỷ, lại đột nhiên nghĩ đến Tiểu Thỏ từ nhỏ đã mất mẹ, sau khi cha cưới vợ khác gần như không có liên lạc với cô, nhiều năm này cuộc sống một mình cũng rất không dễ dàng.

Trong lòng rất lâu đã quên bộc lộ ra sự dịu dàng thủy mị, sau khi tự mình thức tỉnh, mẹ Giản vài lần tự cảm nhận được thái độ thật sự ngây thơ non nớt, có lẽ, đã đến lúc chính mình nên buông tay, dù sao, đối với thái độ của mình con trai vẫn không chịu dứt chứng tỏ anh đã tìm được cô gái có thể khiến cho anh được hạnh phúc.

Về phần mẹ của bà, có lẽ theo như lời của Tiểu Thỏ nói, bà chỉ cần ở giữa hai người là được, để cho bọn họ tự mình đi xử lý chuyện này.

Sống chết không rời!

Người không phụ mình, mình liền không phụ người!

Thật sự khiến cho mẹ Giản nhanh chóng nghĩ thông suốt như vậy, là vì mấy câu nói đó, bởi vì, bà nhớ tới, người kia cũng từng nói với mình như vậy, mà bà cũng từng đáp lại như vậy, bà cùng với Tiểu Thỏ, nhưng thật ra đang rất ăn ý với nhau, đáng tiếc là, người đó, có lẽ đã từng nói bốn chữ kia với rất nhiều người, đối với ý nghĩa của bốn chữ kia, sẽ không có lúc quay lại, chẳng qua ông ta lấy đó làm thủ đoạn dụ dỗ con gái mà thôi.

Mà con trai của bà, khi nói ra bốn chữ này, nhất định sẽ chịu trách nhiệm đến cùng, chỉ cần Tiểu Thỏ luôn giữ lời đã hứa, thế thì sẽ không có người nào có thể chia rẽ bọn họ, nếu bà nhất quyết muốn chia rẽ bọn họ, đến cuối cùng còn có thể mất đi con trai của mình.

Bà không muốn như vậy, hãy để thời gian chứng minh tất cả đi, nếu có một ngày con trai thay lòng đổi dạ, Tiểu Thỏ kia như thế nào cũng sẽ không oán trách bà, bà cũng

sẽ không đi tìm Tiểu Thỏ tính sổ, nhưng nếu con trai mình tuân thủ lời hứa của chính mình, mà Tiểu Thỏ lại thay lòng đổi dạ, vậy thì bà nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ấy.

Vừa nghĩ như vậy, tảng đá lớn đặt ở trong lòng mẹ Giản, thật sự liền được thả xuống, ngay lập tức cả người cũng bình tĩnh cảm giác được tinh thần sáng khoái, hít một hơi thật sâu, còn chưa thở ra được, liền nghe được cửa phòng ngời mở ra, con trai chỉ mặc một cái quần lót đang xuất hiện trong tầm mắt của bà, Dieenndkdan/leeequhydonnn liếc mắt một cái nhìn thấy bà, rõ ràng ngây người một chút, có lẽ không ngờ được bà vẫn đang ở đây, dường như nghĩ tới điều gì đó, đột nhiên mở rộng cửa, không có người, sắc mặt Giản Chính Dương biến đổi,

"Tiểu Thỏ đâu rồi?"

Mẹ Giản: "..."

"Có phải là mẹ đuổi cô ấy rồi hay không, tại sao mẹ nhất định phải chia rẽ chúng con, nếu như không có cô ấy, con thà rằng đi tìm cái chết, con chán ghét mẹ, con chán ghét ...." Giản Chính Dương phát điên nhảy lên, chuẩn bị chạy ra bên ngoài đi tìm Tiểu Thỏ

Nghe được Giản Chính Dương la hét, Tiểu Thỏ liền than một tiếng nguy rồi, chẳng qua đáy lòng cũng là vì được Giản Chính Dương quan tâm mình như vậy mà vui vẻ, hơn nữa sợ Giản Chính Dương xông ra ngoài nên lại bị thương khiến cho những lời lúc trước cô thuyết phục mẹ Giản cũng đều bị nước cuốn trôi, vội vã lên tiếng,

"Ông xã, em ở trong này."

"Bà xã!" Giản Chính Dương vừa nghe được giọng của Tiểu Thỏ, cũng lập tức vui mừng chạy tới, xông đến trước mặt cô lập tức dừng lại, nhìn từ trên xuống dưới,

"Em thế nào, có sao không, sao đột nhiên thức dậy, em đói bụng sao? Nói cho anh biết đi, anh giúp em đi làm đồ ăn khuya, chân của em đáng bị thương sao có thể chạy loạn được, không biết anh tỉnh dậy nhìn không thấy em sẽ thực sự rất lo lắng hay sao?..."

Câu hỏi liên tiếp, làm cho Tiểu Thỏ vừa buồn cười lại vừa cảm động, lôi kéo anh để cho anh đừng nói chuyện,

"Em cảm thấy đói bụng, lại không nỡ đánh thức anh, và lại tay của em cũng không bị thương gì cả, em dùng tay cũng không phải dùng chân để nấu ăn, sẽ không cần gọi anh."

"Bà xã em thật quan tâm đến anh." Giản Chính Dương thấy Tiểu Thỏ vì mình mà suy nghĩ như vậy, dĩ nhiên liền cảm giác hạnh phúc đến độ tìm không thấy phương hướng.

Chỉ như vậy liền cảm thấy hạnh phúc sao, trong lòng Tiểu Thỏ ấm áp, lôi kéo tay anh, vô cùng thân mật xoa nắn mặt của anh, ghen tị vì làn da của anh còn non mềm hơn cô.

"Đúng vậy nha, cho nên anh cũng hiểu lầm đi rồi, chuyện gì cũng không có biết rõ ràng liền tức giận, như vậy cũng không tốt, từ nay về sau không được xúc động nóng nảy như vậy có biết hay không?"

Nghe thấy Tiểu Thỏ đang dùng giọng điệu hết sức dịu dàng nói chuyện với anh, động tác vô cùng thân mật, Giản Chính Dương không chút nghĩ ngợi liền gật đầu, hiện tại cho dù kêu anh đi nhảy lầu không chừng anh đều có thể nhảy xuống không chút do dự.

"Anh biết rồi."

"Cho nên, anh cần phải xin lỗi dì, lần sau không được la hét lớn tiếng như vậy, bà là mẹ của anh, anh biết không?" Mặc dù chỗ nào đó trong lòng Tiểu Thỏ thực muốn Giản Chính Dương bị mình mà đối đầu với mẹ của anh, nhưng thực tế, cô thật là một người con ngoan.

Quả nhiên, nhìn về hướng mẹ Giản xin nhận lỗi, vẻ mặt thành khẩn nhận lỗi của con trai khi cùng bà nói lời xin lỗi, lống chốc nước mắt bà chực trào ra, lần này, hoàn toàn không phải vì con trai do mình chăm sóc nhiều năm như vậy còn không bằng Tiểu Thỏ chỉ nói mấy câu liền khiến con trai nghe lời, mà là bà thật sự bị cảm động, cảm thấy nhiều năm qua mình nỗ lực cũng đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).